NATASCHA KAMPUSCH

Tường Linh dịch

"Trở lại với cuộc sống bình thường là một chặng đường dài và thận trọng để trải nghiệm những gì đang chờ đón tôi."

ÁC MỘNG 3.096 NGAY 3.096 Tage

Table of Contents

- 1. THẾ GIỚI VỤN VÕ CỦA TÔI
- 2. LÀM GÌ CÓ CHUYỆN GÌ?
- 3. VÔ VỌNG CHỜ GIẢI CỨU
- 4. BỊ CHÔN SỐNG
- 5. RƠI VÀO HƯ VÔ
- 6. KHỔ ĐAU VÀ ĐÓI KHÁT
- 7. SA VÀO GIỮA NỖI HOANG TƯỞNG ĐIÊN LOẠN VÀ MỘT THẾ GIỚI HOÀN HẢO
- 8. CHAM ĐÁY
- 9. E SỢ CUỘC SỐNG
- 10. VỚI MỘT TRONG HAI, THÌ CHỈ CÓ CHẾT LỜI KẾT

1. THỂ GIỚI VỤN VÕ CỦA TÔI

Thời thơ ấu của tôi ở ngoại vi thành Vienna

Mẹ TÔI ĐÔ T ĐIỂ U THUỐ C rô i rít một hơi dài. "Ngoài trời tố i rô ì. Ai biế t được chuyện gì có thể xảy ra!" Mẹ lắ c đâ u.

Kỳ cuố i tuấ n cuố i cùng của tháng 2/1998, hai bố con tôi về nghỉ mát tại ngôi nhà ở Hungary mà bố tôi đã tậu được trong một ngôi làng nhỏ gấ n biên giới. Ngôi nhà này hoàn toàn bị bỏ trố ng, tường vách đề u ẩm ướt và vôi vữa long ra. Nhiề u năm qua, bố tôi đã bỏ công trùng tu lại căn nhà, trang bị bàn ghế xinh đẹp kiểu cổ, biế n nơi đây thành một chỗ hâ u như có thể cư ngụ được. Thế nhưng, tôi vẫn chẳng mấ y thích lui tới đó. Bố tôi có một số bạn bè ở Hungary mà ông tha hố bù khú và rượu chè no say với họ nhờ vào tỉ giá hố i đoái chênh lệch giữa hai nơi. Trong các hàng quán mà hai bố con tôi lui tới vào các buổi tố i, tôi là đứa trẻ con duy nhấ t trong nhóm. Tôi thường ngô i cạnh im như phỗng, trong bụng chán ngấ y.

Lâ`n này tôi cũng đi Hungary với bố một cách miễn cưỡng. Thời gian dường như trôi qua chậm chạp kinh khủng, và tôi tức giận vì mình còn quá nhỏ nên chẳng được phép có ý kiế ngì về thời gian của chính mình. Thậm chí khi để n chỗ spa nóng trong vùng vào ngày chủ nhật â y, tôi cũng chẳng mâ y thích thú. Trong tâm trạng ức chế , tôi thả bộ trong khu vực spa thì được một phụ nữ quen biế t lên tiế ng mời, "Cháu uố ng soda với cô không?" Tôi gật đầ u và theo cô

ta vào trong quán café. Cô là một diễn viên số ng tại Vienna. Tôi ngưỡng mộ cô vì cô luôn toát ra vẻ thanh thản và tự tin.

Thú thực từ lâu tôi vẫn ôm ấ p giấ c mơ thấ m kín trở thành diễn viên. Một chố c sau, tôi hít một hơi thở sâu và bộc bạch, "Cô biế t không, cháu cũng muố n trở thành diễn viên. Cô nghĩ cháu có khả năng không?"

Cô nở một nụ cười với tôi. "Có quá đi chứ, Natascha! Cháu sẽ trở thành một diễn viên tài ba nê u cháu thật lòng muố n!"

Tim tôi đập rộn ràng khi nghe để n đó. Thật lòng tôi cứ đinh ninh cô ấ y sẽ chẳng thèm nghe mình một cách nghiêm túc hoặc thậm chí còn cười nhạo - như tôi đã từng bị nhiề u lâ n.

"Khi nào cháu sẵn sàng, cô sẽ giúp", cô vừa hứa vừa choàng tay khoác vai tôi.

Trên đường quay lại khu vực hô bơi, tôi ngập tràn hưng phấ n và ngâm nga một mình, "Mình có thể làm bấ t cứ điể u gì nế u mình quyế t tâm và tin tưởng ở chính mình". Lâu lắ m rô i tôi mới cảm thấ y hân hoan và thanh thản như vậy.

Tuy nhiên, con phâ n khích của tôi đã sớm bị că t đứt. Buổi chiê u dâ n trôi nhưng bố tôi vẫn chẳng có một động thái nào ra vẻ muố n rời khỏi spa. Rô i để n lúc quay lại ngôi nhà nghỉ, bố tôi một là n nữa vẫn chẳng hê tỏ ra vội vã chút nào. Mà còn ngược lại thì đúng hơn. Ông thậm chí còn muố n nă m một lát. Tôi thì cứ nôn nóng liê c đô ng hô . Hai bố con đã hứa với mẹ ră ng sẽ về nhà trước bảy giờ tố i, vì ngày hôm sau tôi phải đi học. Tôi biế t ră ng bố mẹ sẽ lời qua tiế ng lại nảy lửa nế u hai bố con không trở về Vienna đúng giờ. Bố tôi nă m ngáy trên ghế dài trong khi đô ng

hô cứ đủng đỉnh gõ nhịp. Rố t cục đế n khi bố tôi thức dậy thì trời đã tố i mịt và hai bố con bắ t đâ u lên đường về nhà. Tôi ngô i ở ghế sau phụng phịu và chẳng nói chẳng ră ng. Hai bố con về không đúng giờ thì mẹ sẽ tức giận, và mọi cảm giác quá đỗi êm dịu trong buổi chiế u sẽ tan tành trong phút chố c. Như thường lệ, tôi lại mắ c kẹt ở giữa. Người lớn lúc nào cũng làm tiêu ma mọi chuyện. Khi bố tôi dừng xe ở một trạm xăng và mua cho tôi một thỏi sôcôla, ngay lập tức, tôi đã tọng hế t cả thanh vào miệng.

Mãi để n 8 giờ 30 phút, tức là trễ một tiế ng rưỡi, hai bố con mới về để n địa hạt Rennbahnsiedlung. "Bố sẽ thả con xuố ng đây, chạy nhanh về nhà nhé," bố tôi dặn và hôn tôi một cái.

"Con yêu bố ", tôi lâ m bâ m trong miệng, như mỗi khi chia tay bố . Rô i tôi chạy băng qua khoảnh sân tố i để n bên bậc thang và mở cửa. Trong phòng sảnh, có một mẩu giấ y của mẹ tôi đặt cạnh điện thoại: "Mẹ đi xem phim. Sẽ về sau." Tôi đặt túi xuố ng, ngâ n ngừ trong chố c lát. Rô i tôi ngoáy vội vài dòng cho mẹ biế t rã ng tôi sẽ đợi mẹ ở nhà láng giê ng tại tâ ng dưới. Khi để n rước tôi, mẹ có vẻ không kiê m chế được.

"Bô´ đâu?" Mẹ gă´t lên với tôi.

"Bố không vào nhà với con. Bố thả con trước ngõ," tôi thỏ thẻ đáp. Việc hai bố con về trễ không phải lỗi của tôi và việc bố không đưa tôi vào nhà cũng không phải lỗi của tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấ y có lỗi.

"Trời ơi! Về trễ mấ y tiế ng đô ng hô . Mẹ thì ngô i đây lo lă ng. Cớ gì bố lại để con băng qua sân một mình như vậy? Ban đêm ban hôm? Có chuyện gì xảy ra làm sao? Mẹ nói cho mà nghe: mày

không được gặp bố nữa. Mẹ chán nản và mệt mỏi lấ m rồ i, mẹ không muố n chịu đựng thêm chút nào nữa!"

Khi tôi chào đời vào ngày 17/2/1988, mẹ tôi ba mươi tám tuổi và đã có hai con gái lớn. Năm mười tám tuổi, mẹ sinh chị gái đầ`u cùng mẹ khác cha với tôi và một năm sau thì sinh người chị kế tôi. Đó là vào cuố i thập niên 1960. Mẹ tôi lúc ấ y một mình nuôi con và hai đứa con nhỏ là một gánh nặng quá sức. Mẹ và bố của các chị tôi đã ly dị không lâu sau khi người chị thứ hai của tôi chào đời. Xoay xở để thu vén cho cái gia đình bé nhỏ này là một việc không đơn giản với mẹ. Bà phải chật vật, bươn chải, vấ t vả làm mọi việc để nuôi con. Trong cuộc đời mẹ tôi không có chỗ cho sự đa cảm hoặc thiế u quyế t đoán, cho sự thư nhàn hoặc thoải mái. Ở tuổi ba mươi tám, khi hai đứa con gái đã lớn, là n đà u tiên sau nhiệ u năm, bà mới thoát khỏi những nghĩa vụ và âu lo của chuyện nuôi con. Đó lại chính là lúc tôi xuấ t hiện. Mẹ tôi không hệ tính đế n chuyện có con một lầ n nữa.

Khi tôi chào đời, giê ng mố i gia đình tôi thật ra đang bắ t đâ u nhạt tan. Tôi đã làm cho mọi thứ bỗng chố c xáo trộn. Tấ t cả các đô dùng cho em bé lại phải lôi ra từ trong kho, và cuộc số ng thường nhật buộc phải điệ u chỉnh một lâ n nữa cho nhu câ u của một đứa bé sơ sinh. Cho dù được mọi người chào đón trong niê m hân hoan và được cưng chiế u như một cô công chúa nhỏ, lúc còn bé đôi khi tôi có cảm giác thừa thãi như thể cái bánh xe thứ ba. Tôi phải tranh đấ u để tìm cho mình một chỗ đứng trong một thế giới mà mọi vai trò đề u đã được an định.

Khi tôi chào đời, bố mẹ tôi đã ăn ở với nhau được nhiề u năm. Một người khách hàng của mẹ tôi đã giới thiệu hai người với nhau. Vố n là thợ may lành nghề, mẹ tôi kiế m số ng và nuôi gia đình bă ng cách buôn bán và sửa chữa quâ n áo cho phụ nữ trong vùng.

Mẹ tôi có một bà khách hàng ở thành phố Süssenbrunn bei Wien. Bà cùng chố ng và con trai trông nom một cửa hiệu bánh ngọt và một cửa hiệu tạp phẩm. Thi thoảng Ludwig Koch Con tháp tùng mẹ khi bà để n thử quâ n áo và lúc nào cũng nán lại lâu hơn mức câ n thiế t để tán gẫu với mẹ tôi. Chẳng mấ y chố c mẹ tôi yêu người đàn ông làm bánh trẻ trung và điển trai ấ y, người biế t pha trò cho mẹ tôi cười. Sau một thời gian, người đàn ông ấ y dọn để n ở với mẹ và hai chị tôi trong căn hộ thuộc khu cư xá lớn nă m ở ngoại vi phía bắ c thành Vienna.

Đây là vùng ven nơi thành phố tiế p giáp với miề n đô ng quê phẳng lặng thuộc bình nguyên Marchfeld, và trở thành một khu vực trông thật lưng chừng, chẳng rõ sẽ phát triển ra sao. Nơi đây có dáng vẻ bấ t tương hợp, thiế u vấ ng một khu vực trung tâm và cũng chẳng có bản sắ c, khiế n mọi chuyện dường như đề u có thể xảy ra và chỉ câ n có cơ hội. Các khu vực thương mại và nhà xưởng bị vây quanh bởi những cánh đô ng hoang rợp cỏ mà lũ chó trong các khu cư xá lân cận thường chạy rông từng đàn. Giữa khung cảnh đó, các ngôi làng lâu đời ra sức chố ng chọi để gìn giữ bản sắ c vố n đang bị bong tróc từng mảng hệt như lớp sơn bong khỏi mặt tiế n của các ngôi nhà nhỏ thời Biedermeier. Các ngôi làng là tàn tích của thời xa xưa và đang dâ n bị thay thế bởi vô số các tòa nhà cư xá của thành phố mọc lên giữa đô ng xanh với vẻ bê thế và bấ t chấ p. Tôi đã lớn lên ở một trong những cư xá lớn nhấ t thuộc dạng đó.

Khu cư xá tại Rennbahnweg này được thiế t kế vào thập niên 1970 và mọc lên để thể hiện tâ m nhìn quy hoạch đô thị, một tâ m nhìn được vạch ra bởi các nhà quy hoạch mong muố n tạo dựng một môi trường mới cho lớp người mới: những gia đình hạnh phúc theo nế p số ng công nghiệp của tương lai, số ng trong các thành phố vệ

tinh được thiế t kế theo đường nét rạch ròi, có các trung tâm mua sắ m và hệ thố ng giao thông công cộng tuyệt hảo để đi vào Vienna.

Thoạt nhìn, cuộc thử nghiệm này dường như thành công. Khu cư xá của thành phố gồ m 2.400 căn hộ với khoảng 7.000 dân cư. Khoảng sân giữa các tòa nhà được quy hoạch với một tỷ lệ hào phóng và rợp bóng cây to. Sân chơi xen lẫn với các khu vực bê-tông và các khoảnh cỏ lớn. Ta có thể hình dung rấ t rõ các nhà quy hoạch đã đặt các mô hình tí hon những bà mẹ đẩy xe nôi và trẻ con vui chơi ra sao trong các sa bàn mô hình kiế n trúc của họ, và tin rã ng họ đã tạo ra môi trường số ng chung theo kiểu cách hoàn toàn mới. Các căn hộ nă m chỗ ng lên nhau đế n mười lăm tâ ng lâ u và - so với các tòa nhà chung cư chật chội và kém chuẩn ở gầ n khu trung tâm - thật thoáng đãng và có tỷ lệ hài hòa, với cả ban công và buỗ ng tấ m hiện đại.

Nhưng ngay từ ban đâ ù, cư xá thành phố đã đón rước mọi thành phâ n xuấ t thân từ nơi khác muố n đế n định cư tại Vienna nhưng chưa bao giờ đủ khả năng: công nhân từ các tỉnh khác của Áo, như Hạ Áo, Burgenland và Styria. Dâ n dà và tấ t yế u, dân nhập cư nước ngoài cũng dọn để n, và theo sau là những cuộc cãi vã hă ng ngày quanh những chuyện nhỏ nhặt như mùi bế p núc, trẻ con nghịch phá và lời qua tiế ng lại về tiế ng ô n. Bâ u không khí trong khu vực trở nên ngày càng khó chịu, và xuấ t hiện ngày càng nhiê u các khẩu hiệu sơn trên tường với tinh thâ n dân tộc và bài ngoại. Các cửa hiệu bán hàng rẻ tiế n mọc lên trong các trung tâm mua sắ m, và đi tha thần qua lại phía trước là đám thiế u niên và những người vô công rồ i nghê muố n dìm sự bấ t mãn của mình trong men rượu.

Ngày nay khu cư xá đã được cải tạo, các tòa nhà cao khoe mình trong lớp sơn mới rực rõ và ga tàu điện ngâ m của Vienna gâ n đó

cũng đã xây xong. Nhưng lúc tôi số ng ở nơi ấ y khi bé, cư xá Rennbahnsiedlung được xem là điểm nóng điển hình của các vấ n đề xã hội. Đi bộ xuyên qua khu này vào ban đêm là việc nguy hiểm, còn ban ngày cũng rấ t khó chịu khi phải đi ngang qua những đám thiế u niên lêu bêu trong sân và ưa gào những câu bình phẩm tục tĩu đố i với phụ nữ. Mẹ tôi luôn luôn đi băng qua sân này một cách vội vã và nă m chặt tay tôi. Mặc dù là một phụ nữ cương nghị và sắ c sảo, mẹ tôi căm ghét những lời bình phẩm thô bỉ nhă m vào mình tại Rennbahnweg. Mẹ tôi cố gắ ng hế t sức để bảo vệ tôi; bà giải thích tại sao không thích tôi chơi trong sân và tại sao bà cho ră ng những người láng giệ ng là dung tục. Dĩ nhiên, là trẻ con, tôi không hiểu hế t lời mẹ, nhưng hâ u như lúc nào tôi cũng làm theo lời mẹ dặn.

Tôi còn nhớ như in lúc còn bé xíu tôi đã nhiệ u là n đấ n đo ra sao khi xuố ng chơi ở dưới sân. Tôi thường chuẩn bị tinh thâ n mấ y giờ đô ng hô, tưởng tượng sẽ nói gì với những đứa trẻ khác, và liên tục thay đổi quâ n áo. Tôi chọn đô chơi rô i lại quăng đi. Tôi suy nghĩ rấ t lung xem con búp bê nào là phù hợp nhấ t để tôi mang theo nhă m kế t bạn. Nhưng khi xuố ng để n nơi rô i, tôi chẳng bao giờ nán lại quá vài phút: tôi chẳng bao giờ rũ bỏ được cảm giác lạc lõng. Mặc dù thiế u hiểu biế t, tôi đã tự tiêm nhiễm cho mình thái độ tiêu cực của bố mẹ để n mức khu cư xá này vẫn mãi là lãnh địa xa lạ. Đổi lại, tôi thích thả hô n theo những mộng mơ khi nă m trên giường ở trong phòng. Căn phòng â y của tôi - với tường màu hô ng, thảm màu sáng trải kín phòng, rèm hoa văn do mẹ tôi may và không bao giờ được vén lên kể cả vào ban ngày - là nơi bảo bọc tôi trong an lành. Đây là nơi tôi dựng nên những kế hoạch mỹ miê u và dành hàng giờ đô ng hô để suy tư xem cuộc đời mình sẽ đi vê đâu. Dù gì đi nữa, tôi biế t mình chẳng muố n bám rễ ở khu cư xá này.

Trong những tháng đâ u đời, tôi là tâm điểm của gia đình. Các chi tôi chăm sóc em bé mới như thể đang tư thực tập cho bản thân vê sau. Chi này cho bú và thay tã, chi kia thì điu tôi vào trung tâm thành phố , lui tới dọc ngang đường phố ở các quận mua să m của Vienna, nơi khách bộ hành dừng bước để trâ m trô nụ cười toe toét và áo quâ n xinh xă n của tôi. Mẹ tôi quá đỗi vui thích khi nghe các chị kể lại. Bà làm việc chuyên câ n để chăm lo cho tôi được chu đáo và từ thuở sơ sinh tôi đã được mặc quâ n áo đẹp mà bà cặm cụi may đo suố t bao buổi tố i. Mẹ tôi chọn vải loại đặc biệt, lật tạp chí thời trang để chọn mẫu mới nhấ t và mua các thứ phụ kiện nhỏ nhấ n cho tôi trong các cửa hiệu đã t tiê n. Mọi thứ đê u được phố i màu, kể cả vớ của tôi. Ở giữa một khu dân cư mà nhiệ u phụ nữ khi ra đường còn gă nô ng cuố n tóc trên đâ u và hâ u hê t đàn ông lui tới siêu thị đề u vận đô tập thể thao thì tôi bỗng trở thành cô người mẫu thời trang tí hon. Sự chăm chút bê ngoài thái quá này không chỉ là một hành vi để gia đình tôi tạo sự cách biệt với môi trường chung quanh mà còn là cách để mẹ tôi bộc lộ tình thương với tôi.

Tính khí nhanh nhẹn và cương nghị khiế n mẹ tôi không cho phép bản thân bộc lộ cảm xúc. Bà không phải là loại người luôn luôn ẵm bô ng và nựng nịu con, không dễ để lộ nước mặ t cũng như những lời bày tỏ tình cảm thương yêu. Những là n sinh nở ở tuổi còn son đã buộc mẹ tôi phải sớm trưởng thành và năm tháng đã khiế n bà quen giấ u mình sau vẻ ngoài chai sạn. Bà không cho phép mình mê m yế u và cũng chẳng chấ p nhận điể u đó ở người khác. Thời thơ ấ u, tôi thường chứng kiế n mẹ vượt qua những con cảm lạnh bă ng ý chí thuâ n túy và cũng quan sát một cách kỳ thú mỗi khi mẹ nhấ c chén đĩa nóng bỏng ra khỏi máy rửa chén mà chẳng hề cau mày. Mẹ tôi thường bảo "thổ dân không biế t đau" - tức là một chút gian khó chẳng chế t chóc gì mà còn giúp ta thêm cứng cỏi trong đời.

Bố tôi thì ngược lại. Bố dang rộng vòng tay khi tôi muố n ôm bố và thích vui đùa với tôi - vào những lúc tỉnh táo. Suố t những năm tháng số ng với mẹ con tôi, hâ u như lúc nào tôi cũng thấ y bố ngủ. Bố tôi thích đi chơi đêm, nố c rượu tì tì với bạn bè. Hậu quả là bố tôi không thích hợp để theo nghệ nữa. Bố tiế p quản cửa hiệu bánh ngọt từ tay ông nội tôi nhưng quả thật chẳng thích thú gì lă m với công việc. Phải thức dậy quá sớm mỗi ngày là điể u khiế n bố rấ t khổ sở. Bố đàn đúm ở các quán bar để n nửa đêm, cho nên khi đô ng hô dánh thức lúc hai giờ sáng, thật vô cùng khó khăn để ông thức dậy. Một khi tấ t cả bánh đã được giao đi, bố tôi nă m trên ghế dài ngáy khỏ khỏ hàng giờ đô ng hô . Cái bụng tròn to tướng của bố phình lên xep xuố ng một cách dữ dôi trước ánh mặ t trẻ thơ thích thú của tôi. Tôi chơi đùa với một người khổng lô dang say sưa ngủ bà ng cách đặt những con gấ u bông tựa vào má bố, trang trí cho bố bă ng những dải ruy băng và no, đội mũ và sơn móng tay cho bố. Khi thức dậy vào giữa buổi chiế u, bố nhấ c bổng tôi lên trời, rút từ trong tay áo ra những món quà bấ t nhờ nho nhỏ cứ như ảo thuật. Rô i sau đó bố lại biế n đi để tụ bạ ở các quán rượu và quán café trong phô´.

Bà nội tôi trở thành điểm tựa quan trọng nhấ t đố i với tôi trong thời gian này. Bà cai quản hiệu bánh cùng với bố tôi, và bên cạnh bà tôi cảm thấ y hoàn toàn an tâm và thoải mái. Bà số ng chỉ cách nhà tôi có vài phút đi xe thế nhưng cứ như thể nơi đó là một thế giới khác. Süssenbrunn, nă mở ngoại vi phía bắ c của thành phố, là một trong những ngôi làng xưa nhấ t tại Vienna, và cái kinh thành đang bành trướng không ngừng này chưa bao giờ hủy hoại được chấ t thôn dã của ngôi làng ấ y. Những con đường yên ả chen kín những ngôi nhà xưa dành cho một gia đình nhỏ, xen với các vườn rau. Nhà của bà

tôi, gô m cả cửa hiệu tạp phẩm và hiệu bánh, vẫn trông xinh xă n như từ thời đế quố c Áo-Hung.

Bà tôi là người gố c Wachau, một vùng đẹp như tranh vẽ nă m trong thung lũng Danube, nơi những vườn nho trải dài dọc các sườn đô i bậc thang ngập nă ng. Các cụ cố của tôi là những người trô ng nho và theo phong tục thời đó, bà nội tôi đã phải theo phụ công việc vườn tược từ lúc tấ m bé. Bà luôn nhặ c đế n một cách đâ v tiế c nuô i thời thơ â u tại Wachau, một địa danh đã trở nên nổi như cô n tại Áo nhờ các bộ phim của Hans Moser từ thập niên 1950, những tác phẩm điện ảnh đã lãng mạn hóa vùng này như một chố n điể n viên êm ái. Thực tế thì giữa chố n thiên nhiên tươi đẹp ấ v, cả đời bà cũng chỉ xoay quanh công việc, công việc và lại công việc. Một ngày kia, trên chuyế n phà sang sông Danube, bà đã gặp một người thợ làm bánh người gố c Spitz. Bà chộp lấ y ngay vận hội để thoát khỏi cuộc đời đã an bài của mình bă ng cách cưới ông. Ludwig Koch Cha lớn hơn bà 24 tuổi, và khó mà hình dung được ră ng bà quyế t định cưới ông chỉ vì một động lực duy nhất là tình ái. Nhưng lúc nào bà cũng luôn miêng nhặ c đế n chô ng một cách trìu mê n. Tôi chưa bao giờ được biế t để n ông, vì ông đã mấ t không lâu sau khi tôi sinh ra.

Dù đã số ng bao nhiều năm ở thành thị, bà nội tôi vẫn là một phụ nữ thôn dã lập dị. Bà mặc váy len, và choàng lên người những tấ m tạp dề in hoa. Bà cuố n tóc thành lọn và người tỏa ra mùi bế p quyện với mùi rượu *Franzbranntwein* [1], một cái mùi cuộn trùm lấ y tôi mỗi khi tôi dụi đâ u vào váy của bà. Tôi đâm thích cả cái mùi rượu oi oi này bố c ra từ bà. Là con nhà trô ng nho, mỗi bữa ăn bao giờ bà cũng nố c một ly rượu lớn cứ như nước lã, và chẳng có dấ u hiệu bị say gì cả. Bà vẫn theo đuổi nế p sinh hoạt truyề n thố ng, nấ u bế p

bà ng một cái lò củi và chùi nô i bà ng một cái chỗi cọ kiểu xưa. Bà trông nom các luố ng hoa một cách chăm chút. Vô số chậu, xô và những chiế c máng bà ng đấ t kê la liệt trên các phiế n xi măng trong khoảng sân lớn phía sau nhà bà, biế n xó xỉnh này thành những hòn đảo ngập tràn hoa tím, hoa vàng, hoa trắ ng và hoa hô ng mỗi độ xuân hè. Mơ, anh đào, mận và lý chua thì mọc trong vườn cây ăn quả kê đó. Sự tương phản giữa ngôi nhà của bà và căn hộ cư xá của gia đình tôi ở Rennbahnweg là cả một trời một vực.

Những năm đâ u đời đô i với tôi, bà nội là hiện thân của "ngôi nhà". Tôi thường ngủ đêm ở nhà bà, để tha hô dược bà chuố c kẹo sô cô la và cuộn mình vào lòng bà trên chiế c trường kỷ. Những buổi trưa thì tôi để n chơi nhà một đứa bạn trong làng mà bố mẹ nó đã xây cả một cái hô` bơi nhỏ trong vườn. Tôi chạy xe đạp rong ruổi khă p làng với những đứa trẻ khác trên đường phố và tò mò khám phá một vùng không gian mà tôi được lê la thỏa thích. Bố mẹ tôi mở cửa hiệu ngay gâ n đó và đôi khi tôi dong xe để n thẳng nhà bà để cho bà một cú bấ t ngờ. Tôi còn nhớ bà thường hay ngô i sấ y tóc, mà tiế ng ô n át mấ t cả tiế ng chuông cửa và tiế ng tôi gỗ cửa. Thế là tôi trèo qua hàng rào, lên vào sau lưng bà và hù bà một cách vô cùng thích thú. Bà cũng cười phá lên và đuổi tôi chạy vào bế p, trên đâ u đâ y những ô ng cuố n tóc - "Cứ đợi đâ y, rô i bà sẽ tóm được cho mà xem!" - rô i "bă t phạt" tôi phải phụ làm vườn. Tôi thích cùng bà đi hái anh đào đỏ rực từ trên cành hoặc tỉ mắn bẻ những cành lý chua chín trĩu quả trong bụi.

Bà nội không chỉ ban cho tôi những tháng ngày ấ u thơ vô lo và trìu mế n ngắ n ngủi, mà tôi còn học được ở bà cách vun vén cho mình không gian cảm xúc trong một thế giới mà cảm xúc không được phép bộc lộ. Mỗi khi để n thăm bà, tôi đi theo bà gâ n như

hã `ng ngày để ´n một nghĩa trang nhỏ nă `m bên ngoài làng không xa, mà xung quanh là một cánh đô `ng trố ´ng. Mộ của ông nội tôi được dựng bia bă `ng đá đen bóng, nă `m ở phía cuố i lố i đi lát sởi mới mở gâ `n bờ tường nghĩa trang. Suố 't mùa hè, mặt trời soi rọi các ngôi mộ, và ngoại trừ tiế ´ng xe hơi thi thoảng chạy qua ngoài đường, ta chỉ còn nghe mỗi âm thanh rù rì của lũ dế ´ và những đàn chim bay lượn trên cánh đô `ng. Bà nội tôi thường đặt hoa tươi lên mộ và khóc thỏ thẻ. Lúc còn bé, tôi luôn cố ´ an ủi bà, "Đừng khóc, bà ơi! Ông nội muố ´n nhìn thấ ´y bà cười!" Vài năm sau, khi đủ khôn lớn để đế ´n trường, tôi mới hiểu rã `ng phụ nữ trong gia đình tôi, vì không muố ´n để lộ ra chút yế u đuố i nào trong đời số ´ng hã `ng ngày, đã phải câ `n đế ´n một nơi để cảm xúc tuôn trào. Một nơi được che chă ´n và là của riêng ho.

Khi khôn lớn hơn, tôi bắ t đâ u thấ y nhàm chán những buổi chiế u với bạn bè của bà nội, khi họ đi cùng bà cháu tôi để n nghĩa trang. Mặc dù trước kia vẫn thích được các bà cho bánh và hỏi han, giờ đây tôi đã để n tuổi không còn muố n ngô i trong phòng khách kiểu cũ với đâ y bàn ghế và khăn ren mà tôi lại không được phép chạm vào bấ t kỳ thứ gì, còn các bà thì cứ huyên thuyên vê lũ cháu chắ t. Có lúc bà tôi cũng cảm thấ y phật lòng khi tôi quay lưng. "Tôi đi tìm đứa cháu nội khác vậy," một hôm bà bảo tôi thế . Tôi cảm thấ y bị tổn thương ghê góm khi quả thật bà bắ t đâ u cho một con bé khác nhỏ hơn tôi kem và kẹo khi nó thường xuyên để n cửa hiệu.

Mặc dù chuyện hòn dỗi đó sớm được giải tỏa, việc tôi đế n Süssenbrunn thăm viế ng bà sau đó cũng trở nên thưa thớt hơn. Quan hệ của mẹ tôi với bà dù gì cũng không thoải mái, cho nên việc tôi không ngủ đêm ở nhà bà đâm ra cũng đỡ bấ t tiện hơn. Nhưng cho dù quan hệ bà cháu của tôi trở nên bớt khắ ng khít hơn khi tôi vào tiểu học, như với hâ`u hế t mọi bà cháu khác, bà vẫn mãi mãi là trụ cột của tôi. Vì bà đã cho tôi cảm giác vê sự an lành mà ở nhà tôi không có được.

Ba năm trước khi tôi chào đời, bố mẹ tôi mở một tiệm tạp hóa nhỏ cùng với *Stüberl*, một tiệm café kế bên, trên khu đấ t Marco-Polo-Siedlung của hội đô ng thành phố , cách Rennbahnweg khoảng 15 phút đi xe hơi. Năm 1988, bố mẹ tôi lại mua tiế p một cửa hàng tạp hóa khác ở Pröbstlgasse thuộc Süssenbrunn, trên con đường chính chạy qua làng và chỉ cách nhà bà nội tôi vẻn vẹn vài trăm mét. Cửa hiệu trệt này nă m ngay góc đường, với màu sơn hồ ng kiểu cổ và chiế c cửa ra vào cũng là kiểu xưa, và có một chiế c quâ y từ thập niên 1960. Bố mẹ tôi bán các thứ bánh ngọt, thực phẩm ăn liê n, báo và tạp chí cho các tài xế xe tải, thường dừng chặng cuố i tại đây, trên con đường vành đai ở ngoại vi Vienna. Các kệ hàng chấ t đâ y những thứ nhỏ nhặt câ n dùng hã ng ngày mà người ta vẫn mua ở cửa hiệu tạp hóa góc đường cho dù giờ đây họ đã có thể đế n siêu thị địa phương: những hộp giấ y nhỏ đựng bột giặt, mì, xúp ăn liê n và nhấ t là kẹo. Một cái kho cũ kỹ sơn màu hồ ng trong mảnh sân nhỏ.

Hai cửa hiệu này về sau đã trở thành rường cột thời thơ ấ u của tôi, ngoài căn nhà của bà nội. Tôi đã trải qua không biế t bao nhiêu buổi chiế u, sau giờ đi nhà trẻ hoặc để n lớp, ở cửa hiệu tại Marco-Polo-Siedlung trong khi mẹ tôi tính sổ hoặc ngô i chờ đón khách. Tôi đã chơi trố n tìm với bọn trẻ hoặc trượt đố c trên cái gò nhỏ do ban quản lý cộng đô ng làm ra. Khu cư xá này nhỏ hơn và yên tĩnh hơn khu của gia đình tôi; tôi được tự do khám phá thỏa thích và cảm thấ y dễ dàng kế t bạn. Đứng trong cửa hiệu, tôi có thể quan sát được khách hàng trong tiệm café: các bà nội trợ, các ông đi làm về , và những người khác bắ t đầ u chè chén bia bọt vào cuố i buổi sáng, gọi

món pho mát nướng vì để nhă m với bia. Những cửa hiệu như thế đang dâ n biế n mấ t khỏi đô thị và, cùng với lợi điểm mở cửa trễ, việc bán thức uố ng có cô n và không khí thân thiện đã làm cho cửa hiệu của bố mẹ tôi đáp ứng được một nhu câ u đặc biệt và quan trọng đổ i với nhiê u người.

Bố tôi chịu trách nhiệm về tiệm bánh và về việc giao bánh nướng, còn mẹ tôi thì lo liệu mọi thứ khác. Khi tôi lên năm, bố tôi bắ t đâ u đưa tôi theo cùng khi đi giao hàng. Bố con tôi ngô i trong xe tải đi lòng vòng qua các khu ngoại ô và làng mạc, ghé vào các nhà hàng, quán rượu và café, các quâ y bán hotdog và cả những cửa hiệu nhỏ. Vì lý do đó mà tôi trở nên thông thuộc với khu vực phía bắ c Danube này hơn bấ t kỳ đứa trẻ nào khác ở tuổi tôi - và la cà ở các quán rượu và café nhiề u hơn mức vừa phải. Tôi vô cùng thích thú khi được đi theo bố tôi và cảm thấ y mình rấ t trưởng thành và được xem trọng. Nhưng những chuyế n đi giao hàng cũng có mặt trái của nó.

Tôi nghe dễ chừng cả ngàn lâ n cái câu "Con bé dễ thương chưa kìa!" Tôi không cảm thấ y dễ chịu gì khi nhớ lại cảm giác ấ y, mặc dù được mọi người tấ m tắ c và chú ý. Những người bẹo má và mua sô cô la cho tôi đê u chẳng quen biế t. Vả lại, tôi ghét bị đem ra làm tâm điểm mà không phải do tôi chủ động. Trong tôi chỉ có mỗi cảm giác ngượng ngùng lắ ng đọng.

Bố tôi là một người vui tính và đi để n đầu cũng thích gây huyên náo. Đứa con gái nhỏ áo quâ n tinh tươm quả là một món phụ kiện hoàn hảo mà ông rấ t thích thú khoe ra với khách hàng. Ông có bạn khắ p nơi - nhiề u để n mức mà thậm chí một đứa bé như tôi cũng nhận ra ră ng không phải tấ t cả bọn họ đề u thật sự thân thiế t với

ông. Hà`u hê´t họ đề`u để ông đãi tiề`n nước, hoặc mượn tiề`n ông. Vì muô´n lâ´y lòng mọi người, ông đã hăm hở móc tiề`n.

Tôi ngô i trên ghế cao ở quâ y rượu trong những cái quán mịt mù khói thuố c và lă ng nghe chuyện của những người lớn mà mố i quan tâm dành cho tôi đã nhanh chóng tan biế n. Phâ n lớn bọn họ thấ t nghiệp và thấ t bại trong cuộc số ng, chỉ còn biế t nướng ngày dài vào bia rượu và bài bạc. Nhiê u người trong số họ đã từng có nghê nghiệp, đã từng là giáo viên hoặc viên chức chính phủ và chợt sa cơ trong đời. Ngày nay, chúng ta xem đó là dạng hội chứng mấ t sức lao động. Nhưng thời ấ y đó là những mảnh đời bình thường ở ngoại vi một thành phố lớn.

Hiệ m hoi mới có một ai đó chuyên trò với tội. Hâ u hệ t mọi người đề u xem sự có mặt của tôi là hiển nhiên và thân thiện với tôi một cách thái quá. "Con gái lớn của tôi," bố tôi nói giọng hể hả, vỗ nhe vào má tôi. Khi môt ai đó mua keo hay nước ngọt cho tôi, tôi lai phải đáp lễ: "Hôn chú một cái xem nào. Hôn cô đây một cái nữa." Tôi phản ứng với những sự gâ n gũi như thế với người lạ một cách bấ t bình vì cho ră ng họ đã lâ y mấ t sự quan tâm của bố tôi, một sự quan tâm mà lẽ ra chỉ có bố tôi mới được quyề n. Những chuyế n giao hàng như vậy luôn luôn là trò nhào lộn vê cảm xúc: một giây trước đó tôi là trung tâm của sự chú ý, được giới thiệu với cả đám người và được tặng kẹo, thế rô i một giây sau tôi đã bị bỏ bê hoàn toàn để n mức có bị xe cán qua người chặ c cũng chẳng ai để ý. Trạng thái dao động từ tâm điểm biế n thành bị bỏ bê trong một thế giới giao tế hời họt đã gặm nhấ m lòng tự tôn của tôi. Tôi đã học được cách đóng tuô ng để làm tâm điểm của sư chú ý và duy trì mình ở vi thể đó càng lâu càng tố t. Mãi để n ngày nay tôi mới bắ t đâ u hiểu ra ră ng việc tôi chú ý để n sân khấ u, giấ c mơ diễn xuấ t mà tôi ấ p ủ từ tấ m bé, đã không xuấ t phát từ trong tôi. Đó là cách mà tôi phỏng theo tính cách hướng ngoại của bố mẹ - một cách để tô n tại trong một thể giới mà mình hoặc sẽ được ngưỡng mộ hoặc sẽ bị xao lãng.

Chẳng mấ y chố c, trò nhào lộn cảm xúc từ chỗ được quan tâm sang chỗ bị bỏ bê bă t đâ u len lỏi vào cuộc số ng của chính tôi. Thế giới thơ â u của tôi dâ n dâ n rạn nứt. Ban đâ u, chỉ có những vế t nứt nhỏ lộ ra, xung quanh tôi ít ai chú ý để n nên tôi cũng chẳng mâ y bân tâm, và tư trách mình chính là nguyên nhân của moi bấ t ổn. Nhưng rô`i những vê´t nứt lớn dâ`n cho đế´n khi toàn bộ giê`ng mô i gia đình tôi vụn võ. Bố tôi đã nhận ra quá muộn màng ră ng ông đã để mọi chuyện đi quá xa và từ lâu mẹ tôi đã quyế t định rời bỏ ông. Ông vẫn cứ hành xử một cách ngông cuô ng, như bá chủ của một lãnh địa, lê la từ quán rượu này sang quán rượu khác và tậu cho mình xe hơi đặ t tiê n, hế t chiế c này để n chiế c khác. Mấ y chiế c Mercedes hay Cadillac chỉ để ông khoe mẽ với "bạn bè". Ông mượn tiê n để mua xe. Mỗi khi cho tôi chút tiê n, ông lại mượn lại ngay để mua thuô c lá hoặc đi ra quán café. Ông vay mượn quá nhiê u dựa vào căn nhà của bà nội tôi để n mức người ta phải tịch biên để trừ nợ. Đế n giữa thập niên 1990 ông đã tích nợ lên đế n mức đe dọa cả sự số ng còn của gia đình. Trong quá trình tái cấ u trúc nợ, mẹ tôi đã tiế p quản cửa hiệu tạp phẩm ở Süssenbrunn và cửa hiệu ở Marco-Polo-Siedlung. Nhưng sự rạn nứt đã ăn sâu hơn chuyện tiê n bạc. Mẹ tôi đã quá chán một người đàn ông thích chè chén và không có chút ý niệm gì vê sự gánh vác.

Việc bố mẹ ly thân dâ n dà đã làm thay đổi toàn bộ cuộc đời tôi. Thay vì được cưng chiế u và hư hỏng, tôi đã bị gạt sang bên lê . Bố mẹ tôi lớn tiế ng với nhau hàng giờ đô ng hô . Bố và mẹ thay phiên

nhau giam mình trong phòng ngủ khóa trái, trong khi người kia tiế p tục gào thét trong phòng khách. Khi tôi rụt rè hỏi nguồ n cơn có sự thì liê n bị tố ng vào phòng, bố mẹ khóa cửa lại tiế p tục cãi nhau. Tôi cảm thấ y như bị giam hãm trong lô ng và chẳng biế t cuộc đời sẽ ra sao. Tôi vùi đâ u vào gố i hòng thoát khỏi tiế ng cãi cọ â m ĩ và ru mình trở lại thời thơ â u vô lo trước kia. Hiế m hoi lắ m tôi mới đạt được mục đích. Tôi không hiểu nổi tại sao ông bố rạng rỡ trước kia của mình giờ đây lại trông bấ t lực và lạc lõng, không còn móc ra từ tay áo những món quà bấ t ngờ như đang diễn trò ảo thuật để làm tôi hân hoan. Nguồ n kẹo dẻo không bao giờ cạn kiệt của bố dường như đột nhiên trở nên khô cạn.

Sau một trận cãi nhau nảy lửa, mẹ tôi thường bỏ nhà đi nhiề u ngày. Mẹ tôi muố n cho bố tôi trải qua cảm giác không hay biế t người bạn đời của mình đang ở nơi nào. Đố i với bố tôi, một hai đêm vă ng nhà chẳng có gì bấ t bình thường. Nhưng tôi còn quá nhỏ để hiểu được động lực không nói ra của mẹ, và tôi lo sợ. Ở tuổi ấ y, ta có một cảm nhận khác về thời gian và sự vă ng mặt của mẹ dường như kéo dài vô tận với tôi. Tôi không biế t liệu mẹ có trở lại hay không. Cảm giác bị bỏ rơi, bị khước từ dâ n dâ n bắ t rễ trong tôi. Thời thơ ấ u của tôi lật sang một trang mới, giai đoạn mà tôi không còn tìm được nơi chố n của mình, không còn cảm nhận được yêu thương. Con người bé nhỏ, vững tin trước kia trong tôi đã dâ n dâ n chuyển biế n thành một cô bé bấ t an không còn tin tưởng vào những người thân cận nhấ t của mình.

Chính trong thời khắ c khó khăn â y, tôi bắ t đâ u vào lớp mẫu giáo. Đây là khoảnh khắ c mà sự kiểm soát của người lớn đạt để n đỉnh điểm đô i với cuộc đời tôi, một cuộc đời mà một đứa bé như tôi đang vấ t vả trải qua.

Me tôi trước đó đã đăng ký cho tôi vào một trường mẫu giáo tư thục gâ n nhà. Ngay từ đâ u tôi đã cảm thấ y bị hiểu lâ m và bị khước từ để n mức tôi bấ t đâ u căm ghét trường mẫu giáo. Ngay ngày đâ u tiên tôi đã trải qua một việc là tiê n đê cho những cảm xúc này. Tôi chơi ở ngoài vườn với những đứa trẻ khác và phát hiện ra một bông hoa tulip trông vô cùng hấ p dẫn. Tôi cúi xuố ng bông hoa, thò tay gượng nhẹ níu nó về phía mình để ngửi. Cô giáo có lẽ tưởng tôi định hái hoa. Vụt một phát, cô quật vào mu bàn tay của tôi. Tôi hét lên tức tố i, "Con sẽ mách mẹ!" Thế nhưng, buổi tố i hôm đó, tôi buộc phải nhận ra ră ng giờ đây mẹ tôi đã trao quyê n định đoạt vê tôi cho người khác, me không còn ở bên canh tôi. Khi kể cho me nghe chuyện đó, tôi những tưởng mẹ sẽ bênh tôi và trách mặ ng cô giáo ngay ngày hôm sau, nhưng mẹ chỉ bảo ră ng ở trường là phải thế, ră ng tôi phải tuân theo nội quy. Và, chưa hế t, "Mẹ không dính vào những chuyện này đâu, bởi vì thậm chí mẹ đâu có mặt ở đó mà chứng kiế n." Câu nói này đã trở thành câu trả lời quen thuộc của mẹ tôi mỗi khi tôi mách mẹ những chuyện tôi gặp phải với các giáo viên mẫu giáo. Và mỗi khi tôi mách mẹ vê việc bị những đứa khác ăn hiế p, mẹ chỉ nói, "Thì con phải đánh lại nó." Tôi đã phải học cách tự vượt qua khó khăn. Thời mẫu giáo là giai đoạn gian nan trong đời tôi. Tôi căm ghét nội quy hà khắ c. Tôi nổi loạn khi phải nă m nghỉ sau giờ ăn trưa với những đứa trẻ khác trong phòng nghỉ mặc dù tôi không hệ một. Giáo viên cứ làm công việc hặ ng ngày của ho mà không bộc lô một chút quan tâm nào đặc biệt để n chúng tội. Ho vừa để mặ t để n chúng tôi vừa đọc tiểu thuyế t hoặc tạp chí, vừa tán gẫu và sơn móng tay.

Tôi kế t bạn với bọn trẻ một cách rấ t chậm chạp, và mặc dù xung quanh toàn là những đứa trẻ cùng tuổi, tôi lại cảm thấ y cô đơn hơn trước kia.

Các yế 'u tố ', nguy cơ rửi ro của tình trạng đái dâ `m thứ phát, có liên quan để n cảm thức vê `sự mấ 't mát theo nghĩa rộng nhấ 't, như sự chia tay, ly dị, tử vong của bố ' mẹ, việc ra đời của đứa em ruột, tình trạng bâ `n cùng cực độ, tình trạng phạm pháp của bố mẹ, sự chấ 'm dứt, thiế 'u thố 'n hoặc bê trễ trong việc chu cấ 'p đố 'i với các giai đoạn phát triển quan trọng.

Đây là định nghĩa trong từ điển về các nguyên nhân gây nên tình trạng mà tôi buộc phải đố i diện vào lúc đó. Tôi đã chuyển từ một đứa bé sớm tinh khôn, một đứa đã sớm thôi dùng tã thành một đứa đái dâ m. Đái dâ m đã trở thành một tì vế t làm héo úa đời tôi. Vế t ố mỗi đêm trên giường của tôi là nguồ n chì chiế t bấ t tận.

Sau bao nhiêu lâ n tôi làm ướt giường, mẹ tôi phản ứng theo lố i thường tình lúc bấ y giờ. Bà tưởng ră ng đó là một hành vi chủ tâm mà có thể đe nẹt và trừng phạt để ngăn cấ m. Bà đét mông tôi và vặn hỏi một cách tức tố i, "Tại sao mày lại làm vậy với mẹ?" Bà mắ ng nhiế c, thấ t vọng và bấ t lực không biế t làm gì. Còn tôi thì cứ tiế p tục đái dâ m hế t đêm này đế n đêm khác. Mẹ tôi mua những tấ m trải bă ng cao su về lót trên giường của tôi. Quả là ê chê . Qua chuyện trò với chúng bạn và bà nội, tôi biế t ră ng các tấ m trải cao su ấ y được dùng cho người già yế u và bệnh tật. Tôi chỉ muố n được đố i xử như một bé gái khôn lớn. Nhưng tôi không dừng được. Mẹ tôi đánh thức tôi vào nửa đêm để cho tôi vào nhà vệ sinh. Nhưng tôi vẫn tè ra giường, và bà lại thay các tấ m trải và thay đô pyjama cho tôi, vừa làm vừa chửi rủa. Đôi khi sáng ra tôi thức dậy khô ráo và cảm thấ y tự hào về chuyện đó, nhưng mẹ tôi nhanh nhảu dội nước lạnh

vào niê m vui của tôi, "Mày không nhớ là mẹ phải thay đô cho mày một lâ n nữa lúc nửa đêm. Cứ nhìn bộ pyjama đang mặc mà xem." Tôi không thể phản kháng được trước những lời cáo buộc như vậy. Mẹ tôi trừng phạt tôi bă ng sự miệt thị và chế nhạo. Khi tôi đòi mua đô lót cho búp bê Barbie của tôi, bà cười và bảo ră ng rô i tôi cũng sẽ làm ướt hế t cho mà xem. Tôi ngượng đế n mức chỉ mong chui xuố ng đấ t.

Cuố i cùng mẹ tôi bắ t đâ u kiểm soát lượng nước tôi uố ng. Lâu nay tôi vẫn là một đứa bé háo nước, uố ng rấ t nhiệ u nước và nhiệ u lúc. Nhưng giờ đây việc uố ng nước của tôi được canh chừng một cách chính xác. Tôi chỉ được cho uố ng chút ít trong ngày và không được uố ng vào ban đêm. Càng bị cấ m uố ng nước và nước trái cây thì tôi lại càng háo nước, không còn nghĩ ngợi được chuyện gì khác. Mỗi ngụm nước, mỗi là n vào nhà vệ sinh, đề u được giám sát và bình luận, nhưng chỉ khi nào có mỗi hai mẹ con - nế u không thì người ngoài sẽ đàm tiế u.

Ở trường mẫu giáo, tình trạng đái dâ m diễn ra theo một chiế u hướng mới. Tôi bắ t đâ u đái dâ m trong ngày. Bọn trẻ cười tôi, và các giáo viên thì khích bọn chúng, làm tôi liên tục bẽ bàng trước đông người. Chắ c họ tưởng rã ng sự chế nhạo â y sẽ làm tôi kiế m chế bài tiế t tố t hơn. Nhưng mỗi đợt lăng nhục â y lại làm cho tình hình thêm tô i tệ. Một là n đi vệ sinh hoặc một là n uố ng nước trở nên như tra tấ n. Họ ép buộc khi tôi không muố n và cấ m đoán khi tôi rấ t câ n. Bọn trẻ chúng tôi phải xin phép để đi vệ sinh và trong trường hợp của tôi, mỗi khi tôi xin phép thì đề u được đáp ră ng, "Nhưng mới đi mà. Tại sao lại phải đi nữa?" Và ngược lại, họ buộc tôi phải vào nhà vệ sinh trước khi đi dã ngoại, trước khi ăn, trước khi ngủ trưa, và giám sát tôi làm chuyện đó. Có lâ n, nghi ngờ tôi đã lại đái

dâ m, các giáo viên thậm chí còn buộc tôi phải trưng quâ n lót ra cho mấ y đứa khác xem.

Mỗi khi tôi đi đâu với mẹ, lúc nào bà cũng mang theo một túi quâ n áo để thay. Đố ng quâ n áo ấ y càng bô i đấ p cảm giác ô nhục và bấ t an trong tôi. Cứ như thể người lớn đinh ninh tôi sẽ đái dâ m. Và càng đinh ninh điể u đó, càng chì chiế t và chế nhạo tôi, tôi càng chứng minh cho họ thấ y là họ đúng. Đó là một cái vòng nhơ nhuố c mà tôi không thể tìm ra lô i thoát trong suố t thời tiểu học. Tôi trở thành một đứa trẻ khát nước và liên tục đái dâ m, bị chế nhạo và bị sỉ nhục.

Sau hai năm tranh cãi và nhiệ u là n rắ p tâm hòa giải, bố tôi rố t cục đã dọn ra hẳn. Lúc bấ y giờ tôi năm tuổi và đã biể n từ một đứa trẻ vui tươi thành một đứa bấ t ổn, lâ m lì không còn hứng thú với cuộc đời và tìm đủ mọi cách để phản kháng. Đôi khi tôi co cụm, đôi khi tôi hét lên, nôn mửa và bật khóc đau đớn vì cảm thấ y bị hiểu là m. Thậm chí tôi còn bị viêm dạ dày suố t nhiệ u tuâ n.

Mẹ tôi, cũng đang chao đảo vì cuộc chia tay, đã khiế n tôi phải noi theo bà về cách đương đã u với thực tại. Mẹ tôi ưa nén chịu cơn đau và sự bấ t ổn để can đảm đi tới nên bà cũng đòi tôi phải ngậm miệng chịu đựng. Mẹ không hiểu ră ng tôi chỉ là một đứa bé con và hoàn toàn không thể làm được như vậy. Khi tôi làm mình làm mẩy quá nhiệ u với mẹ, mẹ phản ứng một cách dữ tợn. Bà lên án tôi quá bi lụy và còn dọa sẽ quở phạt nế u tôi còn tiế p tục.

Sự bực tức của tôi đố i với một hoàn cảnh mà tôi không thể hiểu được đã dâ n dâ n khiế n tôi đố i đâ u với người duy nhấ t còn lại sau khi bố ra đi: mẹ tôi. Nhiê u lâ n tôi đã giận dỗi với mẹ đế n độ quyế t định dọn đi. Tôi gói ghém vài món đô đạc của mình vào

chiế c túi thể dục và từ biệt mẹ. Nhưng bà biế t ră `ng tôi sẽ chẳng đi ra khỏi cửa và đáp lại tôi bă `ng một cái nháy mặ t, "Thôi được rô `i, chào nhé." Có là `n, tôi gom hể t tấ t cả búp bê mà mẹ đã cho ở trong phòng xế p thành một dãy ở lô i đi. Tôi muố n tỏ ý cho mẹ biế t ră `ng, tôi đã quyế t loại mẹ ra khỏi lãnh địa căn phòng tôi. Nhưng dĩ nhiên là những trò láu linh vặt này với mẹ cũng chẳng giải quyế t được vấ n đề `đích thực của tôi. Khi bố mẹ chia tay, tôi đã mấ t đi những chiế c mỏ neo của sự ổn định trong cuộc đời và không thể tiế p tục dựa vào những người trước đây đã luôn ở bên cạnh tôi.

Sự thấ t sủng mà tôi phải nế m trải, dâ n dâ n hủy hoại lòng tự tôn của tôi. Khi nghĩ để n bạo lực đố i với trẻ em, ta thường hình dung những đòn nặng nề , dai dẳng dẫn để n tổn thương thể xác. Thời thơ â u của tôi không hề phải gánh chịu điề u đó. Mà thay vào đó là một sự trù dập bă ng ngôn từ kèm với thỉnh thoảng những cái tát để cho thấ y ră ng tôi là một đứa trẻ yế u đuô i.

Mẹ tôi làm vậy không phải do tức giận hay toan tính, mà do thôi thúc bởi một sự cuô ng nộ lóe lên, tóe ra từ trong người và nhanh chóng tan biế n. Mẹ tát tôi khi cảm thấ y gánh nặng quá sức chịu đựng hoặc khi tôi sai quấ y. Mẹ ghét tôi rên gỉ, thấ c mặ c hoặc đòi mẹ giải thích điể u gì đó - chỉ vậy thôi cũng đã đủ lãnh một cái tát.

Lúc bấ y giờ người lớn trong vùng hành xử với trẻ con như vậy là bình thường. Phải nói ngược lại thì đúng hơn - tôi đã có cuộc số ng "dễ chịu" hơn nhiệ `u so với bọn trẻ trong khu ấ y. Trong sân, tôi nhiệ `u lâ `n nhìn thấ y các bà mẹ hét toáng lên với bọn trẻ, đè chúng xuố ng đấ t để nện một trận. Mẹ tôi không bao giờ làm vậy, và cái cách thình thoảng mẹ tát tai tôi chặ c chặ n cũng chẳng làm ai phải kinh động. Khi mẹ tát tôi ở chỗ đông người, chẳng ai can thiệp cả - mặc dù hâ `u như mẹ chẳng mấ y khi mạo hiểm để người khác nhìn

thấ y cử chỉ đó ở một phụ nữ nề nế p như bà. Đòn roi giữa thanh thiên bạch nhật là trò của những phụ nữ khác trong khu nhà. Tôi phải lau sạch nước mấ t hoặc xoa má cho tươi tấ n trước khi ra khỏi nhà hoặc bước xuố ng xe.

Đô ng thời, mẹ tôi cũng cố làm vơi đi sự áy náy bă ng những món quà. Mẹ và bố tôi thi nhau mua cho tôi những món quâ n áo xinh đẹp nhấ t hoặc đưa tôi đi chơi vào dịp cuố i tuâ n. Nhưng tôi không câ n quà. Vào lúc đó tôi chỉ câ n một ai đó thương yêu và nâng đỡ tôi vô điể u kiện, một điể u mà bố mẹ tôi không làm được.

Trong những năm tiểu học, một sự kiện kinh động đã diễn ra khiế n tôi in sâu vào lòng, ý niệm ră ng tôi không thể mong chờ sự giúp đỡ từ người lớn. Lúc ấ y tôi khoảng tám tuổi và đi cùng với cả lớp trong một chuyế n dã ngoại vê miê n quê ở tỉnh Styria. Tôi không phải là đứa trẻ ưa vận động và không dám chơi những trò mạnh bạo mà những đứa khác thích chơi. Nhưng tôi cũng muố n thử sức một lâ n.

Tôi rơi từ trên xà ngang xuố ng đấ t và đau nhói cánh tay. Tôi cố ngô i dậy nhưng tay không gượng nổi và gục xuố ng. Tiế ng cười vui của bọn trẻ quanh tôi vang lên đâ y giả tạo. Tôi muố n thét lên. Nước mã t chảy dài trên má nhưng tôi không kêu nổi thành tiế ng. Mãi cho đế n khi một đứa bạn học chạy đế n tôi mới nhờ được nó gọi giáo viên. Con bé kia chạy đế n chỗ cô giáo nhưng cô bảo nó nói với tôi ră ng tôi muố n gì thì phải đích thân đế n nói với cô.

Tôi cố đứng dậy một là n nữa nhưng không nhúc nhích nổi vì tay lại nhói đau. Tôi nă m bấ t động dưới đấ t. Mãi một lúc sau giáo viên lớp khác mới để n đỡ tôi dậy. Tôi nghiế n răng và chẳng kêu ca gì. Tôi không muố n làm phiê n ai. Sau đó, cô giáo của tôi cũng nhận ra

tôi đã gặp sự cố . Cô ngờ ră `ng tôi bị bâ `m dập do cú ngã và cho phép tôi ở trong phòng xem truyê `n hình suố t buổi chiê `u.

Đêm hôm đó, tôi nă m trên giường trong ký túc xá và con đau lại dội lên nhức nhô i để n mức không thở được. Thể nhưng, tôi vẫn chẳng nhờ để n ai. Mãi để n cuố i ngày hôm sau khi cả lớp để n thăm vườn bách thảo Herberstein, cô giáo của tôi mới nhận ra tôi đã bị thương nặng và đưa tôi để n bác sĩ. Bác sĩ ngay lập tức đưa tôi vào bệnh viện ở Graz. Tay tôi đã bị gãy.

Mẹ tôi đi cùng với bạn trai đế n đón tôi ở bệnh viện. Người đàn ông mới trong đời mẹ tôi là người tôi biế t rõ - bố đã ù của tôi. Tôi không thích ông. Chặng đường trở về Vienna là một nỗi khổ tệ hại. Suố t ba giờ đô `ng hô `bạn trai của mẹ tôi kêu ca ră `ng hai người phải lái xe cả một chặng đường dài như vậy chỉ vì sự vụng về `của tôi. Mẹ tôi cố gắ ng làm cho không khí dịu đi, nhưng không thể buộc được ông ta thôi ca cảm. Tôi ngô `i ở ghế ´ sau và khóc một mình. Tôi ngượng ngùng đã ngã, và ngượng ngùng đã gây rắ c rố i cho mọi người. Đừng gây rắ c rố i. Đừng làm chộn rộn. Đừng có nhă ´ng lên. Con gái lớn không khóc . Những câu thâ `n chú tuổi thơ mà tôi đã nghe cả ngàn là `n, đã giúp tôi că ´n răng chịu đau với cánh tay bị gãy suố ´t một ngày rưỡi. Giờ đây, trên đường xa lộ, một giọng nói trong đâ `u tôi lặp lại những lời lẽ đó giữa những tràng nhiế ´c móc mà bạn trai của mẹ tôi tuôn ra.

Cô giáo của tôi phải đố i diện với án kỷ luật vì đã không đưa tôi để n bệnh viện ngay. Đúng là cô đã chếnh mảng nhiệm vụ trông nom tôi. Nhưng chính bản thân tôi mới chịu trách nhiệm lớn về sự bê trễ đó. Trong tôi, sự tự tin của bản thân chỉ còn leo lét để n độ ngay cả khi bị gãy tay tôi cũng không cảm thấ y được quyề n cầ u cứu.

Trong thời gian đó, tôi chỉ gặp bố vào những dịp cuố i tuấ nhoặc khi bố đón tôi cùng đi giao hàng. Bố tôi cũng lại yêu sau khi rời mẹ tôi. Bạn gái của bố tử tế nhưng dè dặt. Có lấ n cô ta thổ lộ với tôi, "Giờ thì cô biế t tại sao con lại khó chịu như vậy. Bố mẹ không thương con." Tôi lớn tiế ng phản ứng, nhưng lời nhận xét đó đã ám ảnh tâm hố n tuổi thơ đấ y thương tổn của tôi. Có lẽ cô ta nói đúng? Dù gì cô ta cũng là người lớn, mà người lớn lúc nào cũng nói đúng.

Tôi không thể xua ý nghĩ đó ra khỏi đâ`u suố t bao nhiều ngày trời.

Khi lên chín tôi bắ t đâ u dùng thức ăn để xoa dịu nỗi ức chế của mình. Tôi chưa bao giờ mảnh khảnh và lớn lên trong một gia đình mà thực phẩm đóng vai trò lớn lao. Mẹ tôi là loại phụ nữ có thể ăn thỏa thích mà chẳng lên cân. Có lẽ đó là do hoạt động cực độ của tuyế n giáp hoặc do bản tính năng động của bà. Bà ăn bánh mì cắ t lát với thịt mỡ rán và bánh ngọt, thịt heo quay với rau và bánh mì kẹp thịt. Bà chẳng lên cân một tí nào và luôn miệng kể không biế t chán với mọi người: "Tôi muố n ăn gì thì ăn," bà vừa kể vừa câ m một lát bánh mì to tướng trên tay. Tôi thừa hưởng ở mẹ tinh thâ n ăn uố ng vô độ, nhưng lại không có khả năng tiêu tán hế t chừng â y calorie.

Ngược lại, bố tôi lại mập để n độ lúc còn bé tôi cảm thấ y ngượng ngùng bị bắ t gặp đi với bố . Bụng của bố to để n độ da căng ra như bụng bà bâ u tám tháng. Khi bố nă m trên ghế dài, bụng của bố nhô lên như một quả núi, và lúc còn bé tôi thường vỗ vào đó để hỏi, "Chừng nào em bé chào đời?" Bố tôi thường cười hố n hậu. Đĩa của bố lúc nào cũng chấ t đâ y thịt, và bố ăn rấ t nhiề u bánh bao to tướng, nhúng trong một đại dương nước xố t. Bố ngoạm hế t những phâ n ăn khổng lỗ và vẫn cứ ăn thậm chí khi không còn đói.

Khi cùng đi chơi xa với bố vào dịp cuố i tuấ n - trước tiên với mẹ tôi, về sau với bạn gái của bố - mọi chuyện đề u xoay quanh chủ đề ăn uố ng. Trong khi các gia đình khác đi leo núi, đi xe đạp hoặc đi thăm viện bảo tàng, bố tôi đưa để n những địa điểm ăn uố ng. Bố lái xe để n một quán rượu mới hoặc tìm để n những khách sạn ở thôn quê nă m trong các tòa lâu đài, không phải để đi theo các tuyế n du lịch có người hướng dẫn tham quan lịch sử, mà để tham dự những bữa tiệc theo kiểu trung cổ: hàng núi rượu thịt mà ta có thể dùng tay tọng vào miệng, rồ i tố ng bia vào để nuố t - đây chính là loại hình dã ngoại mà bố tôi hứng thú.

Và tôi lúc nào cũng bị vây quanh bởi thực phẩm ở hai cửa hiệu, một ở Süssenbrunn và một ở Marco-Polo-Siedlung mà mẹ tôi đã tiế p quản sau khi chia tay với bố . Khi mẹ để n đón tôi về cửa hiệu sau giờ học, tôi giải sâ u bă ng thú ăn uố ng: ăn kem, ăn kẹo dẻo, ăn sô cô la, ăn dưa muố i. Mẹ tôi thường phó mặc - mẹ quá bận để quan tâm để n những gì tôi nhét vào miệng.

Giờ đây tôi bắ t đâ u ăn uố ng vô độ một cách có hệ thố ng. Tôi thường ngấ u nghiế n cả một gói sốcôla Bounty, uố ng một chai Coke lớn, rô i lại tọng thêm số cố la vào cho để n khi bụng căng cứng muố n nổ tung. Khi bắ t đâ u có thể nhét thêm được thứ gì đó vào miệng, tôi lại ăn tiế p. Năm trước khi bị bắ t cóc, tôi lên cân để n mức biế n từ một đứa mũm mĩm thành một đứa con gái mập mạp thật sự. Tôi vận động còn ít hơn nữa, và bọn trẻ bắ t đâ u chọc ghẹo tôi nhiê u hơn. Và tôi lại xoa dịu sự cổ đơn bă ng cách ăn càng nhiê u. Vào ngày sinh nhật thứ mười, tôi nặng 45 ký.

Mẹ tôi lại càng làm tôi thấ t vọng khi phát biểu, "Dù gì thì mẹ vẫn thích con, cho dù con có trông ra sao." Hoặc là: "Trẻ con xấ u xí thì chỉ câ n cho mặc váy đẹp." Khi tôi bực dọc, mẹ cười và bảo, "Đừng

nghĩ là mẹ ám chỉ con. Đừng có quá nhạy cảm như thế ." "Nhạy cảm" - đó là điể `u tệ hại nhấ t. Ta không được phép nhạy cảm. Ngày nay, tôi thường ngạc nhiên khi thấ y từ "nhạy cảm" hàm nghĩa tích cực ra sao. Khi tôi còn bé, đó là một sự sỉ nhục đố i với những người quá mề `m yế u trong thế giới này. Nhưng lúc ấ y tôi chỉ ước gì mình được phép ủy mị hơn. Về `sau, có lẽ chính sự cứng cỏi mà mẹ áp đặt cho tôi đã cứu số ng tôi.

Với đủ loại đô ngọt quanh mình, tôi ngô i hàng giờ trước máy truyê n hình hoặc ôm sách ngô i trong phòng. Tôi muố n thoát khỏi thực tại này, nơi mà tôi chẳng thấ y gì ngoài sự bẽ bàng chờ đợi mình, để đế n với thế giới khác. Ở nhà tôi ti vi có đủ mọi kênh và chẳng ai thật sự quan tâm để n những gì tôi xem. Tôi hờ hững lướt qua các kênh, xem các chương trình cho trẻ con, tin tức và những câu chuyện tội phạm làm tôi kinh sợ, thể nhưng tôi vẫn xem ngấ u nghiệ n. Mùa hè năm 1997, một vấ n đê nổi cộm trên truyê n thông: tại Salzkammergut, một trong các quận nhiê u hô của Áo tọa lạc chủ yế u tại Thượng Áo, cảnh sát phát hiện một đường dây phim khiêu dâm trẻ em. Tôi kinh khiế p nghe thấ y trên ti vi rặ ng, bảy gã đàn ông đã dụ dỗ một số bé trai vào trong một căn phòng được trang bị đặc biệt trong một ngôi nhà bă ng cách gạ gẫm bă ng những món tiê n nhỏ. Tại đó, chúng đã xâm hại các em và quay phim video hành động đó để bán ra khấ p thế giới. Vào ngày 24/1/1998 một vụ bê bố i nữa làm rúng động nước Áo. Phim video về hành vi xâm hại các bé gái từ 5 để n 7 tuổi đã được phát tán qua email. Một phim cho thấ y cảnh một gã đàn ông đã dụ một bé gái 7 tuổi nhà láng giê ng lên một căn gác áp mái và xâm hại em một cách nghiêm trọng.

Tôi còn kinh khiế p hơn nữa khi nghe tin về các bé gái bị sát hại bởi một tên giế t người hàng loạt ở Đức. Trong ký ức của tôi, hâ u

như không một tháng nào trong những năm tiểu học mà truyề n thông không đưa tin về một vụ bắ t cóc, hãm hiế p hoặc sát hại các bé gái. Các chương trình tin tức hâ u như chẳng kiếng dè gì trong việc miêu tả chi tiế t các chiế n dịch truy tìm và các cuộc điể u tra đâ y kịch tính của cảnh sát. Tôi nhìn thấ y chó đánh hơi trong rừng và thợ lặn sục sạo các ao hô để tìm xác các bé gái mấ t tích. Tôi cứ nghe đi nghe lại suố t những câu chuyện kinh hoàng từ người thân của họ: các bé gái đã biế n mấ t như thế nào trong khi đang chơi ngoài sân hoặc đi học không về nhà; bố mẹ chúng đã tuyệt vọng tìm kiế m ra sao cho để n khi nhận được hung tin rã ng con của họ không bao giờ trở về nữa.

Các tin tức trên truyề n thông lúc bấ y giờ lan tràn để n độ mọi người bàn tán cả trong trường học. Các giáo viên giảng giải cho chúng tôi cách tự bảo vệ để khỏi bị tấ n công. Chúng tôi xem những bộ phim về các bé gái bị xâm hại bởi các anh trai lớn tuổi, hoặc xem về các cậu bé học cách khước từ những ông bố có mưu đổ . Các giáo viên luôn miệng nhắ c những lời cảnh báo mà bọn trẻ chúng tôi đã nghe mãi ở nhà: "Không bao giờ đi đâu với người lạ! Không bao giờ leo lên xe hơi lạ! Không bao giờ nhận kẹo của người lạ! Và băng sang bên kia đường nế u nhận thấ y có điề u gì đó có vẻ khác lạ."

Giờ đây khi nhìn vào danh sách các vụ xảy ra trong những năm đó, tôi cảm thấ y run sợ hệt như lúc ấ y:

- Yvonne (mười hai tuổi) bị hành hung để n chế t vào tháng 7/1995 tại hồ Pinnow (Brandenburg) vì chố ng cự lại kẻ định hãm hiế p mình.
- Annette (mười lăm tuổi), người gố c Mardorf vùng hố Steinhude, được phát hiện trong tình trạng khỏa thân, bị xâm hại tình

dục và giế t hại năm 1995 trong một ruộng bắ p. Hung thủ không bị bắ t.

- Maria (bảy tuổi) bị bặ t cóc, xâm hại và quẳng xuố ng một hồ ở Haldensleben (Sachsen-Anhalt) vào tháng 11/1995.
- Elmedina (sáu tuổi) bị bắ t cóc, xâm hại và xiế t cổ vào tháng 2/1996 ở Siegen.
- Claudia (mười một tuổi) bị bắ t cóc, xâm hại và thiêu chế t ở Grevenbroich vào tháng 5/1996.
- Ulrike (mười ba tuổi) không trở về sau một chuyế n đi chơi bă ng xe ngựa kéo vào ngày 11/6/1996. Thi thể của cô được phát hiện hai năm sau.
- Ramona (mười tuổi) biể n mấ t không một dấ u vế t ở một trung tâm mua sắ m vào ngày 15/8/1996 tại Jena. Thi thể của cô bé được phát hiện vào tháng 1/1997 gầ n Eisenach.
- Natalie (bảy tuổi) bị bắ t cóc, xâm hại và sát hại bởi một người đàn ông 29 tuổi vào ngày 20/9/1996 ở Epfach thuộc bang Thượng Bavaria trên đường để n trường.
- Kim (mười tuổi), người gố c Varel ở Frisia, bị bắ t cóc, xâm hại và sát hại vào tháng 1/1997.
- Anne-Katrin (tám tuổi) được phát hiện bị đánh đế n chế t vào ngày 9/6/1997 gầ n nhà của bố mẹ ở Seebeck thuộc Brandenburg.
- Loren (chín tuổi) bị xâm hại và sát hại trong tâ ng hâ m ngôi nhà của bố mẹ tại Prenzlau bởi một người đàn ông 20 tuổi vào tháng 7/1997.

- Jennifer (mười một tuổi) bị người chú dụ dỗ lên xe hơi của y, bị xâm hại và xiế t cổ vào ngày 13/1/1998 tại Versmold gầ n Gütersloh.
- Carla (mười hai tuổi) bị tấ n công trên đường để n trường vào ngày 22/1/1998 tại Wilhermsdorf gấ n Fürth, bị xâm hại và quẳng xuố ng hố trong tình trạng bấ t tỉnh. Cô bé tử vong năm ngày sau trong con hôn mê.

Các trường hợp của Jennifer và Carla làm cho tôi đặc biệt bị chấ n động. Chú của Jennifer đã thú nhận sau khi bị bắ t rã ng, ông ta muố n xâm hại tình dục cô bé ở trong xe hơi. Khi cô chố ng cự, ông ta đã xiế t cổ và giấ u xác cô trong rừng. Tin tức thật sự đã làm tôi rùng mình. Các nhà tâm lý học được phỏng vấ n trên ti vi lúc ấ y đã khuyên trẻ em đừng chố ng cự những kẻ tấ n công kẻo bị giế t. Rùng rợn hơn nữa là các bản tin về vụ giế t hại Carla. Tôi vẫn còn nhớ như in hình ảnh các phóng viên; tôi có thể hình dung cảnh tượng họ đứng trước hồ ở Wilhermsdorf, giảng giải rã ng cảnh sát dựa vào vế t đấ t bị xới tung lên để biế t cô bé đã chố ng cự quyế t liệt ra sao. Tang lễ đã được phát hình trên ti vi. Tôi ngô ì trước ti vi mắ t mở trừng trừng vì sợ hãi. Chỉ có một điể u làm tôi trấ n tĩnh lại khi nhìn thấ y ảnh cô bé trong bản tin: Tôi không phải một cô gái tóc vàng, thanh tú mà những kẻ hãm hại trẻ em dường như ưa thích.

Tôi không biể t mình đã sai là m.

Một loại rượu chuyên dụng làm từ long não, bạc hà và nhiều mùi hương khác, như tinh dầu thông.

2. LÀM GÌ CÓ CHUYỆN GÌ?

Ngày cuối cùng của cuộc sống cũ

SAU HÔM TRỞ VỀ CÙNG BỐ từ ngôi nhà nghỉ mát cuố i tuâ n, tôi thức dậy trong cảm giác tức giận và buô n bã. Tôi giận mẹ đã thù địch, tuy nhă m vào bố nhưng lại trút mọi chuyện lên tôi, giận để n độ ngực tôi thắ t lại. Tôi càng tức giận hơn nữa khi mẹ cấ m không cho tôi gặp bố nữa. Người lớn tự tiện định đoạt thay cho con trẻ những việc như thể , chỉ bởi tức giận hoặc cảm xúc bấ t chợt mà không hê băn khoăn ră ng vấ n đề không chỉ là chuyện của những đứa trẻ, mà còn là tâm tư sâu kín của chúng khi phải vô vọng đố i diện với những lời tuyên bố như thể .

Tôi căm ghét cái cảm giác bấ t lực này - một cảm giác nhắ c tôi nhớ ră ng tôi vẫn còn là một đứa trẻ. Tôi chỉ mong mình rố t cục sẽ lớn hơn, với hy vọng những lâ n đố i đâ u với mẹ tôi sẽ không làm tôi khó chịu nữa. Tôi muố n biế t cách nuố t ực cảm xúc vào trong, kể cả những nỗi sợ sâu thẳm luôn bùng phát đố i với trẻ con khi chứng kiế n bố mẹ cãi vã.

Đế n ngày sinh nhật thứ mười, tôi đã bỏ lại phía sau giai đoạn đâ u tiên của cuộc đời vố n kém tự lập nhấ t. Cái ngày kỳ ảo ấ y đã chính thức ghi dấ u ră ng sự độc lập đang đế n gâ n hơn với tôi: chỉ tám năm nữa thôi, tôi sẽ dọn ra ngoài và có việc làm. Rô i tôi sẽ không còn phụ thuộc vào những quyế t định của người lớn quanh tôi nữa, những người chỉ biế t lo tranh cãi và ghen tuông chứ không mấ y để m xỉa để n nhu câ u và ước muố n của tôi. Tôi sẽ chỉ còn

tám năm nữa phải tận dụng để tự chuẩn bị cho mình một cuộc số ng mà tôi sẽ tự định đoạt.

Trước đó nhiê `u tuâ `n, tôi đã tiế ´n một bước quan trọng để giành cho mình sự độc lập. Tôi đã thuyế ´t phục được mẹ cho phép tôi tự đế ´n trường. Mặc dù tôi học lớp bố ´n, mẹ vẫn luôn lái xe đưa tôi đi học, thả tôi xuố ´ng trước cổng trường. Đoạn đường đi mấ ´t không quá năm phút. Mỗi ngày tôi đề `u ngượng ngùng trước mặt những đứa khác bởi sự phụ thuộc của mình bị phơi bày trước mặ ´t mọi người mỗi khi bước xuố ´ng xe và khi mẹ tôi hôn tạm biệt. Lâu nay tôi vẫn đang điề `u đình với mẹ ră `ng đã đề ´n lúc tôi tự đi học. Tôi muố ´n chứng tỏ không chỉ với bố ´ mẹ, mà cả với bản thân, ră `ng tôi không còn là một đứa nhỏ nữa. Và tôi có thể chinh phục những nỗi sợ hãi của mình.

Cảm giác bấ t an hành hạ tôi từ bên trong. Nó ập đế n ngay cả khi tôi bắ t đâ ù đi xuố ng câ ù thang. Nó lớn dâ n lên khi tôi băng qua sân sau và trở thành một thứ cảm xúc ngự trị khi tôi lao đi trên đường phố của khu cư xá tại Rennbahnsiedlung. Tôi cảm thấ y không được che chở và bé nhỏ, và căm ghét chính mình khi bị cảm giác ấ y. Ngày hôm ấ y tôi đã hạ quyế t tâm: tôi phải trở nên mạnh mẽ. Tôi muố n hôm ấ y là ngày đâ ù tiên trong chặng đời mới của tôi và là ngày cuố i cùng của chặng đời cũ. Giờ đây nhìn lại, dường như khá trở trêu ră ng đó cũng chính là cái ngày mà quãng đời cũ của tôi đích thật chấ m dứt, mặc dù theo cách mà tôi không thể nào hình dung nổi.

Đâ y dứt khoát, tôi gạt chiế c chăn lông vịt in hoa sang một bên và chô m dậy trên giường. Như thường lệ, mẹ tôi đã để sẵn quâ n áo cho tôi thay: một chiế c áo vải jean và một váy ngặ n may bà ng vải len flanen màu xám. Mặc bộ này tôi cảm thấ y mình chẳng ra hình thù gì, bị giam hãm, như thể trang phục đang xiế t chặt lấ y để tôi không thể lớn dậy.

Tôi càu nhàu mặc váy áo rô ì đi vào bế p. Mẹ tôi đã chuẩn bị sẵn bánh mì kẹp cho tôi trên bàn, gói trong khăn ăn có biểu tượng của tiệm café nhỏ ở Marco-Polo-Siedlung và tên của mẹ. Đế n giờ đi học, tôi choàng áo khoác có mũ trùm đâ u và đeo ba lô. Tôi nựng nịu mấ y con mèo và từ biệt chúng. Rô ì tôi đẩy cửa ra câ u thang và bước ra ngoài. Khi gâ n như đã bước ra ngoài, tôi khựng lại và ngập ngừng, nhớ đế n lời mẹ đã nói hàng chục lâ n: "Không bao giờ nên đi ra khỏi nhà trong con tức giận. Chúng ta không bao giờ biế t có gặp lại nhau nữa hay không!" Mẹ có thể nổi giận, bố c đô ng và tát tôi trong con thịnh nộ. Nhưng lúc nào chia tay mẹ cũng luôn rấ t âu yế m. Tôi có nên đi ra mà không nói một lời nào? Tôi ngoái lại, nhưng rô ì bên trong tôi lại dậy lên cảm giác thấ t vọng còn vương lại từ đêm hôm trước. Tôi sẽ không hôn mẹ nữa và trừng phạt mẹ bă ng sự im lặng của tôi. Với lại, làm gì có chuyện gì?

"Làm gì có chuyện gì?" tôi cứ tự lâ m bâ m. Giọng tôi vang vang dọc câ u thang lát gạch xám. Câu hỏi â y trở thành thâ n chú đi theo tôi ra ngoài phố và suố t dọc đường băng qua các dãy nhà để để n trường. Câu thâ n chú của tôi giúp tôi chố ng lại nỗi sợ và cảm giác că n rứt vì đã không từ biệt mẹ.

Tôi rời tòa nhà cư xá, chạy đọc theo một bờ tường dài bấ t tận và để n đứng chờ ở vạch qua đường dành cho người đi bộ. Một chiế c xe điện râ m rập lướt qua, nhô i nhét đâ y người đi làm. Lòng can đảm của tôi chợt tan biế n. Mọi thứ xung quanh tôi đột nhiên dường như quá lớn. Cuộc tranh cãi với mẹ đè nặng tâm can tôi, và cảm giác tôi đang chìm trong mớ bòng bong các mố i quan hệ của bố mẹ bấ t hòa và những người yêu mới của họ, những người không chấ p nhận tôi, khiế n tôi sợ hãi. Tôi muố n có được cái cảm giác dấ n thân vào một trạng thái nào đó mới mẻ trong ngày hôm đó, nhưng rồ i cảm

giác â y nhường chỗ cho một sự cảm nhận chặ c chặ n rã ng tôi sẽ phải chố ng chọi để tìm được chỗ của mình trong mớ lùng nhùng các mố i quan hệ này. Và làm sao tôi có thể thay đổi cuộc đời mình được nế u một cái vạch qua đường ngay trước mặt cũng chập chờn như một chướng ngại vật không cách gì chinh phục?

Tôi bắ t đâ u khóc và cảm thấ y khát khao vô cùng muố n được biể n mấ t và tan quyện vào không khí. Tôi cứ để xe cộ đi qua và hình dung mình bước xuố ng đường và bị một chiế c xe hơi lao vào. Nó lôi tôi đi vài mét, và rô i tôi sẽ chế t. Ba lô sẽ nă m cạnh tôi và chiế c áo khoác đỏ sẽ trông như đèn đỏ trên đường nhựa, "Nhìn mà xem các người đã làm gì cô bé này!" Mẹ tôi sẽ từ trong cư xá lao để n, hét lên, khóc than tôi và nhận ra tấ t cả mọi lỗi lâ m của mình. Đúng rô i, mẹ sẽ nhận ra. Chắ c chắ n.

Dĩ nhiên, tôi không lao vào trước mũi xe hơi, cũng chẳng lao vào xe điện. Tôi chẳng bao giờ muố n gây ra quá nhiê `u sự chú ý. Đổi lại, tôi bình tâm trở lại, băng sang đường và đi dọc phố Rennbahnweg để n trường tiểu học, nă `m trên phố Brioschiweg. Lộ trình của tôi đi qua một vài con phố ' yên tĩnh có những dãy nhà nhỏ của các gia đình được xây dựng vào thập niên 1950 với khoảnh vườn nhỏ phía trước. Trong một vùng đâ `y các tòa nhà công nghiệp và khu dân cư với các tòa nhà xây bă `ng bê-tông đúc sẵn, những căn nhà dường như lạc bước thời gian và đâ `y tĩnh lặng. Khi rẽ sang phố Melangasse, tôi quẹt nước mắ t trên mặt và că ´m cúi sải bước

Tôi không còn nhớ điể u gì đã khiế n mình ngắng đã u lên. Một âm thanh? Một con chim? Dù gì đi nữa, mặ t tôi bỗng chú ý để n một chiế c xe thùng đi giao hàng. Nó đậu bên vệ đường phía bên phải và trông bấ t thường một cách kỳ lạ so với cảnh vật thanh bình nơi đây. Một người đàn ông đang đứng phía trước xe. Ông ta săn chặ c,

không quá cao, có vẻ trẻ tuổi và mặ t nhìn quanh có phâ n bấ t định, như thể đang chò đợi một thứ gì đó mà không biế t là thứ gì.

Tôi chậm bước lại và cứng đờ người. Một nỗi sợ không thể gọi tên ập trở lại ngay lập tức, khiế n tôi dựng tóc gáy và nổi da gà. Ngay lập tức tôi cảm thấ y muố n băng sang bên kia đường. Một chuỗi những hình ảnh và ngôn từ rời rạc ào ạt lướt qua trong đâ ù tôi: không nói chuyện với người lạ... không leo lên xe lạ... bắ t cóc... xâm hại trẻ em... nhiê ù câu chuyện rùng rọn mà tôi đã từng nghe trên ti vi về các bé gái bị bắ t cóc.

Nhưng nế u tôi thật sự muố n lớn lên, tôi không thể cho phép mình nhượng bộ những thôi thúc bên trong. Tôi phải chiế n thắ ng nỗi sợ và phải buộc mình dấ n bước. Làm gì có chuyện gì, tôi tự chấ t vấ n mình. Đường đi để n trường là bài trắ c nghiệm của tôi. Tôi phải thẳng bước vượt qua.

Nghĩ lại, tôi không còn nhớ tại sao hình ảnh chiế c xe thùng giao hàng lại làm tôi kinh động như vậy: có lẽ là do trực giác, mặc dù hâ ù như bấ t kỳ người đàn ông nào mà tôi gặp trong một tình huố ng bấ t thường trên đường phố cũng sẽ làm tôi hoảng sợ. Trong ánh mấ t trẻ thơ của tôi, bị bấ t cóc là một xác suấ t thực tế - nhưng trong thâm tâm tôi chuyện ấ y vẫn là điề ù chỉ xảy ra trên ti vi, và chấ c chấ n không ở trong vùng nhà tôi.

Khi tôi còn cách người đàn ông trên phố khoảng hai mét, ông ta nhìn thẳng vào mặ t tôi. Trong khoảnh khặ c ấ y, nỗi sợ của tôi tan biế n. Ông ta mặ t xanh, và với mái tóc gấ n như quá dài, ông ta trông giố ng một sinh viên đại học trong một bộ phim nào đó được sản xuấ t cho truyề n hình vào thập niên 1970. Ánh mặ t ông ta dường như trố ng vặ ng một cách kỳ lạ. Đó là một người đàn ông tội

nghiệp, tôi nghĩ bụng, vì ông ta cho tôi cảm giác ông ta câ n được bảo vệ; ngay đúng khoảnh khắ c ấ y tôi cảm thấ y một ước muố n giúp đỡ ông ta. Nghe thật kỳ quặc, như thể một đứa bé bă ng mọi giá bám chặt lấ y niê m tin ngây ngô ră ng mọi người luôn có cái tố t. Nhưng khi ông ta nhìn thẳng vào tôi lâ n đâ u tiên sáng hôm â y, trông ông ta lạc lõng và hế t sức dễ tổn thương.

Vâng, tôi đã vượt qua đợt trắ c nghiệm. Tôi đi ngang qua ông ta, cách một khoảng hẹp nhờ có via hè. Tôi không thích chạm mặt mọi người và muố n tránh xa ông ta để khỏi phải chạm vào người.

Thế rô i chuyện xảy ra quá nhanh.

Đúng lúc tôi cụp mặ t xuố ng và đi ngang qua, hặ n ta ôm tôi ngang hông và quẳng vào cánh cửa đang mở của chiế c xe thùng giao hàng. Mọi thứ diễn ra trong một loáng, như một cảnh đã được biên đạo từ trước, như thể cả hai đã tập dượt trước với nhau. Một vũ điệu kinh hoàng.

Tôi có hét lên không? Tôi nghĩ là không. Nhưng tấ t cả bên trong tôi là một tiế ng thét. Nó cuộn lên và nghẹn lại dưới cổ họng: một tiế ng thét câm lặng hệt như một cơn ác mộng đã trở thành hiện thực mà ta cố hét lên nhưng không có âm thanh nào phát ra; mà ta cố chạy nhưng đôi chân ngọ nguậy như thể đang sa trong vũng lâ y.

Tôi có chố ng cự không? Tôi có cản trở vũ điệu hoàn hảo của hặ n ta không? Chặ c hẳn tôi đã chố ng cự, bởi vì ngày hôm sau mặ t tôi bị bà m đen. Tôi không thể nhớ được cơn đau do cú va chạm đó, chỉ còn nhớ cảm giác trơ trọi để n tê liệt. Hặ n đã dễ dàng ra tay với tôi. Hặ n cao 1,72m, còn tôi chỉ khoảng 1,45m. Tôi tròn trĩnh và cũng

chẳng nhanh nhẹn gì. Vả lại, chiế c túi đi học nặng nê đã làm tôi mấ t đi sự nhanh nhạy. Toàn bộ sự việc chỉ diễn ra trong vài giây.

Khoảnh khắ c cánh cửa xe thùng đóng lại sau lưng tôi, tôi ý thức rõ ràng là mình đã bị bắ t cóc và có lẽ sẽ chế t. Trong mặ t tôi hiện ra hình ảnh tang lễ của Jennifer. Jennifer đã bị xâm hại trong một chiế c xe hơi và bị giế t khi cố trố n thoát. Hình ảnh bố mẹ của Carla chờ tin con gái. Carla, cô bé trước đó bị xâm hại, đã được phát hiện nặ m bấ t tỉnh trong một cái hố và thiệt mạng sau đó một tuầ n. Những lúc ấ y tôi đã thặ c mặ c cảm giác sẽ ra sao khi sắ p chế t và điề u gì xảy ra sau đó. Liệu ngay trước lúc chế t ta có cảm thấ y đau không, và liệu có nhìn thấ y ánh sáng không.

Những hình ảnh này trộn lẫn với mớ suy nghĩ rố i bời và lóe lên trong tâm trí tôi cùng lúc. Chuyện này xảy ra thật sao? Với tôi? một giọng nói vang lên. Thật là một ý tưởng quái dị, đi bắ t cóc trẻ con. Sẽ không xong đâu, lại một giọng nói khác. Tại sao lại là tôi? Tôi lùn và mũm mĩm, diện mạo của tôi đâu có hợp với một nạn nhân bị bắ t cóc, lại một giọng khác i ôi.

Giọng của hấ n lôi tôi trở về thực tại. Hấ n ra lệnh cho tôi ngô i xuố ng sàn xe và quát tôi không được nhúc nhích. Nế u không làm theo lời hấ n, sẽ có chuyện kinh khủng khó lường xảy để n với tôi. Thế rô i hấ n trèo lên ghế phía trước và lái đi.

Bởi vì cabin và thùng xe phía sau không bị ngăn cách, tôi có thể nhìn thấ y hă n từ phía sau. Và tôi nghe tiế ng hặ n điên cuố ng bấ m số điện thoại trên xe. Nhưng hặ n không gọi được ai cả.

Trong lúc đó, những câu hỏi tiế p tục dội vào đâ u tôi: Liệu hă n có tố ng tiê n gia đình tôi? Ai sẽ trả tiế n? Hặ n đang đưa tôi đi đâu?

Xe này thuộc loại gi? Mấ y giờ rô i? Cửa sổ của xe thùng đã bị dán kín, ngoại trừ một dải hẹp dọc theo mép bên trên. Ngô i trên sàn xe tôi không thể biế t mình đang đi đâu, và tôi không dám nghểnh cổ để nhìn ra ngoài cửa sổ. Dường như xe đã chạy khá lâu và không đi về một nơi nào cụ thể. Tôi nhanh chóng mấ t ý niệm về không gian hoặc thời gian. Nhưng những ngọn cây và trụ điện trôi lướt qua khiế n tôi cảm thấ y mình vẫn còn đi loanh quanh trong vùng gầ n nhà.

Nói chuyện đi. Mi phải nói chuyện với hã n. Nhưng làm sao? Làm sao nói chuyện với một tên tội phạm? Những kẻ tội phạm không đáng được kính trọng, cho nên có vẻ không phù hợp khi gọi hã n bã ng "Sie" như trong tiế ng Đức dành cho người lạ hoặc những người được tôn trọng. Thế là tôi quyế t định dùng "du", một hình thức xưng hô mà, cho để n giờ, chỉ dành riêng cho những người thân với tôi.

Hế t sức kỳ quặc, tôi mở miệng hỏi hã n mang giày cỡ nào. Tôi còn nhớ điể u đó do xem các chương trình ti vi như *Aktenzeichen XY ungelöst* ^[1]. Ta phải miêu tả được chính xác hung thủ; thậm chí cả chi tiế t nhỏ nhấ t cũng quan trọng. Dĩ nhiên tôi không nhận được câu trả lời. Thay vào đó, hã n ngặ t lời bảo tôi im lặng thì sẽ được yên thân. Cho để n hôm nay tôi cũng không biế t làm thế nào mà mình có đủ can đảm để bấ t chấ p mệnh lệnh của hặ n. Có lẽ do tôi chặ c mẩm rặ ng đặ ng nào mình cũng sẽ chế t - chẳng còn gì tệ hơn.

"Ông có định xâm hại tôi không?" là câu hỏi tiế p theo của tôi.

Lâ`n này tôi nhận được một câu trả lời. "Mày còn nhỏ lǎ m," hǎ n đáp. "Tao sẽ không bao giờ làm chuyện đó." Rô`i hǎ n lại gọi điện.

Sau khi gác máy hắ n bảo, "Tao sẽ đưa mày vào rừng và giao cho bọn khác. Sau đó tao rửa tay gác kiế m rút khỏi vụ này." Hắ n lặp lại câu đó nhiệ u là n, nói liế n thoắ ng trong trạng thái khích động. "Tao sẽ giao mày, rô i tao không dính dáng gì để n mày nữa. Không bao giờ gặp lại nhau."

Nế u định dọa tôi thì hã n đã tìm ra được những từ ngữ chính xác. Lời tuyên bố sẽ giao tôi cho "bọn khác" làm tôi điể ng người. Tôi cứng đờ vì sợ. Hã n chẳng câ n nói gì thêm; tôi biế t điể u đó nghĩa là gì. Những băng nhóm làm phim khiêu dâm đã được nhã c để n trên truyê n thông suố t nhiê u tháng trời. Kể từ mùa hè năm trước, hiế m có một tuâ n lễ nào mà không có tin về những kẻ bắ t cóc và xâm hại trẻ em rồ i quay video lại. Trong hình dung của tôi, tôi thấ y mọi chuyện rõ mô n một: những đám đàn ông sẽ lôi tôi vào tâ ng hâ m và sờ soạng khá p người tôi trong khi những kẻ khác ghi lại. Cho để n tận giây phút đó, tôi vẫn tin ră ng mình sắ p chế t. Nhưng giờ đây dường như những gì sắ p xảy để n với tôi còn ghê rọn hơn.

Tôi không nhớ xe chạy bao lâu thì dùng lại. Tôi ở trong một khu rừng thông hệt như nhiê u khu rừng ở ngoại vi Vienna. Hắ n tắ t máy và lại gọi điện tiế p. Có chuyện gì đó trục trặc. "Tụi nó không để n. Tụi nó không xuấ t hiện!" hắ n tự gắ t gỏng. Trông hắ n có vẻ sợ sệt và bố i rố i. Nhưng có lẽ hắ n đang làm trò: có lẽ hắ n muố n tôi về phe hắ n để đố i đâ u với "bọn khác" mà hắ n định giao nộp tôi nhưng đã sai hẹn với hắ n; có thể hắ n bịa ra bọn đó để làm tôi thêm sợ hãi và đờ đẫn.

Tên bắ t cóc xuố ng xe và ra lệnh cho tôi không được nhúc nhích. Tôi im lặng làm theo. Chẳng phải Jennifer đã từng định thoát ra khỏi xe sao? Cô bé đã làm sao nhỉ? Cô bé đã sai lâ m ở điểm nào? Những suy nghĩ của tôi rố i tung lên trong đâ u. Nế u hặ n không khóa cửa

xe, tôi có thể mở cửa. Nhưng rô i thì sao? Chỉ hai sải chân hặ n sẽ túm được tôi. Tôi không thể chạy thật nhanh. Tôi không biế t đang ở khu rừng nào và nên chạy theo hướng nào. Rô i lại còn "bọn khác" đang đế n để bặ t tôi, mà chúng nó có thể xuấ t hiện bấ t kỳ nơi đâu. Tôi hình dung một cách số ng động trong tâm trí, chúng nó sẽ đuổi bặ t tôi, chộp lấ y tôi và xô xuố ng đấ t. Rô i tôi thấ y mình nặ m như một thi thể trong rừng, bị chôn dưới một cây thông.

Tôi nghĩ để n bố mẹ. Mẹ tôi sẽ để n đón tôi sau giờ học vào buổi chiế u. Và giáo viên phụ trách sẽ bảo mẹ, "Nhưng Natascha không để n lớp!" Mẹ tôi sẽ hoảng lên và tôi không có cách gì để kiế m chế mẹ. Tôi đau đớn nghĩ để n lúc mẹ để n đón mà không thấ y tôi. "Làm gì có chuyện gì?" Tôi đã suy nghĩ như thế khi rời nhà buổi sáng mà không chào mẹ, không hôn mẹ. *Chúng ta không bao giờ biế t có gặp lại nhau nữa hay không!*

Giọng hặ n làm tôi giật bặ n mình. "Tụi nó không tới." Rô i hặ n lại leo lên xe, mở máy và lái đi.

Lâ n này tôi nhận ra đâ u hô i và chóp mái của những ngôi nhà lướt qua dải cửa sổ hẹp ở hai bên thành xe. Tôi biế t hặ n đang lái xe đi đâu - quay trở lại ven thành phố và sau đó để n con đường huyế t mạch đi để n thị trấ n Gänserndorf.

"Đi đâu vậy?" tôi hỏi.

"Strasshof," hặ´n trả lời thẳng thừng.

Khi xe chạy qua Süssenbrunn, một nỗi buô n sâu lắ ng tràn ngập hô n tôi. Xe chạy qua cửa hiệu cũ, mà mẹ vừa dẹp. Chỉ mới ba tuâ n trước mẹ vẫn còn ngô i đây vào những buổi sáng để làm việc. Tôi có thể hình dung ra mẹ và muố n bật khóc, nhưng chỉ có một tiế ng

thổn thức yế u ớt phát ra khi xe chạy trên con đường dẫn đế n nhà bà nội. Nơi đây tôi đã trải qua những ngày tháng hạnh phúc nhấ t của tuổi thơ.

Xe dùng hẳn lại trong một garage. Hắ n ra lệnh cho tôi nă m xuố ng sàn xe và tắ t máy. Rô i hặ n bước ra, lấ y một tấ m chặn màu xanh phủ lên người tôi và cuộn chặt tôi lại. Tôi không thở được và bị trùm trong bóng tố i hoàn toàn. Khi hặ n nhấ c tôi lên như một kiện hàng được gói ghém và vác tôi ra khỏi xe, nỗi kinh hoàng lại xộc để n với tôi. Tôi phải thoát ra khỏi tấ m chặn đó. Và tôi phải vào trong nhà vệ sinh.

Giọng của tôi bị nghẹt lại và nghe dị hợm bên trong tấ m chăn khi tôi đòi hặ n thả tôi xuố ng để tôi vào nhà vệ sinh. Hặ n dừng lại một thoáng, rô i tháo chăn ra và dẫn tôi dọc lô i đi vào một nhà vệ sinh nhỏ dành cho khách. Từ lô i đi này, tôi nhìn lướt qua được các căn phòng kế cận. Đô đạc trông có vẻ cổ lỗ và đặ t tiế n - lại một dấ u hiệu nữa cho tôi thấ y tôi đã thật sự trở thành nạn nhân của một vụ án. Trên các chương trình ti vi của cảnh sát mà tôi đã xem, bọn tội phạm lúc nào cũng có nhà to với đô đạc đặ t tiế n.

Hă´n đứng trước cửa chờ đợi. Ngay lập tức tôi khóa cửa lại và thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khoảnh khắ´c nhẹ nhõm â´y kéo dài chỉ vài giây. Căn phòng â´y không có cửa sổ và tôi bị kẹt bên trong. Cách duy nhâ´t để thoát là đi ra cửa và tôi không thể khóa cửa ở trong đó mãi. Nhâ´t là khi hă´n có thể dễ dàng phá cửa.

Sau một lúc, khi tôi từ trong nhà vệ sinh bước ra, tên bắ t cóc lại trùm tôi vào trong chăn: tố i tăm và ngột ngạt. Hắ n khênh tôi lên và tôi cảm thấ y hắ n vác tôi đi xuố ng nhiề u bậc câ u thang: một căn hâ m? Khi đã xuố ng hế t thang, hắ n đặt tôi xuố ng sàn, lôi cái

chăn để kéo tôi về phía trước, lại vác tôi lên vai và tiế p tục đi. Thời gian như vô tận cho để n lúc hặ n lại thả tôi xuố ng. Rô i tôi nghe tiế ng bước chân hặ n đi xa dâ n.

Tôi nín thở và lắ ng nghe. Chẳng có âm thanh gì cả. Tuyệt đố i chẳng nghe thấ y gì. Thế nhưng phải một lúc lâu sau tôi mới dám cản thận tháo chăn ra. Xung quanh tôi là bóng tố i tuyệt đố i. Tôi nghe mùi bụi và không khí tù đọng nóng â m một cách khác lạ. Tôi cảm nhận được sàn nhà lạnh lẽo, trâ n trụi. Tôi cuộn mình vào trong chăn và khóc thút thít. Giọng của chính tôi nghe thật đặc biệt trong khung cảnh yên lặng để n nỗi tôi bỗng sợ hãi và nín bặt. Tôi không nhớ mình đã nă m đó trong bao lâu. Thoạt tiên tôi cố gắ ng để m giây và để m phút. Hai mươi mố t, hai mươi hai... tôi lắm bẩm một mình, để canh độ dài của từng giây. Tôi cố gắ ng ghi nhớ số phút bà ng ngón tay. Tôi cứ để m lộn, và không cho phép mình như thế , trong lúc này! Tôi phải tập trung, nhớ từng chi tiế t! Nhưng tôi nhanh chóng mấ t hế t mọi ý niệm vê thời gian. Bóng tố i, cái mùi này làm cảm giác ghê tởm dâng lên trong tôi - tấ t cả phủ lên người tôi như một miế ng vải đen.

Khi quay lại, hắ n mang theo một bóng đèn nhỏ và gắ n vào chuối ở trên tường. Ánh sáng chói chang bùng lên đột ngột làm tôi lóa mắ t và chẳng hề thấ y nhẹ người - vì giờ đây tôi có thể thấ y tôi đang ở đâu. Căn phòng này nhỏ và trố ng rỗng, các bức tường được lát ván; một chiế c giường nệm rom được gắ n vào tường bắ ng các móc. Sàn nhà được phủ màu sáng. Bố n vệ sinh không có nắ p nă m ở trong góc và bố n rửa mặt bắ ng thép không gỉ nă m dọc theo tường.

Sào huyệt bí ẩn của một băng tội phạm trông như thế này đây sao? Một câu lạc bộ tình dục? Các bức tường lát gỗ màu sáng làm tôi nhớ để n một phòng xông hơi và kích hoạt một chuỗi ý tưởng: phòng

xông hơi dưới hâ m - kẻ xâm hại trẻ em - tội phạm. Tôi hình dung những gã đàn ông mập mạp, ướt mô hôi xông vào tôi. Đố i với tôi, một căn phòng xông hơi trong tâ ng hâ m là nơi những kẻ như thế dụ nạn nhân vào để xâm hại họ. Nhưng ở đây không có lò và những chiế c xô bă ng gỗ thường thấ y trong các phòng xông hơi.

Hắ n bảo tôi đứng trước mặt hắ n ở một khoảng cách nhấ t định và không được nhúc nhích. Hắ n bắ t đâ u tháo chiế c giường nệm rom và gỡ các móc trên tường đang neo chiế c giường. Trong lúc làm, hắ n nói chuyện với tôi bà ng một giọng mà người ta thường dành cho lũ thú cưng: hiế n hòa và dịu dàng. Tôi không được sợ, mọi thứ rô i sẽ ổn nế u như tôi làm theo lời hắ n. Hắ n nhìn tôi theo cái cách một người chủ sở hữu đâ y tự hào đang ngắ m nghía chiế c xe, hoặc tệ hơn nữa - như một đứa trẻ ngắ m nghía món đô chơi mới, đâ y háo hức và đô ng thời cũng không hoàn toàn chắ c chắ n liệu có thể làm gì với nó.

Sau một lúc, nỗi kinh sợ của tôi dịu đi và tôi lấ y hế t can đảm nói chuyện với hặ n. Tôi năn nỉ hặ n thả tôi ra: "Tôi không nói gì với ai đầu. Nế u thả tôi ra, sẽ không ai để ý gì hế t. Tôi chỉ nói là tôi bỏ đi chơi thôi. Nế u ông không giữ tôi ở lại qua đêm thì sẽ không gặp chuyện gì đâu." Tôi cố giải thích với hặ n rặ ng hặ n vừa phạm phải một sai là m nghiêm trọng, rặ ng người ta đã bặ t đâ u đi tìm kiế m tôi và chặ c chặ n sẽ tìm thấ y. Tôi đánh động ý thức trách nhiệm của hặ n và van nài hặ n cảm thông. Nhưng vô ích. Hặ n nói rấ t rõ với tôi rã ng tôi sẽ ngủ đêm trong cặn hà m này.

Nế u biế t trước ră ng căn phòng này sẽ là nơi trú ngụ kiệm buô ng giam của tôi suố t 3.096 đêm, tôi không biế t mình sẽ phản ứng ra sao. Giờ đây nhìn lại, tôi nhận ra ră ng việc biế t mình phải ở lại căn hâ m đêm đâ u tiên đó đã làm tôi dấ y lên một phản ứng có lẽ

đã cứu mạng tôi - và cũng nguy hiểm. Điệ `u dường như nă `m ngoài sức tưởng tượng của tôi giờ đây đã trở thành một thực tế : tôi bị nhố t trong căn hà `m của một tên tội phạm và sẽ không được thả ra, ít nhấ 't trong hôm nay. Một làn sóng chấ 'n động xuyên phá thế giới của tôi, và thực tại chao đảo. Tôi chấ 'p nhận chuyện đã xảy ra và, thay vì kêu gào trước tình cảnh mới một cách tuyệt vọng và căm phẫn, tôi đã chấ 'p nhận. Người lớn chúng ta biế 't ră `ng mình phải nhượng bộ mỗi khi phải chấ 'p nhận một hoàn cảnh mà, trước đó, hoàn toàn nă `m ngoài sức tưởng tượng. Nê `n tảng mà ta tạo dựng tính cách đã xuấ 't hiện một vế 't nứt. Và thích nghi là phản ứng đúng đấ 'n duy nhấ 't, vì nó đảm bảo cho ta tô `n tại. Trẻ con hành xử theo bản năng nhiê `u hơn. Tôi đã bị đe dọa và không kháng cự mà bắ 't đâ `u thích ứng như đang ở nhà - ít nhấ 't trong một đêm.

Giờ đây ngẫm lại, tôi thấ y thật là quái lạ vì sao nỗi kinh sợ lại lùi bước trước những suy nghĩ đâ y tính thực tiễn. Tôi đã hiểu quá nhanh ră ng lời van xin của tôi là vô bổ và có nói thêm nữa cũng chẳng vào tai kẻ lạ mặt này. Tôi đã cảm nhận được bă ng trực giác ră ng mình phải chấ p nhận hoàn cảnh này để đi qua một đêm dài bấ t tận trong căn hâ m.

Khi tháo chiế c giường nệm rơm trên tường, hặ n đã hỏi tôi câ n gì. Một tình huố ng thật phi lý, cứ như đang qua đêm trong một khách sạn và để quên đô dùng cá nhân. "Lược, bàn chải, kem đánh răng và ly đánh răng. Hoặc một cái lọ đựng yaourt cũng được." Tôi đáp lại.

Hă n giải thích với tôi ră ng hã n phải đế n Vienna để mang một tâ m nệm về cho tôi từ căn hộ của hã n ở đó.

"Đây là nhà ông à?" Tôi hỏi, nhưng không được trả lời. "Sao không cho tôi ở căn hộ của ông ở Vienna?"

Hă n bảo ră ng ở đó quá nguy hiểm: tường mỏng, hàng xóm tọc mạch, tôi có thể hét lên. Tôi hứa với hặ n rặ ng tôi sẽ im lặng nế u hặ n chịu đưa tôi để n Vienna. Nhưng vô ích.

Khi hă n rời căn phòng và khóa cửa lại, chiế n lược sinh tố n của tôi bắ t đâ u chao đảo. Lẽ ra tôi phải làm mọi cách để giữ hắ n ở lại hoặc đưa tôi theo cùng; mọi cách để không ở một mình.

Tôi nép mình trên sàn. Chân tay tôi tê dại một cách lạ lùng và lưỡi tôi cứ dính chặt vào vòm miệng. Những ý nghĩ của tôi cứ xoay quanh trường học, cứ như thể tôi tìm kiế m một thứ gì đó có niên biểu để bám víu vào. Nhưng từ lâu tôi đã mấ t mọi ý niệm về thời gian. Giờ này lớp đang học môn gì nhỉ? Giờ nghỉ ăn trưa dài dă ng dặc đã qua chưa? Khi nào mọi người mới nhận ra tôi không đế n lớp hôm nay? Và khi nào mọi người mới nhận ra tôi sẽ không bao giờ để n lớp nữa? Họ sẽ nói cho bố mẹ tôi biế t chứ? Bố mẹ tôi sẽ phản ứng ra sao?

Ý nghĩ về bố mẹ làm tôi ứa nước mặ t. Nhưng tôi không được khóc. Tôi phải mạnh mẽ, kiểm soát bản thân. Thổ dân không biế t đau và, vả lại, ngày mai mọi chuyện hâ u như sẽ trôi qua. Và rô i mọi thứ sẽ lại ổn thỏa. Chấ n động trước cú số c suýt mấ t tôi, bố mẹ tôi sẽ trở lại với nhau và đố i xử với tôi một cách trìu mế n. Tôi hình dung bố mẹ ngô i vào bàn ăn với nhau, lòng đâ y tự hào và ngưỡng mộ hỏi tôi làm thế nào mà vượt qua mọi chuyện giỏi đế n thế . Tôi tưởng tượng ngày đâ u tiên tôi đi học lại. Mọi người có cười tôi không? Hay tôn vinh tôi như một phép mâ u vì tôi đã thoát được trong khi những đứa bé khác trong hoàn cảnh tương tự đề u đã chế t dưới hồ hay trong rừng? Tôi tưởng tượng sẽ vinh quang ra sao - và

cũng hơi ngượng ngùng - khi tấ t cả mọi người vây quanh tôi, hỏi han không ngừng, "Cảnh sát có cứu cậu không?" Liệu cảnh sát có thể cứu tôi được không? Làm sao họ tìm được tôi? "Làm sao cháu thoát ra được?" "Làm sao cháu có đủ can đảm để trố n thoát?" Nhưng liệu tôi có can đảm trố n thoát không?

Nỗi kinh sợ lại một là `n nữa len lỏi vào trong tôi. Tôi không biế t làm sao để thoát ra khỏi đây. Trên ti vi người ta cứ "khuấ t phục" bọn tội phạm. Nhưng bă `ng cách nào? Liệu tôi có phải giế t hã ´n không? Tôi biế t rã `ng đâm vào gan thì có thể chế t. Tôi đã đọc điể `u đó trên báo. Nhưng chính xác thì gan nã `m đâu? Liệu tôi có tìm ra được đúng vị trí không? Rô `i tôi sẽ đâm bă `ng cái gì? Tôi có làm nổi chuyện đó không? Giế t người, tôi, một đứa bé gái? Tôi lại nghĩ để ´n Chúa. Liệu trong tình cảnh như tôi, tôi có được phép giế t một ai đó không, cho dù tôi không có sự lựa chọn nào khác? *Không được phép giế t người*. Tôi cố ´nhớ lại xem đã tranh luận về `điề `u răn đó trong các lớp giáo lý chưa - và liệu trong Thánh Kinh có ngoại lệ nào không. Tôi chẳng nghĩ ra được gì cả.

Một âm thanh như bị bóp nghẹt xé tan những ý nghĩ của tôi. Hắ n đã về `.

Hă n mang vê một tấ m nệm mút dày khoảng tám phân và đặt xuố ng sàn. Tấ m nệm trông như của quân đội Áo, hoặc lấ y từ một phòng tắ m nă ng. Khi tôi ngô i lên, không khí ngay lập tức xì ra qua lớp vải mỏng, và tôi lại một lấ n nữa cảm nhận được sàn nhà bên dưới. Hắ n đã mang cho tôi mọi thứ tôi đòi. Thậm chí cả bánh quy. Bánh quy bơ với một lớp sốcôla dày phế t lên. Bánh quy ưa thích của tôi, mà thật ra tôi không được phép ăn nữa và đã quá phục phịch. Tôi liên tưởng những chiế c bánh quy này với sự ham muố n không kiế m chế và một loạt những khoảnh khắ c bẽ bàng: ánh mắ t khi

một ai đó bảo tôi, "Không được ăn bánh đó. Tròn trĩnh lă m rô i," nỗi xâ u hổ, khi tâ t cả những đứa trẻ khác với tay lâ y bánh và tay tôi thì bị giữ lại, và cảm giác sảng khoái khi sôcôla từ từ tan ra trong miệng.

Đôi bàn tay tôi bắ t đâ u run rẩy khi hặ n mở gói bánh quy. Tôi muố n ăn, nhưng miệng tôi khô khố c vì sợ và lo. Tôi biế t rặ ng mình sẽ không nuố t nổi. Hặ n đưa gói bánh trước mũi tôi cho để n lúc tôi câ m một cái và bẻ nhỏ ra. Khi đó, một vài mảnh sôcôla rơi ra và tôi cho vào miệng. Tôi không ăn hơn được nữa.

Một lúc sau, hã n quay đi và bước để n chỗ chiế c cặp đi học của tôi, đang nã m trong góc trên sàn nhà. Khi hã n câ m cặp lên và chuẩn bị quay bước, tôi năn nỉ hã n để cái cặp lại cho tôi - ý nghĩ bị mấ t đi những món riêng tư duy nhấ t của mình trong môi trường bấ t ổn này làm cho tôi cảm thấ y hoàn toàn chơi vơi. Hã n nhìn tôi chã m chã m với nét mặt bố i rố i, rô i nói, "Biế t đâu có máy nhã n tin trong cặp và mày dùng để câ u cứu thì sao. Mày đang giở trò với tao mà cứ giả vờ ngây thơ! Mày khôn hơn vẻ bê ngoài đấ y!"

Sự thay đổi thái độ đột ngột của hặ n làm tôi hoảng sợ. Tôi đã làm gì sai? Tôi làm gì có máy nhặ n tin nào trong cặp, vố n chỉ có vài cuố n sách, bút viế t và đô ăn nhẹ? Lúc bấ y giờ tôi không biế t tại sao hặ n lại hành xử khác lạ như vậy. Ngày nay tôi nhận ra rặ ng những lời lẽ đó là chỉ dấ u đã u tiên cho thấ y kẻ bặ t cóc bị hoang tưởng và tâm thâ n. Thời ấ y không có máy nhặ n tin theo kiểu mà người lớn đưa cho trẻ con để định vị chúng - và thậm chí ngày nay, khi đã có máy, cũng hiế m khi người ta dùng. Tuy nhiên, hặ n tin rặ ng có một nguy cơ rõ ràng tôi có thể sở hữu một phương tiện liên lạc viễn tưởng như vậy trong cặp. Thật để n mức trong cơn ảo tưởng hặ n lo sợ một đứa bé như tôi có thể làm tan nát cả cái thế giới hặ n dựng lên trong đầ u.

Vai trò của hã n trong cái thế giới â y cũng chuyển biế n nhanh như chớp: có lúc dường như hã n muố n làm cho tình trạng giam câ m của tôi trong căn hâ m trở nên dễ chịu hế t mức; lúc khác hă n lại nhìn tôi - một con bé không có sức mạnh, vũ khí và chắ c chắ n chẳng có máy nhã n tin - như một kẻ thù đố i đâ u với hã n. Tôi đã trở thành nạn nhân của một kẻ điên rô và trở thành một hình nhân trong cái thế giới bệnh hoạn trong đâ u hã n. Nhưng lúc bấ y giờ tôi không nhận ra điệ u đó. Tôi chẳng biế t gì về bệnh tâm thâ n, về các rố i loạn cưỡng chế và rố i loạn ảo giác khiế n tạo ra một thực tại khác trong đâ u của người bệnh. Tôi đố i xử với hã n ta như bấ t kỳ một người lớn nào mà một đứa trẻ con như tôi cũng không thể hiểu được suy nghĩ và hành động.

Sự van nài và năn nỉ của tôi là vô vọng, hắ n đã lấ y chiế c ba lô của tôi và quay ra cửa. Cánh cửa mở vào trong và không có tay nắ m ở bên trong hà m, mà chỉ có một cái chấ u nhỏ tròn trịa gắ n lỏng lẻo vào gỗ mà thậm chí có thể giật ra.

Khi chố t cửa sập lại, tôi bắ t đâ u khóc. Tôi chỉ còn một thân một mình, bị nhố t trong một căn phòng chìm dưới đấ t. Không có ba lô, không có bánh mì mà mẹ tôi đã chuẩn bị cho tôi mấ y tiế ng trước đó. Không có những chiế c khăn ăn mà mẹ đã gói bánh mì. Tôi cảm thấ y như hă n đã cấ u xé một phâ n da thịt của tôi, như thể hă n đã cấ t lìa mô i liên hệ với mẹ tôi và với cuộc số ng cũ của tôi.

Tôi ngô i co rúm vào một góc ở trên tấ m nệm và khóc thút thít một mình. Những bức tường lát ván dường như đang tiế n về phía tôi, trâ n nhà dường như cũng đang sà xuố ng. Hơi thở của tôi gấ p gáp và nông choẹt - tôi gâ n như không hít được - trong khi nỗi sợ cứ vây xiế t dâ n lấ y tôi. Một cảm giác thật kinh hãi.

Giờ đây khi đã trưởng thành tôi vẫn thường nhớ lại xem mình đã xoay xở thể nào để số ng qua thời khắ c đó. Tình cảnh thật khủng khiế p để n mức có thể làm cho tôi ngã gục. Nhưng tâm trí con người lại có thể đương đâ u được với những tình cảnh đáng kinh ngạc nhấ t - bă ng cách tự đánh lừa và thoái lui để khỏi phải chịu khuấ t phục khi đố i diện với những cảnh ngộ không thể hiểu được theo lẽ thường.

Ngày nay tôi biế t ră ng mình đã thoái triển vê tâm lý. Tâm trí bé gái mười tuổi của tôi lúc â y đã thoái ngược trở về trạng thái của một đứa bé bố n, năm tuổi. Một đứa bé chấ p nhận thế giới xung quanh áp đặt cho mình, khi nó không cảm nhận thực tại theo lôgic, mà chính những nghi thức nhỏ trong cuộc số ng hặ ng ngày của đứa bé mới là điểm mố c để có được cảm giác vê trạng thái bình thường để giữ cho mình không ngã gục. Tình cảnh của tôi vượt ngoài bấ t cứ mức độ nào mà ai đó có thể hiểu, và tôi đã thoái triển tâm lý để n mức: tôi cảm thấ y nhỏ nhoi, phụ thuộc vào lòng xót thương của kẻ khác và hoàn toàn thoát khỏi trách nhiệm. Người mà một lát nữa sẽ quay lại căn hâ m của tôi là người lớn duy nhấ t hiện diện và do đó là người có quyề n hạn và biế t phải làm gì. Tôi chỉ việc làm theo lời hă n ta và mọi thứ sẽ ổn thỏa. Thế rô i mọi việc sẽ diễn ra như thường lệ: những việc trước lúc lên giường, mẹ tôi trao cho chiế c chăn lông vịt, hôn tạm biệt, bật ngọn đèn ngủ và rón rén rời khỏi phòng.

Sự thoái triển về mặt tâm lý để quay trở lại trạng thái của một đứa bé con là sự chuyển biế n tâm lý quan trọng thứ nhì trong ngày đâ u tiên tôi bị câ m tù. Đó là nỗ lực tuyệt vọng để tạo ra một ố c đảo nhỏ nhoi, quen thuộc giữa tình cảnh vô vọng. Khi hấ n quay trở lại căn hâ m sau đó, tôi đã kêu hấ n ở lại với tôi, dỗ tôi ngủ một cách tử tế và kể chuyện cho tôi nghe trước khi ngủ. Tôi thậm chí còn đòi hấ n

hôn tạm biệt như mẹ tôi vẫn làm trước khi nhẹ nhàng bước ra khép cửa phòng tôi. Mọi thứ chỉ nhã m để duy trì ảo giác về trạng thái bình thường. Và hã n đã làm theo. Hã n lấ y một cuố n sách truyện cổ và truyện ngắ n ra từ trong cặp tôi mà hã n để đâu đó trong căn hâ m, đặt tôi nă m xuố ng nệm, đã p lên người tôi một tấ m chăn mỏng và nã m xuố ng sàn. Rô i hã n bắ t đâ u đọc truyện *Công chúa và hạt đậu, phâ n 2*. Ban đâ u hã n đọc cứ bị vấ p. Giọng gâ n như rụt rè và dịu dàng, hã n kể cho tôi nghe truyện hoàng tử và công chúa. Và sau cùng hấ n hôn lên trán tôi. Trong một khoảnh khắ c, tôi cảm thấ y như mình đang nă m trên một chiế c giường êm ái trong một căn phòng ngủ an lành của một đứa trẻ. Hấ n lại còn để đèn sáng.

Chỉ đế n khi cánh cửa đóng lại sau lưng hặ n thì ảo tưởng được che chở bỗng vỡ tan như bong bóng.

Đêm hôm â´y tôi không ngủ được. Tôi lăn lộn tră`n trọc trên tâ´m nệm mỏng trong bộ quâ`n áo mà tôi không muố´n cởi ra. Bộ quâ`n áo làm cho hình thù của tôi xâ´u xí nhâ´t lại là món cuố´i cùng còn sót lại của đời tôi kể từ ngày â´y.

Một chương trình truyền hình của Đức hợp tác với Thụy Sĩ và Áo miêu tả những vụ án chưa phá được và kêu gọi sự trợ giúp của khán giả để tìm ra hung thủ; tương tự như chương trình Crimewatch của BBC.

3. VÔ VỌNG CHỜ GIẢI CỨU

Tuần lễ đầu tiên ở trong hầm

"Giới chức Áo đang tập trung vào vụ mất tích của một bé gái mười tuổi, Natascha Kampusch. Natascha được nhìn thấy lần cuối cùng vào ngày 2/3. Đoạn đường cô bé đi đến trường, khi được nhìn thấy lần cuối, là khá dài. Theo tường thuật, một bé gái mặc áo khoác có mũ trùm đầu màu đỏ đã bị lôi lên một chiếc xe thùng màu trắng."

Aktenzeichen XY ungelöst, 27/3/1998

NGÀY HÔM SAU tôi căng tai chờ đợi khá lâu thì hắ n mới vào hâ m. Lúc đó tôi không biế t lố i vào được lắ p đặt cẩn mật ra sao nhưng căn cứ vào âm thanh vang lên dâ n dâ n rõ rệt thì tôi biế t phải mấ t một lúc hắ n mới mở được hâ m.

Tôi đứng trong góc, mặ t dán vào cánh cửa khi hặ n bước vào phòng, vô n chỉ rộng năm mét vuông. Trông hặ n trẻ hơn cái hôm bặ t cóc tôi: một gã đàn ông cao lêu nghêu với nét mặt nhẹ nhàng, trẻ trung. Mái tóc nâu của hặ n được rẽ ngôi gọn gàng, như một người mẫu sinh viên ở một trường dự bị đại học. Gương mặt hặ n dịu dàng và thoạt nhìn dường như không toát lên điệ u gì ác độc. Chỉ khi quan sát hặ n lâu hơn thì ta mới nhận ra những nét điện dại lần khuấ t đã ng sau dung mạo của một kẻ bảo thủ với dáng vẻ tư sản, một dung mạo mãi về sau mới bặ t đầ u xuấ t hiện những nét tàn phai.

Tôi trút ngay vào hă n một loạt câu hỏi:

"Chừng nào thả tôi ra?"

"Tại sao lại giữ tôi ở đây?"

"Ông sẽ làm gì tôi?"

Hă´n trả lời tôi nhát gừng và ngắ m nghía từng cử động của tôi như thể đang để mã t để n một con vật bị nhô t. Hã n không một là n nào quay lưng vê phía tôi và tôi luôn giữ khoảng cách với hã n khoảng một mét.

Tôi cố dọa hă n. "Nế u không thả tôi ra ngay, ông sẽ gặp rắ c rố i lớn! Cảnh sát đang đi tìm tôi. Họ sẽ tìm ra và sắ p có mặt ở đây! Lúc đó ông sẽ đi tù! Ông đâu có muố n như vậy, đúng không? Thả tôi ra đi thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Làm ơn đi, thả tôi ra nhé?"

Hă n hứa sẽ thả tôi ra sớm. Cứ như thể câu đó đã trả lời hế t cho các câu hỏi của tôi, hặ n quay đi, kéo cửa ra và gài chố t lại ở bên ngoài.

Tôi lă ng nghe một cách vô vọng, mong chờ hã n trở lại với tôi. Chẳng có tiế ng động gì cả. Tôi hoàn toàn bị cấ t lìa khỏi thế giới bên ngoài. Không một âm thanh nào lọt vào, không một đố m sáng nào lọt qua các khe hở trên vách tường. Không khí cũ kỹ và phủ lên da tôi một lớp ẩm thấ p mà tôi không rũ bỏ được. Âm thanh duy nhấ t ở bên cạnh tôi là tiế ng lạch cạch của chiế c quạt thổi gió từ căn gác áp mái đi qua garage vào trong căn hâ m thông qua một đường ố ng đặt trên trâ n. Tiế ng động này đúng là một sự tra tấ n không hơn không kém: suố t ngày đêm nó cứ thổi vù vù trong căn phòng bé tí cho để n khi âm thanh trở nên hư ảo và the thé, khiế n tôi phải bịt tai một cách

tuyệt vọng để thoát khỏi nó. Khi bị quá nhiệt, quạt bắ t đâ u bố c mùi và cánh vặn vẹo. Tiế ng ma sát trở nên chậm hơn và một âm thanh mới xuấ t hiện: tóc, tóc, tóc. Tiế ng này bị ngắ t quãng bởi tiế ng ma sát của quạt. Những ngày này cái âm thanh tra tấ n ấ y không chỉ lấ p đâ y mọi ngóc ngách của căn phòng mà cả mọi ngóc ngách trong tâm trí tôi.

Trong suố t những ngày đầ u tiên tôi ở trong hã m, hặ n để đèn sáng suố t ngày. Tôi đã yêu câ u hặ n như vậy bởi vì tôi sợ phải ở một mình trong bóng tố i hoàn toàn của căn hã m khi hặ n tháo bóng đèn ra. Nhưng cái thứ ánh sáng chói lóa thường trực â y cũng tệ không kém. Nó làm tôi nhức mặ t và khiế n tôi rơi vào một trạng thái tỉnh táo giả tạo mà tôi không rũ bỏ được. Thậm chí khi trùm chặn lên đã u để làm dịu độ chói của ánh sáng, giấ c ngủ của tôi cũng chập chòn và nhiễu loạn. Nỗi sợ của tôi và ánh sáng chói gặ t khiế n tôi lúc nào cũng ngủ thiêm thiế p, và tôi luôn giật mình thức giấ c với cảm giác ở bên ngoài trời đang sáng bạch. Nhưng với ánh sáng nhân tạo trong căn hã m khóa kín bưng này thì chẳng có sự phân biệt ngày đêm gì.

Ngày nay tôi biế t ră ng ở một số quố c gia, một hình thức tra tấ n phổ biế n là cho tù nhân bị chiế u sáng liên tục bă ng ánh sáng nhân tạo. Cây cố i quă t queo khi bị phơi dưới ánh sáng cực độ và liên tục, còn thú vật thì sẽ chế t. Đố i với con người, đó là cách tra tấ n đề tiện, hiệu quả hơn cả bạo lực đố i với thể xác. Nó phá hủy các chu kỳ sinh học và giấ c ngủ để n độ cơ thể phản ứng lại như thể bị tê liệt vì kiệt sức, và não không còn hoạt động chính xác nữa, mặc dù chỉ câ n áp dụng vài ngày. Tàn bạo và hiệu quả không kém chính là hình thức tra tấ n bă ng cách đội liên tục vào ai đó một âm thanh không cách gì tránh né. Như một chiế c quạt quay kẽo kẹt.

Tôi cảm thấ y như thể tôi đã bị ướp xác trong một ngăn tủ sắ t dưới lòng đấ t. Buô ng giam của tôi không hoàn toàn hình vuông, dài khoảng 2,7m và rộng 1,8m, và cao chưa đế n 2,4m. Mười một mét khô i rưỡi không khí ngột ngạt. Chưa đâ y năm mét vuông diện tích sàn, mà tôi lô ng lộn bên trong như một con hổ trong lô ng, từ tường bên này sang bên kia. Sáu bước nhỏ đi tới, sáu bước quay trở lại, chính là chiế u dài. Bố n bước đi tới rô i bố n bước quay trở lại là chiế u ngang. Tôi có thể đi vòng quanh chu vi với hai mươi bước.

Đi đi lại lại chẳng làm cho tôi bớt kinh sợ bao nhiều. Ngay khi tôi dừng bước, ngay khi tiế ng bước chân của tôi nện trên nề n nhà lịm dâ n, nỗi kinh sợ lại dâng lên. Tôi cảm thấ y buô n nôn và sợ mình sẽ bị mấ t trí. Chuyện gì sẽ xảy ra đây? *Hai mươi mô t, hai mươi hai... sáu mươi*. Sáu bước đi tới, bố n bước sang trái. Bố n bước sang phải, sáu bước quay lui.

Cảm giác không lố i thoát cứ chố c chố c xiế t nghẹt lấ y tôi. Đô ng thời tôi cũng biế t ră ng mình không được phép để cho nỗi sợ đè bẹp, ră ng mình phải làm một điề u gì đó. Tôi câ m một chai nước khoáng, mà hă n dùng đựng nước máy cho tôi, và nện thật lực vào vách ván. Thoạt đâ u còn nhịp nhàng, rô i sau đó túi bụi cho để n lúc cánh tay tôi tê dại. Rố t cục nó cũng chỉ là một chuỗi những tiế ng nện tuyệt vọng trộn lẫn với tiế ng khóc câ u cứu của tôi. Cho để n khi cái chai tuột khỏi tay tôi.

Chẳng ai để n. Chẳng ai nghe thấ y tôi, có lẽ thậm chí cả hắ n. Tôi gục xuố ng nệm kiệt sức và co quấ p như một con thú nhỏ. Tiế ng khóc của tôi biể n thành tiế ng thổn thức. Tiế ng khóc ít ra trút được nỗi tuyệt vọng của tôi trong phút chố c và làm tôi trấ n tĩnh lại. Nó làm tôi nhớ để n thời thơ ấ u của mình, mỗi khi tôi khóc đòi một điể u gì đó - rồ i liê n đó quên béng cả lý do.

Đêm hôm trước mẹ tôi đã báo cảnh sát. Khi tôi không về nhà đúng giờ như thường lệ, thoạt đâ u mẹ tôi gọi cho giáo viên, rô i sau đó cho nhà trường. Không ai giải thích được sự biế n mấ t của tôi. Ngày hôm sau, cảnh sát bắ t đâ u tìm kiế m tôi. Dựa vào các bài báo cũ, tôi biế t rã ng hàng trăm cảnh sát đã sực sạo khu vực quanh trường tiểu học của tôi và khu cư xá của tôi bắ ng chó. Không có một manh mô i nào để có thể giới hạn bán kính của cuộc truy tìm. Sân sau, các con đường nhỏ và công viên đề u được sực sạo, cũng như cả bờ sông Danube. Trực thăng bay trên trời và áp phích được treo ở mỗi trường học. Mỗi giờ đô ng hô đề u có người gọi để n để cung cấ p thông tin, cho rã ng đã nhìn thấ y tôi ở nơi này nơi khác. Tuy nhiên, chẳng có thông tin nào trong số đó dẫn ra đúng hướng.

Trong một vài ngày đâ`u bị giam hãm, tôi cứ mãi cô´ gắ´ng tưởng tượng mẹ tôi sẽ phải làm gì vào lúc đó. Mẹ sẽ tìm tôi ở khắ´p nơi như thế´ nào, và niê`m hy vọng của mẹ sẽ vơi dâ`n mỗi ngày ra sao. Tôi nhớ mẹ da diê´t đế´n độ cảm thấ´y sự mâ´t mát này đang cắ´n xế bên trong tôi. Tôi sẵn sàng đánh đổi bâ´t kỳ điê`u gì để có mẹ bên cạnh cùng với sức mạnh của mẹ.

Ngẫm lại, tôi thấ y bấ t ngờ vì truyề n thông khi diễn giải trường hợp của tôi đã gán câu chuyện với cuộc cãi vã của hai mẹ con tôi. Cứ như thể việc tôi bỏ đi mà không chào từ biệt là mấ u chố t để tìm hiểu mố i quan hệ của hai mẹ con tôi. Cho dù tôi cảm thấ y bị khước từ và bỏ bê, nhấ t là trong suố t cuộc chia ly mệt mỏi của bố mẹ tôi, rõ ràng bấ t cứ ai cũng phải thấ y rã ng bấ t kỳ một đứa trẻ nào trong một hoàn cảnh khố c liệt như thế hấ u như sẽ tự động khóc đòi bố hoặc mẹ. Không có mẹ hoặc bố, tôi không được che chỏ, và khi biế t rã ng bố mẹ không hay biế t gì về tôi, tôi càng buô n nẫu. Có những ngày mà mố i lo nôn nao về bố mẹ khiế n tôi căng thẳng

còn hơn cả nỗi sợ của chính mình. Tôi bỏ hàng giờ đô ng hô để suy nghĩ xem làm sao ít ra truyề n tin để bố mẹ biế t ră ng tôi vẫn còn số ng. Để bố mẹ không hoàn toàn tuyệt vọng. Và để bố mẹ không buông xuôi việc tìm kiế m tôi.

Trong thời gian đâ u ở trong hâ m, tôi hy vọng cửa sẽ mở và ai đó sẽ cứu tôi. Niê m hy vọng rặ ng không một ai có thể làm cho tôi biể n mấ t dễ dàng như thể đã giúp tôi trụ được trong suố t những giờ đô ng hô bấ t tận trong hâ m. Nhưng ngày lại ngày trôi qua, chẳng ai để n cả. Ngoại trừ hấ n.

Ngẫm lại, dường như hấ n đã hoạch định vụ bắ t cóc này từ lâu: nế u không thì tại sao hấ n lại mấ t nhiề u năm để xây một căn hâ m chỉ có thể mở cửa từ bên ngoài và chỉ đủ rộng để một người ở được trong đó? Nhưng hấ n, như tôi chứng kiế n suố t những năm bị câ m tù, là một người hoang tưởng, đâ y sợ hãi, tin rã ng thế giới này độc ác và con người đang truy đuổi hã n. Cũng có thể đúng là hã n xây căn hâ m như một công sự để chuẩn bị cho chiế n tranh hạt nhân hoặc Thế chiế n thứ ba, để làm nơi trố n tránh tấ t cả những ai mà hấ n nghĩ đang truy lùng hấ n.

Giờ đây chẳng có ai nói cho chúng ta biế t câu trả lời nào là đúng. Ngay cả những lời khai của đô ng nghiệp cũ Ernst Holzapfel của hấ n cũng cho thấ y cả hai cách diễn giải. Trong một lời khai với cảnh sát, ông ta cho biế t hấ n đã từng có là n nhờ ông ta làm cách âm cho một căn phòng để ngay cả tiế ng búa máy cũng không thể lọt ra bấ t kỳ nơi đâu trong nhà.

Ít ra, đố i với tôi, hặ n đã không hành xử như một kẻ đã từng chuẩn bị nhiệ u năm để bặ t cóc một đứa bé và toại nguyện với ước ao ấ p ủ lâu năm của mình. Hoàn toàn ngược lại: hặ n tỏ ra như

người bị một ai đó quen biế t giao cho một đứa trẻ như một gánh nặng, và không biế t làm gì với sinh linh bé nhỏ này mà vố n có những nhu câ u hặ n không biế t cách giải quyế t.

Trong những ngày đâ`u tôi bị nhô´t trong căn hâ`m, hǎ´n đô´i xử với tôi như một đứa trẻ còn nhỏ dại. Tôi cảm thâ´y dễ chịu hơn, vì trạng thái tâm lý của tôi đã thoái triển trở về` mức độ cảm xúc của một đứa bé ở độ tuổi nhà trẻ. Hǎ´n đem cho tôi bâ´t kỳ thứ gì tôi muô´n ăn - và tôi hành xử như thể đang ngủ qua đêm ở chỗ một bà cô họ hàng xa mà tôi có thể xí gạt rǎ`ng sôcôla là một món điểm tâm tử tê´. Buổi sáng đâ`u tiên, hǎ´n hỏi tôi muô´n ăn gì. Tôi đòi uô´ng trà trái cây và bánh sừng bò. Quả thật hǎ´n đã mang vào một â´m cách nhiệt đựng đâ`y trà quả tâ`m xuân và một cái bánh sừng bò hình tròn mua từ một trong những tiệm bánh ngon nhâ´t trong phô´. Dòng chữ trên túi giâ´y đã xác nhận những ngờ vực của tôi rǎ`ng tôi đang bị câ`m giữ đâu đó ở Strasshof. Một lâ`n khác, tôi đòi ăn bánh que mặn châ´m mứt và mù tạt. Đô` ăn cũng được giao đe´n ngay. Tôi cảm thấ´y dường như rấ´t lạ vì người này thỏa mãn mọi yêu câ`u của tôi, trong khi lại tước đoạt mọi thứ khác của tôi.

Nhưng cái kiểu đô i xử với tôi như thể một đứa con nít nhỏ dại cũng có mặt tệ của nó. Hã n thường bóc từng quả cam cho tôi và đút từng múi vào miệng tôi, như thể tôi không tự ăn được. Có là n, khi tôi đòi ăn kẹo cao su, hã n đã từ chố i - vì sợ tôi mã c nghẹn. Tố i đế n, hã n thường bóp miệng tôi ra để đánh răng như người ta vẫn làm với một đứa bé ba tuổi chưa tự câ m bàn chải được. Sau một vài ngày, hã n lại túm lấ y bàn tay tôi và giữ chặt để că t móng tay.

Tôi cảm thấ y bị gạt bỏ trong tình cảnh ấ y, như thể hặ n đã cướp đoạt chút phẩm giá còn lại mà tôi đang cố giữ lấ y. Nhưng cũng trong lúc ấ y tôi biế t mình phải chịu trách nhiệm chính vì đã đẩy

bản thân rơi vào tình cảnh này, một tình cảnh cũng đã bảo vệ được tôi phâ n nào. Bởi vì chính trong ngày đâ u tiên tôi nhận ra hấ n đã dao động trong cơn hoang tưởng của hấ n, đố i xử với tôi khi thì như thể tôi còn rấ t bé bỏng, và khi thì lại như thể tôi đã quá tự lập.

Tôi cũng đô `ng tình với vị thể ´ của mình, và khi hặ ´n quay trở lại hã `m lâ `n kế ´ tiế ´p, mang thức ăn cho tôi, tôi đã tìm mọi cách để giữ hặ ´n ở lại. Tôi van nài, năn nỉ. Tôi cố ´ gây chú ý để hặ ´n phải bận tâm đế ´n tôi, chơi với tôi. Thời gian lẻ loi trong căn hâ `m khiế ´n tôi như phát điên.

Và tình hình sau vài ngày là như thế; tôi ngô i trong buô ng giam để đánh cờ đam, cờ thì thụt, cờ cá ngựa với kẻ bắ t cóc mình. Tình cảnh này dường như không có thật đô i với tôi, cứ như cảnh tượng trong một bộ phim quái dị. Chẳng ai ở ngoài đời lại tin rã ng nạn nhân một vụ bắ t cóc lại tìm mọi cách để khiế n kẻ bắ t cóc đánh cờ cá ngựa với mình. Nhưng ngoài đời kia không còn là thế giới của tôi nữa. Tôi là một đứa trẻ đơn độc, và chỉ có duy nhấ t một người có thể làm vơi đi sự cô đơn bức bố i này.

Tôi ngô i trên thảm với hắ n, đổ xúc xã c và di chuyển các quân cờ. Tôi nhìn vào các ô trên bàn cờ, nhìn vào các quân cờ đâ y màu sắ c, và cố quên đi khung cảnh xung quanh và tưởng tượng rã ng hã n là một người bạn hiệ n hậu như người cha đang hào hiệp dành thời gian để chơi với trẻ nhỏ. Tôi càng thả mình để bị cuố n hút vào ván cờ bao nhiều thì nỗi sợ hãi càng lùi xa bấ y nhiều. Tôi biế t rã ng nó chỉ lần khuấ t trong xó xỉnh đâu đó, và luôn chực chờ để nhảy xổ ra. Và mỗi khi sắ p thắ ng một ván cờ, tôi lại ăn gian bă ng cách phạm một nước đi sai lâ m để không bị bỏ rơi một mình trong căn hâ m.

Trong những ngày đâ u tiên â y, sự hiện diện của hặ n đô i với tôi dường như là một sư đảm bảo tôi sẽ không rơi vào một kế t cục tàn bạo. Bởi vì mỗi khi vào buô ng hặ n lại nhặ c đế n những kẻ đã "ra lệnh" bắ t cóc tôi mà hắ n đã nói chuyện qua điện thoại một cách nhặng xị trong lúc bắ t cóc. Tôi vẫn cho ră ng bọn họ ắ t phải liên quan để n một băng nhóm quay phim khiêu dâm trẻ em. Hặ n thường lầm bẩm nhặ c đi nhặ c lại về những kẻ nào đó sẽ đế n để chụp hình tôi "và làm những chuyện khác nữa", khiế n tôi càng có cái để sợ. Đôi khi trong đâ u tôi chợt lóe lên ý nghĩ ră ng những câu chuyện mà hã n thêu dệt với tôi chẳng ăn khớp nhau chút nào, rã ng những kẻ hung ác kia có lẽ không hệ có. Có vẻ như hặ n đã bia ra những kẻ đứng phía sau vụ bă t cóc này để dọa tôi. Nhưng tôi không thể đoan chặ c, và cho dù đó là câu chuyên thêu dêt thì nó cũng đã đạt mục đích. Tôi số ng trong nỗi sợ hãi thường trực ră ng bấ t kỳ một lúc nào đó sẽ có một đám người hung ác xông vào hâ m để hại tôi.

Hình ảnh và tình tiế t của những câu chuyện mà tôi đã nhặt nhạnh suố t mấ y tháng vừa qua trên báo đài đã đan lại thành những kịch bản còn hãi hùng hơn nhiề `u. Tôi cố gặ ng gạt chúng vào một góc của tâm trí - và đô `ng thời mường tượng mọi thứ mà hặ n có thể làm với tôi. Làm sao có thể làm gì với một đứa bé. Bọn chúng sẽ dùng những dụng cụ gì. Liệu chúng sẽ ra tay ngay trong căn hâ `m này, hay đưa tôi để n một biệt thự, một phòng xông hơi hay một căn phòng áp mái, như trong vụ án mới nhấ t được miêu tả trên báo đài.

Khi ở một mình, tôi luôn luôn giữ tư thế có thể để mặ t trông ra cửa. Ban đêm thì tôi ngủ như một con thú bị nhố t trong lô ng, chỉ nhặ m một mặ t, lúc nào cũng cảnh giác. Tôi không ngủ thiế p li bì để bấ t ngờ rơi vào tay của những kẻ đế n tóm lấ y tôi. Tôi căng

thẳng từng giây, hô i hộp hế t cỡ và bị thúc ép bởi nỗi sợ ră ng tôi không thể thoát ra khỏi căn phòng nhỏ đó. Nỗi sợ hãi những "kẻ bắ t cóc chính cô ng" trong mường tượng đã khiế n cho hặ n, kẻ làm theo mệnh lệnh của chúng, bỗng trở thành một người biế t quan tâm và giúp đỡ tôi một cách hiệ n hòa; và lúc nào tôi còn có hặ n bên cạnh, viễn cảnh kinh khiế p kia sẽ không xảy để n.

•

Trong những ngày đâ u khi tôi mới bị bắ t cóc, hấ n mang vào phòng đủ mọi thứ đô dạc. Trước tiên, hã n mang cho tôi một số quâ n áo sạch. Tôi chỉ có đúng một bộ đang mặc: vớ dài, quâ nô ng bó, váy đâ m và áo khoác có mũ trùm đâ u. Hặ n đã đô t đôi giày của tôi để xóa sạch mọi dấ u về t mà tôi có thể để lại. Đó là đôi giày để phẳng rất dày mà tôi được tặng làm quả trong ngày sinh nhật là n thứ mười. Hôm â y, khi tôi bước vào bê p, một chiế c bánh nă m trên bàn với mười ngọn nế n đang că m, và cạnh đó là một chiế c hộp gói bă ng giấ y màu bóng loáng. Tôi hít một hơi thất sâu và thổi tấ t nế n. Rô i tôi tháo ruy băng và xé giấ y gói. Tôi đã vòi vĩnh me suố t bao nhiều tuâ n lễ để đòi mua một đôi giày giố ng như những đôi mà chúng bạn đang có. Mẹ tôi đã từ chố i thẳng thừng, viện lẽ ră ng không hợp với trẻ em và mang vào thì không đi đứng tử tê dược. Thế rô i giờ đây, đôi giày đang nă m trước mặt tôi: giày kiểu vũ công múa ba lê làm bă ng da lộn màu đen, với một quai hẹp choàng trên mu bàn chân; phía dưới là đế phẳng bă ng cao su gọn sóng. Tôi quá đỗi sung sướng! Đôi giày làm tôi ngay lập tức cao lên 3 phân và chặ c chặ n sẽ giúp tôi lướt êm vào quãng đời mới đâ y tự tin đang mở ra phía trước.

Món quà cuố i cùng mà mẹ tặng cho tôi. Thế mà hă n đã đố t mấ t. Khi làm như vậy, hặ n không những tước đoạt của tôi một mố i liên hệ với cuộc số ng trước đây, mà còn cướp đi của tôi một biểu tượng của nguồ n sức mạnh mà tôi vẫn hặ ng mong mỏi đôi giày sẽ đem để n.

Giờ thì hă n đưa cho tôi một chiế c áo tròng đâ u và mấ y cái áo thun khaki màu xanh lục mà hă n còn giữ lại từ những thứ quân dụng được phát lúc nhập ngũ. Những thứ này giúp làm giảm bót cái lạnh ban đêm. Nhưng để chố ng chọi với cái lạnh se thă t từ trong lòng, tôi vẫn tiế p tục mặc một trong những chiế c áo quâ n của tôi.

Hai tuâ`n sau, hă´n mang vào cho tôi một chiế´c nệm nă`m tắ´m nă´ng để thay cho tâ´m đệm mút mỏng. Mặt nệm được căng bởi lò xo và cứ rít lên kẽo kẹt mỗi khi có chút cử động. Trong nửa năm sau đó, cái âm thanh này sẽ là bạn đô`ng hành của tôi suố´t những ngày dài và đêm thâu trong căn hâ`m. Bởi tôi cảm thấ´y lạnh cóng - vì căn hâ`m quanh năm lúc nào cũng lạnh lẽo - nên hă´n đã lôi một chiế´c lò sưởi điện kê`nh càng vào căn phòng bé tí này. Rô`i hă´n trả lại tập vở cho tôi. Còn chiế´c cặp thì hă´n bảo tôi ră`ng hă´n đã đô´t cùng với đôi giày.

Tôi nghĩ ngay để n chuyện viế t thư cho bố mẹ. Tôi lấ y giấ y bút ra và đặt bút viế t. Tôi bỏ ra hàng giờ đô ng hô cẩn thận cân nhặ c từng lời trong thư - và thậm chí còn nghĩ ra một cách để báo cho bố mẹ biế t tôi đang ở đâu. Tôi biế t rã ng mình đang bị câ m giữ đâu đó ở Strasshof, chỗ bố mẹ chô ng của chị tôi số ng. Tôi hy vọng rã ng chỉ câ n nhặ c tới gia đình chị ấ y thì bố mẹ tôi - và cảnh sát - đủ biế t manh mố i.

Để chứng minh ră ng chính mình đã tự viế t bức thư, tôi đã đính kèm một bức ảnh cấ t trong hộp bút chì chụp tôi đang trượt băng mùa đông năm trước, vận đô dày cộp trùm kín người, miệng nở một

nụ cười và má ửng hô ng. Bức ảnh trông như được chụp từ một thế giới rấ t xa xôi, một thế giới tràn đâ y tiế ng trẻ em cười vang, nhạc pop từ những chiế c loa â m ĩ và những luô ng gió trời mênh mang mát lạnh. Một thế giới mà sau khi trượt băng cả buổi chiế u, ta sẽ về nhà, tắ m nước nóng và vừa xem ti vi vừa uố ng sôcôla nóng. Tôi nhìn chă m chặp vào bức ảnh hàng phút đô ng hô , cố nhớ lại từng chi tiế t để không bao giờ lãng quên cảm giác của lâ n đi chơi ấ y. Tôi biế t mình sẽ phải gìn giữ từng mẩu ký ức hạnh phúc để còn có thứ để hô i tưởng lại trong những khoảnh khắ c tăm tố i. Rô i tôi kẹp chung bức ảnh với bức thư và dùng một mảnh giấ y khác để làm phong bì.

Với một thái độ vừa ngây ngô vừa tin tưởng, tôi chờ hã n.

Khi ha´n vào, tôi cô´ ga´ng tỏ ra trâ`m tĩnh và thân thiện. "Ông phải gửi lá thư này cho bô´ mẹ tôi để bô´ mẹ biê´t tôi còn sô´ng!" Ha´n mở phong bì ra, đọc những gì tôi viê´t và từ chô´i. Tôi năn nỉ và van nài ha´n đừng để bô´ mẹ tôi phải sô´ng trong hoang mang thêm nữa. Tôi đánh động vào phâ`n lương tâm mà tôi cho ra`ng ha´n có. "Ông không được biê´n thành người xâ´u như thê´," tôi bảo ha´n.

Việc làm của hắ n là sai trái, nhưng khiế n cho bố mẹ tôi đau khổ thì còn tệ hại hơn nhiề u. Tôi cứ tìm kiế m hế t lý do này để n lý do khác, và trấ n an hặ n rặ ng bức thư sẽ chẳng gây ra chuyện gì cho hặ n. Chính hặ n đã đọc bức thư và thấ y rặ ng tôi đã không phản hặ n... Hặ n đã từ chố i suố t một thời gian dài - bỗng nhiên nhượng bộ. Hặ n trấ n an tôi rặ ng hặ n sẽ gửi lá thư cho bố mẹ tôi.

Đúng là tôi hoàn toàn ngờ nghệch, nhưng tôi quá đỗi muố n tin hặ n. Tôi nặ m trên tấ m nệm tặ m nặ ng và tưởng tượng bố mẹ tôi sẽ bóc thư ra sao, sẽ tìm ra manh mố i ẩn giấ u ra sao để giải cứu

tôi. Kiên nhẫn, tôi chỉ câ`n kiên nhẫn thêm chút nữa, và cơn ác mộng này sẽ kế t thúc.

Ngày hôm sau, giấ c mộng của tôi tan tành như lâu đài trên cát. Hấ n bước vào căn hâ m với một ngón tay bị thương, đổ cho "một kẻ nào đó" đã giã ng lá thư trong tay hã n trong khi đang tranh cãi và làm hã n bị thương khi hã n chố ng trả để giành lại. Hã n úp mở rã ng đó là những kẻ đã ra lệnh bấ t cóc tôi và không muố n tôi liên lạc với bố mẹ. "Bọn xấ u" thuộc một băng nhóm phim khiêu dâm vố n đâ y vẻ hư cấ u giờ đây lại trở nên hiện thực đâ y tính đe dọa. Trong lúc đó, hấ n lại đóng vai kẻ che chở. Dù sao thì hấ n cũng đã chấ p nhận yêu câ u của tôi và đã cố gặ ng quyế t liệt để n mức bị thương.

Ngày hôm nay tôi biế t ră ng hấ n chưa bao giờ có ý định gửi bức thư đó và ấ t đã đố t nó đi, hệt như mọi món đô khác mà hấ n đã tước của tôi. Nhưng lúc ấ y tôi lại muố n tin hấ n.

Trong mấ y tuầ n đã u tiên hặ n làm mọi chuyện để tránh tổn hại đế n hình ảnh của hặ n như một người che chở. Thậm chí hặ n còn thỏa mãn điề u ước lớn nhấ t của tôi: một chiế c máy vi tính. Đó là một chiế c máy Commodore C64 với bộ nhớ rấ t ít ởi. Nhưng máy có kèm theo một vài đĩa mề m chứa các trò chơi mà tôi có thể vùi mình vào để quên đi mọi chuyện. Trò yêu thích của tôi là "ăn mô ì". Ta phải di chuyển một người lùn trong mê cung dưới lòng đấ t để tránh các con quái vật và "ăn" các điểm thưởng. Trò này giố ng như một phiên bản tinh tế hơn của trò Pac-Man. Tôi chơi lấ y điểm hàng giờ đô ng hô . Khi hặ n vào hà m, tôi và hặ n đôi khi cùng chơi với nhau. Ngày ấ y hặ n thường để tôi thặ ng. Giờ đây thì tôi lại thấ y một sự tương đô ng giữa trò chơi với tình cảnh của mình trong căn hà m, khi những con quái vật có thể xâm nhập bấ t kỳ lúc nào, mà ta

phải trố n chạy. Điểm thưởng của tôi chính là những món đô , chẳng hạn như máy vi tính, "giành được" bởi thái độ "ngoạn ngoãn".

Khi đã chán trò â´y, tôi chuyển sang trò Phi thuyê`n Không gian mà ta phải bay xuyên qua không gian và bắ´n các phi thuyê`n của người ngoài hành tinh. Trò chơi thứ ba trên máy C64 của tôi là một trò chơi chiế´n thuật tên là *Kaiser*, tức Hoàng đế´. Trong trò này, ta phải cai trị dân chúng và thách đấ´u với những kẻ khác để trở thành Hoàng đế´. Hặ´n thích trò này nhấ´t. Hặ´n thường điệ`u quân lính đi giao chiế´n một cách đâ`y phâ´n khích. Hặ´n cũng bỏ đói quân và bặ´t chúng lao động cưỡng bách như nô lệ miễn sao quyê`n lực của hặ´n gia tặng và quân lính không bị chế´t đói.

Tấ t cả những hành vi này diễn ra trong một thể giới ảo. Nhưng cũng chẳng bao lâu sau đó hặ n sẽ phô bày cho tôi thấ y một bộ mặt khác của hặ n.

"Nê u mày không nghe lời, tao sẽ tặ t đèn."

"Nê u mày không ngoan, tao sẽ trói mày lại."

Trong tình cảnh của tôi, tôi tuyệt nhiên chẳng có cơ may nào để không tỏ ra "ngoan", và tôi không biế t hă n định nói gì. Đôi khi một động thái đột ngột từ phía tôi cũng đủ khiế n cho tâm trạng hă n thay đổi. Hoặc khi tôi nhìn thẳng vào hã n, bấ t chấ p mệnh lệnh của hã n buộc tôi luôn phải nhìn xuố ng sàn nhà. Nhấ t cử nhấ t động nào không khớp với khung hành vi mà hã n đã ấ n định cho tôi đề ù khuẩ y động nỗi hoang tưởng trong hã n. Thế rô ìi hã n không ngơi nhiệ c móc và cáo buộc tôi đã mưu toan lừa hã n, gạt hã n. Tấ t cả hâ ù như chỉ vì ngờ vực không biế t liệu tôi có thể liên lạc với thế giới bên ngoài hay không mà hã n cứ đay nghiệ n tôi như thế . Hã n

không thích nghe khi tôi khăng khăng ră ng hă n đã cáo buộc tôi một cách vô lý. Hă n muố n được nhìn nhận mỗi khi mang cho tôi một món gì đó, muố n được ngợi khen công sức hã n đã bỏ ra vì tôi chẳng hạn, khi vận cái lò sưởi nặng xuố ng căn hâ m. Thậm chí hã n bă t đâ u buộc tôi phải biế t ơn hã n. Và lúc ấ y tôi đã cố hể t mức để khước từ việc đó, cãi rã ng "Tôi ở đây là tại vì ông nhố t tôi". Trong thâm tâm, tôi cũng chẳng làm được gì ngoài hoan hỉ khi hấ n mang cho tôi thức ăn và những món đô mà tôi hế t sức câ n đế n.

Ngày nay, nhìn lại lúc â y, tôi cảm thấ y thật lạ lùng khi nỗi sợ hãi, nỗi kinh hoàng lởn vởn quanh mình lại không xuấ t phát từ bản thân hă n. Có lẽ phản ứng đó của tôi xuấ t phát từ diện mạo kém â n tượng và nỗi bấ t an của hặ n, hoặc do hặ n muố n khiế n tôi cảm thấ y an toàn trong tình cảnh ngoài sức chịu đựng này nên đã tự biế n mình trở thành một kẻ thân cận không thể thiế u vă ng. Những gì khiế n tôi cảm thấ y bị đe dọa trong tình cảnh bấ y giờ chính là căn hâ m ở dưới lòng đấ t, những bức tường khép kín và cánh cửa khóa chặt, và những kẻ vẫn mang danh là đã ra lệnh bắ t cóc tôi. Chính hặ n đôi khi đã tạo ra â n tượng rặ ng tội ác của hặ n chỉ là một tình thế hă n sa vào, và không phù hợp với tính cách của hă n. Trong trí tưởng tượng trẻ thơ của tôi, một lúc nào đó trong quá khứ hã n đã quyế t định trở thành một kẻ tội phạm và nhúng tay vào một việc xấ u xa. Tôi không mảy may dao động ră ng hành vi của hă n là phạm pháp và phải bị trừng phạt. Nhưng tôi đã tách biệt tội ác â y ra khỏi con người đã phạm tội. Kẻ ác đó chặ c chặ n chỉ là một vai trò mà hă n đang thủ diễn.

"Từ giờ phải tự nấ u lấ y mà ăn."

Một buổi sáng trong tuầ n đã u tiên, hặ n mang vào hà m một thùng bặ ng ván ép sậm màu. Hặ n kê sát vào tường, đặt bê p hâm

và bê p lò lên trên và că m điện cả hai. Rô i hặ n biế n mất dạng. Rô i hặ n lại quay lại, mang theo một cái nô i bặ ng thép không gi và một mớ thực phẩm ăn liê n: mấ y hộp đậu và ragu kiểu Hungary, và một loạt các khẩu phâ n ăn liê n đóng gói kèm với đĩa nhựa trắ ng và các hộp giấ y màu có thể hấ p để làm nóng. Rô i hặ n giảng giải cho tôi cách sử dụng bế p hâm.

Tôi sung sướng vì đã giành lại được một chút độc lập cho mình. Nhưng rô i khi đổ đậu vào chiế c nô i nhỏ để đặt lên bế p, tôi chẳng biế t hâm nóng đế n khi nào thì vừa hoặc phải nấ u trong bao lâu. Tôi chưa bao giờ nấ u một món gì trước giờ, và cảm thấ y cô đơn cũng như bấ t lực. Và tôi nhớ mẹ.

Nghĩ lại tôi thấ y thật ngạc nhiên khi hặ n để cho một đứa bé mười tuổi nấ u ăn, nhấ t là khi hặ n lại luôn xem tôi là một đứa bé nhỏ dại, không thể tự xoay xở. Nhưng rô i từ đó, tôi đã tự hâm nóng một bữa ăn mỗi ngày trên bế p. Hặ n xuố ng hã m mỗi sáng và một lấ n nữa, vào buổi chiế u hoặc buổi tố i. Buổi sáng hặ n mang cho tôi một tách trà hoặc sôcôla nóng, một mẩu bánh hoặc một chén ngũ cố c. Buổi chiế u hoặc buổi tố i, tùy khi nào có được thời gian rỗi rảnh, hặ n thường mang xuố ng salad cà chua và bánh mì kẹp thịt nguội, hoặc một bữa ăn nóng để ăn chung với tôi. Nui với xố t thịt, cơm với thịt, nấ u theo kiểu gia đình người Áo mà mẹ hặ n đã làm cho hặ n.

Ngày â y tôi chẳng có ý niệm gì về chuyện thức ăn ở đâu ra hoặc hặ n sinh số ng ra sao. Hoặc liệu hặ n có gia đình hay không, mà có khi lại là những người cùng đô ng lõa phạm tội với hặ n và ngô i ung dung trên phòng khách, trong khi tôi nặ m trên tấ m nệm mỏng ở dưới hà m. Hoặc liệu những kẻ hặ n dọa là đã ra lệnh bặ t cóc tôi có số ng chung nhà với hặ n không, và chỉ cử hặ n xuố ng để tiế p tế

cho tôi. Thật ra hă n đã lo liệu để tôi được ăn uố ng lành mạnh và thường xuyên mang cho tôi các thực phẩm từ sữa và trái cây.

Một hôm hắ n mang cho tôi vài quả chanh, khiế n tôi nảy ra một ý. Quả là một âm mưu ngờ nghệch và trẻ con, nhưng lúc ấ y tôi lại cảm thấ y thật tài tình: tôi định giả vờ mặ c một chứng bệnh để khiế n hặ n phải đưa tôi để n bác sĩ. Tôi vẫn luôn nghe bà nội và bạn bè của bà kể lại những câu chuyện thời bị Nga chiế m đóng ở miề n Đông nước Áo sau Thế chiế n thứ hai, làm sao phụ nữ tránh khỏi bị hãm hiế p và bị lôi đi trong tình cảnh lúc bấ y giờ. Một trong những mưu mẹo của họ là bôi mứt đỏ lên mặt cho ra vẻ như đang bị một chứng bệnh tệ hại ngoài da. Nhưng còn một mưu mẹo nữa liên quan đế n quả chanh.

Khi còn lại một mình, tôi lấ y thước kẻ ra và tỉ mắn tách lớp vỏ mỏng như dao cạo ra khỏi phâ n thịt quả chanh và cẩn thận dùng dâ u tấ m đính lên cánh tay tôi. Cảnh tượng trông thật góm ghiế c, như thể tôi đã bị nhiễm trùng mưng mủ. Khi hã n trở lại, tôi chìa cánh tay ra và giả vờ đau ghê góm. Tôi khóc thút thít và đòi hã n đưa tôi đi bác sĩ. Hã n nhìn tôi chă m chẳ m chẳng chút dao động, rô i chỉ phẩy tay một phát hã n phủi sạch lớp vỏ chanh khỏi tay tôi.

Hôm đó hặ n tặ t đèn của tôi. Tôi nặ m trong bóng tố i, vặ t óc suy nghĩ cách khác để buộc hặ n thả tôi ra. Chẳng nghĩ ra được gì cả.

Niê m hy vọng của tôi những ngày â y được đặt vào cảnh sát. Thời điểm â y tôi vẫn còn trông mong được giải thoát và hy vọng mình sẽ được giải cứu trước khi hă n giao tôi cho những kẻ hung bạo mà trước đó nghe chùng đã ra lệnh bắ t cóc tôi - hoặc trước khi hă n tìm ra được một ai khác sẽ ra tay với một bé gái bị bắ t cóc. Mỗi ngày tôi đề u trông chờ những người mặc cảnh phục phá sập mấ y bức tường

căn hâ m. Thật ra, ở bên ngoài, cuộc truy tìm tôi với quy mô lớn đã được dừng lại chỉ sau ba ngày. Cuộc tìm kiế m các khu vực lân cận đã không mang lại kế t quả và giờ đây cảnh sát đang thẩm vấ n tấ t cả những người thân thiế t nhấ t của tôi. Chỉ còn các phương tiện truyê n thông đăng tin tìm kiế m thông tin hà ng ngày, đăng cả hình tôi và luôn luôn mô tả giố ng nhau:

Bé gái cao khoảng 1,45m, nặng khoảng 45kg và dáng người tròn trĩnh. Bé có mái tóc duỗi thẳng màu nâu sáng, với mái că t ngang trán và mã t xanh. Vào thời điểm mấ t tích, bé gái mười tuổi này mặc áo khoác trượt tuyế t màu đỏ có mũ trùm đâ u, váy jean với áo sơ mi có tay kẻ ô xám tră ng, mặc quâ nô ng bó màu xanh dương nhạt và mang giày da lộn cỡ 34. Natascha Kampusch đeo kính có gọng nhựa ôvan màu xanh dương nhạt và câ u kính màu vàng. Theo cảnh sát, mặ t bé hơi hiế ng nhẹ. Bé đeo balô màu xanh dương, có nặ p màu vàng và quai đeo màu xanh ngọc.

Đọc lại hô sơ tôi được biế t người ta đã nhận được hơn 130 nguô n tin trong vòng bố n ngày. Có người nói đã nhìn thấ y tôi đi với mẹ ở một siêu thị tại Vienna, xuấ t hiện một mình ở một trạm dừng xe trên xa lộ, một lâ n tại thị trấ n Wels và ba lâ n ở tinh Tyrol. Cảnh sát ở Kitzbühel, Tyrol, đã tìm kiế m tôi suố t nhiề u ngày. Một nhóm sĩ quan cảnh sát Áo đã sang tận Hungary, nơi có người trình báo đã thấ y tôi tại Sopron. Ngôi làng nhỏ tại Hungary, nơi mà tuâ n trước đó tôi cùng với bố đã để n nghỉ tại ngôi nhà của bố , đã bị cảnh sát Hungary lục soát mọi ngóc ngách một cách có hệ thố ng. Họ bố trí canh gác quanh khu nhà và ngôi nhà của bố tôi đã được đặt dưới sự giám sát vì người ta nghĩ rã ng tôi vẫn còn giữ giấ y tờ có hình của tôi từ dịp cuố i tuâ n trước và có thể đào thoát để n đó. Một người đàn ông đã gọi cảnh sát và đòi một triệu đô ng schilling tiề n

Áo để chuộc tôi. Một kẻ ăn theo và lừa đảo, hệt như nhiê u kẻ khác sẽ xuấ t hiện.

Sáu ngày sau khi tôi bị bắ t cóc, người đứng đâ u cuộc điệ u tra đã thông báo với giới truyề n thông, "Tại Áo, cũng như tại Hungary, các cảnh sát đang tìm kiế m Natascha bă ng cách treo áp phích. Không một ai bỏ cuộc. Tuy nhiên, hy vọng tìm thấ y cháu bé còn số ng đã không còn". Trong nhiệ u nguồ n tin trình báo, chẳng có một tin nào dẫn để n một manh mố i đáng chú ý.

Thế nhưng, cảnh sát không chịu dò theo một nguồ n tin mà lẽ ra đã dẫn lố i cho họ để n chỗ tôi: hôm thứ ba, một ngày sau khi tôi bị bắ t cóc, một bé gái 12 tuổi đã trình báo nhìn thấ y một trẻ em bị bắ t cóc trong một chiế c xe thùng giao hàng màu trắ ng có cửa sổ sẫm màu trên phố Melangasse. Tuy nhiên, cảnh sát ngay từ đầ u đã không tiế p thu thông tin này một cách nghiệm túc.

Trong căn hâ m, tôi không hê biế t ră ng thế giới bên ngoài đã bắ t đâ u nghĩ đế n chuyện tôi có thể đã chế t. Tôi vẫn tin ră ng cuộc truy tìm quy mô lớn vẫn đang được tiế n hành. Mỗi khi ngã mình trên tấ m nệm tắ m nă ng, đưa mắ t nhìn lên trâ n nhà thấ p màu tră ng với bóng điện trâ n trụi, tôi lại tưởng tượng cảnh sát đang nói chuyện với từng đứa bạn học trong trường của tôi, và tôi mường tượng ra những câu trả lời của bọn chúng. Tôi hình dung những cô giám hộ sau giờ tan học đang tả đi tả lại họ đã nhìn thấ y tôi lâ n cuố i cùng khi nào và ở đâu. Tôi cân nhắ c xem ai trong số những người láng giê ng có thể đã nhìn thấ y tôi rời nhà, và liệu có ai đã chứng kiế n vụ bắ t cóc và nhìn thấ y chiế c xe thùng giao hàng màu tră ng trên phố Melangasse hay không.

Thậm chí còn căng thẳng hơn nữa, tôi ngẫm nghĩ mưu toan hặ n sau cùng sẽ đòi tiê `n chuộc và thả tôi ra một khi lấ y được tiê `n. Mỗi khi hâm nóng thức ăn trên bế p, tôi lại cẩn thận bóc những tấ m hình nhỏ các bữa ăn ấ y và giấ u trong túi của chiế c váy. Qua phim ảnh tôi biế t rặ `ng những kẻ bặ t cóc đôi khi phải chứng minh rặ `ng nạn nhân của chúng vẫn còn số 'ng để người ta trao tiê `n chuộc. Tôi đã chuẩn bị sẵn: với những tấ m hình này, tôi có thể chứng minh rặ `ng tôi đã thường xuyên có thức ăn. Và tôi cũng dùng chính những hình đó để trấ 'n an với bản thân rặ `ng mình vẫn còn số 'ng.

Để chắ c ăn, tôi còn bóc một mẩu gỗ dán kệ bế p và cấ t vào túi áo. Như vậy thì không sai sót gì được. Tôi hình dung hặ n sẽ thả tôi xuố ng một địa điểm không được tiế t lộ trước sau khi nhận được tiề n chuộc và cứ bỏ mặc tôi ở đó. Bố mẹ tôi sẽ được báo địa điểm để để n đón tôi. Sau đó tôi sẽ báo cho cảnh sát, và tôi sẽ trao mảnh gỗ dán cho cảnh sát. Và rô i cảnh sát chỉ việc lục soát tấ t cả garage ở Strasshof để tìm một căn hâ m chìm. Kệ bế p nào bị sứt một mẫu gỗ dán thì chính là tang chứng hệ trọng.

Trong đâ`u mình tôi đã lưu lại mọi chi tiế t về hă n để có thể miêu tả lại sau khi được tự do. Sự ghi nhận của tôi chủ yế u tập trung ở diện mạo, vố n chẳng tiế t lộ được gì mấ y về hã n. Khi vào ngó nghiêng tôi trong căn hâ m, hã n mặc áo thun bên trong và bộ đô thể thao Adidas bên ngoài - rấ t hợp để lọt vừa vặn trong lố i đi hẹp dẫn đế n nơi giam câ m tôi.

Tôi nghĩ hă n bao nhiều tuổi nhỉ? Tôi so sánh hặ n với những người lớn trong gia đình: trẻ hơn mẹ tôi, nhưng lại già hơn các chị tôi mà lúc ấ y vào tâ m 30 tuổi. Mặc dù trông hặ n trẻ, một lâ n tôi đã đường đột nói thẳng, "Ông ba mươi lăm tuổi". Mãi vê sau tôi mới biế t ră ng mình đã đoán đúng.

Nhưng tôi lại biế t tên hắ n - nhưng rô i lại quên ngay tức khắ c. "Này, tên tao đấ y nhé," một lâ n hắ n đã nói ra vì quá bực bội với những câu hỏi không ngớt của tôi, tay xòe danh thiế p trước mặt tôi trong vài giây. Dòng chữ ghi "Wolfgang Priklopil". "Dĩ nhiên, chẳng phải tên thật đâu," hắ n vội nói thêm và cười phá lên. Tôi tin hắ n. Thật khó tin khi một tên tội phạm nguy hiểm lại mang một cái tên nghe thật đời thường. Tôi cũng không kịp giải mã cái họ của hắ n. Thật khó để một đứa trẻ có thể loay hoay nhớ được hế t. "Cũng có thể tên tao là Holzapfel," hắ n nói thêm, trước khi sập cửa lại sau lưng. Lúc ấ y tôi chẳng biế t cái tên ấ y có ý nghĩa gì. Giờ đây thì tôi đã biế t Ernst Holzapfel là một người gâ n như bạn thân thiế t nhấ t của Wolfgang Priklopil.

Ngày 25 tháng 3 càng đế n gâ n, tôi càng bô n chô n. Từ khi bị bắ t cóc ngày nào tôi cũng hỏi Priklopil về ngày tháng để giữ cho mình không bị hoàn toàn mấ t định hướng. Đố i với tôi, không có ngày hay đêm, và mặc dù mùa xuân đã về bên ngoài, căn hâ m của tôi trở nên lạnh cóng mỗi khi tôi vừa tắ t máy sưởi. Một buổi sáng hắ n trả lời, "Thứ hai, 23 tháng 3." Tôi không hề có một liên hệ mong manh nào với thể giới bên ngoài đã ba tuâ n. Và chỉ còn hai ngày nữa là để n sinh nhật của mẹ tôi.

Cái ngày â´y mang đâ`y ý nghĩa biểu tượng đô´i với tôi. Nế´u tôi buộc phải trải qua ngày â´y mà không thể chúc mừng sinh nhật mẹ thì những ngày tháng tù đày của tôi sẽ biế´n từ một cơn ác mộng thoáng qua thành hiện thực không gì có thể phủ nhận được. Cho đế´n giờ tôi mới chỉ mâ´t vài ngày đế´n lớp. Nhưng không có mặt trong một dịp kỷ niệm quan trọng của gia đình thì quả là một chuyện hệ trọng. Ngẫm lại tôi như nghe tiế´ng mẹ kể lễ với những đứa cháu ngoại, "Đó là ngày sinh nhật của bà không có mặt Natascha," hoặc

còn tệ hơn nữa: "Đó là ngày sinh nhật đâ`u tiên của bà không có mặt Natascha."

Tôi vô cùng phiê n não đã chia tay mẹ trong cơn giận dỗi và giờ đây thậm chí trong ngày sinh nhật của mẹ còn không được nói với mẹ rã ng tôi thật lòng không muố n thể và vẫn yêu mẹ. Tôi cố gắ ng dừng thời gian lại trong đâ u mình, cố gắ ng để n tuyệt vọng để nghĩ cách gửi tin cho mẹ. Có lẽ lâ n này sẽ thành công chứ không như là n trước. Tôi sẽ gạt bỏ mọi manh mố i ẩn chứa bên trong lá thư. Tôi chỉ muố n gửi đi một dấ u hiệu của sự số ng trong ngày sinh nhật của mẹ.

Trong bữa ăn chung kế tiế p, tôi đã năn nỉ hấ n nhẫn nại để n mức hấ n bảo ngày hôm sau sẽ mang máy ghi âm vào hâ m. Tôi sẽ có thể thu âm một tin nhấ n gửi cho mẹ!

Tôi đã vận dụng hế t sức mình để tỏ ra vui tươi trong băng ghi âm: "Mẹ ơi. Con khỏe. Đừng lo cho con. Chúc mừng sinh nhật mẹ. Con nhớ mẹ vô cùng." Tôi đã phải dừng lại nhiệ `u lâ `n vì nước mặ t tuôn rơi trên má và tôi không muố n mẹ nghe thấ y tôi thổn thức.

Khi tôi nói xong, Priklopil mang cassette đi và đoan chặ c với tôi rặ ng hặ n sẽ gọi điện cho mẹ tôi và bật cho mẹ tôi nghe. Tôi không còn cách nào khác ngoài tin tưởng ở hặ n. Đô i với tôi, việc đó giải tỏa được một gánh nặng muôn trùng vì mẹ tôi giờ đây sẽ không phải lo lặ ng quá nhiệ u về tôi.

Mẹ tôi chẳng bao giờ được nghe đoạn băng â y.

Việc hă n quả quyế t đã bật đoạn ghi âm cho mẹ tôi nghe là một thủ đoạn quan trọng trong quá trình hă n âm mưu dùng quyề n lực để chế ngự tôi, bởi vì không lâu sau đó hă n đã thay đổi chiế n lược.

Hă n không còn nhã c để n những người vẫn được cho là đã ra lệnh bắ t cóc tôi, mà lại nói để n chuyện bắ t cóc để đòi tiế n chuộc

Hă n cứ nhă c đi nhă c lại ră ng đã liên lạc với bố mẹ tôi nhưng cả hai rõ ràng đề u không quan tâm đề n việc giải cứu tôi: "Bố mẹ không thương mày chút nào cả."

"Họ không muố n đón mày về `."

"Bố mẹ vui mừng vì rố t cục đã tố ng khứ được mày."

Những lời này như thể axít đổ vào vế t thương đang há miệng của một đứa bé mà trước đó đã cảm thấ y không được yêu thương. Mặc dù chưa bao giờ tin ră ng bố mẹ mình lại không muố n thấ y mình tự do, tôi cũng biế t ră ng bố mẹ không có nhiệ u tiế n. Nhưng tôi hoàn toàn tin ră ng bố mẹ sẽ làm mọi cách để xoay xở cho ra khoản tiế n chuộc.

"Tôi biế t bố mẹ thương yêu tôi. Bố mẹ luôn nói như thế," tôi bảo hặ n, ngoạn cố phản đố i những lời nhận xét đâ y ác ý của hặ n, trong khi hặ n tỏ ra đâ y tiế c nuố i vì đã xui xẻo chưa bao giờ nhận được một câu trả lời nào từ bố mẹ tôi.

Nhưng nỗi hoài nghi đã bám rễ trước khi tôi bị giam câ`m bă´t đâ`u lớn dậy.

Hă n đã làm xói mòn niê m tin của tôi vào gia đình một cách có hệ thố ng, và từ đó làm suy yế u một trụ cột quan trọng trong lòng tự tôn vố n đã đâ y thương tổn trong tôi. Sự vững tin ră ng gia đình luôn là chỗ dựa cho mình, gia đình sẽ bă ng mọi giá giải cứu mình, dâ n dâ n tàn phai. Bởi vì ngày lại ngày trôi qua, vẫn chẳng có một ai để n để giải cứu tôi.

Tại sao trong bao nhiều con người trên đời này, chính tôi lại là nạn nhân của một tội ác như vậy? Tại sao hă´n lại chọn tôi để giam câ`m? Những câu hỏi â´y bă´t đâ`u dày vò tôi và vẫn còn choán lâ´y tâm trí tôi cho để n ngày hôm nay. Thật khó vô cùng để hiểu được lý do gây án của hă´n, một câu trả lời mà tôi đã tuyệt vọng tìm kiế m. Tôi muô´n vụ bă´t cóc phải có một ý nghĩa nào đó, một lý lẽ nào đó rõ ràng mà cho đế n lúc â´y tôi vẫn chưa nhìn thá´y, để cho sự việc không đơn giản chỉ là một vụ ám hại ngẫu nhiên nhă´m vào tôi. Thậm chí ngày hôm nay tôi vẫn cảm thâ´y thật khó khăn khi nhìn nhận rã ng tôi đã đánh mấ´t cả quãng đời thanh xuân vào tay một gã ngông cuô ng và tâm thâ`n bệnh hoạn.

Tôi chưa bao giờ nhận được một câu trả lời nào cho câu hỏi ấ y từ miệng hặ n, mặc dù tôi vẫn dò đi hỏi lại. Chỉ một lâ n duy nhấ t hặ n nói, "Tao nhìn thấ y mày trong ảnh chụp ở trường và tao đã chọn mày." Nhưng rô i ngay lập tức hặ n rút lại lời. Vê sau hặ n lại nói, "Mày đã để n như một con mèo hoang. Những con mèo hoang mà tao được quyê n đem vê ." Hoặc "Ta đã cứu mi. Mi phải biế t ơn." Vê cuố i những ngày tôi bị câ m tù có lẽ là lúc hặ n bộc lộ chân thật nhấ t: "Ta luôn luôn muố n có một đứa nô lệ." Nhưng rấ t nhiê u năm trôi qua hặ n mới thố t ra những lời đó.

Tôi chẳng bao giờ biế t được lý do hã n chọn tôi trong số bao nhiêu người để bắ t cóc. Bởi vì chọn tôi làm nạn nhân là một sự lựa chọn hiển nhiên chăng? Priklopil sinh trưởng trong cùng một quận với tôi tại Vienna. Trong thời gian tôi tháp tùng bố đi giao hàng ở các quán bar, hã n ta là một kẻ trai trẻ trạc gâ n ba mươi, cũng la cà ở những khu vực nhá nhem mà bố con tôi thường xuấ t hiện. Trong suố t những năm tiểu học, tôi luôn bấ t ngờ về việc biế t bao nhiều

người vui vẻ chào tôi vì nhận ra tôi trước kia thường đi cùng bố. Có lẽ hắ n là một trong những người khi ấ y đã nhận ra tôi.

Tuy nhiên, cũng có thể những người khác đã làm hặ n chú ý đế n tôi. Có lẽ câu chuyện của hặ n về băng đảng quay phim khiêu dâm là có thật. Hô i â y có không hiế m những tổ chức như vậy ở Đức và Áo vố n không ngà n ngại bặ t cóc trẻ em cho mục đích tàn bạo của chúng. Và người ta đã phát hiện ra một căn hà m trong một ngôi nhà của Marc Dutroux tại Bỉ chỉ trước đó hai năm. Nhưng đế n ngày hôm nay tôi vẫn không biế t liệu Priklopil - như hặ n vẫn cứ nhặ c đi nhặ c lại lúc ban đâ u - đã bặ t cóc tôi theo lệnh của những kẻ khác, hay hành động một mình. Thật quá đáng sợ khi nghĩ đế n việc ở đâu đó ngoài kia những kẻ tội phạm đích thực vẫn còn nhỏn nhơ. Tuy nhiên, trong suố t thời gian tôi bị giam câ m, không có dấ u hiệu của một kẻ đô ng lõa nào ngoại trừ những lời Priklopil nhặ c đế n lúc ban đâ u.

Hô ì â y, tôi hình dung rấ t rõ diện mạo của một nạn nhân bị bắ t cóc. Đó là những bé gái tóc vàng, nhỏ nhắ n và thanh mảnh, để n mức gâ n như trong suố t, lả lướt trôi một cách hô n nhiên như thiên thâ n trong cõi đời này. Tôi hình dung đó là những sinh linh có mái tóc óng ánh để n mức ai cũng muố n chạm vào. Một nét đẹp khiế n những kẻ bệnh hoạn say đặ m, khiế n chúng phải nhúng tay vào bạo lực chỉ để được ở gâ n với những người mình yêu. Tôi, ngược lại, có mái tóc sẫm, cảm thấ y thật cục mịch và kém đáng yêu. Và cảm giác ấ y lại rõ ràng hơn bao giờ hế t trong buổi sáng mà tôi bị bắ t cóc. Tôi không hợp với hình dung của tôi vê một bé gái bị bắ t cóc.

Ngẫm lại, tôi biế t ră ng hình ảnh này đã sai lệch. Bọn tội phạm ưa chọn rình rập chính những đứa trẻ không nổi trội, với lòng tự tôn mỏng manh. Các nghiên cứu đã cho thấ y những người khuyế t tật

vê tâm thâ n và thể chấ t, cũng như trẻ em có ít quan hệ gia đình, sẽ gặp nguy cơ cao trở thành nạn nhân của bọn tội phạm. Kế tiế p trong bảng "xế p hạng" là những trẻ em như tôi vào buổi sáng ngày 2 tháng 3: tôi bị dọa, lo âu và mới khóc xong. Tôi cảm thấ y bấ t an, tự đi đế n trường một mình lâ n đâ u, và bước đi một cách miễn cưỡng. Có lẽ hǎ n đã nhìn thấ y điệ u đó. Có lẽ hǎ n đã nhận ra tôi cảm thấ y thật vô tích sự và ngay lập tức quyế t định biế n tôi thành nạn nhân.

Ngày â y ở trong căn hâ m, tôi không có một manh mố i gì để hiểu tại sao số phận lại run rủi khiế n mình trở thành nạn nhân nên tôi bă t đâ u tự than thân trách phận. Cuộc tranh cãi với mẹ tôi vào buổi tố i trước hôm tôi bị bă t cóc đã tái diễn không biế t bao nhiều lâ n trong trí tôi. Tôi lo sợ trước ý nghĩ ră ng vụ bă t cóc là sự trùng phạt vì tôi là một đứa con gái hư, đã ra khỏi nhà mà không định làm lành với mẹ. Tôi cứ đào xới mọi chuyện trong đâ u mình. Tôi săm soi quá khứ để tìm lại tấ t cả những lỗi lâ m mà tôi đã phạm. Từng lời ăn tiế ng nói bấ t nhã. Mọi tình huố ng mà tôi đã không lịch sự, tử tế hay dịu dàng. Ngày nay tôi đã biế t ră ng những nạn nhân thường tự trách móc chính mình trước những tội ác người khác gây ra cho họ. Nhưng hô i â y cơn lố c xoáy â y đã cuố n tôi đi không cách gì cưỡng lại được.

Cái ánh sáng chói chang khiế n tôi thao thức suố t những đêm đầ u tiên đã nhường chỗ cho bóng tố i đen đặc như hũ nút. Đêm tố i, khi hã n tháo bóng đèn và bước ra, đóng cửa lại, tôi cảm thấ y như mình bị cấ t lìa khỏi tấ t cả: mù lòa, điế c đặc ngoại trừ tiế ng quạt vẫn bê n bỉ kêu rì rì, khiế n tôi không còn có thể định vị chính mình trong không gian hoặc đôi khi thậm chí không còn cảm giác gì nữa. Các nhà tâm lý học gọi đây là trạng thái mấ t cảm giác. Bị cấ t đứt

mọi nguồ n kích thích giác quan. Nhưng ngày ấ y tôi chỉ biế t mỗi một điể u là mình có nguy cơ trở nên phát điên trong thứ bóng tố i đơn đôc đó.

Từ lúc hấ n bỏ tôi lại một mình ban đêm cho để n bữa điểm tâm sáng hôm sau, tôi rơi vào trạng thái bấ t định, hoàn toàn thiế u vă ng ánh sáng. Tôi không còn có thể làm được gì ngoài việc nă m đó và nhìn vào bóng tố i. Đôi khi tôi hét lên hoặc nện vào tường trong cơn tuyệt vọng với hy vọng một ai đó sẽ nghe thấ y.

Chìm trong bao nỗi sợ hãi và đơn độc, tôi chỉ còn cách tin vào chính mình. Tôi đã cố tự lên tinh thâ n cho chính mình và chố ng chọi với nỗi khiế p sợ bă ng những công cụ của trí não. Chính chữ nghĩa đã cứu tôi ngày â y. Hệt như những người ngô i thêu hàng giờ để rô i có một chiế c khăn lót thật đẹp đem đi khoe, tôi cũng thêu dệt chữ nghĩa trong đâ u, tự mình viế t ra những lá thư dài cho chính mình và cả những truyện ngắ n mà sẽ chẳng ai ghi ra giấ y.

Những câu chuyện của tôi đề u có xuấ t phát điểm chủ yế u là các kế hoạch tương lai của tôi. Tôi đã tưởng tượng từng chi tiế t cuộc số ng sau khi mình được giải cứu. Tôi sẽ học tấ t cả các môn ở trường giỏi hơn và vượt qua nỗi sợ người khác. Tôi hứa với lòng mình ră ng sẽ tập thể dục nhiề u hơn để giảm cân và có thể tham gia vào các trò chơi của chúng bạn. Tôi hình dung mình sẽ sang trường khác để học sau khi được giải thoát - dù gì thì tôi cũng đang học lớp bố n lu- và những đứa trẻ khác sẽ ứng xử với tôi ra sao. Liệu chúng nó có biể t tôi do đọc tin tức về vụ bắ t cóc không? Liệu chúng nó có tin tôi và cho tôi nhập bọn hay không? Điề u tôi thích nhấ t là tưởng tượng mình đoàn tụ với bố mẹ. Bố mẹ sẽ ôm tôi trong tay ra sao, bố tôi sẽ nhấ c bổng tôi và tung lên trời ra sao. Thế giới tuổi thơ trước kia sẽ

trở lại ra sao, để khiế n tôi quên đi những ngày tháng cãi vã và ê chê .

Rô i những đêm khác, những mường tượng về tương lai cũng không đủ cho tôi. Khi ấ y, tôi đóng vai người mẹ đang xa vă ng của mình, tự phân thân mình ra làm hai và vỗ về chính tôi: "Đây chỉ là một kỳ nghỉ thôi mà. Mặc dù đang đi chơi xa, nhưng nế u đang đi nghỉ thì mình không gọi điện. Đi nghỉ thì không gọi điện thoại, và nế u có một đêm khó chịu thì cũng không thể ngắ t ngang kỳ nghỉ được. Khi nào hế t kỳ nghỉ thì con lại về nhà với bố mẹ, và lại cấ p sách để n trường."

Trong những lúc độc thoại như thế, tôi hình dung mẹ đang đứng trước mặt mình. Tôi nghe mẹ nói với giọng đâ y kiên quyế t, "Mạnh mẽ lên xem nào, chẳng việc gì phải khiế n mọi người bận bịu vì mình như thế. Phải cố gắ ng vượt qua, rô i sau đó mọi chuyện lại ổn thỏa thôi." Vâng. Nế u mà tôi mạnh mẽ được thì mọi chuyện sẽ lại ổn thỏa thôi.

Và khi những cách ấ y đề u không ăn thua, tôi cố nhớ lại một tình cảnh mà tôi đã từng cảm thấ y an lành và được yêu thương. Tôi dùng để n một chai *Franzbranntwein* mà tôi đòi hặ n phải mua cho và thấ y dễ chịu. Trước đây bà nội luôn thoa rượu này lên da. Cái mùi gay gặ t và tinh tươm của nó lôi tôi ngay lập tức trở về căn nhà của bà ở Süssenbrunn và cho tôi một cảm giác an bình đâ y ấ m áp. Khi não tôi không gặ ng gượng được nữa, mũi tôi lại tiế p tục nuôi trí tưởng tượng, giúp tôi giữ lấ y mố i liên hệ với bản thân mình, và tâm trí mình.

Dâ n dà, tôi đã cố gặ ng trở nên quen dâ n với hặ n. Tôi tự thích nghi bà ng trực giác, như thể đang thích nghi với những phong tục

không thể hiểu được của người dân một xứ lạ.

Ngày nay tôi nghĩ ră ng việc tôi vẫn còn là một đứa bé có lẽ đã cứu tôi. Nế u là người lớn, thậm chí cho dù đã thương tổn, không chặ c tôi sẽ vượt qua được cái tình cảnh cực đoan phải làm theo từng mệnh lệnh người ta buộc mình và sự tra tấ n về tâm lý mà tôi phải chịu đựng như một người tù trong căn hâ m. Ngay từ tấ m bé, trẻ em đã được lập trình để nhìn nhận những người lớn thân cận nhấ t với chúng là những đố i tượng có thẩm quyề n không chút nghi vấ n, những người định hướng và lập ra chuẩn mực đúng sai. Trẻ em được bảo phải mặc quâ n áo gì và lên giường khi nào. Chúng phải ăn những gì dọn ra trên bàn, và mọi điệ u trái ý người lớn đệ u bị áp chế. Bố mẹ luôn luôn từ chố i con cái một số thứ chúng muố n. Thậm chí khi người lớn lấ y kẹo sôcôla của trẻ em, hoặc lấ y vài đô ng tiê n mà chúng được họ hàng tặng làm quà sinh nhật, chúng cũng phải cam chịu. Trẻ em phải học cách chấ p nhận và tin tưởng rặ ng bố mẹ đang làm đúng. Nế u không thì khoảng cách giữa những ước muố n của chúng và lô i hành xử đáng phiê n lòng của những người thân yêu sẽ làm chúng suy sup.

Tôi đã quen vâng lời người lớn, cho dù điề u đó trái ý mình. Nế u được tự định đoạt, tôi sẽ chẳng bao giờ chịu vào lớp bảo mẫu sau giờ học. Nhâ t là với một lớp mà cô giáo ra lệnh cho trẻ em khi nào thì được phép thực hiện những nhu câ u căn bản nhấ t của bản thân, chẳng hạn như khi nào được ăn, được ngủ hay được đi vệ sinh. Và tôi cũng sẽ chẳng để n cửa hiệu của mẹ mỗi ngày sau giờ bảo mẫu chỉ để ngô i rỗi để n phát chán và chỉ còn biế t giải sâ u bă ng cách ăn kem và dưa chua.

Thậm chí việc bị người lớn tước đoạt tự do, ít nhấ t một cách tạm thời, đô i với tôi cũng vẫn nă m trong giới hạn chấ p nhận được, mặc

dù bản thân tôi chưa bao giờ phải trải qua chuyện đó. Ngày â y một số gia đình vẫn còn thói quen trừng phạt trẻ em ngỗ nghịch bà ng cách nhố t chúng vào hà m tố i. Và những phụ nữ lớn tuổi trên tàu điện vẫn mắ ng mỏ các bà mẹ có con ngỗ nghịch ră ng, "Hừm, nế u là con tôi thì tôi nhố t cổ nó rồ i."

Trẻ em có thể thích ứng với thậm chí những nghịch cảnh tổ ì tệ nhấ t. Với những bậc bố mẹ ưa đánh mă ng, chúng vẫn nhìn thấ y chúng được thương yêu, và với một căn chòi tổ ì tàn, chúng vẫn nhìn ra một ngôi nhà. Ngôi nhà mới của tôi là một buô ng giam, người thân thuộc của tôi là hă n. Thế giới của tôi đã đảo lộn và hă n là người duy nhấ t trong con ác mộng mà giờ đây đã trở thành thế giới của tôi. Tôi hoàn toàn phụ thuộc vào hắ n, như thể những đứa bé sơ sinh và chập chững phụ thuộc vào bố mẹ. Mọi cử chỉ tình cảm, mọi miế ng ăn, ánh sáng, không khí - toàn bộ sự sinh tô n về thể chấ t và tâm lý của tôi đề u phụ thuộc vào kẻ đã nhố t tôi vào trong buô ng giam dưới hầ m. Và khi tuyên bố ră ng bố mẹ tôi đã không đáp lại yêu sách đòi tiề n chuộc, hắ n đã khiế n tôi giờ đây phụ thuộc vào hắ n cả về tình cảm.

Nế u muố n tố n tại trong thế giới mới này, tôi phải hợp tác với hã n. Đố i với một ai đó chưa bao giờ rơi vào một cảnh ngộ bị áp chế để n mức cùng cực như thế, điể u này có thể khó hiểu. Nhưng tôi tự hào rã ng mình đã làm được điể u này đố i với kẻ đã tước đoạt của tôi mọi thứ. Bởi vì điể u đó đã cứu mạng tôi, cho dù tôi đã phải dành ngày càng nhiệ u sức lực để duy trì thái độ tích cực đố i với hã n. Hã n đã là n lượt biế n thành một kẻ chăn dấ t nô lệ và một kẻ độc tài. Nhưng tôi chẳng bao giờ dẹp bỏ được hình ảnh của hã n trong tôi.

Vẫn còn mãi cử chỉ của hặ n trong vai một ân nhân cố gặ ng làm cho cuộc số ng của tôi trong buô ng giam trở nên thoải mái hế t mức

có thể. Thực tế´, một nế´p số´ng hã`ng ngày đã hình thành. Sau nhiê`u tuâ`n lễ, Priklopil đã mang xuố´ng hâ`m một cái bàn loại dùng để ăn ngoài sân, hai chiế´c ghế´ xế´p, một chiế´c khăn mà tôi được phép dùng làm khăn bàn và vài cái đĩa. Khi hã´n mang thức ăn vào, tôi trải khăn lên bàn. Tôi đặt hai cái ly lên trên và đặt nĩa gọn gàng bên cạnh đĩa. Thứ duy nhấ´t bị thiế´u là khăn ăn, mà hã´n quá keo kiệt không chịu đưa. Rô`i cả hai chúng tôi ngô`i vào chiế´c bàn xế´p với nhau, ăn bữa ăn đã chế´ biế´n sẵn và uố´ng nước trái cây. Lúc bấ´y giờ hấ´n chưa hạn chế´ gì cả và tôi có thể uố´ng thỏa thích. Một không khí â´m cúng len lỏi xuấ´t hiện và tôi bắ´t đâ`u trông mong những bữa ăn chung với hã´n. Những bữa ăn dẹp tan cảm giác đơn côi của tôi. Những bữa ăn trở nên quan trọng đố´i với tôi.

Tình cảnh này quá kỳ quặc đế n mức tôi không thể phân định được dựa vào những gì đã quen thuộc trong đời mình cho để n lúc bâ y giờ - cái thê giới nhỏ nhoi, tăm tố i đột nhiên giam hãm tôi như thể này thật chẳng có một chút gì giố ng với bấ t kỳ một chuẩn mực bình thường nào. Tôi phải tạo ra chuẩn mực mới. Có lẽ tôi đang rơi vào một câu chuyện thâ n thoại? Trong một cõi giố ng như trong tưởng tượng của anh em nhà Grimm, cách trở xa xôi với thế giới phàm trâ n? Dĩ nhiên rô i. Chẳng phải một vâ ng hào quang của ác tà trước đấ y đã bao trùm lên Strasshof đó sao? Gia đình nhà chô ng đáng ghét của chị tôi số ng ở một khu vực thuộc Strasshof gọi là "Silberwald", theo nghĩa đen là "Rừng Bạc". Khi còn bé, tôi vẫn thường sợ phải gặp họ trong những là n để n thăm căn hộ của chị tôi. Cái địa danh â y và bâ u không khí u ám trong gia đình â y đã biế n Silber-wald - và do đó cả Strasshof - thành một khu rừng bị phù thủy ám ngay từ trước khi tôi bị bắ t cóc. Đúng vậy, tôi chắ c chắ n đã rơi vào một câu chuyên thâ n tiên mà ý nghĩa sâu xa của nó tội vẫn chưa nă m được.

Điệ u duy nhấ t không ổn đố i với câu chuyện thâ n thoại gian tà này là chuyên đi tă m vào buổi tô i. Tôi không nhớ nổi đã bao giờ đoc được gì vê chuyện đi tấ m trong các câu chuyện thâ n thoại hay chưa. Buô ng giam chỉ có một cái châu đôi bặ ng thép không gi và nước lạnh. Ô ng nước nóng mà hã n đã lă p đặt trước đó vẫn chưa hoạt động, cho nên hã n phải mang cho tôi nước nóng đựng trong các chai nhựa. Tôi phải cởi quâ n áo, ngô i vào một bên chậu và duỗi chân sang phía chậu bên kia. Ban đâ u hặ n xố i nước nóng lên người tôi. Về sau tôi nghĩ ra ý tưởng đục những lỗ nhỏ trên các chai để làm thành một dạng vòi sen. Bởi vì không gian để cử động chẳng có là bao nên hă n phải giúp tôi tă m rửa. Tôi không quen với việc trâ n tuô ng trước mặt hă n, một người đàn ông xa lạ. Hă n nghĩ gì trong những lúc â y nhỉ? Tôi nhìn hặ n nhưng không thể biế t chặ c, nhưng hă n cứ chà xát tôi như một chiế c xe hơi. Cử chỉ của hặ n chẳng có chút gì dịu dàng nhưng cũng chẳng hệ dâm ô. Hấ n chăm chút tôi như người ta bảo dưỡng một món đô gia dụng.

Ngay đúng lúc hình ảnh về câu chuyện thâ n thoại gian tà bắ t đâ u len lỏi vào thực tại của tôi thì cảnh sát rố t cục cũng bắ t đâ u lâ n theo manh mố i được trình báo bởi một bé gái đã chứng kiế n tôi bị bắ t cóc.

Ngày 18/3, lời trình của nhân chứng â y đã được đăng tải, cùng với thông báo ră ng chủ của 700 xe tải thùng giao hàng màu trắ ng sẽ bị khám xét trong vòng vài ngày tiế p theo. Hắ n đã có đủ thời gian để chuẩn bị.

Vào ngày thứ sáu Tuâ n thánh, ngày thứ 35 tôi bị câ m tù, cảnh sát đã để n Strasshof và yêu câ u Wolfgang Priklopil xuấ t trình xe của hặ n. Hặ n đã chấ t đâ y vật liệu xây dựng phế thải lên xe và khai với cảnh sát rặ ng hặ n đạng tận dụng chiế c xe giao hàng này

vào việc sửa chữa nhà ở. Priklopil khai ră ng, theo hô sơ của cảnh sát, vào ngày 2/3, hấ n đã ở nhà trọn ngày và không có nhân chứng nào cho việc đó. Hấ n không có chứng cứ ngoại phạm, một tình tiế t mà cảnh sát tiế p tục che đậy, thậm chí nhiê u năm sau khi tôi bị bắ t cóc.

Cảnh sát hài lòng với những câu trả lời và bỏ qua việc khám xét ngôi nhà, một việc mà Priklopil có lẽ đã sẵn sàng mời họ tiế n hành. Trong khi tôi ngô i trong buô ng giam, mong muố n được giải thoát và cố giữ mình để khỏi phát điên lên thì cảnh sát chỉ chụp vài tấ m ảnh polaroid vê chiế c xe mà tôi đã bị bắ t cóc và bổ sung ảnh vào hô sơ của tôi. Ở dưới hà m, trong con mộng tưởng của tôi vê cuộc giải thoát, các chuyên gia hình sự rà soát cả khu vực để tìm dấ u vế t DNA hoặc những mảnh sợi vải tí hon từ quâ n áo của tôi. Nhưng ở trên mặt đấ t, mọi chuyện khác hoàn toàn; cảnh sát chẳng làm gì giố ng như thế . Họ xin lỗi Priklopil và đi khỏi mà chẳng khám nghiệm kỹ càng thêm chút nào vê chiế c xe hoặc căn nhà.

Mãi để n khi đã thoát tôi mới biể t ră ng hặ n đã suýt bị bặ t, giá như cảnh sát làm việc nghiêm túc hơn. Tuy nhiên, chỉ hai ngày sau, tôi đã biể t rõ ră ng mình sẽ chẳng bao giờ thoát được.

Chủ nhật lễ Phục sinh năm 1998 rơi vào ngày 12 tháng 4. Hắ n mang xuố ng cho tôi một giỏ nhỏ đựng những quả trứng sốcôla sặc số và một con thỏ Phục sinh sốcôla. Hắ n và tôi đã "ăn mừng" Chúa số ng lại trong ánh sáng trâ n trụi của một ngọn đèn bóng tròn, ngô i ở chiế c bàn xế p nhỏ trong căn buô ng giam yế m khí của tôi. Tôi vui khi nhận được kẹo bánh và cố hế t sức mình để gạt bỏ mọi tư tưởng về thể giới bên ngoài, về những dịp mừng lễ Phục sinh các năm trước. Bãi cỏ. Ánh sáng. Mặt trời. Cây cố i. Không khí. Mọi người. Bố mẹ tôi.

Ngày hôm đó, hấ n đã bảo tôi rã ng hấ n đã từ bỏ hy vọng đòi được tiê n chuộc tôi, vì bố mẹ tôi vẫn không liên lạc với hấ n. "Rố ràng họ chẳng quan tâm mấ y đâu," hấ n bảo. Và phán quyế t đã được đưa ra. Một bản án chung thân. "Mi đã biế t mặt ta và biế t ta quá rõ. Giờ đây ta không thể thả mi ra được. Ta sẽ không bao giờ trả mi trở về với bố mẹ, nhưng ta sẽ chăm sóc mi tại đây hế t mức có thể."

Mọi hy vọng của tôi đột nhiên tắ t ngấ m trong ngày chủ nhật Phục sinh â y. Tôi khóc và nài nỉ hắ n thả tôi ra. "Nhưng tôi còn phải số ng mà. Không thể nhố t tôi ở đây được! Còn trường lớp thì sao, bố mẹ thì sao?" Tôi đã thê có Chúa và thê với tấ t cả những gì thiêng liêng đố i với tôi ră ng tôi sẽ không phản bội hă n. Nhưng hă n đã không tin tôi, và bảo ră ng một khi được tự do tôi sẽ quên lời thê rấ t chóng vánh, hoặc không chịu nổi áp lực từ cảnh sát. Tôi đã cố nói rõ với hã n rã ng hã n không nên số ng cả đời với nạn nhân của một vụ án ở trong hâ m, và năn nỉ hã n bịt mã t tôi và dẫn tôi đi thật xa. Tôi sẽ không bao giờ tìm ra được căn nhà ấ y và không có một cái tên nào để cảnh sát dò ra hắ n. Tôi thậm chí còn vạch kế hoạch để hắ n được thoát. Hắ n có thể ra nước ngoài; dù sao thì số ng ở một nước khác cũng sẽ dễ chịu hơn nhiê u so với việc nhố t tôi mãi mãi trong một buô ng giam và phải chăm sóc tôi.

Tôi thổn thức, van nài và có lúc hét lên, "Cảnh sát sẽ tìm ra tôi! Họ sẽ nhô t ông. Hoặc bắ n ông chế t! Nế u không, bố mẹ tôi sẽ tìm ra tôi!" Giọng tôi vỡ ra.

Priklopil vẫn hoàn toàn trâ m tĩnh. "Bố mẹ không quan tâm đâu, quên rô i sao? Còn nế u họ để n đây, tao sẽ giế t họ." Rô i hă n đi ra khỏi hâ m, khóa cửa lại từ bên ngoài.

Tôi đơn độc.

Mãi mười năm sau, tức để n tận hai năm sau khi tôi đã được tự do, trong quá trình người ta phanh phui một vụ bê bố i của cảnh sát xoay quanh các sai sót trong cuộc điể u tra và che đậy của họ, tôi mới được biể t ră ng tôi đã suýt được giải thoát là n thứ hai vào kỳ Phục sinh â y mà không hề hay biế t. Ngày 14/4, thứ ba sau lễ Phục sinh, cảnh sát lại công bố một manh mố i nữa. Các nhân chứng đã báo với cảnh sát ră ng họ nhìn thấ y một chiế c xe tải thùng chuyên giao hàng và có cửa sổ màu tố i trong khu vực gâ n cư xá của tôi vào buổi sáng tôi bị bắ t cóc. Biển số có ghi chữ "Gänserndorf ", tức khu vực hành chính mà Strasshof tọa lạc.

Tuy nhiên, cảnh sát đã không công bố manh mố i thứ hai. Một cảnh sát thuộc đơn vị cảnh khuyển của cảnh sát Vienna đã gọi về đô n cảnh sát. Viên cảnh sát trực đã ghi lại lời tường trình của anh ta:

Vào ngày 14/4/1998 lúc 2 giờ 45 chiế `u, một người không rõ danh tính đã gọi và tường trình thông tin như sau:

Liên quan đế n cuộc lục soát chiế c xe giao hàng màu trắ ng với cửa sổ sẫm màu trong quận Gänserndorf và liên quan đế n vụ mấ t tích bé Kampusch, Natascha, có một người ở Strasshof/Nordbahn có thể liên quan đế n vụ mấ t tích của bé và sở hữu một chiế c xe giao hàng màu trắ ng, hiệu Mercedes, có cửa sổ màu sẫm. Người đàn ông này được xem là một "kẻ cô độc" và gặp trở ngại lớn đố i với môi trường xung quanh và có vấ n đề trong giao tiế p. Người ta nói rã ng anh ta số ng với mẹ tại Strasshof/Nordbahn, Heinestrasse 60 (căn hộ gia đình đơn thân), có gắ n đâ y đủ hệ thố ng báo động bă ng điện. Người đàn ông này được tường trình rã ng có thể có vũ khí trong nhà. Chiế c xe tải thùng của anh ta, hiệu Mercedes, biển

số không rõ, thường được nhìn thấ y đậu phía trước nhà anh ta tại số 60 đường Heinestrasse với cửa sổ bên hông và phía sau hoàn toàn sẫm màu. Người đàn ông này trước đây làm việc cho hãng Siemens ở vị trí kỹ sư thông tin và có thể vẫn còn đang làm việc tại đó. Có thể người này số ng trong nhà với mẹ già và được cho ră ng có thiên hướng tình dục thích "trẻ em". Không rõ anh ta đã có tiể n sự pháp lý gì về khía cạnh này hay chưa.

Người gọi điện không rõ tên của người đàn ông mà chỉ biế t anh ta do ở gâ n nhà. Người đàn ông trạc khoảng 35 tuổi, tóc vàng, gâ y và cao khoảng 1,75-1,8m. Người gọi không rõ danh tính không thể cung cấ p thêm bấ t kỳ thông tin gì cụ thể hơn.

Trong hệ thống giáo dục Áo, lớp bốn là lớp cuối cấp tiểu học và sau đó học sinh sẽ chuyển trường, chọn lấy cho mình một lịch trình học tập, chẳng hạn như nhắm đến học nghề hay cuối cùng sẽ vào đai học.

4. Bị CHÔN SỐ NG

Cơn ác mộng bắt đầu

Cái hang này tương đối bằng phẳng giống như một đường hầm nhưng rồi đột ngột đâm thẳng vào lòng đất và biến thành một cái giếng rất sâu, quá đột ngột đến mức Alice chưa kịp nghĩ có nên dừng lại không thì đã thấy mình đang rơi xuống đó rồi. [...] Alice cứ rơi, rơi, rơi mãi. "Lẽ nào lại chẳng bao giờ dừng?" [...]

"Thôi đi! Khóc như thế thì có ích gì đâu!" Alice nghiêm khắc tự bảo mình: "Tớ khuyên cậu lúc này hãy rời khỏi đây đã!" Alice thường tự đưa ra cho mình những lời khuyên rất khôn ngoan như thế (mặc dù hiếm khi cô làm theo những lời khuyên đó), đôi khi cô còn tự mắng mình một cách thậm tệ đến nỗi cô phải ứa nước mắt và cô nhớ rằng có lần cô đã cố bịt tai lại để khỏi phải nghe những lời tự xỉ vả khi cô ăn gian trong một ván crôkê mà đối phương cũng chính là mình. Cô bé hiếu kỳ này rất thích đóng giả làm hai người. "Nhưng bây giờ cái trò đó chẳng ích gì. Mà tại sao để trở thành một người cao lớn với mình lại khó đến thế!" Alice đáng thương nghĩ.

Lewis Carroll, Những cuộc phiêu lưu của Alice trong thế giới thần tiên.

MỘT TRONG NHỮNG CUỐ N SÁCH tôi đọc đâ u tiên trong căn hâ m là *Những cuộc phiêu lưu của Alice trong thế giới thâ n tiên* của Lewis Carroll. Cuố n sách làm tôi lay động một cách nôn nao và ròn rọn. Alice, một cô bé có lẽ trạc tuổi tôi, đã đi theo một chú thỏ

tră ng biế t nói về ổ trong một giấ c mơ. Ngay khi bước vào trong, cô roi xuố ng vực sâu và sa vào một căn phòng có nhiệ u cửa xung quanh. Cô bị kẹt trong một cõi lưng chừng dưới lòng đấ t và lố i lên đã bi chăn. Alice tìm thấ v chìa khóa để mở cánh cửa nhỏ nhấ t và một lo nước thấ n bí làm cho cô thu nhỏ lai. Cô vừa bước qua lố i vào bé tẹo ấ y thì cửa đã sập lại sau lưng. Trong thế giới ngâ m mà giờ đây cô đang bước vào, mọi thứ đê u xáo trộn. Mọi kích thước thay đổi liên tục, và những con thú biế t nói mà cô gặp để u hành động phi lý. Nhưng chẳng ai cảm thấ y bận tâm. Mọi thứ đề u mấ t trật tự và mấ t cân bă ng một cách điện rô . Cả cuố n sách là một cơn ác mộng ghê rợn mà mọi quy luật tự nhiên đề u bị gác qua một bên. Không có một thứ gì và một người nào bình thường. Cô gái đơn thân độc mã trong một thể giới mà cô không hiểu nổi, và cũng không có một ai để tin tưởng. Cô phải tự trấ n an mình, tự buộc mình không được khóc và hành động theo quy luật của những người khác. Cô tham dự những bữa tiệc trà bấ t tận với đủ mọi loại khách khứa hoan hỉ đế n rô dại và tham gia vào trò bóng vô man rợ của Nữ hoàng Trái tim mà chung cuộc mọi đấ u thủ tham gia đề u bị kế t án tử hình. "Trảm đâ u chúng nó!" Nữ hoàng thét lên trong tiế ng cười điên dại.

Alice thoát được ra khỏi thế giới sâu thẳm dưới lòng đấ t này bởi vì cô bé đã tỉnh giấ c mộng. Khi tôi mở mắ t ra sau khi thiế p đi mấ y giờ đô ng hô , cơn ác mộng của tôi vẫn còn đấ y. Nó là thực tại của tôi.

Cuố n sách giố ng như một sự mô tả cường điệu về tình cảnh của tôi. Tôi cũng bị mắ c kẹt bên dưới lòng đấ t trong một căn phòng mà hắ n đã cách ly với thể giới bên ngoài bă ng nhiê u lớp cửa. Và tôi cũng thấ y mình bị kẹt trong một thể giới mà mọi nguyên tắ c quen thuộc của tôi đã không còn áp dụng được nữa. Mọi thứ chân lý trong

cuộc đời tôi đã trở nên vô nghĩa tại đây. Tôi đã trở thành một thứ nă m trong cơn hoang tưởng bệnh hoạn của một kẻ thái nhân cách, một cơn hoang tưởng mà tôi không hiểu. Không thể hiểu được. Chẳng còn một mô i liên hệ nào với thể giới ngoài kia mà mới đây tôi vẫn đang vui số ng. Không còn một giọng nói quen thuộc, một âm thanh quen thuộc nào để chứng tỏ với tôi ră ng thể giới trên kia vẫn còn tô n tại. Làm sao tôi có thể duy trì được một mô i liên hệ với cuộc đời thật và với bản thân mình trong tình cảnh â y?

Tôi hy vọng một cách vô vọng ră ng, cũng như Alice, tôi sẽ chợt thức giấ c, trong căn phòng của mình, ngỡ ngàng trước giấ c mơ điên rô và kinh hãi chẳng một chút gì liên quan để n cuộc đời thật của mình. Nhưng tôi không kẹt trong giấ c mơ của mình, mà trong cơn mê lú của hã n. Và hã n cũng chẳng say ngủ, mà lại dành cuộc đời để biể n cơn mê mụ khủng khiế p ấ y thành hiện thực, một cơn mê mụ không có lô i thoát, ngay cả đô i với hã n.

Kể từ lúc đó, tôi dừng mọi nỗ lực thuyế t phục hấ n thả tôi ra. Tôi biế t ră ng điệ u đó phi lý.

Thế giới mà tôi đang số ng đã thu nhỏ lại còn 5 mét vuông. Nế u không muố n phát điện lên trong cái xó này, tôi buộc phải chinh phục nó. Và không được nấ n ná, run sợ chờ nghe tiế ng thét "Trảm đã u nó!" giố ng như những kẻ tham dự trò chơi trong truyện *Alice trong thế giới thâ n tiên*, và không nạp mình như mọi sinh vật hoang đường trong thực tại dị hợm đó. Mà tôi sẽ phải cố tạo ra một chố n nương náu ở nơi tố i tăm này, nơi mà hă n có thể xông vào nhưng cũng là nơi tôi có thể thêu dệt tố i đa về bản thân mình và thế giới xung quanh mình - như con tă m trong chiế c kén.

Tôi bắ t đâ u làm cho mình cảm thấ y thoải mái trong căn hâ m và biế n nhà tù của hã n thành ra nơi chố n *của tôi*, căn phòng *của tôi*. Điể u đâ u tiên tôi yêu câ u là một cuố n lịch và một chiế c đô ng hô báo thức. Tôi mặ c kẹt trong một mê cung thời gian mà chỉ có mỗi hặ n là chúa tể thời gian. Giờ và phút nhòa vào nhau thành một khố i dày quyện đè trĩu nặng một cách buô n thảm lên mọi thứ. Như một vị thâ n, Priklopil là kẻ có quyê n năng đố i với ánh sáng và bóng tố i trong thế giới của tôi. "Thiên Chúa phán: Phải có ánh sáng. Liê n có ánh sáng. Thiên Chúa gọi ánh sáng là Ngày, bóng tố i là Đêm." Một ngọn đèn tròn trơ trụi phán cho tôi biế t khi nào đi ngủ và khi nào thức dậy.

Ngày nào tôi cũng hỏi hắ n rắ ng hôm ấ y là thứ mấ y trong tuâ n, ngày mấ y trong tháng. Tôi không biế t hặ n có nói dố i tôi hay không, nhưng điệ u đó không quan trọng. Dù có là ngày đi học hay ngày nghỉ cuố i tuâ n. Dù có là ngày lễ hay sinh nhật đang đế n mà tôi muố n ở bên gia đình. Lúc ấ y, đo đế m thời gian đố i với tôi có lẽ là chiế c neo hệ trọng nhấ t mà tôi có được trong một thế giới mà ta luôn đố i diện với nguy cơ chính mình có thể tan biế n. Cuố n lịch giúp tôi tìm lại được một chút định hướng - và những hình ảnh mà hấ n không thể động đế n. Giờ đây tôi biế t rã ng liệu những đứa trẻ khác có phải dậy sớm hay được phép ngủ nướng. Trong trí tưởng tượng, tôi dõi theo thói quen thường nhật của mẹ. Ngày hôm nay mẹ sẽ đi mua sắ m. Ngày mai mẹ sẽ đế n thăm một người bạn. Và vào cuố i tuâ n mẹ có thể đi chơi với bạn trai. Cứ như thế , những con số và thứ ngày nguội lạnh trong tuâ n bỗng nhiên có cuộc số ng của riêng chúng, mang đế n cho tôi chỗ dựa.

Và gâ n như quan trọng hơn cả là chiế c đô ng hô báo thức.

Tôi đã đòi một chiế c đô ng hô kiểu cổ mà cứ mỗi giây trôi qua lại được kim giây báo hiệu bă ng một âm thanh đơn điệu khá lớn. Bà nội yêu dấ u của tôi có một chiế c đô ng hô như thế. Khi còn bé, tôi rấ t ghét tiế ng kim ô n ào khiế n tôi khó ngủ và thậm chí còn làm ô n trong cả giấ c mơ của tôi. Giờ thì tôi lại bám riế t lấ y cái tiế ng tích tắ c ấ y như thể kẻ chế t chìm dưới nước ngậm chặt ô ng thở để hít được chút không khí từ trên mặt nước. Mỗi tiế ng tích tắ c của đô ng hô lại chứng minh cho tôi thấ y thời gian đã không khựng lại và trái đấ t vẫn đang quay. Trong tình cảnh tù đọng, với không một chút ý thức về thời gian và không gian, chiế c đô ng hô báo thức chính là nhịp đập kế t nổ i tôi với thế giới thật ngoài kia.

Khi cố gặ ng, tôi có thể tập trung cao độ vào âm thanh â y đế n mức trong vòng vài phút tôi chẳng còn nghe thấ y tiế ng vù vù buồ n tẻ của chiế c quạt đang vang trong căn phòng đế n mức ngột ngạt. Buổi tố i, khi tôi nă m không ngủ được, tiế ng tích tắ c của đô ng hồ báo thức giố ng như một sợi dây cứu sinh dài ngoặ ng mà tôi có thể bám lấ y để trèo ra khỏi hang động của mình và rơi tốm vào chiế c giường thời thơ ấ u trong căn nhà của bà nội. Nơi ấ y tôi có thể ngủ thiế p đi bình an và biế t rặ ng bà đang ở phòng bên cạnh trông nom tôi. Vào những buổi tố i như thế này, tôi sẽ xoa một chút rượu *Franzbranntwein* lên tay. Khi áp bàn tay lên mặt và hít hà cái mùi đặc trung vào mũi, một cảm giác thân thuộc sẽ lan tỏa khắ p người tôi. Hệt như khi tôi vùi mặt vào tạp dề của bà khi tôi còn bé. Cứ như vậy, tôi ngủ được.

Suố t ngày, tôi vùi mình vào việc làm cho căn phòng tí hon sao cho thật vô cùng dễ chịu. Tôi đòi hă n mang cho tôi những vật liệu tẩy rửa để khử sạch mùi mố c và không khí chế t chóc của căn hâ m đang bám vào mọi thứ. Một lớp bụi đấ t đen tơi mịn đã quyện trên

sàn căn hâ m do không khí ẩm thấ p hơn kể từ khi tôi xuấ t hiện. Lớp bụi này khiế n không khí càng thêm ẩm oi và khó thở. Có chỗ đã bong lớp lót sàn vì hơi ẩm bố c lên từ sàn đấ t. Vế t bong ấ y là một dấ u ấ n đớn đau, không nguôi nhắ c tôi nhớ ră ng thực chấ t tôi đang ở sâu dưới lòng đấ t. Hắ n mang cho tôi một cái chổi đỏ và một bộ đô tẩy rửa, một chai "Pril" để tẩy, một chai xịt phòng và đúng mấ y cái khăn tẩm mùi cỏ xạ hương mà tôi đã từng trông thấ y trong các đoạn quảng cáo trên truyề n hình.

Giờ đây tôi tỉ mắn quét từng góc của căn hâ m và lau sàn sạch sẽ. Tôi bấ t đâ u chà rửa từ cửa. Bức tường nơi đó cũng chỉ hơi rộng hơn khung cửa hẹp một tí. Từ đó bức tường chạy hơi chế ch về phía góc phòng có toilet và chiế c bô n đôi. Tôi thường bỏ ra hàng giờ để hí hoáy dùng vật liệu tẩy rửa canxi chùi sạch các vế t ố trên chiế c bô n rửa kim loại cho để n khi nó sáng bóng, và lau chùi bệ xí sạch đế n mức trông cứ như một đóa hoa bă ng sứ quý giá mọc trên sàn nhà. Thế rô i tôi lại cẩn thận lau chùi bắ t đâ u từ cửa vào đế n khá p phòng: trước tiên là bức tường dài, rô i dọc theo bức tường ngă n cho đế n khi đụng bức tường hẹp đố i diện với cửa. Cuố i cùng, tôi sẽ dịch tấ m đệm sang một bên để lau chùi giữa phòng. Tôi hế t sức cẩn trọng không dùng quá nhiề u khăn lau để không làm cho căn phòng thêm ẩm ướt.

Khi tôi lau dọn xong, một bầ`u không khí tinh khôi và đượm mùi hóa chấ t của thiên nhiên và sự số ng lan tỏa trong không gian làm tôi ngấ u nghiế n tận hưởng. Nế u lúc ấ y phun một ít thuố c xịt phòng, tôi có thể thả mình trong giây lát. Mùi hoa oải hương không dịu lặ m, nhưng nó cho tôi ảo giác những đô ng cỏ đang ra hoa. Và khi tôi nhấ m mã t lại, bức tranh được vẽ bã ng bình xịt phòng có thể trở thành một khung cảnh bừng nở ngay trước những bức tường tù

ngục. Trong tâm tưởng, tôi chạy dọc theo những luố ng hoa oải hương xanh tím tít tắ p bấ t tận, cảm nhận đấ t dưới bàn chân mình và hít mùi hương thơm của hoa. Bấ u không khí ấ m áp ngập tràn những con ong và mặt trời đố t nóng gáy tôi. Trên cao, trời xanh ngắ t, cao vời vợi, rộng mênh mông. Cánh đô ng trải tận chân trời, chẳng có những bức tường, chẳng có một giới hạn. Tôi chạy thật nhanh để n mức cảm thấ y như mình muố n bay lên. Và chẳng có một điề u gì trong cõi xanh tím vô tận này ngăn trở được tôi.

Khi tôi mở mặ t ra, những bức tường trâ n trụi lại lôi tôi một phát đánh uych ra khỏi cuộc hành trình trong mộng tưởng.

Hình ảnh. Tôi câ n hình ảnh thêm nữa, những hình ảnh trong thế giới *của tôi* mà tôi có thể mường tượng. Những gì *không* liên quan đế n cơn hoang tưởng bệnh hoạn của hã n, mà lúc nào cũng nhảy xổ vào tôi từ mọi góc của căn phòng. Dâ n dà nhưng chắ c chặ n, tôi bắ t đâ u biế n những tâ m gỗ phủ tường thành ra các bức tranh đâ y màu sắ c bà ng bút chì sáp trong cặp. Tôi muố n lưu lại dấ u ấ n gì đó của chính mình, giố ng như tù nhân ưa viế t lên tường buô ng giam. Vẽ tranh, thấ t nút để đánh dấ u từng ngày, và viế t những câu nói. Những người tù làm thế không phải vì nhàm chán, giờ đây tôi đã hiểu. Vẽ là một cách để chố ng lại cảm giác bấ t lực và số ng dưới sự khoan dung của kẻ khác. Họ làm vậy để chứng tỏ với bản thân và tấ t cả những người sẽ bước vào chiế c buô ng giam ấ y rã ng họ tổ n tại - hoặc ít nhấ t đã từng tổ n tại.

Những bức bích họa của tôi còn phục vụ một mục đích khác: tôi tạo ra một bố i cảnh phim để có thể tưởng tưởng mình đang nhập thể trong đó. Trước tiên tôi cố vẽ lố i vào căn hộ nhà mình. Tôi vẽ một tay nă m dài trên cánh cửa đi vào căn hâ m, trên tường cạnh đó là một chiế c tủ ngăn kéo nhỏ kê ở lố i đi trong căn hộ của mẹ tôi hiện

giờ. Tôi tỉ mắn phác họa và vẽ những chiế c tay nă m các ngăn kéo. Tôi không có đủ bút màu sáp để vẽ thêm nữa, nhưng cũng đủ để tạo ra ảo ảnh. Giờ thì khi nă m trên đệm nhìn cánh cửa, tôi đã có thể tưởng tượng được nó sẽ mở ra bấ t kỳ lúc nào, và mẹ tôi đi vào chào tôi, đặt chìa khóa lên trên tủ.

Thứ kế tiế p mà tôi vẽ lên tường là gia phả của gia đình mình. Tên tôi nă m tít ở dưới đáy, rô i kế để n là tên các chị tôi, các anh rể và các cháu bé, rô i tên của mẹ tôi và tên bạn trai của mẹ, tên của bố tôi và bạn gái của bố , rô i tên của các ông bà. Tôi bỏ ra rấ t nhiê u thời gian để thiế t kế cây gia phả cho gia đình mình. Phả hệ mang lại cho tôi một chỗ đứng trên cõi đời này và đoan chặ c rặ ng tôi là một thành viên của gia đình, một người trong gia tộc chứ không phải một nguyên tử tự do trôi nổi trong không gian ngoài thế giới thực - cảm giác thường có của tôi.

Tôi vẽ một chiế c xe ô tô lớn trên bức tường đố i diện. Chiế c mà tôi vẽ là Mercedes SL màu bạc, kiểu xe tôi ưa thích. Tôi thậm chí còn có một mô hình ở nhà và dự định mua một chiế c khi lớn lên. Chiế c xe có nhũ hoa lớn tướng và đâ y đặn thay cho bánh xe. Tôi đã từng nhìn thấ y kiểu vẽ đó ở một bức graffiti đâu đó trên tường bê-tông gâ n tòa thị chính. Tôi không biế t tại sao mình lại chọn môtif đó. Rõ ràng tôi muố n vẽ một thứ gì đó mạnh mẽ và ra vẻ trưởng thành. Trong vòng mấ y tháng vừa rô ì ở trường tiểu học tôi đã khích thâ y cô nhiê u là n. Trước giờ học, chúng tôi được phép dùng phá n vẽ lên bảng đen với điê u kiện phải xóa đi trước giờ học. Trong khi bọn trẻ khác vẽ bông hoa và các nhân vật hí họa thì tôi lại ghi "Phản đố i!", "Cách mạng!" hoặc "Giáo viên vê di!" Đó không phải là hành vi đúng mực trong lớp học nhỏ chỉ có 20 học sinh đang quây quâ n như thể trong một môi trường tiế p nổ i của nhà trẻ. Tôi không biế t có phải

do tôi đi sớm hơn các bạn cùng lớp trên hành trình đế n tuổi dậy thì, hay là chỉ muố n khoe mẽ với những đứa chỉ biế t trêu chọc tôi. Dù sao thì trong căn hâ m này, chính hành động nổi loạn nhỏ nhoi qua bức vẽ ấ y đã mang lại cho tôi sức mạnh. Cũng hệt như khi tôi chửi thê trên tường ở một chỗ kín đáo, tôi muố n biểu lộ sức mạnh phản kháng của mình; tôi muố n làm một điệ u gì đó cấ m ky. Tôi không ra vẻ gây ấ n tượng với hã n bã ng điệ u đó. Ít ra hã n cũng không bình luận gì về bức vẽ.

Sự thay đổi quan trọng nhất là khi tôi có được một chiếc máy thu hình và đã u máy video. Tôi đã nhiệ u là n đòi Priklopil mấy món đó, và một ngày kia hắn đã mang vào cho tôi, đặt ngay cạnh chiếc máy tính trên tủ nhỏ. Sau nhiệ u tuân lễ chỉ biết đến đời số ng qua một hình hài duy nhất - kẻ bắt cóc tôi băng xương băng thịt, giờ đây tôi đã có thể đưa được hình hài con người với đây đủ màu sắc vào trong căn hâm, nhờ có màn ảnh truyệ nhình.

Ban đâ`u, hă´n chỉ thu ngẫu nhiên các chương trình truyê`n hình vào một ngày â´n định. Nhưng quả là một kỳ công để có thể lọc bỏ những chương trình tin tức vẫn còn đăng tin tìm kiế´m tôi. Đúng ra hă´n chẳng bao giờ muố´n tôi biế´t được một chút manh mố´i nào ră`ng mọi người bên ngoài vẫn chưa quên tôi. Dù sao thì cái ý niệm cuộc số´ng của tôi chẳng có chút giá trị với bâ´t kỳ ai, nhâ´t là với cha mẹ tôi, chính là một trong những công cụ tâm lý quan trọng nhâ´t mà hă´n có được để buộc tôi tuân phục và phụ thuộc vào hă´n.

Vì lý do đó, vê sau hặ n chỉ thu các chương trình đơn lẻ hoặc mang cho tôi băng video cassette cũ với các bộ phim hặ n đã thu từ đâ u thập niên 1990. Sinh vật ngoài hành tinh đâ y lông lá trong *ALF*, *Tôi mơ thấ y Jeannie*, Al Bundy trong *Kê t hôn với trẻ em* và gia đình Taylors trong phim *Trùng tạo tư gia* đã trở thành những thứ

thay thể cho gia đình và ban bè. Mỗi ngày tôi mong chờ được gặp lại các nhân vật, và quan sát ho có lẽ kỹ càng hơn bấ t kỳ khán giả truyê n hình nào. Mọi khía cạnh tương tác của họ, mọi mẫu đô i thoai, bấ t kể vun vặt để n đâu, để u làm tôi mê mẫn và chú tâm. Tôi phân tích từng chi tiế t của bố i cảnh phim mà đố i với tôi chẳng khác nào một cảnh quan tít tấ p để n chân trời. Những nhân vật đó là khung cửa duy nhất để tôi dõi mặt vào những căn nhà khác, và đã được khắ c họa một cách tinh tế để n độ tôi bắ t đâ u sớm có ảo giác mình đã tiế p cận được với "đời thật". Có lẽ đó cũng là một trong những lý do mà vê sau tôi cảm thấ y các phim khoa học viễn tưởng thật thú vị: Star Trek, Stargate, Trở vệ tương lại... bấ t kỳ thứ gì liên quan để n không gian và du hành thời gian đề u làm tôi say mê. Các anh hùng trong những bộ phim â y đã tung hoành để khám phá những lãnh địa mới, những thiên hà chưa được biế t. Và, khác với tôi, họ có phương tiện kỹ thuật để chỉ câ n bấ m nút là thoát thân ra khỏi những nơi chố n gian nguy và cảnh ngộ ngặt nghèo.

Vào một ngày mùa xuân mà tôi chỉ biế t qua lịch, hắ n mang một cái radio xuố ng hà m. Trong bụng tôi nhảy cẫng lên vì vui sướng. Một cái radio - quả đúng là một sự kế t nổ i với đời thật! Tin tức, những chương trình phát thanh quen thuộc buổi sáng mà tôi vẫn luôn theo dõi trong bế p khi ăn sáng, âm nhạc - và có thể là một manh mố i nào đó ră ng bố mẹ tôi vẫn chưa hê quên tôi.

"Dĩ nhiên, không thể nghe được đài Áo nào hế t," hặ n vừa cặ m radio vào ổ điện vừa nói, chỉ một lời bâng quơ cũng đủ làm tiêu tan mọi ảo tưởng của tôi. Thế nhưng tôi vẫn còn nghe nhạc được. Nhưng khi xướng ngôn viên cấ t giọng thì tôi chẳng hiểu một từ nào cả. Hặ n đã chỉnh chiế c radio để tôi chỉ có thể nghe được các đài của Séc.

Tôi ngô i hàng giờ liê n mân mê chiế c radio nhỏ nhấ n mà lẽ ra đã trở thành cánh cổng để nổ i tôi với thế giới bên ngoài. Tôi luôn nuôi hy vọng phát hiện ra một từ tiế ng Đức quen thuộc. Chẳng có gì cả. Chỉ có mỗi một giọng nói mà tôi không hiểu được. Tuy nhiên, cái giọng â y cũng mang lại cho tôi â n tượng ră ng tôi chẳng đơn độc, nhưng đô ng thời cũng làm cho tôi thêm cảm thấ y lạc lõng và bị tách biệt.

Tuyệt vọng, tôi xoay chiế c nút tới lui, từng milimét một, điề ù chỉnh anten tới tới lui lui. Nhưng ngoài một băng tâ n â y ra, tôi chỉ nghe thấ y tiế ng sóng nhiễu.

Sau này hấ n cho tôi một chiế c Walkman. Vì ngờ rã ng hấ n có ca khúc của các ban nhạc xưa, tôi đã đòi băng của The Beatles và Abba. Khi đèn tấ t về đêm, tôi không còn phải nã m trong bóng tố i với nỗi sợ hãi, mà có thể nghe nhạc khi nào vẫn còn pin. Nghe đi nghe lại mãi chừng ấ y bài hát.

Công cụ quan trọng nhấ t mà tôi hoàn toàn nă m được để chố ng lại sự nhàm chán và giữ cho tôi khỏi phát điên chính là sách. Cuố n sách đầ u tiên mà hã n mang xuố ng cho tôi là *Lóp học bay* của Erich Kästner, sau đó là một loạt các tác phẩm kinh điển như *Túp lê u của chú Tom, Robinson Crusoe, Tom Sawyer, Alice trong thế giới thâ n tiên, Cuố n sách rừng xanh, Đảo châu báu và Kon-Tiki .* Tôi đọc ngấ u nghiê n những cuố n truyện tranh bìa mê m vẽ vịt Donald và ba đứa cháu, lão chú bủn xỉn Scrooge và ông giáo sư Ludwig von Drake có óc phát minh. Vê sau tôi đòi đọc cả Agatha Christie, những cuố n mà tôi đã quen thuộc qua mẹ tôi, và đọc hàng chố ng tiểu thuyế t hình sự, như *Jerry Cotton*, và các truyện khoa học giả tưởng. Những cuố n tiểu thuyế t đã quảng tôi vào một thế giới khác và chiế m hế t cả tâm trí của tôi đế n độ tôi quên mấ t

mình đang ở đâu trong suố t nhiề u giờ đô ng hố . Và đó chính là lý do khiế n việc đọc sách trở nên hế t sức có ý nghĩa đố i với sự sinh tố n của tôi. Trong khi truyề n hình và truyề n thanh gieo cho tôi ảo tưởng ră ng mọi người đang có mặt trong căn hâ m, việc đọc sách lại cho phép tôi thoát khỏi nơi â y suố t nhiề u giờ đô ng hồ bă ng tâm trí.

Những cuố n của Karl May có một tâ m quan trọng đặc biệt với tôi trong thời kỳ đâ u tôi bị câ m giữ lúc 10 tuổi. Tôi đọc ngấ u nghiê n các cuộc phiêu lưu của Winnetou và lão Shatterhand, và đọc cả những câu chuyện về miề n Viễn Tây Bắ c Mỹ. Một bài hát mà những người nhập cư gố c Đức hát cho lão Winnetou khi hấ p hố i đã làm tôi cảm động để n mức tôi đã chép lại từng từ và dán lên tường bà ng kem dưỡng da Nivea, vì chẳng có băng keo, băng dính hay bấ t kỳ một loại keo nào trong hâ m. Đó là một lời câ u nguyện với đức bà Maria me Chúa trời:

Ánh sáng của ngày chực lùi xa,

Màn đêm tĩnh lặng toan buông xuố ng

Giá như những đau khổ trong tim

Cũng sẽ trôi qua như ngày tháng!

Con xin nguyện câ `u dưới chân mẹ;

Con xin dâng lên ngai Chúa con

Con cung kính trước tôn nhan mẹ

Trong lời nguyện câ `u thật thành tâm:

Ave Maria!

Ánh sáng của ngày chực lùi xa,

Màn đêm tĩnh lặng toan buông xuố ng

Niê`m tin phó thác trong tay Chúa

Xin người hãy nhận lấ y nơi cơn.

Xin mẹ cao cả hãy gìn giữ

Trong con khúc hoan ca niê`m tin.

Giữ mãi tiế ng đàn và tiế ng thơ,

Mẹ là cứu rỗi, là ánh sáng!

Ave Maria!

Ánh sáng của ngày chực lùi xa,

Màn đêm tĩnh lặng toan buông xuố ng

Linh hô`n chập choạng giang đôi cánh

Con phải lìa đời,

Trong bàn tay mẹ

Con khẩn thiế t nguyện câ `u phút cuố ´i

Một kế t thúc trọn vẹn niê `m tin

Và số ng lại hân hoan sau cái chế t!

Ave Maria!

Tôi đọc, thâ m thì và câ u nguyện với bài thơ này nhiê u đế n mức giờ đây tôi vẫn còn có thể lặp lại nó trong trí nhớ. Dường như bài thơ được viế t riêng cho tôi. "Ánh sáng của ngày" cũng đã rời xa tôi, và trong đêm tố i tôi không nhìn thấ y một lố i nào để thoát khỏi căn hâ m ngoại trừ cái chế t.

•

Hă n thừa biế t tôi muố n được liên tục cung cấ p phim ảnh, nhạc và sách truyện ra sao, và điể u đó khiế n hặ n có một phương tiện để tạo quyê n lực với tôi. Khi nặ m những thứ này trong tay, hặ n đã có thể gây áp lực với tôi.

Mỗi khi hành xử "không đàng hoàng" trong mặ t hặ n, tôi thừa biế t hấ n sẽ đóng sập với tôi cánh cửa kế t nổ i với thế giới tiế ng nói và âm thanh vô n mang để n cho tôi phâ n nào sự giải thoát. Trò này thật kinh khủng vào dịp cuố i tuầ n. Cho để n lúc bấ y giờ, hấ n vẫn thường xuố ng hà m mỗi ngày vào buổi sáng, và hà u như thêm một là n nữa vào buổi chiê u hoặc tố i. Nhưng vào dịp cuố i tuâ n, tôi chỉ còn lại một mình. Tôi sẽ không thấ y mặt hặ n ta từ trưa ngày thứ sáu, đôi khi thậm chí từ tố i thứ năm, cho để n chủ nhật. Hấ n thường mang cho tôi khẩu phâ n ăn sẵn đủ cho hai ngày, một ít thức ăn tươi và nước khoáng mang vê từ Vienna. Và băng video với cả sách. Trong tuầ n tôi nhận được một cuộn băng video cassette chứa các tập phim truyề n hình, dài hai giờ đô ng hô , và nế u tôi nài nỉ thì được bố n giờ. Không nhiệ u. Mỗi ngày tôi phải giế t thời gian suố t 24 tiế ng một thân một mình, chỉ gián đoạn bởi những là n hă n ghé xuô ng. Vào dịp cuô i tuâ n, tôi được nhận bố n để n tám giờ đô ng hô giải trí trên băng, và tập sách kế tiế p trong loạt sách mà tôi đang đọc. Nhưng chỉ khi nào tôi đáp ứng được các yêu câ`u của hặ´n. Chỉ khi nào tôi "ngoan" thì hặ´n mới trao cho tôi món ặn tinh thâ`n quan trọng. Hặ´n là kẻ duy nhấ´t hiểu và định đoạt thế´ nào là "ngoan". Đôi khi chỉ một sai phạm nhỏ nào đó cũng đủ để khiế´n hặ´n trừng phạt tôi.

"Dùng nhiê`u thuô´c xịt phòng quá đâ´y. Tao sẽ tước đi thôi."

"Lại hát hò à."

Dám làm thế này, dám làm thế kia.

Nă m giữ băng video và sách trong tay, hắ n biế t thừa có thể làm gì. Đã tách rời tôi ra khỏi gia đình ruột thịt, giờ đây cứ như thể hặ n rắ p tâm bắ t giữ làm con tin cả gia đình thứ hai của tôi, được tạo dựng từ những cuố n tiểu thuyế t và phim ảnh, để buộc tôi phải nghe lời hặ n.

Kẻ mà từ đâ`u đã gắ´ng sức làm cho cuộc số´ng trong căn hâ`m của tôi trở nên "thoải mái", và đã từng lái xe đế´n tận đâ`u kia của thành Vienna để mua cho được một cuố´n băng kể chuyện với nhân vật chính là Bibi Blocksberg, giờ đây đang chuyển biế´n dâ`n dâ`n thái độ kể từ khi hǎ´n tuyên bố´ sẽ không bao giờ thả tôi.

Hă n bă t đâ u áp chế tôi ngày càng nhiệ u. Dĩ nhiên, lúc nào tôi cũng nă m trong sự kiểm soát hoàn toàn của hặ n. Bị nhô t trong căn hà m vẻn vẹn có 5 mét vuông không gian, tôi quả thật chẳng làm được gì để chố ng lại hặ n. Tuy nhiên, tôi càng bị câ m tù lâu bao nhiêu thì cái thứ quyề n lực nghiễm nhiên này lại càng ít làm hặ n thỏa mãn bấ y nhiêu. Giờ đây hặ n muố n mọi cử chỉ, mọi lời nói và mọi hoạt động của thân xác tôi phải nă m dưới quyề n kiểm soát của hặ n.

Mọi chuyện bắ t đâ u từ chiế c công tắ c hẹn giờ. Ngay từ đâ u hă n đã nă m uy quyê n trong chuyện ánh sáng và bóng tố i. Hă n xuố ng hà m buổi sáng, bật điện lên, và khi đi ra vào buổi tố i, hă n tă t điện đi. Giờ đây hă n gă n một công tă c hẹn giờ để điề u khiển nguô n điện trong căn phòng. Trước đây có lúc tôi còn được có điện trong phòng lâu hơn bình thường, giờ đây tôi buộc phải chấ p nhận một nhịp điệu tàn nhẫn mà không có cách gì kiểm soát được. Đúng bảy giờ sáng, điện được bật lên. Suố t mười ba giờ đô ng hố, tôi có được một đời số ng cơ hàn trong căn phòng tí hon ngột ngạt: được nhìn, được nghe, được cảm thấ y ấ m áp và được nấ u nướng. Mọi thứ đề u là giả tạo. Một chiế c bóng đèn điện không thể nào thay thế được mặt trời, những bữa ăn chế biế n sẵn chẳng bao giờ sánh được với những bữa cơm tổ i gia đình quanh chiế c bàn, và những hình thù nhân vật nhập nhoạng trên màn ảnh ti vi chỉ là một sự thay thế rỗng tuế ch đố i với người thật. Nhưng ít ra trong lúc có điện tôi còn có được ảo giác có một đời số ng hiện hữu bên ngoài thân xác tôi.

Điện được tắ t đi lúc tám giờ tố i. Chỉ trong tích tắ c tôi thấ y mình chìm trong bóng tố i hoàn toàn. Chiế c ti vi ngưng hoạt động ngay trong lúc đang chiế u những tập phim, và tôi phải đặt sách xuố ng khi đang đọc dở dang. Và nế u khi ấ y chưa vào giường thì tôi phải bò lô m cô m mò để n tấ m đệm. Bóng đèn điện, máy tivi, máy chiế u video, radio, máy tính, bế p hâm, nô i điện và lò sưởi - mọi thứ mang đời số ng vào trong căn hâ m đề u bị tắ t đi. Chỉ còn âm thanh đề u nhịp của chiế c đô ng hô báo thức và tiế ng vù vù khổ ải của chiế c quạt vang trong căn phòng. Trong những giờ đô ng hô kế tiế p, tôi phải dùng trí tưởng tượng để khỏi phát điên và phát cuố ng vì sợ.

Đó là nhịp số ng hã ng ngày hệt như trong một trại tù, được ấ n định, không một chút sai lệch, không một chút quan tâm nào để n nhu câ u của tôi. Đó là một sự thị uy quyê n lực. Hấ n thích thời gian biểu, và với chiế c công tấ c hẹn giờ, hấ n đã áp đặt cho tôi điể u đó.

Ngay từ đâ`u, tôi vẫn còn chiế´c máy Walkman chạy pin để phâ`n nào xua đi được một chút bóng tố´i. Nhưng hã´n không thích tôi dùng máy Walkman để chố ng lại quyề `n năng tố´i thượng của hã´n về `ánh sáng và bóng tố´i. Hã´n bã´t đâ`u theo dõi tình trạng pin của tôi. Nế´u cho rã `ng tôi dùng Walkman quá nhiề`u hay quá thường xuyên, hã´n sẽ tước đi cho để´n khi tôi hứa sẽ biế´t điề`u hơn. Một lâ`n hã´n đã quên đóng lớp cửa hâ`m bên ngoài, trong lúc tôi chưa trèo vào chỗ nã`m, tai vẫn đeo headphone của máy Walkman và hát vang một ca khúc của Beatles. Ă´t hã´n đã nghe tiế´ng tôi và lô `ng lộn quay trở ngược xuố ng hâ`m. Priklopil đã trừng phạt tôi về `tội hát lớn bã `ng cách că´t ánh sáng và đô` ăn của tôi. Trong mâ´y ngày tiế´p đó, tôi phải đi ngủ mà không được nghe nhac.

Thiế t bị kiểm soát thứ hai của hặ n là hệ thố ng bộ đàm. Khi xuố ng hâ m lặ p dây cáp, hặ n bảo tôi, "Từ nay cứ bấ m chuông gọi lên trên nhà." Ban đâ u tôi rấ t sung sướng về chuyện đó và cảm thấ y như cấ t được cả một gánh nặng khủng khiế p của sự sợ hãi. Ngay từ lúc đâ u bị nhô t tôi đã sợ chế t khiế p mỗi khi nghĩ đế n chuyện tôi đột nhiên gặp phải tình trạng nguy kịch nào đó. Vào cuố i tuâ n tôi thường chỉ có một mình và không liên lạc được với hặ n, người duy nhấ t biế t được tôi đang ở đâu. Tôi đã giả định vô số tình huố ng trong đâ u. Dây cáp bị chập, ô ng dây điện bố c cháy, lên cơn dị ứng... Tôi thậm chí có thể thiệt mạng một cách khố n khổ trong căn hâ m vì nuố t phải một vài miế ng vỏ xúc xích nào đó,

trong khi hă n đang ngô i trên nhà. Dù gì hă n cũng chỉ xuố ng hâ m khi hă n muố n. Vì lý do đó, chiế c máy bộ đàm dường như là sợi dây cứu sinh. Vê sau tôi mới thấ y được ý nghĩa thật sự của thiế t bị này đổ i với tôi. Máy bộ đàm hoạt động hai chiế u. Hắ n dùng nó để kiểm soát tôi. Để biểu thị quyê n uy tố i thượng của hắ n và để chứng tỏ cho tôi thấ y hắ n có thể nghe thấ y mọi âm thanh tôi gây ra và lên tiế ng về mọi chuyện.

Phiên bản đâ`u tiên mà hǎn lǎp đặt thực chất chỉ có một nút bấ m và khi câ`n thì tôi bấ m vào đó. Khi ấy một chiế c đèn đỏ trên nhà sẽ sáng lên ở một vị trí kín đáo nào. Tuy nhiên, không phải lúc nào hǎn cũng nhìn thấy chiế c đèn, và cũng không muố n mỗi lúc như thế lại phải lặn lội đi xuố ng loay hoay mở cửa hâ m mà chưa biế t tôi muố n gì. Và những lúc cuố i tuâ n hǎn cũng không xuố ng được. Mãi về sau tôi mới biế t rǎng dịp cuố i tuâ n mẹ hǎn đế n thăm và ở lại ngủ qua đêm. Sẽ rất phiê n phức và lộ liễu nế u phải dời các thứ chướng ngại nă m giữa garage và căn hâ m trong lúc bà ta đang ở lai.

Không lâu sau đó, hă n thay thiế t bị tạm này bă ng một hệ thố ng khác có thể đàm thoại được. Chỉ câ n bâ m nút, giờ đây hặ n có thể ra lệnh và chấ t vấ n khi tôi đang ở trong hâ m.

```
"Nâ´u ăn chưa?"

"Đánh răng chưa?"

"Tǎ´t ti vi chưa?"

"Đọc được bao nhiêu trang rô`i?"
```

"Làm bài tập toán chưa?"

Tôi giật mình mỗi khi giọng hắ n xé toạc không gian tĩnh mịch. Hắ n dọa sẽ trừng phạt tôi vì tôi chậm trả lời. Hoặc ăn quá nhiệ `u.

"Lại ăn hế t sạch các thứ để dành rô ì à?"

"Tao đã bảo chỉ được phép ăn một mẫu bánh mì vào buổi tố i thôi mà?"

Máy bộ đàm là một thiế t bị hoàn hảo để khủng bố tôi - cho đế n khi tôi phát hiện ra nó cũng mang lại cho tôi một chút quyề n lực. Giờ đây nghĩ lại, tôi thật ngạc nhiên khi hă n, trong lúc muố n kiểm soát mọi thứ, lại không hề hình dung ra một bé gái mười tuổi sẽ săm soi thiế t bị â y. Nhưng đúng là tôi đã làm chuyện â y sau vài ngày.

Máy bộ đàm này có ba nút. Khi ta bấ m nút "Nói", đường dây sẽ thông cả hai chiế `u. Đây là điể `u mà hặ n đã chỉ tôi. Nế u máy bật sang nút "Nghe," tôi có thể nghe thấ y giọng hặ n, nhưng hặ n không nghe được tôi. Và còn một nút thứ ba nữa: khi bấ m vào thì nghe tiế ng ở phía tôi, nhưng phía kia thì mọi thứ im lặng.

Trong những cuộc đổ i đầ u trực diện với hặ n, tôi đã biế t cách bấ t chấ p những gì hặ n nói, cho vào tai này và tố ng ra tai kia. Giờ đây tôi có một chiế c nút với chức năng hệt như vậy. Khi cảm thấ y quá sức chịu đựng với những câu hỏi, những trò kiểm soát và những lời kế t tội, tôi bấ m chiế c nút thứ ba. Tôi cảm thấ y hế t sức thỏa mãn khi giọng hặ n im bặt và chính tôi là người bấ m nút để làm chuyện đó. Tôi thích chiế c nút đó vì nó cho phép tôi ngặ t hặ n ra khỏi cuộc số ng của mình trong giây lát. Khi Prikloil phát hiện ra trò phản kháng của tôi bă ng chiế c nút này, thoạt tiên hặ n choáng, rồ i giận dữ. Hặ n mấ t gầ n một giờ đô ng hồ để mở hế t các lớp

cửa và ổ khóa mỗi khi muố n nói chuyện trực tiế p với tôi. Nhưng rõ ràng hặ n đã không lường hệ t được mọi chuyện.

Thật ra, chẳng bao lâu sau hấ n đã tháo máy bộ đàm có chiế c nút thứ ba tuyệt vời. Thay vào đó, hấ n mang xuố ng một chiế c radio Siemens. Hấ n tháo ruột ra khỏi vỏ và bấ t đâ u chỉnh sửa. Lúc ấ y tôi không biế t gì về hấ n, và mãi về sau mới phát hiện ra Wolfgang Priklopil trước kia từng là một kỹ sư viễn thông của hãng Siemens. Tuy nhiên, tôi không ngạc nhiên gì về việc hấ n am tường cách hoạt động của hệ thố ng báo động, radio và các hệ thố ng điện tử.

Chiế c radio được cân chỉnh lại đã trở thành một thiế t bị tra tấ n ghê rợn đố i với tôi. Nó có một microphone mạnh để n nỗi có thể phát lên trên nhà mọi tiế ng động tôi gây ra trong căn hã m. Hặ n có thể lặ ng nghe "đời số ng" của tôi mà không câ n phải cảnh báo và theo dõi tôi từng giây để xem tôi có vâng lời hặ n hay không. Bấ t kể tôi đã tặ t tivi. Bấ t kể tôi đang bật radio. Bấ t kể tôi đang khua thìa vét đĩa thức ăn. Bấ t kể tôi có đang thở.

Những câu hỏi của hă n bám theo tôi cả vào trong chăn:

"Ăn chuô i chưa?"

"Lại tham ăn rô`i phải không?"

"Rửa mặt chưa?"

"Xem hế t một tập có tặ t tivi không?"

Tôi thậm chí không thể nói dố i hặ n vì tôi không biế t hặ n đã nghe trộm trong bao lâu. Và nế u tôi phạm thêm một sai lâ m, hoặc không đáp lại hặ n ngay, hặ n sẽ quát lên trong loa cho để n lúc óc

tôi váng lên. Hoặc hắ n sẽ tự tiện xông vào hâ m và trừng phạt tôi bă ng cách tước hế t những thứ mà tôi nâng niu: sách, băng video và thức ăn. Tôi phải tỏ ra thành khẩn vê sai phạm của mình, đố i với mọi khoảnh khắ c diễn ra trong hâ m, cho dù nhỏ nhặt đế n đâu. Cứ như thể lúc nào tôi cũng có điệ u gì đó phải che giấ u hắ n.

Một chiều trò nữa để đảm bảo tôi luôn cảm thấ y bị kiểm soát hoàn toàn là hă n không gác máy ở trên nhà. Khi ấ y, ngoài tiế ng quạt vù vù, cái âm thanh méo mó và â m ĩ không thể chịu nổi của tiế ng nhiễu liê n xộc vào căn buô ng giam, lấ p đâ y từng ngóc ngách không gian và khiế n tôi cảm nhận được sự hiện diện của hă n ở từng góc phòng nhỏ hẹp.

Hă n có mặt. Mọi lúc. Hặ n thở ở đâ u dây bên kia. Hặ n có thể rố ng lên bấ t kỳ lúc nào, và tôi sẽ rúm người lại, mặc dù lúc nào tôi cũng dè chừng chuyện đó. Không có cách nào để thoát khỏi giọng nói của hặ n.

Ngày hôm nay tôi không ngạc nhiên gì vê chuyện lúc ấ y tôi tin ră ng hă n có thể nhìn thấ y tôi trong hâ m. Dù gì, tôi cũng chẳng biế t được hã n có lă p camera hay không. Tôi cảm thấ y bị theo dõi từng giây trong ngày, ngay cả khi đang ngủ. Có lẽ hã n đã gắ n camera tâ m nhiệt để có thể theo dõi tôi ngay cả khi tôi đang nă m trên đệm trong bóng tố i đen như mực. Ý nghĩ đó làm tôi đờ người ra và tôi còn gâ n như không dám trở mình trong lúc ngủ đêm. Còn ban ngày, tôi ngó nghiêng cả chục lâ n trước khi đi vệ sinh. Tôi không biế t liệu hã n có nhìn mình hay không - và liệu có cả những người khác nữa hay không.

Trong cơn sợ hãi để n choáng ngợp, tôi bắ t đầ u lục soát cả căn hầ m để tìm những cái lỗ nhìn trôm hoặc camera, mà lúc nào bung da

cũng lo sợ hắ n sẽ nhìn thấ y việc tôi đang làm và lao xuố ng ngay lập tức. Tôi bịt kín từng kẽ nứt tí hon trên vách ván bắ ng kem đánh răng cho để n khi chắ c chắ n không còn kẽ hở nào nữa. Vậy mà cảm giác liên tục bị theo dõi vẫn còn đó.

Tôi tin ră ng ít ai có thể lường được sự hành hạ và thố ng khổ cùng cực mà hình thức trừng phạt kinh khủng này gây ra, khi kéo dài trong nhiê u năm, đố i với những người phải gánh chịu; và khi tự mình phỏng đoán, và suy luận dựa trên những gì hã n trên gương mặt họ, và những gì tôi biế t về sự chịu đựng bên trong của họ, tôi càng tin ră ng có một sự chịu đựng kinh khủng đế n thăm thẳm mà chỉ có chính những người phải gánh chịu mới tường tận, và không một ai có quyề n làm vậy với đô ng loại của mình. Tôi cho ră ng sự xáo trộn từng bước hã ng ngày với não bộ đâ y bí ẩn còn tệ hại vô cùng so với bấ t kỳ một sự tra tấ n cơ thể nào; và bởi vì những dấ u vế t ghê rọn của nó không thể cảm nhận bă ng mã t thường hoặc sờ chạm như các vế t sẹo trên da; vì các vế t thương của nó không lộ ra trên bê mặt, và vì nó ít làm phát ra những tiế ng thét mà tai người có thể nghe thấ y; tôi càng muố n lên án nó.

Charles Dickens, *Bút ký ở Mỹ*

Nhà văn Charles Dickens viế t những dòng này vào năm 1842 về chuyện biệt giam, như một sự tiên liệu và ngày nay vẫn còn giá trị. Chuỗi ngày biệt giam của tôi, quãng thời gian mà tôi trải qua trong căn hâ m mà không một lâ n được rời khỏi 5 mét vuông không gian ấ y, kéo dài 6 tháng; và tổng cộng thời gian tôi bị câ m giữ là 3.096 ngày.

Quãng thời gian số ng trong bóng tố i hoàn toàn hoặc trong ánh sáng nhân tạo gây ra cho tôi một cảm giác mà lúc ấ y tôi không thể

dùng lời để tả. Ngày nay khi đọc nhiệ u nghiên cứu khảo sát về hiệu ứng do bị biệt giam và hạn chế giác quan tôi mới hiểu chính xác những gì xảy để n với mình lúc â y.

Một trong các tài liệu nghiên cứu đã nêu các hiệu ứng sau do bị biệt giam:

Sút giảm rõ rệt khả năng sinh dưỡng

Chức năng hệ thâ n kinh

Suy giảm rõ rệt mức độ hormone

Tắ t kinh ở phụ nữ không vì nguyên nhân sinh lý và hữu cơ do tuổi tác hoặc thai kỳ (tắ t kinh thứ phát)

Tăng cảm giác phải ăn: chứng thèm ăn, chứng ăn vô độ một cách không thể kiê m chế

Ngược lại là triệu chứng giảm khát hoặc không thấ y khát

Cảm giác nóng số t bừng bừng hoặc lạnh đột ngột mà không do một sự thay đổi nhiệt độ môi trường hoặc bệnh tật nào (số t, cảm lạnh...)

Suy giảm rõ rệt khả năng cảm nhận và nhận thức

Mấ t khả năng nghiệm trọng trong việc xử lý nhận thức

Mấ t khả năng nghiêm trọng trong việc cảm nhận thân thể của chính mình

Khó khăn nghiêm trọng trong việc tập trung

Khó khăn nghiêm trọng, thậm chí mấ t khả năng hoàn toàn, trong việc đọc hoặc ghi nhớ những gì đã đọc, hiểu và đưa vào trong ngữ cảnh có ý nghĩa

Khó khăn nghiêm trọng, thậm chí mấ t khả năng hoàn toàn, trong việc nói hoặc xử lý các ý nghĩ dưới dạng văn tự (chứng agraphia, dysgraphia)

Khó khăn nghiêm trọng trong việc phát biểu và biế ný nghĩ thành lời nói, biểu hiện ở các vấ n đề về cú pháp, văn phạm và lựa chọn ngôn từ, và thậm chí có thể dẫn đế n chứng bấ t lực ngôn ngữ (aphasia), rời rạc ngôn ngữ (aphrasia) hoặc mấ t nhận thức (agnosia).

Khó khăn nghiêm trọng hoặc hoàn toàn mấ t khả năng theo dõi đố i thoại (kế t quả của chức năng bị trì trệ trong phâ n võ não thẩm âm thuộc thùy thái dương do thiế u kích thích)

Các hạn chế khác

Nói chuyện một mình để bù lại tình trạng thiế u kích thích về `xã hội và âm thanh

Mâ´t cường độ cảm xúc rõ rệt (thí dụ liên quan đế´n người thân và bạn bè)

Cảm giác hân hoan theo tình huố ng mà sau đó sẽ chuyển biế n thành trạng thái trâ muất

Hậu quả sức khỏe lâu dài

Trở ngại trong giao tiế p xã hội, bao gồ m mấ t khả năng xúc tiế n các mố i quan hệ tình cảm thân mật và lâu dài.

Trâ`m uâ´t

Tác động tiêu cực để n tính tự tôn

Tái hiện tình cảnh bị câ m tù trong các giấ c mơ

Rô i loạn huyế t áp câ n phải điệ u trị

Rô i loạn da câ n điệ u trị

Mấ t khả năng hỗ i phục các kỹ năng cụ thể (như toán) mà người bị cấ m tù đã có được trước khi bị biệt giam

Tác động của việc số ng trong tình trạng bị hạn chế kích thích giác quan là hế t sức kinh khủng đố i với tù nhân. Việc tước đoạt các nguô n kích thích giác quan đã tác động để n não, làm suy sụp hệ thâ n kinh thực vật và biế n những người tự tin thành ra những người phụ thuộc và dễ dàng bị ảnh hưởng bởi bấ t kỳ ai mà họ gặp trong giai đoạn số ng trong bóng tố i và cô lập. Điể u này xảy ra với cả những người tự nguyện chọn lựa tình huố ng như thế. Tháng 1 năm 2008, BBC đã phát một chương trình mang tên *Tách biệt hoàn toàn* khiế n tôi bị tác động mạnh mẽ: sáu người đã tình nguyện để cho người ta nhô t họ vào buô ng giam trong một căn hâ m chố ng hạt nhân suố t 48 giờ. Đơn độc và không có ánh sáng, họ rơi vào tình cảnh hệt như tôi, phải đô i diện với bóng tô i và sự cô đơn, mặc dù không đáng sợ và lâu bă ng. Bấ t chấ p khoảng thời gian khá ngặ n, cả sáu người sau đó đề u tường thuật ră ng họ bị mấ t hoàn toàn cảm nhận về thời gian và đã trải nghiệm ảo giác dữ dội. Hế t thời hạn 48 giờ, tấ t cả họ đề u mấ t khả năng thực hiện các tác vụ đơn giản. Không một ai

trong số họ đưa ra được đáp án đúng khi được yêu câ u nghĩ ra một từ bắ t đâ u bă ng chữ "F". Một người trong số họ đã mấ t 36% trí nhớ. Bố n người trong số họ dễ dàng bị lung lạc hơn nhiê u so với trước khi bị biệt giam. Họ tin vào mọi điê u mà người đâ u tiên họ gặp sau khi bị nhố t nói với họ. Tôi thì chỉ gặp duy nhấ t hắ n.

Khi đọc về các nghiên cứu và thí nghiệm này ngày nay, tôi sửng số t khi thấ y mình đã số ng sót được qua giai đoạn ấ y. Về nhiề u mặt, cảnh ngộ của tôi chẳng khác gì hoàn cảnh mà những người lớn ấ y đã tự đặt ra cho họ để theo đuổi mục đích nghiên cứu. Ngoài chuyện thời gian biệt lập của tôi dài hơn rấ t, rấ t nhiề u, trường hợp của tôi còn một yế u tố trâ m trọng nữa: tôi tuyệt đố i chẳng biế t tại sao chính mình lại bị run rủi rơi vào tình cảnh này. Trong khi các tù nhân chính trị có chỗ dựa là sứ mệnh của họ, và những ai bị tù oan cũng biế t ră ng phía sau họ là công lý, với hệ thố ng luật pháp, định chế và tố tụng, tôi lại không tài nào nghĩ ra được bấ t kỳ một sự thù địch nào hợp lý để khiế n tôi phải rơi vào cảnh tù ngục. Không có một yế u tố nào.

Có lẽ điể ù đã giúp tôi chính là tôi vẫn còn bé và có thể thích ứng với hoàn cảnh khắ c nghiệt nhấ t dễ dàng hơn người lớn. Nhưng điể ù đó cũng đòi hỏi ở tôi một ý thức khắ c kỷ mà, giờ đây nghĩ lại, dường như thật phi nhân. Trong đêm, tôi thường dùng những chuyể n du hành tưởng tượng để đi vào bóng tố i. Ban ngày thì tôi ngoan cường đeo đuổi kế hoạch sẽ dành lại cuộc số ng vào tay mình vào ngày sinh nhật thứ 18. Tôi quyế t tâm thu thập mọi kiế n thức câ n thiế t để làm chuyện đó, nên đòi tài liệu và sách giáo khoa. Bấ t chấ p cảnh ngộ, tôi vẫn kiên trì gìn giữ bản sắ c cá nhân và hình ảnh gia đình.

Khi ngày Lễ của Mẹ đế n gâ n, tôi làm cho mẹ một món quà. Tôi không có keo hay kéo. Hặ n chẳng cho tôi một thứ gì mà tôi có thể dùng để làm hại bản thân hoặc chính hặ n. Cho nên tôi dùng bút chì màu trong cặp để vẽ nhiệ u trái tim lớn màu đỏ trên giấ y, cẩn thận xé chúng ra và dán chô ng lên nhau bặ ng kem dưỡng da Nivea. Tôi hình dung một cách số ng động cảnh tượng đích thân tôi trao những trái tim cho mẹ khi tôi được tự do. Khi ấ y mẹ sẽ biế t rặ ng tôi đã không quên Ngày của Mẹ cho dù không thể ở bên cạnh mẹ.

Trong lúc đó, hắ n phản ứng ngày càng tiêu cực khi thấ y tôi dành thời gian cho những việc đó, khi tôi nói về cha mẹ, nhà của tôi và thậm chí trường của tôi. "Bố mẹ mày không muố n có mày đâu. Họ không có thương mày," hắ n cứ lặp đi lặp lại. Tôi không tin và đáp lại, "Không đúng, bố mẹ tôi yêu tôi. Bố mẹ nói thế ." Và tôi biế t tận trong sâu thẳm trái tim mình ră ng tôi đúng. Nhưng bố mẹ tôi thật xa cách để n mức tôi cảm thấ y dường như mình đang ở trên một hành tinh khác. Vậy mà căn hâ m của tôi chỉ cách căn hộ của mẹ có 18km. Hai mươi lăm phút đi xe hơi, một khoảng cách mà, trong thế giới điên loạn của tôi, cứ như một chiế u kích khác. Tôi đang ở xa xôi hơn rấ t nhiề u chứ không phải 18km, ở một thế giới được thố ng trị bởi một tay Già Cơ bạo ngược mà những người đánh bài đề `u phải rút quân lại khi giọng của lão vang lên.

Khi ở bên cạnh tôi, hắ n kiểm soát mọi cử chỉ và nét mặt của tôi: tôi bị buộc phải đứng theo cách mà hắ n ra lệnh, không bao giờ được phép nhìn thẳng vào mặt hắ n. Khi xuấ t hiện, hắ n quát tôi, mắ t tôi phải nhìn xuố ng. Tôi không được phép lên tiế ng nế u hắ n không hỏi. Hắ n buộc tôi phải vâng phục trước mặt hắ n và phải mang ơn từng việc nhỏ mà hắ n làm cho tôi: "Tao đã cứu mày," hắ n lải nhải nhắ c đi nhắ c lại, và dường như nghĩ thế thật. Hắ n là sợi

dây cứu sinh của tôi với thế giới bên ngoài - ánh sáng, thức ăn, sách, tấ t cả những thứ này tôi chỉ có thể nhận từ hặ n, và hặ n đề u có thể khước từ tôi tấ t cả những thứ này bấ t kỳ lúc nào. Và về sau hặ n đã làm vậy với hậu quả là tôi đã suýt bị bỏ cho chế t đói.

Mặc dù ngày càng mỏi mệt vì bị giám sát liên tục và số ng biệt lập, tôi vẫn không cảm thấ y biế t ơn hã n một chút nào. Hã n đã không giế t hoặc hiế p tôi như tôi đã lo sợ lúc ban đâ u và gâ n như đinh ninh trong đâ u. Nhưng tôi không bao giờ quên ră ng hành động của hã n là một tội ác mà tôi có thể lên án bấ t kỳ lúc nào - do đó tôi sẽ không bao giờ phải mang ơn hấ n.

Một ngày kia hă n ra lệnh cho tôi gọi hã n là "thâ y".

Ban đâ`u tôi không nghĩ hǎ n nói nghiêm túc. Khi một ai đó bỗng muô n được gọi là "thâ y" thì quả thật nghe hế t sức ngộ nghĩnh. Thế nhưng hǎ n nhâ t quyế t đòi như thế, nhǎ c đi nhǎ c lại: "Mày phải gọi tao là "thâ y"! Lúc đó tôi biế t rǎ ng mình không được phép nhượng bộ. Những ai phản kháng sẽ tiế p tục số ng. Những ai đã chế t sẽ không thể chố ng đỡ được nữa. Tôi không muố n chế t, kể cả trong lòng, và đó là lý do tôi bấ t tuân lời hǎ n.

Chuyện này làm tôi nhó đế n một đoạn trong Alice trong thế giới thâ n tiên: "Ô , mình vẫn thường gặp những con mèo không cười, nhưng chưa bao giờ thấ y một nụ cười mà không có mèo! Đây mới đúng là điề u kì lạ nhấ t trong đời mình!" Đứng trước mặt tôi là một kẻ mà nhân cách đã co lại dúm dó, một kẻ mà diện mạo đã đổ nát, chỉ còn thoáng hiện ra hình ảnh một con người yế u đuố i. Một kẻ thấ t bại trong đời, tìm kiế m sức mạnh trong việc áp chế một đứa trẻ con bé nhỏ. Một hình ảnh đáng thương. Một nụ cười nhăn nhỏ muố n được tôi gọi là "thấ y".

Giờ đây khi nhớ lại tình cảnh â´y, tôi biế´t tại sao lúc â´y mình không chịu gọi hă´n như thế´. Trẻ con là bậc thâ`y về` những trò mưu ma chước quỷ. Ă´t hẳn trong tôi trực giác đã mách bảo ră`ng điề`u đó quan trọng như thế´ nào đô´i với hă´n - và tôi đang nă´m trong tay chiế´c chìa khóa để thực thi một quyề`n năng đô´i với hă´n. Ngay lúc đó tôi chẳng nghĩ đế´n hậu quả của sự chố´ng đô´i â´y. Trong đâ`u, tôi chỉ biế´t một điề`u là mình đã từng thành công khi hành động như thế´.

Hô ìi ở nhà tại khu Marco-Polo-Siedlung, có những là n tôi đã dă t những con chó dữ của khách hàng của mẹ tôi đi dạo. Các vị chủ nhân đề ù â n tượng khi tôi không bao giờ chừa cho chúng quá nhiệ ù dây xích - chúng nó sẽ lợi dụng khoảng cách để tung hoành. Tôi thu dây gâ n sát cổ, để chúng thấ y là bấ t kỳ lúc nào muố n thoát ra cũng sẽ gặp trở ngại. Và tôi không bao giờ được tỏ ra sợ hãi. Nế u làm được như vậy thì lũ chó, ngay cả trong tay một đứa bé con như tôi lúc bấ y giờ, cũng tỏ ra thuâ n phục và vâng lời.

Giờ đây, trước mặt Priklopil, tôi đã quyế t không để cho mình bị dọa nạt và thu ngă n sợi dây xích vào cổ hặ n. "Không gọi đâu," tôi bảo thẳng vào mặt hặ n với giọng quả quyế t. Hặ n trố mặ t ra nhìn tôi ngạc nhiên, phản ứng bặ ng cách đòi hỏi tôi, lặp đi lặp lại, rặ ng tôi phải gọi hặ n là "thâ y". Nhưng cuố i cùng hặ n bỏ cuộc.

Đó là một trải nghiệm hệ trọng, thậm chí cho dù lúc bấ y giờ có lẽ tôi không thấ y rõ điề u đó. Tôi đã biểu thị sức mạnh và hặ n đã phải lùi bước. Nụ cười ngạo nghễ của con mèo đã tặ t. Còn lại chỉ là một con người gặ n với một mục tiêu xấ u xa, một kẻ mà tâm trạng có ảnh hưởng để n sự tô n tại của tôi, nhưng cũng lại là một kẻ phụ thuộc vào tôi.

Trong những tuâ n lễ và những tháng dài sau đó, tôi cảm thấ y dễ xoay xở hơn với hấ n khi hình dung hấ n như một đứa bé tội nghiệp, không được yêu thương. Đâu đó trong nhiệ u câu chuyện hình sự và các phim truyê n hình mà tôi đã từng xem, tôi biế t ră ng con người ta sẽ trở nên xấ u xa nế u không được mẹ yêu thương và được hưởng quá ít tình cảm nô ng â m trong gia đình. Ngày nay, tôi nhận ra ră ng đó chính là cơ chế bảo vệ câ n thiế t để tôi có thể sinh tô n, khi tôi nhìn hă n không như một kẻ ác thực thụ, mà chỉ do cuộc đời xô đẩy rô i trở nên hung ác. Điê u này chẳng châm chước được cho những gì hấ n đã làm, nhưng giúp tôi tha thứ cho hấ n. Tôi đã tưởng tượng hã n có lẽ đã có những trải nghiệm kinh khủng khi là đứa trẻ mô côi trong một gia đình nào đó, mà để n giờ này hặ n vẫn còn đang cảm thấ y khổ sở. Và một mặt tôi cũng tự nhủ ră ng chấ c chă n hă n cũng có mặt tử tế. Như hã n đã đưa cho tôi những thứ tôi đòi, mang cho tôi keo, chăm sóc tôi. Tôi nghĩ ră ng trong tình cảnh tôi lệ thuộc hoàn toàn vào hă n thì đây là cách duy nhấ t để tôi duy trì mô i quan hệ hế t sức câ n thiế t với hặ n để sinh tô n. Nế u tôi đáp lại hă n bă ng thù hận, lòng thù hận â y có lẽ sẽ hủy hoại tôi và tước đoạt của tôi sức mạnh câ n có để vượt qua mọi chuyện. Bởi vì tôi đã nă m bă t được khoảnh khắ c thoáng hiện của con người yế u đuổ i, nhỏ nhoi và là m lạc nấ p sau lớp mặt nạ kẻ bắ t cóc, tôi đã tiế p cân được hặ n.

Thế rô i đế n một lúc tôi đã nói với hặ n điề u đó. Tôi nhìn hặ n và bảo, "Tôi tha thứ cho ông đấ y, vì ai cũng có lúc phạm sai là m." Đó là một hành động mà một số người sẽ thấ y lạ lẫm và bệnh hoạn. Dù gì thì "sai là m" của hặ n đã làm tôi mấ t cả tự do. Nhưng đó là hành động đúng đặ n duy nhấ t. Tôi phải đi cùng con người này, nế u không, tôi sẽ không tô n tại được.

Thế nhưng tôi vẫn không tin tưởng hặ n; không thể được. Nhưng tôi hòa hoãn với hặ n. Tôi "xoa dịu" hặ n về tội ác mà hặ n đã phạm đô i với tôi và cùng lúc đánh động vào lương tâm hặ n, để hặ n hô i tiế c về chuyện đã làm và ít ra đô i xử với tôi tô t đẹp hơn. Hặ n đáp lại tôi bặ ng cách thỏa mãn những yêu câ u nhỏ: tạp chí về ngựa, một cây viế t, một cuố n sách mới. Đôi khi hặ n thậm chí còn bảo tôi, "Ta sẽ cho mi mọi thứ mà mi muố n!" Thế rô i tôi đáp lại, "Nế u cho tôi mọi thứ, sao không thả tôi ra? Tôi nhớ bố mẹ lặ m." Nhưng câu trả lời của hặ n vẫn trước sau như một, và tôi biế t trước: bố mẹ không thương tôi - và hặ n sẽ không bao giờ thả tôi ra.

Sau vài tháng trong căn hâ m, lâ n đâ u tiên tôi đã bảo hǎ n ôm tôi. Tôi câ n một sự xúc chạm để khuây khỏa, cảm giác của hơi â m con người. Việc đó đã diễn ra một cách khó khăn. Hǎ n có vâ n đề nghiêm trọng trong việc gâ n gũi và tiế p xúc. Bản thân tôi thì ngược lại, ngay lập tức bị hố t hoảng và sợ hãi khi hǎ n ôm tôi quá chặt. Nhưng sau nhiê u lâ n, cả hai đã tìm được một giải pháp - không quá gâ n, không quá chặt, để tôi vẫn còn chịu được, và cũng đủ chặt để tôi có thể tưởng tượng được một sự tiế p xúc yêu thương và quan tâm. Đó là sự tiế p xúc thân thể đâ u tiên của tôi với một người khác sau nhiê u tháng. Đố i với một đứa bé mười tuổi, đó là một quãng thời gian dài bấ t tận.

5. RƠI VÀO HƯ VÔ

Tôi đã bị tước mất danh tính ra sao

MÙA THU 1998, hơn nửa năm từ ngày bị bắ t cóc, tôi đã hoàn toàn nản chí và buô n bã. Trong khi các bạn học đang bước vào một quãng đời mới sau năm học lớp bố n thì tôi lại bị kẹt ở đây, ngày ngày ngô ì để m lịch. Thấ t lạc. Đơn côi. Tôi nhớ bố mẹ tôi để n mức ban đêm tôi cuộn mình lại như trái bóng nhỏ, ao ước được nghe một tiế ng gọi yêu thương của bố mẹ, ao ước một vòng tay. Tôi cảm thấ y nhỏ bé và yế u ớt, và chực buông xuôi. Lúc tôi còn bé, mẹ thường tắ m nước nóng cho tôi mỗi khi tôi buô n chán hay bấ t mãn. Mẹ thường thả những quả tạo bọt đấ y màu sắ c như bong bóng bạc trong nước để tôi chìm giữa đám mây bọt thơm lừng giòn tan. Khi tôi tắ m xong, mẹ lại cuộn tôi trong khăn dày, lau khô cho tôi rô ì đặt tôi lên giường và cuộn lại. Lúc nào nghĩ đế n đó tôi cũng có cảm giác an lành thật sâu lắ ng. Một cảm giác mà tôi sẽ phải thiế u vă ng rấ t lâu.

Hă n cảm thấ y vấ t vả trong việc xử lý tình trạng trấ m uấ t của tôi. Khi xuố ng hã m và nhìn thấ y tôi ngô i một cách thảm hại trên đệm, hặ n nhìn tôi một cách xúc động. Hặ n không bao giờ trực tiế p đề cập để n tâm trạng của tôi, mà chỉ cố gặ ng làm cho tôi vui bă ng trò chơi, mang thêm trái cây hoặc phim truyề n hình trên băng video. Nhưng tâm trạng u uấ t của tôi kéo dài. Làm sao khác được? Dù sao đi nữa, không phải tôi đang thiế u thố n phương tiện

giải trí, mà phải chịu đựng vô có tình trạng bị giam hãm bởi sự hoang tưởng của một kẻ khác.

Tôi ước ao cái cảm giác lan tỏa trong người sau mỗi là n được tắ m nước nóng như thể . Khi hặ n xuố ng thăm tôi dưới hà m vào dịp đó, tôi bặ t đà u tìm cách thuyế t phục hặ n. Tặ m bô n. Cho tôi được tặ m bô n một là n thôi được không? Tôi cứ đòi mãi. Tôi không biế t có lúc nào làm cho hặ n bực mình hay không, hay liệu hặ n cũng đã tự quyế t định đã để n lúc để tôi được tặ m bô n. Dù sao đi nữa, sau vài ngày tôi đòi hỏi và nặ n nì, hặ n đã làm tôi ngạc nhiên khi hứa rặ ng tôi sẽ được phép tặ m bô n. Nế u tôi ngoạn.

Tôi được phép đi ra khỏi căn hâ m! Tôi được phép đi lên trên nhà và tấ m bô n!

Nhưng "trên nhà" là gì? Điê ù gì sẽ chờ đợi tôi trên đó? Tôi dao động giữa sung sướng, bấ t an và hy vọng. Có khi hặ n bỏ mặc tôi một mình và biế t đâu tôi có thể chộp lấ y cơ hội để trố n thoát... Rô ì mãi nhiệ ù ngày sau hặ n mới cho tôi ra khỏi căn hâ m. Hặ n dùng những ngày đó để bóp chế t ý nghĩ trố n thoát của tôi: "Nế u mày hét lên, sẽ biế t tay tao đấ y. Tấ t cả cửa sổ và cửa ra vào đề ù đã được gài chấ t nổ. Nế u mở cửa sổ, mày sẽ nổ tan xác." Hặ n còn nhấ n mạnh với tôi rặ ng tôi phải tránh xa các cửa sổ và không để cho bên ngoài nhìn thấ y. Nế u tôi không làm theo mệnh lệnh của hặ n từng li từng tí, hặ n sẽ giế t tôi ngay tại chỗ. Tôi không nghi ngờ hặ n chút nào. Hặ n đã bặ t cóc và nhố t tôi. Cớ sao mà hặ n không thể giế t tôi được?

Rố t cục, vào một buổi tố i, khi hặ n mở cửa hâ m và ra lệnh cho tôi đi theo, tôi có phâ n do dự khi bước theo. Trong ánh sáng lờ mờ đă ng sau cánh cửa ngực tù, tôi nhận ra một căn phòng phụ nho nhỏ,

nă m chế ch trên cao và có một chiế c tủ. Sau chiế c tủ là một cánh cửa gỗ dày để vào một căn phòng phụ thứ hai. Ở đó mã t tôi chạm phải một con quái vật khổng lô trên bức tường hẹp bên trái. Một cánh cửa làm bă ng bê-tông cường lực. Nặng 150kg. Được lắ p khít vào bức tường dày gâ n 50 phân và được khóa từ ngoài bă ng chố t sắ t bắ t thẳng vào tường.

Đó là chi tiế t được nêu trong hô sơ của cảnh sát. Tôi khó mà diễn tả được thành lời cảm giác dâng lên trong tôi khi nhìn vào cánh cửa â y. Tôi đã bị chôn trong bê-tông. Bị đóng kín. Hặ n đã cảnh báo tôi nhiê u là n vê chấ t nổ, hệ thố ng báo động, dây điện mà hặ n có thể gài lố i vào hâ m. Một nhà tù cẩn mật đế n mức tố i đa đố i với một đứa trẻ con. Liệu chuyện gì sẽ xảy để n với tôi nế u hặ n có bê gì? Nỗi sợ của tôi vê việc nuố t phải lớp vỏ xúc xích bỗng trở nên hế t sức kệch cỡm khi tôi hình dung ra hặ n bị ngã gãy tay và bị đưa vào viện. Tôi bị chôn số ng. Chấ m hế t.

Tôi không thở được. Tôi phải thoát khỏi đây. Ngay lập tức.

Lớp cửa bê-tông cường lực mở ra để tôi nhìn thấ y một đường hâ m nhỏ. Chiế u cao: 68,5cm. Chiế u rộng: 48,5cm. Nế u tôi đứng thẳng, nê n của đường hâ m cao khoảng ngang đã u gố i tôi. Hấ n đã chờ sẵn ở đâ u kia. Tôi thấ y chân hấ n hiện ra trên nê n sáng. Thế rô i tôi quỳ xuố ng và bò lô m cô m. Những bức tường đen dường như được quét hấ c ín, và không khí ẩm thấ p. Khi bò ra khỏi đường hâ m, tôi thấ y mình đứng dậy trong một chỗ như nhà kho. Ngay cạnh đường hâ m là một chiế c tủ ngăn và một chiế c tủ sắ t mà trước đó đã được nhích qua một bên.

Hă n một là n nữa bảo tôi đi theo. Một chiế c câ u thang hẹp, với các bức tường lát gạch xi mặng xám, các nấ c thang dố c và tron. Ba

bậc đi xuố ng, chín bậc đi lên, qua một lớp cửa và tôi bước vào trong garage.

Tôi đứng đờ người ra đó. Hai lớp cửa gỗ. Một cánh cửa bê-tông dày. Đường hâ m hẹp. Phía trước là một chiế c tủ sắ t to mà hắ n dùng xà beng để đẩy áp vào, bắ t vít vào tường và, chưa hế t, còn cài điện. Một chiế c tủ ngăn kéo che kín chiế c tủ sắ t và đường hâ m. Ván sàn được dùng để che giấ u lô i đi xuố ng nhà kho.

Tôi đã biế t ră `ng mình không thể phá được lố i ra khỏi chỗ giam, và mọi nỗ lực vượt ngục của tôi đề `u vô vọng. Trước đó tôi đã ngờ ră `ng khi mình cứ nện tay vào tường và gào thét mãi thì cũng chẳng ai nghe thấ y. Nhưng lúc đứng trong garage thì tôi chợt hiểu ngay ră `ng sẽ chẳng một ai tìm ra tôi cả. Lô ´i vào hâ `m đã được ngụy trang hoàn hảo để n mức khả năng cảnh sát tìm thấ y tôi khi lục soát căn nhà cũng hế t sức nhỏ nhoi.

Cơn choáng số c của tôi mãi chẳng nguôi đi cho để n lúc một cảm giác mạnh mẽ hơn tràn lấ p nỗi sợ của tôi: làn không khí ùa vào trong phỏi tôi. Tôi hít thật sâu, hít lấ y hít để, như một người chế t khát bỗng đặt chân để n được ố c đảo cứu mạng vào đúng giây phút cuố i cùng và nhào vào ngay trong bể nước. Sau nhiệ u tháng ở trong hã m, tôi đã hoàn toàn quên mấ t cảm giác dễ chịu khi được hít thở không khí không hệ bị khô bụi và do một chiế c quạt thổi vào một cái lỗ tí hon trong căn hã m. Tiế ng vù vù của chiế c quạt đã in vào tai tôi như một thứ tiế ng động không thể thoát được, bỗng trố ng vă ng trong khoảnh khắ c; mã t tôi cẩn thận dò tìm những đường nét khung cảnh xa lạ và sự căng thẳng ban đã u của tôi dịu đi.

Nhưng cảm giác ấ y chọt quay trở lại ngay lập tức khi hặ n ra hiệu cho tôi không được gây tiế ng động. Rô i hặ n dặ t tôi vào một căn

phòng phu và đi lên bố n bác thang để vào nhà. Trong nhà tố i mờ, vì tấ t cả rèm sáo đề u đã được thả xuố ng. Một gian bế p, hành lang, phòng khách, phòng giải lao. Những căn phòng tôi bước vào đê u cho tôi cảm giác khó ngờ, hâ u hệ t đệ u rộng thênh thang một cách kỳ dị. Kể từ ngày 2 tháng 3, tôi đã bị câ m giữ trong một không gian mà chiê u rộng nhất chỉ có 2m. Ngô i bất kỳ nơi đâu trong căn phòng nhỏ tôi đề u nhìn được bao quát và biế t điể u gì să p xảy để n. Ở đây, kích thước của các căn phòng như nuố t chẳng lấ y tôi trong một cơn sóng lớn. Ở đây, một sự bấ t ngờ đâ y khó chịu, hoặc gian ác, có thể rình rập phía sau mỗi cánh cửa, phía sau mỗi khung cửa sổ. Dù gì tôi cũng không rõ liệu hă n số ng một mình hay có bao nhiều người tham gia vào vụ bấ t cóc tôi - và họ sẽ làm gì tôi nế u thấ y tôi "lên nhà". Hă n đã từng nhã c đế n "bọn khác" luôn miệng đế n nỗi tôi cứ đinh ninh chúng có mặt khắ p mọi ngóc ngách. Tôi cũng thấ y hợp lý khi nghĩ để n việc hã n có gia đình và họ cũng tham gia vào việc này và chỉ chờ để hành hạ tôi. Đố i với tôi, mọi thể loại tội ác nă m trong sự hình dung dường như đề u có thể thực hiện được.

Hă n tỏ ra phâ n khích và hô i hộp. Trong lúc đi vào buô ng tă m, hặ n luôn miệng rít lên với tôi, "Đừng quên mâ y khung cửa sổ và hệ thố ng báo động đâ y. Bảo sao thì làm vậy. Tao sẽ giế t nế u mày la hét." Sau khi chứng kiế n lô i đi xuô ng hâ m, tôi hoàn toàn chẳng nghi ngờ gì trong đâ u khi hặ n bảo tôi cả căn nhà đã được cài thuố c nổ.

Trong khi ánh mặ t tôi cúi gặ m theo ý hặ n để hặ n dặ t vào buô ng tặ m, trí não tôi quay cuô ng. Tôi vặ t óc để n cùng kiệt để tìm cách hạ được hặ n và trô n thoát. Tôi chẳng nghĩ ra được gì cả. Tôi không phải là một đứa trẻ hèn nhát, nhưng lúc nào tôi cũng sợ hãi. Hặ n quá mạnh và nhanh so với tôi - nế u tôi tìm cách bỏ chạy,

hă n sẽ chộp được tôi chỉ trong vòng hai bước chân. Và chuyện mở cửa cái hoặc cửa sổ rõ ràng chẳng khác nào tự sát. Tôi vẫn tin vào những trò canh gác cẩn mật để n mức tàn ác mãi cho để n ngày trô n thoát.

Tuy nhiên, không phải chỉ có những trở ngại bên ngoài, bao nhiêu tường vách và cửa nẻo nghiêm ngặt, hay sức vóc của hặ n, là yế u tố ngăn cản tôi trố n thoát. Viên đá nê n móng của nhà tù trong tâm trí tôi cũng đã được đặt, làm tôi ngày càng ít có khả năng thoát ra khỏi chố n ngục tù này. Tôi bị khiế p nhược và sợ hãi. "Nế u mày vâng lời, sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra cả." Hặ n đã cấ y vào đâ u tôi niê m tin â y ngay từ đâ u, bă ng cách dọa nạt tôi với những hình thức trừng phạt khủng khiế p nhất, kể cả cái chết, nếu tôi chố ng lại hặn. Tôi là một đứa bé và thường vâng phục quyê n uy của người lớn - và đặc biệt là khi sự bấ t tuân sẽ dẫn để n hậu quả. Hặ n là thứ quyê n uy đang hiển hiện. Thậm chí nế u cửa ra vào có mở toang vào lúc ấ y, tôi không biế t liệu mình có đủ can đảm để bỏ chạy hay không. Một con mèo là n đà u trong đời được cho đi ra ngoài cũng sẽ sơ hãi ở ngay thê m cửa và kêu meo meo một cách tội nghiệp, vì nó chẳng biế t phải làm gì trước sự tự do bấ t ngờ ấ y. Thế mà đă ng sau tôi lại chẳng phải là một ngôi nhà để che chở để tôi có thể quay trở lại, mà lại là một kẻ sẵn sàng đi để n tận cùng tội ác kể cả gây án mạng. Tôi đã bị câ m tù để n mức mà cái tù ngục â y cũng đã ăn vào sâu trong tôi.

Hă´n pha bọt trong bô`n và đứng đó trong khi tôi cởi quâ`n áo và trèo vào. Tôi khó chịu vì hă´n không chịu để tôi lại một mình trong phòng tắ´m. Thế´ nhưng, tôi cũng đã quen với việc hă´n nhìn thấ´y tôi trâ`n truô`ng khi tắ´m vòi sen trong căn hâ`m, cho nên tôi cũng chỉ phản ứng yế´u ớt. Khi đã chìm vào trong nước nóng và nhã´m

mắ t lại, mọi thứ xung quanh đề u nhòa đi. Bọt trắ ng tràn lấ p lên nỗi sợ của tôi, nhảy múa khắ p căn hâ m tăm tô i, cuố n phăng tôi ra khỏi căn nhà và lôi tôi đi. Trôi vào buô ng tắ m ở nhà, vào vòng tay của mẹ tôi, người đang chờ đợi tôi với một chiế c khăn lông to tướng và ấ m nóng, chực đưa tôi thẳng vào giường.

Hình ảnh tươi đẹp tan biế n như bọt xà phòng khi hặ n quát giục tôi. Chiế c khăn lông thô ráp và bố c mùi xa lạ. Chẳng ai đưa tôi vào giường; mà tôi phải đi xuố ng trở lại căn hâ m tăm tố i. Tôi nghe tiế ng hặ n khóa những cánh cửa gỗ phía sau lưng tôi, đóng cánh cửa bê-tông và gài chố t. Tôi hình dung hặ n bò xuyên qua đường hâ m hẹp, nhích chiế c tủ sắ t để chặn lố i vào, bắ t ố c chiế c tủ vào tường và dịch tủ ngặn kéo để che lại. Tôi ước giá như mình đừng nhìn thấ y mình đã bị chôn chặt như thế nào với thế giới bên ngoài. Tôi nă m xuố ng đệm, cuộn người và cố mường tượng lại cảm giác của bọt xà phòng và nước ấ m trên da. Cảm giác được ở nhà.

Không lâu sau đó, vào mùa thu 1998, hắ n một lâ n nữa lại thể n sư quan tâm với tôi. Có lẽ lương tâm của hặ n cặ n rứt, hoặc vì lý

hiện sự quan tâm với tôi. Có lẽ lương tâm của hặ n cặ n rứt, hoặc vì lý do gì đó, nhưng căn hà m sẽ được làm cho phâ n nào dễ chịu hơn.

Công việc tu bổ được tiế n hành chậm rãi, phải đem từng miế ng ván, từng thùng sơn xuố ng tận dưới hà m. Kệ sách và tủ cũng phải đem xuố ng tận hà m mới ráp vào được.

Tôi được phép chọn màu sơn tường và quyế t định chọn màu hô ng phá n để hợp với giấ y dán tường màu dăm gỗ. Cũng hệt như tường trong phòng tôi ở nhà. Màu này tên là " *Elba glänzend*". Vê sau hă n cũng dùng màu ấ y để sơn phòng khách của hă n. Không thể để lại một thùng sơn dang dở của một màu sơn mà trong nhà

không hê dùng, hấ n giải thích với tôi như thế, luôn luôn dự phòng khi cảnh sát bố ráp, luôn luôn cẩn trọng xóa mọi dấ u vế t khả nghi từ trong trứng nước. Hấ n cứ làm như thể lúc ấ y cảnh sát vẫn còn quan tâm để n tôi, như thể họ sẽ điệ u tra những manh mố i như thế, trong khi họ đã chẳng hệ khám xét chiế c xe bắ t cóc mặc dù đã có hai nguồ n tin báo.

Ký ức của tôi về những ngày, những tuâ n đâ u tiên trong căn hâ m dâ n da n tan biế n đi từng mảng khi những tâ m vách thạch cao được phủ lên vách ván. Phủ lên bức vẽ chiế c tủ của gia đình tôi, bức vẽ gia phả nhà tôi và bài thơ Ave Maria. Nhưng những gì tôi có được dường như hay ho hơn nhiệ u: một bức tường khiế n cho tôi có cảm giác đang ở nhà. Khi tường được dán giấ y và sơn phế t xong, căn hâ m nhỏ của tôi phả ra mùi hóa chấ t nô ng đế n độ tôi buô n nôn suố t nhiệ u ngày. Mùi sơn mới quá gắ t so với chiế c quạt nhỏ.

Thế rô i bước tiế p theo là ráp chiế c giường tâ ng cho tôi. Priklopil mang ván và gỗ thông xuố ng hâ m rô i cẩn trọng ráp lại. Khi ráp xong, chiế c giường chiế m gâ n trọn chiế u rộng căn phòng và cao khoảng một mét rưỡi. Tôi được phép trang trí trâ n của chiế c giường. Tôi quyế t định chọn ý tưởng ba trái tim đỏ và nă n nót sơn lên. Để gợi nhớ mẹ tôi. Khi nhìn vào đó, tôi lại nghĩ đế n mẹ.

Phâ `n việc phức tạp là lă ´p đặt chiế ´c thang. Thang không lọt vừa khung cửa ra vào do căn phòng phụ nă `m lệch góc với căn hâ `m. Hă ´n đã thử đi thử lại, cho để ´n khi hă ´n đột nhiên biế ´n mấ ´t và quay trở lại với chiế ´c máy vặn vít bă `ng pin để tháo bức vách gỗ ngăn cách căn phòng phụ. Rô `i sau đó hă ´n lôi chiế ´c thang vào trong căn hâ `m - và lă ´p lại bức vách cũng trong ngày hôm đó.

Trong khi hă n lă p ráp kệ sách mới cho tôi, tôi chứng kiế n là n đà u tiên một góc cạnh con người của hặ n mà khiế n tôi hế t sức khiế p sợ. Cho để n tận lúc bấ y giờ, hặ n đôi khi quát tháo tôi, chế bai tôi, nguyê n rủa tôi và dọa nạt bặ ng đủ mọi loại hình thức trừng phạt khủng khiế p để buộc tôi vâng phục. Nhưng chưa bao giờ hặ n mấ t tự chủ.

Hắ n đứng trước mặt tôi, tay câ m chiế c khoan, đang loay hoay bắ t vít tấ m ván. Do cùng chung tay làm việc trong căn hâ m nên tôi phâ n nào trở nên tin tưởng hơn và chợt nảy ra một câu hỏi: "Sao không bắ t vít tấ m ván ngay chỗ đó?" Trong một tích tắ c, tôi đã quên mấ t rã ng tôi chỉ được phép lên tiế ng khi hắ n cho phép. Cũng trong một tích tắ c, hắ n nổi cơn thịnh nộ, gâ m lên với tôi - và rồ i hắ n quảng cả chiế c khoan cỡ nặng vào người tôi. Tôi né được trong nháy mắ t, khiế n nó choang vào tường ngay sau lưng tôi. Tôi sững người để n mức nín thở, và trợn mắ t nhìn chă m chă m vào hắ n.

Cơn thịnh nộ bấ t chợt bùng phát ấ y đã không gây hề hấ n gì cho tôi về thân thể. Chiế c khoan chẳng động vào người tôi. Nhưng sự kiện này đã hã n sâu dấ u ấ n trong tâm trí tôi. Bởi vì nó bộc lộ một góc cạnh khác trong quan hệ của tôi với hã n. Giờ đây tôi biế t hã n sẽ làm hại tôi nế u tôi không vâng lời hã n. Điề u đó khiế n tôi càng thêm sợ hãi và tuân phục.

Đêm đâ`u tiên sau khi hă´n nổi cơn tam bành, tôi nă`m trên lớp đệm mỏng trong chiế c giường tâ`ng mới. Tiế ng kêu của chiế c quạt nghe như thể đang rít thẳng vào tai tôi và làm tôi chán ghét để n tận óc, cho để n khi tôi chỉ muố n thét lên vì tuyệt vọng. Không khí lạnh từ gác mái thổi thẳng vào đôi bàn chân tôi. Trong khi ở nhà lúc nào tôi cũng nă m ngửa và duỗi thẳng thì giờ đây tôi phải cuộn mình

nă m nghiêng như một bào thai và quấ n chặn chặt đôi bàn chân để tránh gió lạnh. Nhưng chiế c giường này êm ái hơn nhiề u so với chiế c đệm trước đây. Tôi có thể lật người và rộng chỗ hơn. Và hơn hệ t là tôi có giấ v dán tường mới màu dăm gỗ.

Tôi duỗi tay lên sờ vào đó và nhă m mặ t lại. Tôi thả hô n cho những món đô dạc trong căn phòng ở nhà mình trôi qua trong tâm tưởng, cả những con búp bê và thú nhô i bông. Vi trí của cửa sổ, khung cửa ra vào, những chiế c màn cửa, mùi căn phòng. Tôi hình dung giá như tôi có thể tưởng tượng mạnh mẽ đế n cực độ thì có lẽ tôi đã trôi vào giấ c ngủ trong lúc tay vẫn còn sờ vào vách hâ m - và hôm sau thức dậy tay vẫn sò vào vách, nhưng đang ở trong căn phòng của tôi tại nhà. Rô i mẹ tôi sẽ mang trà vào giường cho tôi, tôi sẽ nhấ c tay ra khỏi vách và mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

Giờ đây tôi thiế p ngủ mỗi tố i với bàn tay đặt trên giấ y dán tường, và tin chặ c rặ ng một ngày kia tôi quả thật sẽ thức dậy trong căn phòng của mình. Về sau, việc chạm tay vào giấ y dán tường đã trở thành một lời hứa với bản thân mà tội đề u nhặ c lại mỗi ngày. Và tôi đã giữ lời hứa: tám năm sau, khi vê thăm mẹ lâ n đâ u tiên sau những năm bị giam hãm, tôi đã nă m xuố ng chiế c giường trong phòng mình, nơi mọi thứ không hê thay đổi, và nhă m mặ t lại. Khi tôi sờ tay lên tường, mọi khoảnh khắ c â y lại số ng dậy - nhấ t là cái khoảnh khắ c ngày đâ u â y: khi cô bé Natascha bé bỏng, mười tuổi đã cố gắ ng để n cùng cực để không đánh mấ t niề m tin ở chính mình, đặt tay lên vách căn hâ m lâ n đâ u tiên. "Mình đã vê nhà rô i," tôi thì thâ m. "Thâ v chưa, moi chuyên đã thành hiện thực."

Tháng ngày trôi qua càng làm cho tôi thêm u uất. Khi đánh dấu những ngày đâu tiên của tháng 12, tôi râu rã dến độ số côla "Krampus" mà hăn mang cho tôi vào dịp lễ Thánh Nicholas cũng chẳng làm tôi vui lên. Giáng sinh đang đến gân từng ngày. Và nghĩ đến chuyện tôi phải trải qua kỳ lễ một mình trong căn hâm, tôi thật không thể nào chịu nổi.

Cũng như bấ t kỳ một đứa trẻ nào khác, Giáng sinh là một trong những dịp đáng nhớ trong năm đô i với tôi. Mùi bánh, cây thông trang trí, cảm giác chò mong những món quà, cả nhà cùng nhau quây quâ năn mừng ngày lễ. Tôi hình dung những hình ảnh này trong khi hững hờ lột lớp giấ y thiế c bọc kẹo sôcôla. Đó là một hình ảnh của những ngày thơ â u, một hình ảnh không giố ng lặ m với những kỳ Giáng sinh vừa qua của tôi trong gia đình. Các cháu của tôi cũng đế n thăm gia đình tôi như mọi khi, nhưng chúng nó đã nhận được quà ở nhà rô ìi. Tôi là đứa duy nhấ t mở quà. Còn đố i với chuyện trang trí cây thông, me tôi không phải người sành điều, cho nên cây thông nhà tôi lấ p lánh với toàn những dây kim tuyế n và các quả bóng. Dưới gố c cây là một chố ng quà cho tôi. Trong khi tôi lâ n lượt mở từng gói quà thì người lớn ngô i trên ghế dài, nghe radio và cùng xem một cuố n tạp chí về hình xăm với nhau. Đây là những kỳ Giáng sinh mà tôi thấ t vọng nhấ t. Tôi chẳng thuyế t phục được một ai cùng hát một bài thánh ca với tôi, mặc dù tôi hế t sức tự hào ră ng mình thuộc lòng những bài hát đã từng được học ở trường.

Mãi để n ngày hôm sau, khi ăn mừng với bà nội thì tôi mới bắ t đâ u cảm thấ y không khí Giáng sinh. Cả nhà cùng quây quâ n trong một căn phòng bên cạnh và trang trọng hát bài "Đêm thánh vô cùng". Rô i tôi lă ng tai nghe tiế ng chuông mong chờ vang lên. *Christkind*, ông già Noel của trẻ em Áo, xuấ t hiện. Chúng tôi mở cửa phòng, cây

thông Giáng sinh lung linh trong ánh sáng của những ngọn nế n bă ng sáp ong và tỏa ra một hương thơm tuyệt trâ n. Bà tôi lúc nào cũng chọn một cây thông Giáng sinh rấ t truyề n thố ng, mộc mạc và trang trí bă ng những ngôi sao bă ng rom và các món bă ng thủy tinh mỏng manh như bong bóng xà phòng.

Đó là Giáng sinh đúng như tôi tưởng tượng - và năm nay ắ t cũng sẽ như thể . Nhưng năm nay tôi sắ p phải trải qua ngày lễ có ý nghĩa nhấ t mà thiế u vă ng gia đình. Ý nghĩ â y làm tôi hoảng sợ. Một mặt, tôi cũng phải thú nhận ră ng Giáng sinh với gia đình lúc nào cũng có phâ n thấ t vọng. Và ră ng tôi, trong hoàn cảnh ly biệt, chắ c chắ n đã lãng mạn hóa quá khứ. Nhưng tôi có thể cố gắ ng làm cho Giáng sinh trong căn hâ m này càng giố ng càng tố t với những gì tôi nhớ về Giáng sinh ở nhà bà.

Hă n cũng hưởng ứng điề u đó. Lúc ấ y tôi vô cùng cảm kích hã n đã làm cho Giáng sinh của tôi trông ra vẻ. Giờ đây tôi nghĩ rã ng có lẽ hã n làm điề u đó không phải cho tôi, mà phâ n nhiề u là bởi sự thôi thúc tự thân hã n. Đố i với hã n, chuyện ăn mừng ngày lễ cũng hế t sức quan trọng chẳng kém gì - bọn họ có nề nế p, bọn họ tuân thủ phép tấ c, và hã n không thể số ng thiế u nề nế p và phép tắ c mà hã n tuân thủ nghiêm ngặt một cách kỳ lạ. Tuy nhiên, hã n vẫn có quyề n không đáp ứng những đòi hỏi vào dịp Giáng sinh của tôi. Việc hã n chiề u tôi có lẽ là do hã n đã được nuôi dạy để lớn khôn theo những kỳ vọng và hình ảnh mà người khác trông đợi ở hã n. Ngày nay tôi biể t rã ng hã n đã từng thấ t bại nhiề u, chủ yế u trong quan hệ với người cha. Rõ ràng suố t một thời gian dài, hã n đã không được lòng cha, một điề u mà hã n mong mởi có được. Đố i với tôi, thái độ này chỉ trỗi dậy có lúc, nhưng những khi ấ y, hã n hế t sức kỳ quặc. Dù gì hã n cũng là kẻ đã bă t cóc tôi và nhố t

tôi vào trong hâ m. Đó là một hoàn cảnh mà ta sẽ chẳng để m xỉa gì để n những kỳ vọng của người khác, mà nói chính xác ra là nạn nhân của ta. Làm vậy cũng như thể bóp cổ một người và hỏi họ xem họ nă m có thoải mái không và ta có bóp mạnh quá không. Tuy nhiên, lúc bấ y giờ tôi không hê nhìn ra điể u đó. Tôi đâ y cảm kích, và thắ c mặ c một cách ngây thơ khi hặ n bận tâm với tôi.

Tôi biế t mình không thể có được một cây thông Giáng sinh đích thực nên đã đòi một cây bă ng nhựa. Hặ n và tôi cùng khui hộp và đặt cây lên trên một tủ nhỏ. Hặ n cho tôi một vài thiên thâ n và mấ y cái kẹo, và dành khá nhiê u thời gian để trang trí cây thông nhỏ.

Đêm Giáng sinh, tôi ngô i một mình xem tivi cho để n lúc đèn tă t, cô gă ng hệ t sức không nghĩ để n gia đình ở nhà. Hặ n đi để n nhà mẹ hặ n, hoặc mẹ hặ n để n thăm, giố ng như mọi dịp Giáng sinh khác. Nhưng lúc ấ y tôi không biế t điể u đó. Tôi bấ t ngờ vì hă n cho tôi mọi thứ tôi đòi. Tôi đã đòi một cái máy tính nhỏ để học giố ng như cái mà bố mẹ tôi tặng hô i năm trước. Chiế c máy này kém hẳn chiế c máy tôi có được trước kia, nhưng tôi sung sướng quá đỗi vì có thể học được mà không đi đế n trường. Dù gì thì tôi cũng không muố n bị tụt hậu hoàn toàn nế u như thoát ra được. Tôi cũng nhận được một xấ p giấ y vẽ và màu nước. Loại màu này cũng giố ng hệt như hộp mà bố tôi đã từng cho tôi một lâ n, có hai mươi bố n màu, kể cả màu nhũ vàng và nhũ bạc, cứ như thể hã n đã trả lại một phâ n cuộc số ng cho tối. Gói quà thứ ba gố m một bộ màu dâ`u. Ở nhà tôi cũng có màu đó, và tôi háo hức mong đế n lúc ngô`i tỉ mẩn vẽ tranh hàng giờ đô ng hô . Thứ duy nhấ t mà hặ n không cho tôi là nhựa thông. Có lẽ hă n lo ngại ră ng thứ đó sẽ gây ra khói độc trong căn hâ m.

Những ngày sau lễ Giáng sinh tôi mải mê bận rộn vẽ tranh và sử dụng máy tính để học. Tôi cố gặ ng nhìn ra mặt tích cực của hoàn cảnh và đè nén nỗi nhớ gia đình đế n tố i đa bặ ng cách nhớ lại những khía cạnh tiêu cực của kỳ Giáng sinh cuố i cùng gia đình quây quâ n bên nhau. Tôi cố thuyế t phục mình rặ ng trải nghiệm một kỳ nghỉ theo cách của người lớn cũng thú vị. Và tôi cũng hế t sức cảm kích rặ ng mình cũng đã được ặn mừng một kỳ Giáng sinh.

Tôi trải qua đêm giao thừa trong cảnh ngực từ tăm tố i hoàn toàn. Tôi nă m trên chiế c giường tâ ng và căng tai ra xem mình có nghe được tiế ng pháo hoa sẽ bă n lên vào lúc nửa đêm ở thế giới bên kia hay không. Nhưng chỉ có mỗi tiế ng gõ nhịp đơn điệu của đô ng hô báo thức và tiế ng kẽo kẹt của chiế c quạt xoáy vào tai tôi. Về sau tôi mới biế t ră ng hã n lúc nào cũng đón giao thừa với Holzapfel bạn hă n. Hă n chuẩn bị rấ t tỉ mỉ, să m những chiế c hỏa tiễn lớn nhấ t, đấ t tiế n nhấ t. Có là n, năm mười bố n, mười lăm tuổi, tôi đã được hặ n cho nhìn từ bên trong nhà khi hặ n châm ngòi hỏa tiễn vào buổi chiệ u tố i. Năm mười sáu tuổi tôi thâm chí còn được cho ra ngoài vườn để xem hỏa tiễn phun kim tuyế n từ trên trời. Nhưng đó là khi mà tình trạng giam câ m đã trở thành một phâ n gặ n liê n với "bản thể" của tôi. Đó là lý do hấ n đám để tôi đi cùng hấ n ra ngoài vườn. Hặ n biế t rặ ng khi ấ y nhà tù bên trong tôi đã mọc lên những bức tường cao để n độ tôi sẽ không chộp lấ y cơ hội để trố n thoát.

Năm đâ u tiên mà tôi bị bắ t cóc đã trôi qua, và tôi vẫn còn bị giam câ m. Thế giới bên ngoài tiế n xa hơn nữa về phía trước và ký ức của tôi về cuộc số ng trước kia trở nên mò nhạt hơn và hư ảo hơn. Tôi cảm thấ y thật khó tin trước đó một năm tôi đã từng là một nữ

sinh tiểu học, chơi đùa buổi chiệ u, đi đó đây với bố mẹ vào buổi tố i và có một đời số ng bình thường.

Tôi cố gắ ng thích nghi để n mức tố i đa với cuộc số ng mà tôi đang buộc phải theo. Không phải lúc nào mọi chuyện cũng dễ dàng. Sự kiểm soát của hặ n vẫn tiế p tục duy trì ở mức tuyệt đố i. Giọng của hặ n trong bộ đàm làm thâ n kinh của tôi sôi lên. Ở trong cặn hà m tí hon, tôi cảm thấ y như thể mình đang ở hàng dặm sâu dưới lòng đấ t, đô ng thời cũng như đang ở trong một chậu cá mà mọi cử động của tôi đề u bị quan sát.

Những lâ n lên trên nhà của tôi giờ đây diễn ra thường xuyên hơn: khoảng mỗi hai tuâ n tôi lại được lên nhà để tấ m bố n, và đôi khi hã n cho tôi ăn và xem truyê n hình vào buổi tố i. Tôi vui thích với từng phút được ra khỏi căn hâ m, nhưng ở trong ngôi nhà â y tôi vẫn e sợ. Giờ đây tôi biế t rã ng hã n số ng một mình và không có một người lạ nào chực chờ tôi. Nhưng sự căng thẳng trong tâm trí tôi vẫn hâ u như không voi đi. Bởi bản tính hoang tưởng, hấ n luôn làm cho mọi chuyện không bao giờ có thể trở nên thoải mái được lấ y một khoảnh khấ c. Khi ở trên nhà, tôi cảm thấ y như thể bị ràng buộc với hấ n bã ng một sợi dây xích cổ vô hình. Tôi bị buộc phải đi đứng với một khoảng cách nhấ t định so với hã n - một mét, không hơn, không kém - nế u không hã n sẽ nổi bùng cơn điên. Hã n yêu câ u tôi cúi đâ u xuố ng, không bao giờ được ngước mã t lên.

Sau những ngày, giờ bị cách ly đã ng đẵng ở dưới hâ m, tôi rấ t biế t nghe theo mệnh lệnh và sự thao túng của hặ n. Sự thiế u vặ ng ánh sáng và tiế p xúc với con người đã làm tôi yế u đuổ i để n độ tôi chỉ còn có thể phản kháng lại hặ n ở một mức độ tổ i thiểu chứ không hơn. Tôi không bao giờ hoàn toàn ngưng phản kháng và điề u đó giúp tôi vạch ra một ranh giới mà tôi thấ y không thể thiế u được.

Nhưng tôi nghĩ để n chuyện trố n thoát ít hơn. Cứ như sợi dây xích vô hình mà hă n choàng vào cổ tôi trên nhà đang ngày càng trở nên thực hơn, như thể tôi thật sự bị xích vào hặ n và không thể di chuyển để n gâ n hoặc rời xa hặ n. Hặ n đã cấ y nỗi sợ thể giới bên ngoài nơi không một ai yêu thương tôi, không một ai nhớ tôi và không một ai tìm kiế m tôi - vào trong tôi sâu thẳm để n độ nó lấ n át cả nỗi khát khao tự do của tôi.

Khi ở trong hâ m, tôi cố giữ cho mình bận rộn đế n mức tố i đa. Vào những dịp cuố i tuâ n dài lê thê một mình, tôi tiế p tục lau chùi và dọn dẹp hàng giờ đô ng hô cho đế n khi mọi thứ sạch bong và thom tho như mới. Tôi vẽ rấ t nhiề u và tận dụng cả những chỗ trố ng tí xíu trên tập giấ y để vẽ tranh: mẹ tôi mặc váy dài, bố tôi bụng phệ và có ria mép, tôi cười toe toét giữa hai người. Tôi vẽ mặt trời vàng chói rực mà đã nhiề u tháng trời tôi chưa nhìn thấ y, và những căn nhà có ố ng khói đang tỏa khói, những bông hoa đâ y màu sắ c và trẻ con chơi đùa - những thế giới tưởng tượng giúp tôi quên đi thực tại của mình trong suố t nhiề u giờ đô ng hô .

Một ngày kia, hấ n cho tôi một cuố n sách dạy làm đô thủ công. Sách ấ y dành cho trẻ nhỏ chưa để n trường và làm cho tôi buô n nhiệ u hơn vui. Không thể phóng máy bay giấ y trong một căn hã m chỉ có 5 mét vuông. Sau đó ít lâu tôi nhận được một món quà thú vị hơn, búp bê Barbie, và một bộ đô khâu vá nho nhỏ, loại mà đôi khi ta thấ y trong các phòng khách sạn. Tôi vô cùng cảm kích khi có được nhân vật chân dài làm bă ng nhựa này để từ nay bâ u bạn. Đây là Barbie cưỡi ngựa với đâ y đủ ủng cưỡi ngựa, quâ n tây trắ ng, áo choàng đỏ và cả roi cưỡi ngựa. Suố t nhiệ u ngày tôi đòi hắ n mang cho tôi những mảnh vải vụn. Đôi khi phải mấ t rấ t lâu hắ n mới thỏa mãn những yêu câ u của tôi. Và chỉ khi tôi vâng lời hắ n một

phép. Chẳng hạn, nế u tôi khóc, hă n sẽ tước của tôi tâ t cả những món thiế t yế u, như sách và băng video mà tôi câ n để số ng. Để có được những thứ mình muố n, tôi phải tỏ ra cảm kích hặ n và tán tụng mọi chuyện hặ n làm - kể cả việc hặ n đã nhô t tôi.

Cuố i cùng tôi kiên trì thuyế t phục để n độ hã n đã mang cho tôi một chiế c áo thun tră ng cũ dệt bà ng len mề m mịn và có hoa văn màu xanh da trời trang nhã. Đó là chiế c áo hã n đã mặc vào hôm bắ t cóc tôi. Tôi không biế t liệu có phải hã n đã quên hay chỉ muố n thủ tiêu nó đi bởi hoang tưởng. Tôi dùng vải áo để làm thành một cái váy có dây đeo vai bà ng chỉ và thân trên may lệch một cách thanh lịch cho Barbie của tôi. Với một sợi dây tìm được trong đố ng đồ đạc đi học, tôi đã biế n một ố ng tay áo thành bao đựng mã t kính. Về sau tôi lại thuyế t phục được hã n cho tôi một tâ m khăn ăn cũ đã phai màu vì giặt mà hã n đang dùng làm giẻ lau. Tôi đã biế n miế ng vải ấ y thành chiế c váy dạ hội cho Barbie của tôi, với một sợi dây thun buôc ngang thấ t lưng.

Sau đó, tôi dùng dây kẽm để làm những chiế c kiế ng ba chân và gấ p những món thủ công nhỏ bă ng giấ y. Hắ n mang cho tôi kim chỉ để tôi tập đan và thêu. Bên ngoài đời, trong vai nữ sinh tiểu học, tôi chưa bao giờ biế t làm những trò này cho đế n nơi đế n chố n. Khi tôi làm sai thì người lớn thường mấ t kiên nhẫn. Giờ đây tôi có vô tận thời gian, chẳng ai chỉnh sửa tôi, và lúc nào cũng có thể làm đi làm lại, cho đế n khi những món thủ công nhỏ hoàn tấ t. Những món thủ công này đã trở thành thứ cứu rỗi tôi về tâm lý. Chúng giúp cho tôi khỏi phát điên với tình cảnh nhàn rỗi trong đơn độc mà tôi buộc phải chịu đựng. Và trong lúc làm tôi nghĩ đế n bố mẹ và nghĩ mình đang làm những món quà nhỏ cho bố mẹ - vì một ngày kia tôi lại được tự do.

Dĩ nhiên, tôi không thể hé ra một lời nào với hắ n rã ng tôi đang làm quà tặng cho bố mẹ. Tôi cấ t những bức tranh khuấ t mắ t hắ n và ít nhắ c về chúng, vì hắ n phản ứng ngày càng thịnh nộ mỗi khi tôi nói về cuộc số ng ngoài kia, trước khi tôi bị giam câ m. "Bố mẹ mày không yêu mày. Họ chẳng quan tâm để n mày, nế u không thì họ đã trả tiề n chuộc rồ i," hắ n đã nói thế ngay từ đâ u, vẫn còn bực dọc mỗi khi tôi than nhớ bố mẹ để n dường nào. Thế rồ i, vào quãng mùa xuân 1999, quá trình cấ m đoán bắ t đâ u: tôi không được phép nhắ c để n bố mẹ hoặc nói để n bấ t kỳ điề u gì mà tôi đã từng trải nghiệm trước khi bị giam câ m. Bố mẹ tôi, các chị và các cháu tôi, trường học, chuyể n đi trượt tuyế t lâ n cuố i, sinh nhật lâ n thứ mười, ngôi nhà nghỉ mát của bố , mấ y con mèo của tôi. Căn hộ của gia đình tôi, những thói quen của tôi, cửa hàng của mẹ. Cô giáo và các bạn học của tôi, căn phòng của tôi. Mọi thứ đã từng tồ n tại trước đó giờ đây trở nên cấ m ky.

Câ m đoán quá khứ của tôi đã trở thành một việc không thiế u được trong những là n hã n xuố ng hà m gặp tôi. Mỗi khi tôi nhã c đế n bố mẹ, hã n liê n nổi cơn điên. Khi tôi khóc, hã n tấ t đèn và bỏ tôi trong bóng tố i cho để n khi tôi "ngoan" trở lại. "Ngoan" có nghĩa là tôi phải biế t ơn về việc hã n đã "cứu" tôi thoát khỏi cuộc số ng trước đây.

"Tao đã cứu mày. Bây giờ mày thuộc về tao," hắ n nhắ c đi nhắ c lại. Hoặc: "Mày không còn gia đình thân thích nữa. Tao là người thân của mày. Tao là bố mày, mẹ mày, bà nội và các chị của mày. Bây giờ tao là tấ t cả của mày. Mày không còn quá khứ nữa." Hắ n nhô i luận điệu đó vào đâ u tôi. "Mày nên biế t điề u với tao. Mày may mắ n được tao cứu vớt và tận tình chăm sóc. Bây giờ mày thuộc về tao. Tao đã tạo ra mày."

Ngày nay tôi tin ră ng Wolfgang Priklopil, khi gây trọng án, đã muố n tạo ra một thế giới nhỏ hoàn hảo của riêng hã n với một con người dành riêng cho hã n. Hã n không bao giờ có thể làm được điề u đó một cách bình thường nên đã quyế t định cưỡng bức và ép buộc người khác. Về bản chấ t mà nói, hã n cũng chẳng muố n gì hơn bấ t cứ ai khác: tình cảm thương yêu, sự chấ p nhận và cảm giác ấ m áp. Hã n muố n có một ai đó mà đố i với người đó, hã n là người quan trọng nhấ t trên đời. Dường như hã n không nhìn thấ y một cách nào khác để đạt được điề u đó ngoại trừ bã t cóc một bé gái mười tuổi nhút nhát và tách lìa ra khỏi thế giới bên ngoài, cho để n khi cô bé bị lệch lạc về tâm lý để n độ hã n ta có thể biế n cô ta thành một con người mới.

Năm tôi lên mười một tuổi, hặ n tước đoạt của tôi cả quá khứ và nhân thân. Tôi không còn là gì ngoài một mảnh giấ y trặ ng để hặ n vẽ lên đó những mộng tưởng bệnh hoạn. Hặ n thậm chí còn không cho tôi soi gương. Nế u tôi không còn được nhìn thấ y chính mình, phản ánh qua các mố i giao tiế p xã hội với bấ t kỳ một ai khác, ít ra tôi cũng còn muố n nhìn thấ y gương mặt của mình để không có cảm giác mấ t mát hế t thảy. Nhưng hặ n cương quyế t nhiệ u lã n từ chố i lời yêu cầ u của tôi muố n được có một chiế c gương soi nhỏ. Mãi nhiệ u năm sau tôi mới được nhận một chiế c tủ gương loại gắ n trong nhà tặ m. Khi nhìn vào gương, tôi không còn thấ y những đường nét tuổi thơ của tôi ngày trước, mà là một gương mặt xa lạ.

Có phải thật sự hắ n đã tái tạo ra tôi? Mỗi khi tôi tự hỏi mình câu hỏi ấ y ngày hôm nay, tôi không thể trả lời một cách rõ ràng được. Một mặt, hắ n đã chọn sai người khi nhắ m đế n tôi. Tôi vẫn tiế p tục kháng cự những nỗ lực của hắ n hòng xóa sạch nhân thân của tôi

và biế n tôi thành một sinh vật của hặ n. Hặ n chưa bao giờ khuấ t phục được tôi.

Mặt khác, những nỗ lực của hắ n hòng biế n tôi thành một con người mới cũng đã gặp điể ù kiện thuận lợi, chủ yế u do bản tính của tôi. Ngay trước lúc bị bắ t cóc, tôi chán ngán cuộc số ng và hế t sức bấ t mãn với chính mình để n độ tôi đã quyế t định phải thay đổi một điể ù gì đó. Và chỉ vài phút trước khi hắ n quẳng tôi vào thùng xe, tôi vẫn còn mường tượng một cách số ng động cảnh tượng mình lao vào trước mũi một chiế c xe hơi đang chạy - tôi đã quá mức căm ghét cuộc số ng mà tôi buộc phải số ng.

Dĩ nhiên, việc không được phép níu giữ lại quá khứ của chính mình đã khiế n tôi vô cùng buô n phiê n. Tôi cảm thấ y vô cùng bấ t công khi không được phép là chính mình hoặc được nói về nỗi đau cùng cực khi xa lìa bố mẹ. Nhưng quá khứ của tôi thật sự còn lại gì? Giờ đây nó chỉ còn là ký ức chẳng mâ y liên quan đế n cuộc đời thật đang tiế p diễn ngoài kia mà thiế u vă ng tôi. Lớp tiểu học của tôi không còn nữa; các cháu của tôi đã lớn và có khi còn chẳng nhận ra tôi, kể cả khi tôi đột nhiên xuấ t hiện trước mặt chúng. Và có khi bố mẹ tôi cũng thật sự nhẹ nhõm vì giờ đây hai người đã chẳng còn phải cãi vã dai dẳng và mỏi mệt với nhau suố t chỉ vì tôi. Bă ng cách că t lìa tôi ra khỏi mọi chuyện đủ lâu, hặ n đã tạo ra được điệ u kiện thuận lợi để xóa bỏ quá khứ trong tôi. Bởi vì mặc dù vê mặt ý thức và khi đứng trước mặt hã n tôi vẫn giữ vững quan điểm ră ng vụ bấ t cóc tôi là một tội ác nghiêm trọng, việc hặ n liên tục yêu câ u tôi phải xem hă n là vị cứu tinh đã len lỏi ngày càng sâu vào trong tiê m thức của tôi. Cơ bản mà nói, tôi thấ y dễ dàng hơn nhiệ `u nế u xem hặ n là vị cứu tinh chứ không phải một kẻ xấ u. Trong con tuyệt vọng chố ng chọi để tìm kiế m một khía cạnh tích cực của cuộc giam câ m này, để trụ lại được trước hoàn cảnh, tôi đã nhủ thâ m, "Ít ra thì mọi chuyện cũng đã không tệ hại hơn." Khác với những gì đã xảy ra trong nhiê u vụ mà tôi được nghe trên truyê n hình, cho đế n giờ này hặ n đã không cưỡng hiế p hoặc sát hại tôi.

Tuy nhiên, phải nói ră ng kẻ đánh cấ p nhân thân của tôi cũng đã trao cho tôi nhiệ u tự do. Ngày nay, mỗi khi nghĩ lại cảm giác đó, tôi thấ y dường như không thể hiểu được và có phâ n nghịch lý so với tình cảnh tôi bị tước đoạt hoàn toàn tự do của chính mình. Nhưng lúc bấ y giờ, lâ n đâ u tiên trong đời tôi cảm nhận được sự giải thoát khỏi những thành kiế n. Tôi không còn là nỗi vướng bận trong gia đình mà từ lâu người lớn vẫn phải bận tâm - như một đứa ực ịch và vụng về . Một gia đình mà tôi đã trở thành một món câ m cố của người lớn, mà những quyế t định của họ tôi thường không hiểu nổi.

Giờ đây tôi đã rơi vào cảnh ngộ bị áp chế hoàn toàn, không còn được tự do di chuyển và có một người để mặ t đế n từng chi tiế t trong sinh hoạt. Sự khô ng chế này rấ t thẳng thừng và lộ liễu. Hặ n không phải loại người hành xử tinh tế - hặ n muố n thể hiện quyê n lực một cách lộ liễu và thô thiển. Trong bóng tố i quyê n lực của hặ n, cái thứ quyê n lực áp chế tôi trong mọi hành động, nghịch lý thay, lại chính là lúc tôi được là chính mình lâ n đâ u tiên trong đời.

Một trong những dấ u hiệu của điề u này là việc kể từ khi bị bấ t cóc, tôi chưa hề đái dâ m trở lại lâ n nào. Mặc dù phải gánh chịu một áp lực phi nhân, dường như lúc ấ y tôi được cấ t đi một nỗi stress nào đó. Nế u phải nói tóm gọn trong một câu, tôi sẽ phát biểu ră ng, khi từ bỏ quá khứ và tuân theo những yêu câ u của hặ n, tôi lại cảm thấ y mình là người được quan tâm - lâ n đâ u tiên kể từ rấ t lâu rô i.

Cuố i mùa thu 1999, việc xóa bỏ nhân thân của tôi hoàn tấ t. Hă n ra lệnh cho tôi chọn một cái tên mới: "Mi không còn là Natascha nữa. Giờ đây mi thuộc về ta."

Trước đó tôi đã từng từ chố i trong một thời gian dài, một phâ n do tôi thấ y ră ng việc dùng tên gọi dù sao cũng chả quan trọng. Chỉ có mỗi tôi và hă n, và chỉ câ n đại từ ngôi thứ hai là biế t ai đang được nói để n. Nhưng cái tên "Natascha" thố t ra lại khích động quá nhiệ u phẫn uấ t và bấ t mãn ở hắ n nên tôi đã ưng thuận. Vả lại, trước giờ tôi cũng không ưa cái tên ấ y mà? Khi mẹ gọi tên tôi một cách bực dọc, cái tên bỗng mang âm hưởng của những mệnh lệnh không được tuân thủ và những kỳ vọng mà tôi không đáp ứng được. Lúc nào tôi cũng mong ước có được một trong những cái tên của bọn con gái: Stefanie, Jasmin, Sabine. Tên gì cũng được, ngoại trừ Natascha. "Natascha" chấ t chứa tấ t cả những gì mà tôi bấ t mãn về cuộc số ng trước đây. Tấ t cả những gì mà tôi muố n vứt bỏ, tấ t cả những gì mà tôi bị buộc phải vứt bỏ.

Hă n gợi ý tôi lấ y tên mới là "Maria", vì cả bà nội lẫn bà ngoại của hã n đề u mang tên ấ y. Mặc dù không thích lời đề nghị của hã n, tôi vẫn đô ng ý, vì dù sao Maria cũng là tên lót của tôi. Tuy nhiên, điề u đó không ổn với hã n vì ý định của hã n là muố n tôi có một cái tên mới hoàn toàn. Hấ n buộc tôi phải đưa ra một cái tên khác. Ngay lập tức.

Tôi lật cuố n lịch có ghi tên các ngày lễ thánh, và vào ngày 2/12 có một cái tên khác: "Bibiane". Trong vòng bảy năm tiế p theo đó, "Bibiane" đã trở thành cái tên mới của tôi, cho dù hặ n chẳng bao giờ xóa được hoàn toàn cái tên cũ.

Hă n đã tước đi gia đình của tôi, cuộc số ng và tự do của tôi, họ tên của tôi. Căn buô ng giam dưới lòng đấ t bă ng gạch đá, với bao lớp cửa kiên cố, đã dâ n dâ n được gia cố bă ng một căn buô ng giam vê tâm lý, với những bức tường còn cao hơn. Và tôi bắ t đâ u cảm ơn kẻ gác ngục đã xây nên nó. Bởi vì cuố i năm â y, hã n đã cho tôi một điể u ước mà tôi â p ủ một cách thiế t tha nhấ t: một khoảnh khắ c được ra ngoài trời.

Thời điểm ấ y là một đêm tháng 12 giá lạnh và trong lành. Nhiê ù ngày trước đó hặ n đã truyê n đạt cho tôi những quy định của hặ n trong là n "dã ngoại" này: "Nế u mày thét lên, tao sẽ giế t mày; nế u mày chạy, tao sẽ giế t mày; tao sẽ giế t bấ t kỳ ai nghe thấ y hay nhìn thấ y mày, nế u mày ngu xuẩn làm cho họ chú ý." Dọa giế t tôi giờ đây không còn đủ tác dụng nữa. Hặ n đã gây cho tôi áp lực phải chịu trách nhiệm với bấ t kỳ ai mà tôi câ u cứu. Tôi tin vào kế hoạch giế t người của hặ n ngay lập tức mà chẳng chút suy tư. Thậm chí giờ đây tôi vẫn còn tin rặ ng suýt nữa hặ n giế t một người láng giế ng vô tội vì người đó đã vô tình nhìn thấ y tôi. Bấ t kỳ ai đã dày công câ m tù một người khác trong hâ m đề u sẽ chẳng ngâ n ngại giế t người.

Khi hấ n chộp lấ y bấ p tay tôi và mở cửa ra vườn, một cảm giác hạnh phúc sâu thẩm tràn để n trong tôi. Không khí lạnh nhẹ nhàng vuố t ve gương mặt và đôi cánh tay tôi, mùi ẩm mố c nơi biệt giam đã thố ng trị mũi tôi dâ n dâ n lùi đi, và đâ u tôi trở nên nhẹ nhõm hơn. Lâ n đâ u tiên trong gâ n hai năm, tôi cảm thấ y mặt đấ t mê m dưới đôi bàn chân mình. Mỗi cọng cỏ nă m dưới đế giày đố i với tôi dường như là một sinh vật quý giá. Tôi ngửa cổ nhìn lên bâ u trời. Không gian vô tận mở ra trước mặt làm tôi choáng ngợp. Mặt trăng nă m la đà ở đường chân trời và đôi ba vì sao lấ p lánh trên

cao. Tôi đang đứng ngoài trời. Lâ`n đâ`u tiên từ khi tôi bị lôi vào thùng xe tải ngày 2/3/1998. Tôi ngửa cổ ra hê´t mức và vâ´t vả kìm nén một tiế´ng khóc.

Hă n dẫn tôi đi qua vườn, để n chỗ hàng rào bă ng cây thủy lạp. Đế n đó, tôi vung tay ra sờ lấ y những chiế c lá tố i sẫm. Lá cây có mùi thơm và lấ p lánh dưới ánh trăng. Cảm giác được chạm tay vào một thứ có sức số ng đố i với tôi giố ng như một điể u kỳ diệu. Tôi ngắ t một vài chiế c lá cho vào túi áo. Món quà kỷ niệm từ sinh vật của thể giới bên ngoài.

Một chố c sau, hặ n chẳng nói chẳng rặ ng lôi tôi quay lại và dặ t tôi trở vào nhà. Lâ n đã u tiên tôi nhìn thấ y ngôi nhà từ bên ngoài, dưới ánh trăng: một ngôi nhà màu vàng có mái dố c và hai ố ng khói. Các khung cửa sổ được viê n trắ ng. Bãi cỏ tôi đi qua dường như được cắ t ngắ n một cách không tự nhiên và chặm chút kỹ lưỡng.

Đột nhiên tôi chìm vào những nỗi ngờ vực: tôi đã thấ y bãi cỏ, cây cố i, lá cây và một mảnh trời, một ngôi nhà, một khu vườn. Nhưng đây có phải là thế giới trong ký ức của tôi? Mọi thứ trông quá phẳng phiu, quá giả tạo. Cỏ thì xanh, còn trời thì rộng, nhưng những thứ này có thể là phông màn của sân khấ u! Hắ n đã xế p đặt bụi cây và ngôi nhà ở đó để đánh lừa tôi. Tôi đã rơi vào một khung cảnh dàn dựng của sân khấ u, nơi người ta quay các cảnh ngoài trời cho một loạt phim truyề n hình. Chẳng có người láng giề ng nào cả, chẳng có thành phố nào mà gia đình tôi số ng chỉ cách đó 25 phút đi xe. Tấ t cả chỉ là những tên đô ng lõa với hặ n để hòng khiế n tôi tin rặ ng tôi đã được đi ra ngoài, trong khi bọn chúng quan sát tôi trên những chiế c màn hình lớn và cười nhạo sự ngờ nghệch của tôi. Tôi nặ m chặt những chiế c lá trong túi áo, như thể chúng sẽ chứng minh được điề u gì đó cho tôi: rã ng đây là cảnh thật, và tôi cũng là người thật.

Nhưng tôi không cảm thấ y gì cả. Chỉ có một cảm giác trố ng rỗng bao la xâm chiế m hô `n tôi một cách lạnh lùng.

6. KHỔ ĐAU VÀ ĐỚI KHÁT

Cuộc chiến hằng ngày để sinh tồn

TUỔI THƠ CỦA TÔI đã kế t thúc khi tôi bị bấ t cóc năm lên mười. Tôi không còn là một đứa trẻ vào năm 2000 trong căn hâ m này. Một buổi sáng tôi thức dậy với cơn đau thặ t ở bụng dưới và thấ y những vệt máu trên bộ đô pyjama. Tôi biế t ngay chuyện gì đang xảy ra. Tôi đã chờ đợi kinh nguyệt của mình mấ y năm trời. Tôi biế t rõ nhãn hiệu băng vệ sinh mình muố n sử dụng nhờ xem một đoạn phim quảng cáo mà hấ n đã thu lại sau những tập phim truyê n hình. Khi hă n xuô ng hà m, tôi giữ giọng tỉnh rụi yêu câ u hă n mua cho tôi nhiê u gói. Trước diễn biế n mới này, hặ n bố i rố i kinh khủng, và chứng hoang tưởng của hặ n lại tiế n thêm một bước nữa. Trước giờ, hã n đã từng hí hoáy nhặt nhạnh những mảnh giẻ để hì huc lau sach từng dấ u tay, hòng xóa sach moi dấ u vế t của tôi, và giờ đây hặ n gâ n như phát rô không cho tôi ngô i xuố ng bấ t kỳ nơi đâu ở trên nhà. Nế u tôi được phép ngô i đâu đó thì hặ n lót xuố ng trước một chô ng báo để ngăn ngừa không cho vấ y một giọt máu nhỏ nhoi nào ra nhà. Hặ n vẫn tiế p tục lo âu hặ ng ngày rặ ng cảnh sát sẽ xuấ t hiện và khám nhà hặ n để tìm dấ u về t DNA.

Bản thân tôi cảm thấ y phiê n nhiễu bởi hành vi của hặ n, như thể mình là một kẻ tiện dân nhơ nhuố c. Đây là thời điểm tôi rấ t bố i rố i và câ n nói chuyện với mẹ hoặc chị gái về những thay đổi đang diễn ra trong cơ thể tôi mà đột nhiên tôi phải trải qua. Nhưng người duy nhấ t mà tôi phải nói chuyện lại là một gã đàn ông hoàn

toàn mù mờ về vấ n đề này. Đố i xử với tôi như thể tôi là một đứa do bẩn và góm ghiế c. Và rõ ràng chưa bao giờ số ng với phụ nữ.

Hành vi của hắ n đố i với tôi đã đột ngột thay đổi khi tôi bước vào thời kỳ dậy thì. Trước đây khi còn là một đứa bé, tôi "được phép" số ng trong căn hâ m và làm công việc của tôi dựa theo những quy định hạn hẹp của hắ n. Giờ đây, đã trở thành một thiế u nữ, tôi phải làm theo sự sai khiế n của hắ n, lo toan các việc trong nhà theo sự giám sát của hắ n.

Ở trên nhà tôi cảm thấ y như thể mình số ng trong một bể cá, giố ng như một con cá trong bể chứa quá nhỏ hẹp, giương mặ t khát khao nhìn thế giới bên ngoài, nhưng không nhảy ra khỏi bể nế u vẫn còn số ng được trong ngực tù. Bởi vì vượt qua ranh giới ấ y có nghĩa là chế t.

Ranh giới với thế giới bên ngoài quả thật đã trở nên tuyệt đố i đế n mức dường như không thể vượt qua được đố i với tôi. Như thể ngôi nhà này thuộc về một chiế u kích khác với thế giới bên ngoài bức tường vàng kia. Như thể ngôi nhà, khu vườn và garage với căn hã m đang nă mở một ma trận khác. Đôi khi một dấ u hiệu mùa xuân thoáng lọt qua khe cửa sổ. Thỉnh thoảng tôi nghe được một tiế ng xe xa xa đang chạy vào con phố thanh bình. Ngoài ra tôi chẳng còn nhận biế t gì khác từ thế giới bên ngoài. Các bức rèm sáo lúc nào cũng được kéo xuố ng và toàn thể căn nhà chìm trong ánh sáng mờ mờ. Hệ thố ng báo động trên các khung cửa sổ đã được kích hoạt - ít ra tôi tin như thế . Vẫn có những lúc tôi nghĩ đế n chuyện trố n chạy. Nhưng tôi không còn nghĩ ra những kế hoạch cụ thể nữa. Con cá sẽ không nhảy ra khỏi bể nước nế u chỉ có cái chế t đang chờ đợi.

Nhưng nỗi khát khao tự do của tôi vẫn còn đó.

Giờ đây tôi bị theo dõi thường trực. Tôi không được phép đi một bước nào mà hã n chưa ra lệnh cho tôi. Tôi phải đứng, ngô i hoặc đi theo ý của hã n. Tôi phải xin phép nế u muố n đứng lên hoặc ngô i xuố ng, trước khi xoay đâ u lại hoặc chìa tay ra. Hã n bảo cho tôi biế t tôi phải nhìn vào đâu và thậm chí còn đi cùng tôi để n nhà vệ sinh. Tôi không biế t điể u gì tệ hại hơn, thời gian tôi số ng một mình trong căn hâ m hay thời gian tôi không còn được số ng một mình, thậm chí chỉ trong một giây.

Sự giám sát thường trực này càng làm rõ trong tôi cái cảm giác mình đã rơi vào một thí nghiệm kỳ dị. Bâ `u không khí trong nhà càng làm tăng thêm â ´n tượng đó. Đă `ng sau bê ` mặt tao nhã, ngôi nhà dường như đã lạc lõng cả vê ` thời gian và không gian. Không có sự số ´ng, không có người ở, như một tâ ´m phông nê `n của một bộ phim ảm đạm. Ở bên ngoài, ngôi nhà hoàn toàn hợp với khung cảnh: phong cách truyê `n thô ´ng, được chăm chút một cách hê ´t sức tỉ mản, với hàng rào rậm rạp xung quanh khu vườn lớn để ngăn chặn ánh mắ ´t của xóm giê `ng. Những ánh mắ ´t tò mò đê `u không được chào đón.

Strasshof là một thị trấ n vô danh và chẳng có dấ u ấ n lịch sử, không có khu trung tâm và cũng chẳng có cá tính, mặc dù hiện nay có để n 9.000 cư dân. Sau biển báo giới hạn tố c độ khi đi vào thị trấ n, các ngôi nhà nép mình trên bình nguyên Marchfeld bă ng phẳng, nổ i nhau thành một con phố lớn với một đường tàu, thỉnh thoảng lại bị ngắ t bởi những khu thương mại giố ng như các vùng ngoại vi nghèo của các đô thị lớn. Nói một cách thẳng thừng thì cái tên đâ y đủ của thị trấ n này, "Strasshof an der Nordbahn", tức là "Strasshof trên tuyế n hỏa xa Bắ c", đã nói lên rõ rệt ră ng huyế t mạch của vùng này chính là sự kế t nổ i với Vienna. Mọi người xuấ t phát từ

đây, hoặc đi ngang qua đây, chứ chẳng ai vô có đi du lịch đế n đây cả. Một trong những điểm thu hút của thị trấ n này là "di tích hỏa xa" và một bảo tàng hỏa xa mang tên "Heizhaus", tức là "nhà hơi". Cách đây một thế kỷ, có chưa để n 50 người số ng tại đây; ngày nay cư dân nơi này làm việc tại Vienna, và quay về các ngôi nhà ở ngoại ô, nă m san sát nhau một cách đơn điệu, chỉ để ngủ. Vào dịp cuố i tuâ n, tiế ng máy cấ t cỏ vang lên rì rì, xe cộ được chùi rửa và căn phòng khách â m cúng này thì vẫn giấ u mình phía sau lớp rèm kéo kín và màn sáo che lưng lửng. Nơi đây người ta chỉ quan tâm đế n mặt tiế n nhà, chứ không phải những gì câ n khám phá bên trong. Một nơi tuyệt vời để số ng hai mặt. Một nơi tuyệt vời để phạm pháp.

Bản thân ngôi nhà này được dựng lên theo đúng kiểu điển hình thời đâ ù thập niên 1970. Ở tâ ng trệt có một hành lang dài và câ ù thang để đi lên tâ ng trên. Bên trái là nhà tấ m và buô ng vệ sinh, bên phải là phòng khách và ở cuố i hành lang là nhà bế p. Đây là một căn phòng hình chữ nhật, có bế p nhỏ bên trái với các ngăn tủ cũ kỹ bă ng gỗ dán sẫm màu. Trên sàn là lớp gạch lát hoa văn màu nâu cam. Một cái bàn, bố n cái ghế có vải phủ, trên tường xám tră ng có những chiế c móc thiế t kế bông hoa hiệu "Prilblume" trên nê n gạch lát được tô điểm bă ng những bông hoa màu xanh lục đậm cạnh bố n rửa.

Phâ n â n tượng nhấ t của căn phòng là giấ y dán tường dạng bích họa phủ lên bức tường bên phải: một khu rừng cây bulô, xanh lục, có những thân cây khẳng khiu vươn cành lên cao, như thể muố n thoát khỏi bâ u không khí áp chế của căn phòng. Lâ n đâ u tiên nhìn bức tranh một cách nghiêm chỉnh, tôi cảm thấ y như có một sự lố bịch khi ai đó có thể giao tiế p với thiên nhiên bấ t kỳ lúc nào, có thể đi ra ngoài bấ t kỳ lúc nào, lại trang trí phòng bă ng cảnh thiên

nhiên nhân tạo hoặc cảnh giả; trong khi tôi phải tuyệt vọng tìm cách đưa sự số ng vào trong phòng ngủ của mình ở dưới hâ m, mà cũng chỉ là một vài chiế c lá vặt được trên cây.

Tôi chẳng hay biế t mình đã năng lau chùi sàn và gạch lát trong bế p đế n độ nào mãi cho để n khi mọi thứ cứ bóng loáng. Không một tì vế t, không một mảnh vụn thức ăn nào còn vương vãi trên bề mặt phẳng phiu. Và khi xong việc, tôi lại nă m bệt xuố ng sàn để kiểm tra cả những góc kẹt trong xó xỉnh. Hặ n lúc nào cũng đứng sau lưng tôi để ra lệnh. Hặ n chẳng lúc nào cảm thấ y đủ. Không biế t bao nhiều là n hặ n cứ giật là y giẻ lau trong tay tôi để bày vẽ cho tôi cách lau chùi "tử tế ". Rô i hặ n lại còn lô ng lên trong cơn thịnh nộ nế u tôi để cho dấ u vân tay vương dâ u mỡ làm lem luố c một khoảng bề mặt nhẵn nhụi nào đó, phá hỏng cả một góc nhìn tinh khôi và thanh tịnh.

Đô i với tôi, công việc tệ hại nhấ t là lau dọn phòng khách. Phòng khách là một căn phòng rộng với dáng vẻ u ám, không chỉ do bị che kín bởi màn sáo. Trầ n nhà lợp gỗ màu sẫm gầ n như tố i đen, một chiế c ghế da sofa màu xanh lục và mặt sàn lót kín bă ng thảm màu nâu sáng. Một chiế c kệ sách màu nâu sẫm bày những tác phẩm như "Phán xét" của Kafka và "Chỉ có búp bê không khóc" của Peter Kreuder. Một chiế c lò sưởi không dùng đế n, có thanh que cời và, trên mặt lò sưởi, một cây nế n đặt trên giá nế n bă ng sắ t rèn, một chiế c đô ng hô , một chiế c mũ trụ tí hon trong bộ giáp trụ của ky sĩ thời trung cổ. Hai bức chân dung thời trung cổ trên tường phía trên lò sưởi.

Mỗi khi ở lâu trong căn phòng â´y, tôi lại có â´n tượng bâ`u không khí u ám â´y thâ´m qua cả áo quâ`n, xuyên vào từng lỗ chân lông trên cơ thể tôi. Căn phòng khách đô´i với tôi dường như là một tâ´m

gương hoàn hảo để phản ánh mặt "kia" của hặ n. Bảo thủ, quy phục và dễ dàng thích nghi ở vẻ ngoài, nhưng thật ra lại che đậy tâ ng sâu tăm tố i bên dưới.

Giờ đây tôi biế t ră ng trải qua bao năm tháng, Wolfgang Priklopil hâ u như chẳng thay đổi gì trong căn nhà do bố mẹ hã n xây từ thập niên 1970. Hã n đang muố n cải tạo hoàn toàn theo ý riêng chỉ tâ ng trên, vố n có ba phòng ngủ và tâ ng áp mái. Tâ ng áp mái có chiế c cửa sổ nhỏ để lâ y sáng thêm; tâ ng này có những chiế c xà gỗ trâ n trụi chạy dọc theo mái nhà nghiêng nghiêng, được sửa sang nhẹ không dùng vữa để biế n thành một chỗ ở. Đố i với tôi, điê u này có nghĩa là cuộc giam câ m tôi sắ p bắ t đâ u một giai đoạn mới.

Trong nhiê u năm tháng kế tiế p, tâ ng trên được sửa sang lại chính là nơi tôi ở hâ u hế t vào ban ngày. Bản thân Priklopil cũng không có việc làm thường xuyên nữa, mặc dù đôi khi hă n vẫn mấ t hút để đi "làm ăn" với ông bạn Holzapfel. Tôi không biế t chuyện đó mãi cho để n khi bọn họ cải tạo lại các căn hộ để cho thuê. Tuy nhiên, họ không thể nhận quá nhiê u hợp đô ng vì hâ u hế t thời gian này hã n còn bận bịu tu sửa căn nhà của hă n. Tôi là thợ duy nhấ t của hă n. Một người thợ mà hă n có thể lôi lên từ dưới hâ m khi nào câ n để n, để giao những công việc oă n lưng mà người ta thường thuê mướn thợ, và rô i lại ép đi nấ u ăn và lau dọn "sau giờ làm" trước khi nhố t trở lại xuố ng hâ m.

Lúc ấ y quả tình tôi còn quá nhỏ để gánh vác tấ t cả mọi việc mà hã n quẳng lên vai tôi. Mỗi khi nhìn thấ y bọn trẻ 12 tuổi ngày nay than thở và chố ng đố i vì bị giao những việc vặt, tôi lại mim cười. Tôi chẳng ghen tị với hành động phản kháng của chúng chút nào. Tôi không thể phản kháng lúc ấ y, tôi buộc phải vâng lời.

Hấ n không muố n một người thợ lạ mặt nào xuấ t hiện trong nhà nên đã tự đảm đương toàn bộ công việc sửa chữa và buộc tôi phải làm những việc quá sức lực và khả năng của tôi. Cùng với hã n, tôi đã phải lôi những phiế n đá cẩm thạch và những khung cửa nặng, vác những bao xi măng lên lâ u, đập phá tường gạch bă ng đục và búa tạ. Hã n và tôi lấ p khung cửa sổ trên tâ ng áp mái, làm tường cách nhiệt và dán tường, đặt ố ng gas và cáp điện, tô vữa các bức vách, đóng khung cửa ngăn cách tâ ng lâ u và tâ ng áp mái rô i dựng một chiế c câ u thang có lát đá cẩm thạch.

Kế tiế p là tâ ng lâ u. Phải lột sàn cũ ra và lát sàn mới vào. Tháo các cánh cửa ra, chà khung cửa rô i sơn lại. Giấ y dán tường cũ màu nâu phải được lột ra để dán giấ y mới vào. Hấ n và tôi làm một phòng tấ m mới lát đá cẩm thạch ở tâ ng áp mái. Tôi là trợ lý kiêm nông nô của hấ n: hấ n muố n tôi giúp phụ khuân vác, đưa đô nghê , cạo, đục, sơn. Hoặc bê cái thố hoa quả đứng hàng giờ không nhúc nhích, trong khi hấ n đang miế t phẳng các bức tường. Rô i khi hấ n ngô i xuố ng nghỉ mệt, tôi phải lấ y nước uố ng cho hấ n.

Công việc cũng có mặt tích cực của nó. Sau hai năm trời chỉ được lần quần trong căn phòng tí hon, giờ đây tôi thích thú với công việc tay chân mệt nhoài. Cơ bắ p ở cánh tay tôi đã phát triển, và tôi cảm thấ y mạnh mẽ và hữu ích. Quan trọng hơn cả là ban đâ u tôi thích thú với việc được ra khỏi căn hâ m nhiê u giờ đô ng hô mỗi ngày trong tuâ n. Dĩ nhiên, ở trên lâ u, các bức tường xung quanh tôi cũng là chướng ngại chẳng kém. Sự trói buộc vô hình thậm chí còn ghê gớm hơn trước đây. Nhưng ít ra tôi đã được thay đổi nhịp số ng.

Nhưng cũng trong lúc này, ở trên lâ u, tôi vô vọng rơi vào nanh vuố t hung ác của hã n. Từ sự việc chiế c khoan, tôi đã có chứng cứ ră ng hã n dễ rơi vào những cơn thịnh nộ bùng phát không thể kiê m

chế nế u tôi không "ngoan". Ở trong hâ m, khó mà có cơ hội để không "ngoan". Nhưng bây giờ, trong lúc làm việc, tôi có thể phạm sai lâ m bấ t kỳ lúc nào. Mà hấ n lại không thích những lâ m lỗi.

"Đưa con dao trám kia," hắ n bảo tôi vào một trong những ngày đâ u tiên trên tâ ng áp mái. Tôi đưa sai dụng cụ cho hặ n. "Mày không làm được cái đ... gì cả à?" hặ n phun ra. Chỉ trong tích tặ c đôi mặ t hặ n tô i sâ m, như thể một đám mây phủ bóng lên tròng mặ t hặ n. Gương mặt hặ n biế n dạng. Hặ n chộp lấ y một bao xi mặng nặ m bên cạnh, nâng lên và quẳng vào người tôi với một tiế ng thét. Tôi bị bấ t ngờ nên không chú ý và lãnh cả cái bao nặng vào người với một lực khiế n tôi lảo đảo trong giây lát.

Tôi điể ng người. Tôi choáng váng chủ yế u chẳng phải vì đau. Cái bao thì nặng và cú nện cũng đau, nhưng tôi chịu được. Chính sự hung hăng bùng phát từ hã n đã làm tôi lặng người. Dù gì, hã n cũng là người duy nhấ t trong cuộc số ng của tôi, tôi hoàn toàn phụ thuộc vào hã n. Cơn cuô ng nộ đã làm tôi khiế p sợ một cách cực độ. Tôi có cảm giác như một con chó bị đánh đập tả tơi nhưng không được phép đớp lấ y bàn tay đã đánh nó chỉ vì đó cũng chính là bàn tay cho nó ăn. Lô i thoát duy nhấ t của tôi là thoát vào bên trong chính mình. Tôi nhã m mã t lại, xua đi mọi thứ ra khỏi thị giác và đứng bấ t động.

Cơn cuố `ng nộ bùng phát của hặ ´n cũng tan đi chóng vánh như khi nó xuấ 't hiện. Hặ ´n để ´n bên tôi, lặ ´c người tôi, cố ´nhấ ´c tay tôi lên để cù. "Thôi đi. Xin lỗi nhé," hặ ´n bảo. "Không có gì tệ hại lặ ´m đâu." Tôi vẫn đúng đó với đôi mặ ´t nhặ ´m lại. Hặ ´n véo bên hông tôi và dùng mấ y ngón tay đẩy khóe miệng tôi lên. Một nụ cười cưỡng bức, theo đúng nghĩa của từ này. "Bình thường lại đi. Xin lỗi mà. Bây giờ phải làm sao đây, để bình thường trở lại?"

Tôi không biế t mình đứng đó trong bao lâu, bấ t động, im lặng, hai mắ t nhắ m lại. Trong một lúc, tính thực dụng trẻ thơ của tôi đã chiế n thắ ng. "Mua kem và kẹo con gấ u đi!"

Một nửa trong tôi đã lợi dụng hoàn cảnh này để được kẹo. Một nửa còn lại trong tôi thì lại muố n đưa ra yêu sách để làm cho vụ hành hung trở nên bớt hệ trọng. Hặ n nhặ c lại lời xin lỗi và nói rặ ng chuyện â y sẽ không bao giờ xảy ra nữa - hệt như mọi ông chô ng vũ phu hứa hẹn với đám vợ con đã bâ m dập.

Nhưng cơn cuố ng nộ ấ y dường như đã khai mào cho một làn sóng. Hặ n bặ t đâ u đánh tôi thường xuyên hơn. Tôi không biế t cái gì đã được kích hoạt hoặc hặ n đơn giản cho rặ ng với uy quyê n của hặ n thì hặ n có thể làm mọi chuyện hặ n muố n. Giờ đây tôi đã bị câ m giữ hơn hai năm. Hặ n đã không bị phát hiện và đã kiểm soát tôi để n mức tôi sẽ không bỏ trố n. Còn ai vào đó mà trừng phạt hành vi của hặ n? Trong mặ t hặ n, hặ n có quyê n sai khiế n tôi và ra tay trừng phạt tôi nế u tôi không đáp ứng những mệnh lệnh đó ngay lập tức.

Từ đó trở đi, ngay cả khi tôi xao nhãng một tí xíu, hắ n cũng phản ứng với những cơn thịnh nộ bùng phát dữ dội. Một vài ngày sau vụ quăng bao xi măng, hắ n sai tôi lấ y cho hắ n một tấ m thạch cao. Nghĩ ră ng tôi quá chậm chạp - hắ n túm bàn tay tôi bẻ vặn, và miế t mạnh vào tấ m thạch cao để n mức tôi bị bỏng ở mu bàn tay để n mấ y năm sau mới lành. Thỉnh thoảng hã n lại chà để n rách vế t thương ấ y - chà vào tường, vào những tấ m thạch cao; thậm chí ngay cả với bề mặt nhẫn nhụi của bô n rửa chén mà hã n cũng có thể chà bàn tay tôi mạnh để n mức bật máu. Ngày nay, cái vế t ấ y trên bàn tay phải của tôi vẫn còn tươi mới.

Một là n khác tôi lại phản ứng quá chậm chạp trước mệnh lệnh của hắ n, hắ n đã bấ m lưỡi dao Stanley vào người tôi. Lưỡi dao sắ c có thể cắ t thảm ngọt như cắ t bơ đã ghim vào đâ u gố i tôi và nă m đó. Cơn đau nhói buổ t trong chân tôi để n mức tôi chực nôn. Tôi cảm nhận được máu chảy xuố ng dọc ố ng quyển. Thấ y thế, hắ n rố ng lên như thể một kẻ mấ t hế t cả lý trí. "Lùi ra! Vấ y bẩn rô i kìa!" Rô i hắ n túm lấ y tôi và lôi vào buô ng tắ m để câ m máu và băng bó vế t thương. Tôi kinh động và gâ n như không thở được. Hắ n căm giận vỗ nước vào mặt tôi và xỉ vả, "Nín khóc." Sau đó hắ n cho tôi một cây kem.

Chẳng mấ y chố c hặ n bặ t đã u đay nghiệ n tôi cả trong khi tôi làm việc nhà. Hặ n thường ngô i trên ghế da trong phòng khách để xem tôi quỳ lau sàn nhà và đưa ra những lời bình phẩm chê bai vê mọi cử chỉ của tôi.

"Vụng vê` quá mức đế´n nỗi lau nhà cũng không xong."

"Lau một về t bẩn mà cũng không nên thân."

Tôi thì đứng lặng nhìn xuố ng sàn nhà mà giận sôi trong lòng. Tôi đã lau chùi với gấ p đôi nỗ lực. Vậy mà vẫn chưa đủ. Bấ t thình lình tôi có thể bị đá vào hông hoặc vào ố ng chân. Cho để n khi nào mọi thứ đề u bóng loáng.

Có một là n, khi tôi mười ba tuổi và lau chùi quâ y bế p không kịp, hă n đã đá tôi rấ t mạnh vào xương cụt để n độ tôi xô vào cạnh bế p lò và toạc cả da bên xương hông. Mặc dù tôi bị chảy máu dữ dội, hă n đã tố ng tôi trở lại căn hâ m, không hê thuố c thang hay băng bó, mà còn tức giận vì ghê sợ khi nhìn thấ y vế t thương toác miệng của tôi. Phải mấ t mấ y tuấ n lễ tôi mới lành, vì hấ n cứ lại thỉnh

thoảng xô tôi vào cạnh bế p lò. Bấ t thình lình, vô ý và cả cố ý. Vế t thương vừa kéo da non lại toạc ra.

Điề u mà hấ n không thể chịu đựng được là khi con đau làm tôi bật khóc. Khi ấ y hấ n sẽ túm lấ y tay tôi và dùng mu bàn tay của hã n để chùi nước mã t trên mặt tôi một cách thô bạo để n mức nỗi sợ khiế n tôi nín khóc. Nế u cách đó không xong, hã n sẽ túm lấ y cổ họng tôi, lôi tôi để n chỗ bô n rửa và dúi mặt tôi xuố ng đó. Hấ n sẽ ghì lấ y cổ họng tôi và té nước lạnh lên mặt tôi cho để n khi tôi muố n ngấ t xửu. Hấ n ghét phải đố i mặt với hậu quả từ những hành vi ngược đãi của hấ n. Nước mã t, những vế t bâ m, những vế t thương chảy máu, hấ n không nhìn thấ y những thứ ấ y. Điề u gì mà ta không thấ y thì không xảy ra.

Không phải nạn đánh đập đã thành hệ thố ng, vố n tôi đã phâ n nào lường được, mà chính những con bùng phát bấ t chợt mới là thứ ngày càng trở nên dữ dội. Có lẽ vì hã n nhận ra khi vượt qua mọi ranh giới bản thân đề u không hề bị trừng phạt. Có lẽ vì hấ n không thể làm được gì để ngăn chặn đà xoáy trôn ố c của bạo lực leo thang.

Tôi nghĩ ră ng mình đã vượt qua được thời kỳ ấ y chỉ vì đã tách biệt được những trải nghiệm ấ y ra khỏi bản thân. Không dựa vào một sự phân định nào về ý thức mà người lớn thường áp dụng, mà lại dựa vào bản năng sinh tô n của một đứa bé. Tôi rời bỏ thân xác mình mỗi khi hã n hành hạ nó, và từ xa ngắ m nhìn một bé gái 12 tuổi đang nă m trên sàn nhà oă n oại dưới chân hã n. Và thậm chí ngày hôm nay tôi cũng chỉ có thể tả lại những vụ đánh đập này từ xa, như thể chuyện ấ y chưa bao giờ xảy ra với tôi, mà với một ai khác. Tôi còn nhớ mô n một cơn đau từ những cú đấ m đeo đẳng lấ y tôi suố t nhiề u ngày. Tôi còn nhớ đã từng có nhiề u vế t bà m để n độ không còn một tư thể nào mà tôi có thể nă m xuố ng để không đau.

Tôi còn nhớ những ngày đau đớn â y và xương mu của tôi đau để n độ nào sau khi bị đá. Những vế t trâ y da, những vế t rách thịt. Và cơn chấ n động ở đố t số ng cổ khi hặ n đấ m hế t sức lực vào đâ u tôi.

Nhưng vê cảm xúc thì tôi không cảm thấ y gì cả.

Cảm giác duy nhấ t mà tôi không thể tách mình ra khỏi là nỗi sợ hãi cái chế t xâm chiế m lấ y tôi trong những khoảnh khắ c ấ y. Nó xiế t lấ y tâm trí tôi, mặ t tôi tô i sã m, tại tôi ù đặc và adrenalin sôi lên trong huyế t mạch, ra lệnh cho tôi: Chạy đi! Nhưng tôi không thể. Ngục tù mà lúc đã u chỉ tô n tại bên ngoài giờ đây đã giam hãm tôi từ cả bên trong.

Chẳng mâ y chô c, những dâ u hiệu thoáng cho thấ y hặ n có thể đánh tôi bấ t kỳ lúc nào đã đủ làm cho tim tôi đập mạnh. Tôi thở gấ p và cứng đờ người vì sợ. Thậm chí cả khi đang ngô i khá yên lành trong căn hâ m, tôi cũng bị nỗi sợ hãi ập đế n xâm chiế m ngay khi nghe thấ y từ xa âm thanh cho biế t hặ n đang dời chiế c tủ sặ t chặ n lô i vào ở sau bức tường. Cảm giác sợ hãi mà thân xác đã lưu giữ trong trí nhớ về sự hoảng loạn trước cái chế t và được khơi gợi trở lại với một dấ u hiệu đe dọa nhỏ là một cảm giác không thể nào kiểm soát. Nó túm lấ y tôi trong gọng kìm bă ng sắ t.

Sau khoảng hai năm trong tình trạng này, khi được mười bố n tuổi, tôi bấ t đâ u chố ng trả. Ban đâ u chỉ là một hình thức kháng cự thụ động. Khi hã n quát tôi và co tay lại để đánh, tôi tự đánh vào mặt mình cho để n khi hã n bảo tôi ngưng lại. Tôi muố n buộc hã n phải nhìn. Hã n phải nhìn cách hã n đã đố i xử với tôi; chính hã n phải đón nhận những gì tôi đã phải trải qua từ trước để n lúc ấ y. Không còn kem nữa, không còn keo nữa.

Năm mười lăm tuổi, tôi đánh trả lại lâ n đâ u tiên. Hặ n nhìn tôi, ngạc nhiên và có phâ n sửng số t, khi tôi đấ m vào bụng hặ n. Tôi cảm thấ y bấ t lực; cánh tay tôi di chuyển quá chậm chạp và cú đấ m được tung ra một cách miễn cưỡng. Nhưng tôi đã đánh trả. Và tôi tiế p tục đánh hặ n. Hặ n túm lấ y tôi và kẹp cổ tôi cho để n khi tôi ngừng tay.

Dĩ nhiên, tôi không thể đương đâ`u với hặ´n về` sức lực. Hặ´n to lớn hơn, khỏe hơn; hặ´n túm lấ´y tôi dễ dàng, chặn tôi lại từ xa, khiế´n cho những cú đâ´m đá của tôi hâ`u như chỉ rơi vào khoảng không. Tuy nhiên, việc đánh trả đã trở nên hệ trọng với sự sinh tô`n của tôi. Khi làm vậy, tôi đã tự chứng tỏ với bản thân mình rặ`ng tôi mạnh mẽ và không đánh mấ´t lòng tự trọng. Và đô`ng thời tôi cũng cho hặ´n thâ´y rặ`ng có những ranh giới mà tôi đã rặ´p tâm không cho phép hặ´n vượt qua nữa. Đó là một khoảnh khặ´c quyế´t định trong mô´i quan hệ của tôi với hặ´n, kẻ duy nhâ´t trong đời tôi và người duy nhâ´t mang cho tôi sự số´ng. Ai biế´t được hặ´n có thể làm gì nế´u như tôi không đánh trả.

Khi tôi bước vào tuổi dậy thì, cơn ác mộng về thực phẩm bắ t đâ u xuấ t hiện. Mỗi tuâ n một để n hai là n, hặ n lại mang cân xuố ng hà m. Lúc ấ y tôi cân nặng 45kg và chỉ là một đứa bé mập lùn. Trong hai năm tiế p theo, tôi đã lớn dậy - và từ từ thon thả đi.

Sau một thời gian được khá thoải mái trong việc "chọn" thức ăn mà tôi muố n, hă n đã dâ n dâ n lâ y lại quyê n kiểm soát trong năm đâ u tiên, ra lệnh cho tôi phải định liệu khẩu phâ n chặt chẽ. Ngoài việc câ m tôi xem tivi, hạn chế thức ăn là một trong những chiêu bài hữu hiệu nhấ t của hặ n để buộc tôi phải phục tùng. Nhưng khi tôi bước vào tuổi mười hai và cơ thể bắ t đâ u tăng trưởng đột

ngột, hấ n bấ t đâ u phân phát thức ăn kèm với những lời nhục mạ và kế t tội.

"Nhìn lại mà xem. Vừa mập mạp vừa xấ u xí."

"Đúng là đô` ham ăn. Rô`i mày sẽ ăn sạch nhà sạch cửa chứ không phải chơi."

"Đứa nào không làm việc thì không câ`n ăn."

Lời lẽ của hắ n đâm vào người tôi như những mũi tên. Từ trước khi bị giam câ m, tôi đã hế t sức phiê n muộn với thân hình của mình, một điề u mà tôi xem là trở ngại lớn nhấ t khiế n tôi không có được một tuổi thơ hô n nhiên. Ý thức về thân hình phục phịch của mình đã khiế n tôi tự gặm nhấ m chính mình bă ng một nỗi căm ghét bản thân. Hắ n đã biế t rõ những yế u huyệt này để giáng những cú đấ m vào lòng tự tôn của tôi, và hắ n đã ra tay một cách không thương tiế c.

Đô ng thời, hấ n cũng rấ t khôn ngoan trong chuyện đó để n nỗi trong những tuầ n, những tháng đã u, tôi đã thật sự cảm kích hấ n về chuyện kiểm soát ăn uố ng. Dù gì, hấ n cũng đang giúp tôi đạt được một trong những mục tiêu lớn lao nhấ t của mình: giảm cân. "Cứ nhìn gương tao đây mà xem. Tao hâ u như chẳng câ n phải ăn gì cả," hấ n cứ nhấ c đi nhấ c lại với tôi. "Phải xem chuyện đó là cớ sự gây ra tình trạng béo phì." Và, thế là một cách nhẫn nhục, tôi đã có thể hình dung ra chính mình đang sựt cân ngay trước mấ t, trở nên săn chấ c và thon thả. Cứ thể cho đế n khi lố i ăn uố ng tưởng chừng đâ y thiện ý đó biể n thành một chiế n dịch kinh hoàng, dẫn dấ t tôi đế n bờ vực của chế t đói ở độ tuổi mười sáu.

Ngày nay tôi tin ră ng hă n, vô n râ t gâ y gò, có lẽ đã chố ng chọi với căn bệnh biế ng ăn, mà giờ đây hă n đã lây sang cho cả chính tôi. Hă n mang tâm trạng ngờ vực một cách ghê gớm với mọi loại thức ăn. Hă n tin ră ng ngành thực phẩm có khả năng tiế n hành giế t người tập thể bă ng cách đâ u độc thức ăn bấ t kỳ lúc nào. Hă n không bao giờ dùng gia vị vì đã từng đọc đâu đó ră ng một số gia vị được nhập từ Â n Độ và đã bị nhiễm phóng xạ tại đó. Và lại còn cái tính keo bản của hă n, mà trong suố t thời gian tôi bị câ m tù ngày càng trở nên bệnh hoạn. Đế n cả sữa có lúc cũng trở nên quá đã t đỏ đô i với hă n.

Khẩu phâ`n thức ăn của tôi bị cấ t giảm đáng kể. Buổi sáng, tôi được cho một tách trà và hai muỗng ngũ cố c với một cố c sữa hoặc một lát bánh ngọt *Guglhupf* mỏng để n độ có thể nhìn xuyên qua để đọc báo. Tôi chỉ được cho kẹo sau những lâ`n bị đánh đập thậm tệ. Buổi trưa và buổi tố i, tôi được một phâ`n tư khẩu phâ`n của "người lớn". Khi hã n xuố ng hâ m mang theo thức ăn do mẹ hã n nâ u hoặc pizza thì nguyên tắ c sau đây được áp dụng: ba phâ n tư cho hã n, một phâ n tư cho tôi. Mỗi khi tôi tự nấ u trong căn hâ m thì hã n lên danh sách từ trước về món mà tôi được phép ăn - chẳng hạn, 200g rau quả đông lạnh để luộc, hoặc một nửa khẩu phâ n thịt chế biế n sẵn. Ngoài ra, mỗi ngày được một trái kiwi hoặc một trái chuố i. Nế u tôi vi phạm các nguyên tắ c của hắ n và ăn quá mức được phép thì gâ n như hǎ n sẽ nổi một cơn tam bành.

Hắ n thúc ép tôi tự cân trọng lượng và theo dõi tỉ mỉ số liệu ghi chép của tôi về trọng lượng. "Cứ nhìn gương tao đi." Ù, cứ nhìn gương của hã n. *Tôi đúng là một kẻ tham ăn. Tôi quá mập mạp*. Cảm giác đói cứ đeo đẳng tôi dai dẳng không dứt.

Hắ n chưa hệ nhố t tôi dưới hâ m trong một thời gian dài mà không có thức ăn gì cả - vệ sau mới có chuyện đó. Nhưng hậu quả của tình trạng kém dinh dưỡng thì chắ c chắ n có thể nhận ra ngay. Thiế u ăn ảnh hưởng đế n não. Khi không được ăn đâ y đủ, ta không thể suy nghĩ được chuyện gì khác ngoài: Chừng nào mới được ăn tiế p đây? Làm sao thó được một mẩu bánh mì? Làm sao xoay xở để hắ n cho thêm ít nhấ t một miế ng nữa trong khẩu phâ n ba phâ n tư của hã n? Tôi chỉ nghĩ đế n thức ăn và đô ng thời cũng tự trách mình là "đứa tham ăn".

Tôi kêu hặ n mang những tờ bướm ở siêu thị vào trong hậ m để tôi say sưa lật xem mỗi khi ở một mình. Sau một thời gian, tôi bày ra một trò chơi mà tôi đặt tên là "Khẩu vị". Chẳng hạn, tôi sẽ tưởng tượng một miế ng bơ đang nặ m trên lưỡi. Lạnh và cứng, từ từ chảy ra, cho để n khi vị của nó tràn ngập cả miệng tôi. Rô i tôi chuyển sang món bánh bao *Grammelknödel*; trong tưởng tượng, tôi cặ n vào một miế ng bánh, cảm nhận miế ng bánh khoai tây mê m mại giữa hai hàm răng, với nhân bă ng thịt nướng giòn. Hoặc dâu tây; nước quả ngọt lịm trên môi, cảm giác những hạt dâu nhỏ trong vòm miệng, vị chua chua chạy dọc theo cạnh lưỡi.

Tôi có thể chơi trò đó hàng giờ đô ng hô và thuâ n thục đế n độ có cảm giác như thức ăn thật. Nhưng calorie tưởng tượng sẽ chẳng lấ p đâ y được chút gì cho cơ thể tôi. Càng ngày tôi càng thường xuyên bị chóng mặt hơn mỗi khi đứng dậy đột ngột trong lúc làm lụng, hoặc phải ngô i xuố ng vì tôi yế u đế n độ chân tôi đứng không vững. Bụng tôi sôi lên liên tục và đôi khi rỗng tuế ch để n độ tôi nă m trên giường cả đêm với những cơn co thấ t dạ dày, cố làm dịu bung bă ng nước lã.

Phải mấ t một thời gian dài tôi mới hiểu ra ră ng hặ n không chú tâm vào thân hình của tôi, mà chỉ muố n dùng cơn đói để khiế n tôi yế u ớt và phục tùng. Hặ n biế t rõ việc đang làm. Hặ n cố hế t sức để che giấ u động cơ thật. Chỉ thỉnh thoảng hặ n mới nói lộ ra, chẳng hạn như: "Mày lại nổi loạn rô ìi. Chặ c là tao để cho mày ăn nhiê u quá." Nế u không được ăn uố ng đâ y đủ, khó mà suy nghĩ sáng suố t chứ đừng nói để n chuyện nổi loạn hay đào thoát.

Một trong những cuố n sách trên kệ trong phòng khách mà hắ n cho ră ng có khá nhiề u giá trị là cuố n "Cuộc tranh đấ u của tôi" của Hitler. Hắ n nhắ c để n Hitler một cách thường xuyên và ngưỡng mộ với những lời lẽ như, "Ông ta đã làm đúng khi tố ng đám Do Thái vào lò hơi ngạt." Hình tượng chính trị đương đại của hắ n là Jörg Haider, thủ lĩnh cánh hữu của Đảng Tự do ở Áo. Priklopil ưa phi báng người nước ngoài mà hắ n gọi bắ ng từ *Tschibesen* theo tiế ng lóng phổ biế n của vùng Donaustadt, quận 22 của Vienna, nơi hắ n sinh trưởng. Đây là một từ mà tôi nghe quen tai từ những lượt khách kỳ thị chủng tộc trong cửa hiệu của mẹ tôi. Khi máy bay lao vào tòa nhà World Trade Center ngày 11 tháng 9, hắ n đã ngô i xem với vẻ khoái trá, độc địa; hắ n cho rã ng bọn khủng bố đã đánh trúng vào "bờ Đông nước Mỹ" và "âm mưu thố ng trị toàn câ u của người Do Thái".

Cho dù tôi chưa bao giờ hoàn toàn tin ră ng hă n có thái độ Quố c Xã - những từ ngữ nghe có vẻ giả tạo một cách sáo vẹt - rõ ràng có một điề u gì đó đã ăn sâu vào trong hặ n. Đố i với hặ n, tôi là một đứa trẻ mà hặ n có thể sai khiế n theo ý thích. Hặ n có cảm giác như một người thuộc chủng tộc thố ng trị. Tôi là một người hạng hai.

Cho nên trông tôi cũng phải như một kẻ hạng hai.

Ban đâ`u, mỗi khi hǎ n xuô ng hâ`m, tôi phải buộc giâ u tóc vào trong một cái bao nhựa. Hǎ n bị ám ảnh vê sự sạch sẽ đế n mức hoang tưởng. Mỗi sợi tóc là một hiểm họa đô i với hǎ n; cảnh sát, nê u xuâ t hiện, có thể tìm ra tôi và tô ng giam hǎ n. Kê t quả là, tôi phải buộc và kẹp tóc, trùm túi nhựa lên đâ`u và buộc lại bǎ ng một sợi dây thun rộng khổ. Mỗi khi có một sợi tóc sểnh ra và phủ xuô ng gương mặt trong khi tôi đang làm việc ở trên nhà, hǎ n liê n nhét nó vào trong túi nhựa ngay lập tức. Mỗi sợi tóc của tôi được tìm thấ y đề u bị hǎ n đô t bǎ ng mỏ hàn hoặc bật lửa. Sau khi tôi tǎ m xong, hǎ n tần mần nhặt từng sợi tóc và rót nửa chai chấ t thông cố ng xuố ng hô để tiêu hủy mọi dâ u vế t của tôi cả trong hệ thố ng thoát nước.

Đeo túi nhựa trên đâ u quả thật là nóng bức và ngứa ngáy. Những hình ảnh in trên túi để lại dấ u mực đỏ vàng trên trán tôi, ô ng cuố n tóc nghiế n vào da đâ u tôi, và tôi bị nổi mắn ngứa đỏ khắ p nơi. Mỗi khi tôi phàn nàn về hình thức khổ ải này thì hắ n lại rít lên với tôi, "Nế u mày trọc đâ u thì đâu có phải rắ c rố i thể này."

Tôi đã cự tuyệt suố t một thời gian dài. Tóc là một yế u tố hệ trọng của tính cách. Cấ t bỏ tóc đố i với tôi dường như là một sự hy sinh quá lớn một phâ n con người. Nhưng một ngày kia tôi không chịu được nữa. Tôi đã câ m kéo, túm mớ tóc ở một bên đâ u và cấ t phăng đi, từng chùm. Có lẽ tôi mấ t hơn một giờ đô ng hồ thì mái tóc mới đủ ngắ n đệ n độ chỉ còn lại những sợi lởm chởm.

Ngày hôm sau hắ n làm nố t công việc còn lại. Bắ ng một lưỡi dao cạo, hắ n cạo những gố c tóc trên da đâ u tôi. Giờ đây tôi đã trọc. Quy trình này tái diễn một cách thường kỳ trong suố t vài năm sau đó mỗi khi hắ n tắ m cho tôi trong bố n. Thậm chí không một mẩu tóc nào được phép sốt lại. Bấ t kỳ ở đâu.

Trông tôi chắ c rấ t đáng thương. Xương sườn giơ ra, chân tay thì toàn những vế t bâ m, còn gò má thì hố c hác.

Kẻ gây ra diện mạo này cho tôi ắ t hẳn đang thích thú với hình hài của tôi. Bởi vì từ đó trở đi hắ n đã buộc tôi phải làm việc trong nhà với tình trạng ở trâ n. Hâ u như tôi chỉ đội mũ trùm đâ u và mặc quâ n lót. Đôi khi có mặc áo thun và quâ n bó. Nhưng tôi chưa bao giờ được ăn mặc đâ y đủ. Ă t là hă n thích thú với trò hành hạ tôi như thể này. Nhưng chặ c chặ n đó cũng là một trong những chiêu trò thâm độc của hặ n để khiế n tôi không thể bỏ trố n. Hặ n tin ră ng tôi sẽ không dám chạy ra ngoài đường với mình trâ n. Và hặ n đã nghĩ đúng.

Trong giai đoạn này, căn hâ m của tôi gánh vác hai chức năng. Dĩ nhiên, tôi vẫn sợ hãi nó như một chố n lao tù, và những lớp cửa bít bùng để nhố t tôi đã khiế n tôi roi vào tình trạng sợ không gian khép kín đế n mức tôi cứ dò từng xó xỉnh để tìm một khe nứt mà tôi có thể bí mật đào một đường hâ m để thoát ra ngoài. Chẳng có khe nào cả. Nhưng đô ng thời căn buô ng tí hon này cũng đã trở thành chố n duy nhấ t mà tôi gâ n như được an toàn thoát khỏi hã n. Khi hã n tố ng tôi xuố ng dưới vào dịp cuố i tuâ n và cấ p cho tôi sách, băng video và thức ăn, tôi biế t rã ng ít nhấ t trong vòng ba ngày tôi sẽ không phải làm việc và bị đánh đập. Tôi dọn dẹp, lau chùi và thoải mái xem tivi cả buổi chiế u. Tôi thường ăn gâ n hế t sạch khẩu phâ n cuố i tuâ n vào tố i thứ sáu. Cảm giác đã y bụng ít ra cũng một lâ n giúp tôi quên đi chuyện sẽ phải trải qua con đói tệ hại hơn nữa sau đó.

Đâ`u năm 2000, tôi được cho một cái radio có thể bắ t được các đài Áo. Hã n biế t rã ng hai năm sau khi tôi mấ t tích, cuộc truy tìm tôi đã bị đình chỉ và sự quan tâm của truyề n thông cũng đã nguội,

cho nên hă n có thể cho phép tôi nghe tin tức. Chiế c máy radio trở thành mố i dây liên hệ của tôi với thế giới bên ngoài, những người xướng ngôn viên trở thành bạn bè của tôi. Tôi có thể nói chính xác khi một ai đó đi nghỉ mát hoặc về hưu. Tôi cố gắ ng tạo dựng một bức tranh về thế giới bên ngoài bă ng cách lă ng nghe các chương trình phát sóng về văn hóa và giáo dục của đài Ö1. Với FM4, tôi học được chút ít tiế ng Anh. Khi tôi có nguy cơ tụt hậu so với thực tại, những chương trình buổi sáng của đài Ö3-Wecker, nơi thính giả gọi điện đế n trong lúc làm việc và yêu câ u nhạc buổi sáng, đã cứu tôi. Dĩ nhiên, đôi khi tôi cũng có cảm giác ră ng chiế c radio cũng là một phâ n trong vở diễn công phu mà hă n dàn dựng xung quanh tôi, mà mọi người cũng diễn theo, kể cả các DJ, những người gọi điện đế n và các phát thanh viên. Nhưng rố t cục, khi chiế c loa phát ra một điề u gì đó bấ t ngờ thì tôi cũng tỉnh trở lại.

Chiế c radio có lẽ là người đô ng hành quan trọng nhấ t của tôi trong những năm tháng ấ y. Nó cho tôi niê m tin chặ c chặ n rặ ng, bên ngoài căn hà m đang đày đọa tôi, ngoài kia là một thế giới vẫn đang xoay vâ n - một thế giới xứng đáng để quay trở lại vào một ngày kia.

Niê m đam mê lớn lao thứ hai của tôi là khoa học viễn tưởng. Tôi đã đọc hàng trăm cuố n sách nhỏ của Perry Rhodan và Orion vê những anh hùng du hành đế n các ngân hà xa xôi. Tôi bị cuố n hút một cách mê mản với khả năng kích hoạt không gian, thời gian và các chiế u kích trong nháy mắ t. Khi có được một chiế c máy in phun nhỏ vào năm 12 tuổi, tôi bắ t đâ u viế t cuố n tiểu thuyế t khoa học viễn tưởng của riêng mình. Các nhân vật cũng tương tự như phi hành đoàn trên phi thuyê n Starship Enterprise, nhưng tôi đã bỏ ra nhiê u giờ đô ng hô và công sức để tạo dựng các nhân vật nữ hế t sức mạnh

mẽ, tự tin và độc lập. Việc dựng nên những câu chuyện cho nhân vật, và trang bị cho họ những thành tựu công nghệ tố i tân nhấ t, đã giúp tôi hàng tháng trời liên tục thoát khỏi những đêm tố i dưới hâ m. Hàng giờ liê n, chữ nghĩa đã biế n thành một chiế c kén bảo bọc tôi và không cho phép một điể u gì hay một ai khác làm hại tôi. Ngày nay cuố n tiểu thuyế t của tôi chỉ còn lại những trang giấ y tră ng. Thậm chí trong lúc tôi bị giam câ m, chữ trên giấ y in nhiệt đã bắ t đâ u phai màu, cho để n khi hoàn toàn bay mấ t.

Ă´t là những loạt phim truyện và tác phẩm đâ`y những câu chuyện du hành thời gian đã gieo cho tôi ý tưởng tự mình thực hiện một chuyế n du hành như vậy. Một kỳ cuố i tuâ`n, khi vừa lên mười hai, cảm giác cô đơn đã xiế t lâ y tôi để n mức tôi ngỡ mình không chịu nổi. Tôi thức giấ c đâ`m đìa mô` hôi và cẩn thận trèo xuố ng chiế c thang hẹp của chiế c giường tâ ng trong bóng tố i như bưng. Sàn nhà vă ng lặng trong căn hâ`m đã thu nhỏ lại chừng hai, ba mét vuông. Tôi mò mẫm lòng vòng hoàn toàn mấ t định hướng, hế t va vào bàn lại va vào kệ sách. Lạc lõng. Đơn độc. Một đứa nhỏ yế u đuố i, đói khát và sợ hãi. Tôi mong chờ một người lớn, một ai đó để n cứu tôi. Nhưng không ai biế t tôi ở đâu. Cơ may duy nhấ t mở ra cho tôi là tôi phải tự trở thành người lớn của chính mình.

Trước đó tôi đã tìm được sự thư thái bă ng cách tưởng tượng ra mẹ sẽ động viên mình như thế nào. Giờ đây tôi đảm đương vai trò của mẹ và cố gặ ng truyề n một chút sức mạnh của mẹ cho chính mình. Tôi tưởng tượng Natascha như một người lớn, đang giúp đỡ tôi. Cả cuộc đời tôi trải dài trước mặ t như một luô ng thời gian sáng rực chiế u tít vào tương lai. Tôi đứng trên con số mười hai. Thật xa phía trước, tôi nhìn thấ y bản thân tôi năm mười tám. Cao lớn và mạnh mẽ, tự tin và độc lập như những người phụ nữ trong tiểu thuyế t của

tôi. Cái tôi mười hai tuổi di chuyển châ m chậm về phía trước dọc theo luô ng thời gian, trong khi cái tôi người lớn thì tiế n dâ n về phía tôi. Ở khoảng giữa, mỗi đứa chúng tôi chìa tay ra đón lấ y đứa kia. Sự xúc chạm thật â máp và mề m mại, và ngay trong lúc đó tôi cảm nhận được sức mạnh từ cái tôi người lớn truyề n sang cho cái tôi nhỏ tuổi. Natascha người lớn ôm lấ y Natascha bé bỏng, mà vố n cũng chẳng còn tên gọi đó nữa, và an ủi, "Chị sẽ đưa em ra khỏi đây, chị hứa với em điề u đó. Ngay bây giờ em không thoát ra được. Em còn nhỏ quá. Nhưng để n khi mười tám tuổi, chị sẽ khô ng chế hǎ n và giải thoát em ra khỏi nhà tù. Chị sẽ không bỏ em một mình."

Đêm hôm đó tôi đã giao ước với chính mình, cái tôi người lớn. Tôi đã giữ lời.

7. SA VÀO GIỮA NỖI HOANG TƯỞNG ĐIỆN LOẠN VÀ MỘT THỂ GIỚI HOÀN HẢO

Hai mặt của kẻ bắt cóc

CÓ NHỮNG CƠN ÁC MỘNG mà khi tỉnh giấ c ta biế t ră ng mọi thứ chỉ là một giấ c mơ. Trong thời gian đã u ở trong căn hâ m, tôi bám víu vào một hy vọng như thế , và dành hàng giờ liê n để vạch kế hoạch cho những ngày đã u tiên trở vê với thế giới bên ngoài. Trong thời gian này thế giới mà tôi bị tách ra vẫn còn có thật. Thế giới ấ y vẫn còn đã y những con người thật mà tôi biế t đang lo lắ ng cho tôi từng giây phút và làm mọi cách để tìm kiế m tôi. Tôi có thể mường tượng từng chi tiế t nhỏ nhoi của thế giới ấ y bă ng con mắ t của tâm trí: mẹ tôi, căn phòng của tôi, quâ n áo của tôi, căn hộ của tôi.

Trong lúc ấ y, thể giới mà tôi đang rơi vào lại có màu sắ c và mùi vị siêu thực. Căn phòng nhỏ quá, không khí quá cũ kỹ so với đời thật. Và người đàn ông đã bắ t cóc tôi lại quá điể c đặc trước những lập luận của thể giới bên ngoài mà tôi đưa ra: rã ng họ sẽ tìm thấ y tôi; rã ng hã n ta nên thả tôi ra; rã ng chuyện hã n đang làm với tôi là một trọng tội sẽ bị trừng phạt. Thể nhưng, ngày qua ngày, càng ngày tôi càng nhận ra rõ ră ng tôi bị kẹt trong thể giới ngâ m này và

không còn nă m giữ trong tay chìa khóa đố i với cuộc số ng của mình nữa. Tôi không cho phép mình hòa nhập với môi trường mang tính hủy hoại này, sản phẩm từ cơn hoang tưởng của một kẻ tội phạm, một kẻ đã thiế t kế ra nó từng li từng tí để tố ng tôi vào trong đó như một món đô trang trí.

Nhưng ta không thể số ng mãi trong một con ác mộng. Con người chúng ta có khả năng tạo ra một thực tại bình thường, thậm chí trong những tình huố ng bấ t thường nhấ t để tránh đánh mấ t chính mình. Để sinh tố n. Trẻ con đôi khi có thể làm điề u này tố t hơn người lớn. Cọng rom nhỏ nhấ t cũng có thể đủ cho chúng khỏi chế t chìm. Đố i với tôi, cọng rom đó chính là những nghi thức gia đình, như những bữa ăn chung, các tiế t mục ngày lễ Giáng sinh hoặc cuộc đào thoát của tôi vào thế giới của những cuố n sách, băng video và phim truyề n hình. Đó là những khoảnh khắ c không hoàn toàn u ám, cho dù giờ đây tôi biế t rằ ng cảm giác của tôi cơ bản xuấ t phát từ một cơ chế phòng vệ tâm lý. Ta sẽ phát điên nế u suố t nhiề u năm chỉ nhìn thấ y liên tục những cảnh tượng kinh hoàng. Những khoảnh khắ c nhỏ của đời thường ấ y là những khoảnh khắ c mà ta bám lấ y, đảm bảo cho ta số ng sót. Có một mục trong nhật ký của tôi nhấ n mạnh sự mong mỏi được trở lại với đời thường:

Nhật ký thân yêu,

Ta đã không viết cho mi khá lâu bởi vì ta đang rơi vào một giai đoạn trầm uất thật gian truân. Cho nên ta sẽ chỉ kể lại vắn tắt mọi chuyện xảy ra cho đến nay. Hồi tháng 12, ta và hắn lát gạch nhưng mãi đến đầu tháng giêng mới lắp đặt nhà vệ sinh. Ta đã đón giao thừa như thế này: ta ngủ trên nhà từ 30 đến 31 tháng 12, rồi ta ở cả ngày một mình. Nhưng ngay trước lúc nửa đêm thì hắn vào. Hắn tắm, rồi ta với hắn làm lễ rót chì [1]. Đến nửa đêm thì mở truyền hình lên và lắng nghe chuông giao thừa Pummerin [2]

vang lên và giai điệu valse Danube Xanh. Lúc đó, cả hai nâng cốc và nhìn ra ngoài cửa sổ để ngắm pháo hoa. Tuy nhiên, niềm vui của ta bị sứt mẻ. Khi một mảnh pháo hoa rơi vào cây tùng bách, đột nhiên có tiếng kêu líu chíu. Và ta biết chắc đó là một con chim non đang sợ chết khiếp. Ta không vui khi nghe tiếng của con chim nhỏ. Ta tặng cho hắn chiếc tượng thợ quét ống khói mà ta làm cho hắn và hắn tặng cho ta một đồng xu bằng sôcôla, bánh quy sôcôla và một tượng thợ quét ống khói tí hon bằng sôcôla. Ngày hôm trước hắn cũng đã tặng cho ta một chiếc bánh ngọt có tượng thợ quét ống khói. Tượng của ta chứa kẹo Smarties, à không phải, kẹo M&M cỡ nhỏ, tặng cho Wolfgang.

Chẳng có thứ gì hoàn toàn đen hay trắ ng. Cũng như chẳng có ai hoàn toàn tố t hoặc xấ u. Kẻ bắ t cóc tôi cũng vậy. Đây là những lời mà người ta không thích nghe từ miệng một nạn nhân bị bắ t cóc. Bởi vì như thế là làm xáo trộn một định nghĩa minh định về tố t và xấ u, một khái niệm mà mọi người đề u rấ t muố n bám chấ p để không lạc lố i giữa một thể giới đã y những tông màu xám. Khi nói ra điề u này, tôi nhìn thấ y nét bố i rố i và phản bác trên gương mặt của nhiề u người. Sự đô ng cảm họ dành cho thân phận của tôi bỗng nhiên bị đóng băng và chuyển sang thái độ khước từ. Những người không hiểu biế t về những phức cảm của tình trạng tù đày sẽ không cho tôi cơ hội đánh giá những trải nghiệm của chính tôi và phán gọn hai từ: Hội chứng Stockholm.

"Hội chứng Stockholm" là một thuật ngữ dùng để miêu tả một hiện tượng tâm lý nghịch lý mà theo đó con tin bộc lộ sự nịnh nọt và có cảm giác tích cực đố i với những kẻ bắ t giữ họ mà xem ra thật vô lý nế u xét để n hiểm họa hoặc nguy cơ mà các nạn nhân này phải gánh chịu" - đó là những gì được nêu trong sách giáo khoa. Một trò chẩn đoán đâ y gán ghép mà tôi hoàn toàn chố i bỏ. Bởi vì từ ngữ đưa ra thoạt trông có vẻ đâ y cảm thông nhưng tác động của nó thì kinh

khủng. Nó biế n các nạn nhân thành nạn nhân một là n nữa, bă ng cách tước đoạt của họ quyề n diễn giải câu chuyện của chính họ - và bă ng cách biế n những trải nghiệm quan trọng nhấ t trong câu chuyện của họ thành ra sản phẩm của một hội chứng. Cái thuật ngữ ấ y đã biế n chính những hành vi đã góp phâ n hệ trọng vào sự số ng còn của nạn nhân thành ra những hành động gâ n như sẽ bị phản đố i.

Gâ ngũi hơn với hắ n không phải là một chứng bệnh. Tạo ra một cái kén hàm chứa nhịp số ng bình thường giữa một bố i cảnh tội ác không phải là một hội chứng. Mà là ngược lại. Đó là một chiế n lược sinh tổ n trong một hoàn cảnh không có lố i thoát - và chân thực với thực tế hơn nhiệ u so với cách vơ đũa cả nă m khi xế p những kẻ tội phạm vào dạng ác thú khát máu và nạn nhân là những con cừu vô vọng để rồ i xã hội không câ n phải xét đoán gì thêm.

Đô i với thế giới bên ngoài, Wolfgang Priklopil là một người đàn ông bẽn lẽn, nhã nhặn mà lúc nào dường như trông cũng hơi quá trẻ trong những bộ trang phục khéo ăn vận. Hắ n mặc quâ n tây đúng điệu và áo sơ mi hoặc áo thun polo ủi phẳng phiu. Tóc tai lúc nào cũng mới gội và tạo nế p chỉn chu, theo một kiểu cách hơi cổ lỗ một chút đô i với thời điểm đâ u thiên niên kỷ mới. Chắ c có lẽ trông hắ n hơi khiêm nhường với những người ít ỏi mà hắ n giao du. Không dễ để nhìn thấ u suố t những gì nă m phía sau vẻ ngoài này, vì hã n hoàn toàn che đậy. Đô i với Priklopil, hã n không thấ y quá quan trọng phải theo đuổi những trào lưu xã hội, nhưng sẵn sàng dày công để gìn giữ diện mạo.

Không phải bởi hă nyêu thích sự chỉnh tê , mà vì điê u này câ n thiế t cho sự số ng còn của hă n. Sự lộn xộn, bê bộn và bụi bặm làm hă n không chịu được. Hă n dành rấ t nhiê u thời gian để giữ cho

những chiế c xe (ngoài chiế c xe thùng giao hàng, hấ n còn có một chiế c BMW đỏ), khu vườn và nhà cửa sạch sẽ và được chăm chút để n từng li. Sau khi nấ u ăn, nế u chỉ dọn dẹp thôi thì không đủ. Quâ y bế p phải được lau, từng tấ m thớt, từng con dao đã được dùng để nấ u ăn phải được rửa, thậm chí ngay trong lúc đô ăn còn đang được nấ u.

Các nguyên tắ c cũng quan trọng không kém sự ngăn nă p. Priklopil có thể vùi mình hàng giờ đô ng hô để đọc các hướng dẫn sử dụng đô dạc và tuân thủ một cách ngoan ngoãn. Nế u bản hướng dẫn hâm thực phẩm chế biế n ghi ră ng "Hâm nóng bố n phút" thì đúng bố n phút hấ n mới lấ y thức ăn ra khỏi lò, bấ t kể đô `ăn đã đủ nóng hay chưa. Ă´t hă´n phải có một â´n tượng sâu đậm ră`ng cho dù tuân thủ mọi thứ luật lệ, hă n vẫn không kiểm soát được cuộc đời hă n cho ra trò. Ă t hẳn là hă n đã bị ức chế để n độ một ngày kia hă n đã quyế t định phá võ một nguyên tắ c lớn để bắ t cóc tôi. Nhưng mặc dù điể u đó đã biể n hã n thành một tên tội phạm, hã n vẫn giữ vững niê m tin ở các nguyên tặ c, hướng dẫn và chỉ thị để n mức gâ n như thành kính. Có lúc hặ n nhìn tôi trâ m ngâm và bảo, "Thật là ngộ nghĩnh tại sao bản thân mày lại không có hướng dẫn sử dụng nhỉ." Có lẽ hă n đã hoàn toàn phát rô khi món mới nhấ t của hă n, một đứa bé, lại không hoạt động như hă n tưởng, và có những ngày hă n đã không biế t làm sao để nó hoạt động.

Lúc ban đâ`u khi mới bị giam câ`m, tôi đã ngờ ră`ng hă´n là một đứa trẻ mô` côi và sự thiế u thô´n hơi â´m thời thơ â´u đã biế n hă´n thành một tên tội phạm. Giờ đây khi biế t rõ hơn vê` hă´n, tôi nhận ra mình đã tạo ra một hình ảnh sai vê` hă´n. Hă´n đã có một tuổi thơ được đùm bọc â´m áp trong một gia đình theo lô´i truyề`n thô´ng. Bô´, mẹ, con. Karl, bô´ hă´n, làm việc cho một công ty lớn

chuyên sản xuấ t nước giải khát có cố n với cương vị nhân viên kinh doanh lưu động và đi công tác rấ t nhiệ u, và cũng lừa dố i vợ nhiệ u là n mà về sau tôi đã biế t được. Nhưng họ rấ t trọng bề ngoài. Bố mẹ hă n gă n bó với nhau. Priklopil đã kể với tôi về những kỳ cuố i tuâ n đi chơi để n hồ Neusiedl, những là n gia đình đi trượt tuyế t và bách bộ. Mẹ hă n chăm sóc hă n một cách âu yế m. Có thể là hơi quá âu yế m.

Tôi càng có nhiệ u thời gian ở trên nhà thì càng thấ y sự hiện diện của mẹ hặ n là lạ thường, trong gâ n như mọi mặt đời số ng của hă n. Phải mấ t một thời gian tôi mới hình dung được ai là con người quái la có mặt trong nhà vào những kỳ cuố i tuâ n, buộc tôi phải ở một mình trong hà m hai, ba ngày. Tôi đọc thấ y cái tên "Waltraud Priklopil" trên những lá thư nă m gâ n cửa ra vào. Tôi đã ăn thức ăn bà ta nấ u trong dịp cuố i tuâ n. Cứ mỗi ngày hặ n ở một mình, bà ta sẽ chuẩn bị sẵn một món. Khi lên trên nhà vào ngày thứ hai, tôi đã nhận ra những dấ u về t để lại: mọi thứ đề u được lau chùi tinh tươm. Không một về t bụi nào cho thấ y có một ai đã từng số ng ở đó. Mỗi kỳ cuố i tuâ n bà đê u chà sàn nhà và quét bụi cho con trai. Đế n lượt mình, hã n lại bấ t tôi lau nhà suố t tuâ n. Những ngày thứ năm là khi hă n dă t tôi đi tới đi lui khă p các phòng với giẻ lau. Mọi thứ đề u phải sạch bóng trước khi mẹ hặ n đế n. Cứ như có một cuộc thi thố về lau dọn kỳ quặc giữa mẹ và con mà tôi bị buộc phải lãnh hậu quả. Thế nhưng, sau những kỳ cuố i tuâ n đơn độc, tôi vẫn luôn thấ y vui khi phát hiện ra dấ u vế t mẹ của hặ n đã đế n chơi: quâ n áo mới được giặt ủi, bánh ngọt trong bế p. Tôi chưa bao giờ nhìn thấ y bà Waltraud Priklopil một lâ n trong suố t bao nhiều năm, nhưng qua từng chi tiế t nhỏ nhặt ấ y, bà ta đã trở thành một phâ n thế giới của tôi. Tôi ưa tưởng tương bà như một người ban lớn tuổi và hình dung mình có thể ngô i với bà ở bàn bế p một ngày kia để uố ng một tách trà. Nhưng chúng tôi chẳng bao giờ có dịp làm điể u đó.

Bố của Priklopil mất khi hặ n mới hai mươi bố n tuổi. Cái chế t của bố ắt hẳn đã xé rách toạc một vế t lớn trong cuộc đời hặ n. Hặ n ít khi nhặ c đế n bố, nhưng có thể thấ y hặ n chẳng bao giờ vượt qua được mất mát ấy. Hặ n dường như đã giữ nguyên trạng một căn phòng ở tấ ng trệt của ngôi nhà để tưởng nhớ bố. Căn phòng được trang hoàng theo phong cách thô mộc với chiế c ghế bọc da ở góc phòng và những chiế c đèn bặ ng sắ t rèn - thứ mà ở Áo người ta gọi là *Stüberl*, nơi mọi người thường chơi bài hoặc chè chén khi bố hặ n còn số ng. Những sản phẩm mẫu ở nhà máy rượu nơi ông làm việc vẫn còn được bày trên kệ. Thậm chí về sau khi hặ n cải tạo ngôi nhà, căn phòng ấ y vẫn được giữ nguyên không động đế n.

Bà Waltraud Priklopil dường như cũng bị chấ n động mạnh với cái chế t của chô `ng. Tôi không muố n đánh giá cuộc đời bà hoặc suy diễn những điề `u có thể không đúng. Dù gì tôi cũng chưa bao giờ gặp bà. Nhưng từ góc nhìn của tôi, dường như sau cái chế t của chô `ng, bà càng quấ n quýt hơn với con trai, biế n hặ n trở thành người thay thế trong đời. Priklopil, khi ấ y đã dọn ra một căn hộ riêng, đã dọn về lại ngôi nhà ở Strasshof, nơi mà hặ n không bao giờ có thể thoát khỏi ảnh hưởng của mẹ. Hặ n luôn biế t rặ `ng bà sẽ sực sạo tủ áo và mớ quâ `n áo bẩn của hặ ´n, và hế t sức tỉ mắn chú tâm để không một dấ u vế t nào của tôi có thể lộ ra ở bấ t kỳ nơi đâu trong nhà. Và hặ n ấ n định thời gian trong tuâ n cũng như cách xử trí với tôi chính xác sau khi mẹ hặ n đi. Sự nuông chiế `u thái quá của bà và sự chấ p nhận của hặ n trong chuyện đó cũng có phâ `n không tự nhiên. Mẹ hặ n không đô i xử với hặ n như một người lớn và hặ n cũng không hành xử như một người lớn. Hặ n số ng trong ngôi nhà của

mẹ - mẹ hấ n dọn để n căn hộ của hấ n tại Vienna - và để mẹ chăm sóc hấ n về mọi mặt.

Tôi không biế t liệu hặ n có số ng bặ ng tiế n của mẹ hay không. Hặ n đã mấ t chỗ làm trong vai trò kỹ thuật viên viễn thông tại Siemens, nơi hặ n từng thử việc trước khi bặ t cóc tôi. Sau đó, có lẽ hặ n đã đặng ký thấ t nghiệp trong nhiệ u nặm. Đôi khi hặ n kể với tôi rã ng hặ n sẽ đi phỏng vấ n xin việc, nhưng sẽ cố tình cư xử ngu ngô c để người ta không nhận việc. Cách này cho phép hặ n làm đẹp lòng Sở Lao động và được hưởng trợ cấ p thấ t nghiệp. Về sau, như tôi đã kể, hặ n giúp một người bạn và cũng là cộng sự kinh doanh, Ernst Holzapfel, cải tạo các cặn hộ. Ernst Holzapfel, người mà tôi đã tìm gặp sau khi thoát ra, đã mô tả Priklopil là một người chính xác, đúng mực và đáng tin cậy. Có lẽ hặ n lạc lõng về mặt xã hội, vì chẳng bao giờ có một người bạn nào khác, chứ đừng nói để n bạn gái. Nhưng, trên hế t, là một người mờ nhạt.

Người đàn ông trẻ tuổi chỉnh tê này, không phân định được ranh giới đời số ng riêng với cả chính mẹ mình, nhã nhặn với láng giê ng và đạo mạo để n mức gâ n như mô phạm, lại cũng là người trọng vẻ ngoài. Hấ n đã dô n những cảm xúc bị kiê m nén xuố ng căn hâ m, rô i về sau cho phép chúng thỉnh thoảng bộc lộ trong gian bế p. Khi có mặt tôi.

Tôi là một nhân chứng cho hai mặt của Wolfgang Priklopil mà có lẽ không một ai khác biế t được. Một mặt là uy quyề n và sự áp chế. Mặt kia là một nhu câ u được yêu thương và chấ p nhận mà hoàn toàn không được thỏa mãn. Hấ n đã bắ t cóc và "rèn" tôi để có thể bộc lộ cả hai mặt trái ngược nhau này.

Một thời điểm trong năm 2000, tôi đã nhìn thấ y, ít nhấ t trên giấ y tờ, kẻ đang giấ u mình đă ng sau vẻ bê ngoài đó. "Cứ gọi ta là Wolfgang", một hôm hấ n nói bâng quơ trong lúc cả hai đang làm việc.

"Thê´ tên đâ`y đủ là gì?" Tôi hỏi lại.

"Wolfgang Priklopil," hă n đáp.

Đó là cái tên tôi đã nhìn thấ y ở tấ ng trên ngôi nhà, trên các tấ m nhãn ghi địa chỉ của những brochure quảng cáo mà hã n xế p ngay ngă n trên bàn bế p. Giờ đây tôi đã được xác nhận. Đô ng thời tôi cũng nhận ra ngay trong khoảnh khắ c ấ y rã ng mình sẽ không thể số ng sót đi ra khỏi căn nhà. Nế u không hã n sẽ chẳng bao giờ tin tôi đế n độ tiế t lộ họ tên.

Từ đó trở đi, đôi khi tôi gọi hắ n là "Wolfgang" hoặc thậm chí "Wolfi", một biệt danh mang lại cảm giác gâ n gũi, trong khi đó hắ n đô i xử với tôi bỗng nhiên càng bạo lực hơn nữa. Nhìn lại, tôi thấ y dường như mình đang cố chạm để n con người phía sau lớp mặt nạ, trong khi kẻ trước mặt tôi lại đang hành hạ và đánh đập mình một cách có hệ thố ng.

Priklopil rấ t bệnh hoạn về mặt tâm thâ n. Sự hoang tưởng của hặ n thậm chí còn hơn cả những gì ta có thể hình dung ở một kẻ bặ t cóc trẻ em để nhô t vào hâ m. Sự mơ tưởng của hặ n về quyề n lực toàn năng đã hòa trộn với sự hoang tưởng. Về nhiê u mặt, hặ n đã nhập vai của một kẻ thố ng trị tuyệt đô i.

Hậu quả là một ngày kia hă n đã bảo ră ng hă n là một trong những vị thâ n Ai Cập trong loạt phim khoa học viễn tưởng Stargate mà tôi thích xem. "Bọn xấ u" trong số những người ngoài hành tinh

đã được xây dựng theo hình mẫu những vị thâ n Ai Cập chuyên săn tìm các chàng trai để mượn xác. Họ xâm nhập vào cơ thể qua miệng hoặc gáy và số ng cộng sinh trong cơ thể, cuố i cùng hoàn toàn chiế m lĩnh xác thân. Những vị thâ n này có một viên ngọc đặc biệt dùng để buộc con người phải quỳ xuố ng và sỉ nhục họ." Ta là một vị thâ n Ai Cập," Priklopil đã nói với tôi như thế một ngày kia trong hâ m. "Mày phải làm theo từng lời của tao."

Thoạt tiên tôi không biế t được liệu đây là một trò đùa quái gở hay hặ n đang dùng loạt phim truyề n hình yêu thích của tôi để sỉ nhục tôi thêm nữa. Tôi ngờ ră ng hặ n quả thật đang nghĩ mình chính là một vị thâ n, trong thế giới hoang tưởng kỳ quặc mà tôi chỉ có một vai trò duy nhấ t là kẻ bị áp chế, để hặ n cảm thấ y cao ngạo.

Sự liên tưởng đế n các vị thâ n Ai Cập làm tôi hoảng sợ. Dù sao đi nữa, đúng là tôi đang kẹt dưới lòng đấ t như thể đang ở trong một cái quách; bị chôn số ng trong một căn phòng mà cũng có thể trở thành lăng mộ của tôi. Tôi đã số ng trong một thế giới hoang tưởng đế n mức bệnh lý của một kẻ thái nhân cách. Nế u không muố n đánh mấ t chính mình hoàn toàn, tôi phải can dự càng nhiệ u càng tố t vào việc tạo dựng môi trường của tôi. Nhớ lại lúc hấ n muố n tôi gọi là "thâ y", phản ứng của hã n đã khiế n tôi nhìn ra rã ng mình không chỉ là một con tố t đố i với hã n, mà tôi cũng có những phương tiện khiệm tố n của riêng mình để ấ n định các ranh giới. Giố ng như hã n đã khơi một vế t thương trên người tôi, mà suố t nhiệ u năm hã n vẫn bôi thuố c độc vào, về chuyện bố mẹ đã bỏ tôi trong cơn hoạn nạn, tôi cảm thấ y mình cũng có vài hạt muố i trong tay để làm đau hã n.

"Gọi ta là 'Chúa tể', hấ n ra lệnh. Thật là dị hợm khi Priklopil, kẻ nấ m ưu thế quyề n lực thật hiển nhiên, lại lệ thuộc để n thế vào

trò chơi ngôn từ đâ y xúc xiểm này.

Khi tôi từ chố i gọi hấ n là "Chúa tể", hấ n đã thét lên và tức giận, và có một là `n đã đánh tôi vê `chuyện đó. Nhưng với sự từ chố i này, tôi không chỉ giữ được cho mình một chút tự tôn, mà còn tìm được một công cụ để tận dụng. Cho dù tôi đã phải trả giá bă `ng sự đau đớn khôn tả.

Tôi cũng đã trải qua tình cảnh tương tự khi hắ n lâ n đâ u tiên ra lệnh cho tôi quỳ trước mặt hắ n. Hắ n ngô i trên trường kỷ, chờ tôi dọn thức ăn cho hắ n, và đột nhiên ra lệnh, "Quỳ xuố ng!" Tôi điể m tĩnh đáp lời hắ n, "Tôi không quỳ." Hắ n chô m dậy trong cơn tức giận và ấ n tôi xuố ng sàn. Tôi nghiêng người thật nhanh để ngã bệt xuố ng sàn chứ không phải quỳ trên đâ u gố i. Hắ n sẽ không được thỏa mãn, dù chỉ một giây, về chuyện tôi quỳ trước mặt hắ n. Hắ n túm lấ y tôi, xoay người tôi và bẻ gập chân tôi như thể tôi là một con búp bê bă ng cao su. Hắ n ấ n bắ p chân tôi vào phía sau đùi tôi, nhâ c bổng tôi lên khỏi sàn nhà như một kiện hàng được buộc và cố ấ n tôi xuố ng ở tư thế đang quỳ. Tôi ghì lại và gô ng người rô i vặn vẹo một cách tuyệt vọng trong gọng kìm của hắ n. Hắ n đấ m và đá tôi. Nhưng rô ì, cuố i cùng, tôi đã thắ ng. Suố t bao nhiêu năm hắ n quyế t liệt ra lệnh cho tôi gọi hắ n là "Chúa tể", tôi đã không gọi. Và tôi cũng chưa bao giờ quỳ trước mặt hắ n.

Thường thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Nế u quỳ, tôi sẽ tránh được cho mình bao nhiều cú đấ m đá. Nhưng trong tình trạng bị áp chế và phụ thuộc hoàn toàn như thế vào kẻ bắ t cóc, tôi phải giữ lại cho mình một chút khoảng không để xoay chuyển. Những vai diễn ở đây rấ t rõ ràng, và với tư cách tù nhân, chắ c chấ n tôi là một nạn nhân. Tuy nhiên, trận chiế n với danh xưng "Chúa tể" và hành động quỳ gố i đã trở thành một sân khấ u thứ hai mà tôi và hặ n đã

chiế n đấ u để giành quyề n lực như thể trong một cuộc chiế n. Tôi ở vào thế yế u khi hã n nhục mạ và ngược đãi tôi theo ý hã n. Tôi ở vào thế yế u khi hã n nhố t tôi, cúp điện và sử dụng tôi như lao động khổ sai. Nhưng về khía cạnh kia thì tôi đương đâ u ngang hàng với hã n. Tôi gọi hã n là "tội phạm" khi hã n muố n tôi gọi hã n là "Chúa tể." Đôi khi tôi gọi hã n là "cưng" hoặc "người yêu dấ u" thay vì "Chúa tể" để cho thấ y sự lố bịch của tình cảnh mà cả hai đang rơi vào. Và lâ n nào hã n cũng trừng phạt tôi về chuyện đó.

Để giữ được cách hành xử nhấ t quán đố i với hã n trong suố t toàn bộ thời gian bị câ m tù, tôi đã phải bỏ ra không biế t bao nhiều công sức. Luôn luôn phản kháng. Luôn luôn từ chố i. Luôn luôn tự vệ trước những là n bị bạo hành và luôn luôn điể m tĩnh giải thích với hã n rã ng hã n đã đi quá xa và không có quyề n đố i xử với tôi như thể . Thậm chí vào những ngày mà tôi buông xuôi và cảm thấ y hoàn toàn vô dụng, tôi cũng không cho phép mình để lộ ra bấ t kỳ một nhược điểm nào. Vào những ngày như vậy, tôi tự nhủ với lòng mình rã ng theo góc nhìn con trẻ của tôi, tôi đang làm điể u đó cho hã n. Để cho hã n không trở thành một kẻ độc ác hơn. Cứ như thể trách nhiệm của tôi là ngăn chặn không để cho hã n rơi hoàn toàn xuố ng vực sâu luân lý.

Mỗi khi hấ n bùng phát cơn thịnh nộ, thượng cẳng tay hay hạ cẳng chân với tôi, tôi chẳng có thể làm gì được. Tương tự, tôi cũng chẳng thể nào làm gì được khi bị cưỡng bức lao động, bị nhô t hoặc bị bỏ đói và hành hạ trong khi đang lau dọn nhà cửa. Sự áp bức này chính là bố i cảnh số ng của tôi; nó đã gắ n liê n với thế giới của tôi. Cách duy nhấ t để tôi đố i mặt là tha thứ cho hắ n vê sự thái quá. Tôi đã tha thứ cho hắ n vê chuyện bắ t cóc tôi và tôi đã tha thứ cho hắ n mỗi lâ n hắ n đánh đập và hành hạ tôi. Hành động tha thứ này mang

lại cho tôi quyê `n năng từ trong trải nghiệm và giúp tôi có thể vượt qua. Nế u không có được thái độ như vậy ngay từ đâ `u một cách bản năng thì tôi đã ngã gục với những sự lăng mạ phải gánh chịu mỗi ngày. Theo cách này, có khi tôi đã bị trừ khử; tôi có nguy cơ phải gánh chịu những hậu quả thậm chí còn thảm khô c hơn là từ bỏ bản sắ c vô ´n có của mình, quá khứ của mình, tên tuổi của mình. Khi tha thứ cho hã ´n, tôi đã gột được những hành vi của hã ´n. Những hành vi â ´y không còn làm cho tôi trở nên nhỏ hèn hay hủy hoại tôi; dù sao tôi cũng đã tha thứ. Đó là những hành vi xấ ´u xa mà hã ´n đã phạm phải và sẽ chỉ có tác động ngược lại với hã ´n, chứ không còn đô ´i với tôi.

Và tôi đã có những chiế n thắ ng nhỏ nhoi. Khi tôi từ chố i gọi hắ n là "Chúa tẻ" hoặc "thâ y". Khi tôi từ chố i quỳ. Sự đánh động lương tâm của tôi đố i với hắ n, đôi khi cũng có tác dụng. Những điể u đó đề u hệ trọng đố i với sự số ng còn của tôi. Chúng mang để n cho tôi ảo tưởng ră ng tôi là một người ngang hàng trong mố i quan hệ này về một số khía cạnh - bởi vì tôi đã có được một dạng năng lực phản kháng đố i với hắ n. Và chuyện đó cũng cho tôi thấ y một điể u quan trọng: tôi vẫn còn tô n tại như một con người và không bị dìm xuố ng để n mức trở thành một đố i tượng tự thân không còn ý chí.

Song hành với những cơn hoang tưởng của hắ n về sự áp chế, Priklopil nuôi dưỡng một niề m khát khao về một thế giới "hoàn hảo". Tôi, tù nhân của hắ n, được hắ n tùy nghi vận dụng cho mục đích này trong vai trò một đạo cụ và một con người. Hắ n cố biể n tôi thành một kẻ đô ng hành mà hắ n chưa bao giờ có. Đừng bao giờ bàn đế n phụ nữ "đích thực". Sự căm thù của hắ n đố i với phụ nữ là một nỗi niề m sâu đậm và không thể nguôi ngoại, và thỉnh thoảng lại bùng ra cửa miệng hắ n qua những lời nhận xét vụn vặt. Tôi không

biế t liệu trước đây hấ n đã từng có mố i liên hệ nào với phụ nữ hay chưa, hoặc thậm chí với một cô bạn gái trong thời gian hấ n ở Vienna. Trong thời gian câ m giữ tôi, "người phụ nữ trong đời hấ n" duy nhấ t là mẹ hấ n - một mố i quan hệ mang tính phụ thuộc với một nhân vật lý tưởng hóa thái quá. Hấ n đã tìm sự giải thoát khỏi quan hệ đâ y tính phục tùng này, điể u mà hấ n không thể đạt được trong thực tế , trong căn hâ m bă ng cách nghịch đảo lại mố i quan hệ - bă ng cách chọn tôi trong vai người phụ nữ phải ưng thuận và phục tùng hấ n.

Hình ảnh một gia đình lý tưởng của hắ n được khắ c họa từ những gì trong thập niên 1950. Hắ n muố n có một người phụ nữ nhỏ nhắ n và chăm chỉ, một người đã chuẩn bị sẵn bữa tố i khi hắ n về nhà, một người không đáp trả lời hắ n và làm việc nhà một cách hoàn hảo. Hắ n đã mơ để n những dịp "tiệc tùng lễ hội" trong gia đình và những buổi đi chơi xa, cùng ăn bên nhau và kỷ niệm những ngày lễ, ngày sinh nhật và Giáng sinh như thể không có căn hâ m và không có chuyện giam giữ tôi. Chuyện cứ như thể hắ n đang cố số ng một cuộc đời thông qua tôi mà hắ n không thể đạt được bên ngoài ngôi nhà. Cứ như thể tôi là một chiế c gậy chố ng mà hắ n nhặt được bên vệ đường để giúp hắ n trụ được trong khoảnh khắ c mà cuộc đời không diễn ra như hắ n muố n. "Tao là vua của mày," hắ n bảo, "còn mày là nô lệ của tao. Mày phải vâng lời." Hoặc hắ n bảo tôi, "Gia đình mày gô m toàn những kẻ tiện dân. Mày không có quyề n số ng cuộc đời của riêng mày. Mày để n đây để phục vụ tao."

Hă n câ n thực hiện tội ác điên rô đó để hiện thực hóa viễn cảnh của hặ n vê một thể giới hoàn hảo, nhỏ bé và còn nguyên vẹn. Nhưng rố t cục, hặ n chỉ muố n hai điệ u ở tôi: sự ưng thuận và tình cảm. Cứ như thể mục tiêu của hặ n đặ ng sau mọi sự tàn bạo này chỉ là để buộc một người khác phải yêu thương hặ n tuyệt đô i.

Khi được mười bố n tuổi, tôi qua đêm trên mặt đấ t là n đâ u tiên trong nhiệ u năm. Tôi không có cảm giác giải thoát.

Tôi nă m đờ người với nỗi sợ trên giường của hặ n. Hặ n khóa cửa lại sau lưng và đặt chìa khóa lên một chiế c tủ cao để n độ chỉ có hặ n nhón chân mới với tới. Đố i với tôi nơi đó là tuyệt đố i không thể với tới được. Thế rô i hặ n nă m xuố ng bên cạnh tôi và trói cổ tay của tôi vào cổ tay của hặ n bặ ng dây xiế t bặ ng nhựa.

Một trong những dòng tiêu đề đâ u tiên về hă n sau khi tôi trô n thoát ghi ră ng "Quái thú Tình dục". Tôi sẽ không viế t về phâ n này trong quãng đời bị giam câ m của tôi - đây là khía cạnh riêng tư cuố i cùng còn lại mà giờ đây tôi muố n giữ kín khi quãng đời ngực tù của tôi đã bị săm soi từng chút trong không biế t bao nhiêu bản tường trình, thẩm vấ n, hình ảnh... Nhưng tôi phải nói điệ u này: trong cơn phẩ n khích nhặ m câu khách, các nhà báo của báo chí lá cải đã đi quá giới hạn. Trên nhiệ u phương diện, hấ n là một quái thú và còn tàn bao hơn những gì giấ v mực có thể mô tả. Nhưng vê mặt này thì không. Vê bản chấ t, hặ n đã có những xâm hại nhỏ về tình dục với tôi; điể u này đã trở thành chuyện quấ y rố i thường ngày, như những cú thoi và nện, những cú đá vào ố ng chân khi hă n đang ngang qua tôi. Nhưng khi hặ n trói tay tôi vào tay hă n trong những đêm tôi ở trên nhà thì vấ n đê không phải là chuyện tình dục. Người đàn ông đã đánh tôi, nhố t tôi dưới hâ m và bỏ đói tôi, muố n âu yế m. Bị khố ng chế và trói buộc bă ng dây xiế t bă ng nhựa, tôi là một thứ để hã n ôm chặt trong đêm.

Lẽ ra tôi có thể thét lên bởi nghịch lý trở trêu đế n mức đau đớn với tình cảnh của mình. Nhưng tôi không thể phát ra một âm thanh nào. Tôi nă m nghiêng cạnh hã n và cố gặ ng cựa quậy càng ít càng tố t. Như thường lệ, lưng tôi đã bị đánh bâ m tím. Lưng đau đế n mức tôi không thể nă m ngửa, và dây xiế t cứa vào da thịt tôi. Tôi cảm nhận được hơi thở của hã n trên gáy mình và cứng đờ người.

Tôi bị trói vào hặ n cho để n sáng. Mỗi khi phải đi vệ sinh, tôi phải đánh thức hặ n, và hặ n đi cùng tôi trong khi cổ tay bị trói chung với cổ tay của tôi. Khi hặ n ngủ thiế p đi cạnh tôi, tôi suy nghĩ xem liệu tôi có thể cặ t dây trói hay không - nhưng tôi từ bỏ ý định. Mỗi khi tôi xoay trở cổ tay và co các cơ bặ p, sợi dây nhựa cứa vào không chỉ tay tôi mà cả tay hặ n. Hặ n ặ t sẽ thức giả c và nhận ra ngay rặ ng tôi đang rặ p tâm bỏ trố n. Giờ đây tôi biế t rặ ng cảnh sát cũng dùng dây xiế t bặ ng nhựa khi truy bặ t tội phạm. Dây không thể nào đứt với sức mạnh cơ bặ p của một đứa mười bố n tuổi ố m đói.

Thế là tôi nă m đó, bị trói chung với hã n, đêm đâ u tiên trong nhiê u đêm trên giường của hã n. Sáng hôm sau tôi sẽ ăn điểm tâm với hã n. Lúc còn bé tôi thích việc này bao nhiêu thì giờ đây tôi càng buô n nôn bấ y nhiêu với cái trò đạo đức giả khi hã n buộc tôi phải ngô i vào bàn bế p với hã n, uố ng sữa và ăn hai muỗng vun ngữ cố c, chứ không phải một ngoạm nữa. Một thế giới lý tưởng, cứ như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Mùa hè năm â'y lâ`n đâ`u tiên tôi thử giành lại cuộc số ng của mình.

Giai đoạn đó, tôi không còn bấ t kỳ một ý tưởng nào về việc bỏ trố n. Ở tuổi mười lăm, ngôi nhà tù tâm lý của tôi đã được tạo dựng

hoàn chỉnh. Cánh cửa vào nhà có thể mở toang: tôi vẫn không thử một bước nào. Trố n có nghĩa là chế t. Đố i với tôi, đố i với hặ n, đố i với bấ t kỳ ai nhìn thấ y tôi.

Không dễ chút nào để giải thích sự biệt giam, đánh đập và nhục mạ tác động ra sao đô i với một con người. Sau biế t bao nhiều sự ngược đãi, chỉ câ n âm thanh của cánh cửa cũng đủ làm cho ta hoảng loạn đế n mức không thở được chứ đừng nói đế n bỏ chạy. Tim bắ t đâ u nện, tai ù đặc và đột nhiên một cái công tắ c trong não bị gạt đi và ta chẳng còn cảm giác gì cả ngoại trừ tê liệt. Ta không thể hành động được, không thể suy nghĩ được. Cảm giác sợ chế t đã được in chặt vào trong não không cách gì tẩy xóa được, và mọi chi tiế t của lâ n đâ u ta cảm nhận nỗi sợ â y - mùi vị, âm thanh, giọng nói - được tồ n trữ trong tiê m thức. Nế u một chi tiế t tái hiện - một bàn tay vung lên - nỗi sợ quay trở lại; không câ n bàn tay â y xiế t lấ y cổ họng, ta vẫn cảm thấ y nghệt thở.

Hệt như những người số ng sót sau một vụ đánh bom có thể cảm thấ y hoảng kinh khi nghe tiế ng pháo hoa đón mừng năm mới, tôi cũng rơi vào tình trạng như thế với cả ngàn chi tiế t nhỏ nhặt. Âm thanh tôi nghe thấ y khi những cánh cửa nặng trịch dẫn xuố ng hâ m được mở ra. Tiế ng kẽo kẹt của chiế c quạt. Bóng tố i. Ánh sáng gay gắ t. Mùi của tâ ng trên ngôi nhà. Luô ng không khí khi hã n vung tay đánh tôi. Những ngón tay của hã n quanh cổ họng tôi, hơi thở của hã n trên gáy tôi. Cơ thể của chúng ta được lập trình để sinh tô n và phản ứng bã ng cách tê liệt. Có lúc, cơn chấ n thương dữ dội để n mức thậm chí cả thế giới bên ngoài cũng không hứa hẹn một sự khuây khỏa nào, mà chỉ là một miê n đấ t hiểm họa với những nguy cơ gấ n liề n với nỗi sợ.

Có lẽ hắ n cũng biế t những gì tôi trải qua. Hặ n hiểu rặ ng tôi sẽ không bỏ chạy khi hặ n cho phép tôi ra ngoài vườn là n đã u. Có lúc trước đó hặ n đã cho tôi được tặ m nặ ng trong những quãng thời gian ngặ n. Ở tâ ng trệt có một cặn phòng gặ n cửa sổ chạy dài xuố ng sát đấ t, mà ở ngoài không ai có thể nhìn vào bên trong khi hặ n kéo rèm sáo. Ở đó tôi đã được phép nặ m trên một chiế c ghế dài để đón nhận ánh nặ ng. Hặ n có lẽ xem đó là một dạng "bảo trì" đố i với tôi. Hặ n biế t rặ ng con người không thể số ng sót nế u thiế u ánh nặ ng nên đã thu xế p để thình thoảng tôi được tặ m nặ ng. Đố i với tôi đó là ánh sáng thiên khải.

Cảm giác những tia nă ng â m áp rọi trên làn da nhọt nhạt thật không thể tả bă ng lời. Tôi nhă m mã t lại. Mặt trời trở thành những vòng tròn đỏ trong mi mã t tôi. Tôi từ từ thiế p đi và mơ thấ y mình đang ở trong một hô bơi ngoài trời, lă ng nghe âm thanh rộn ràng của bọn trẻ con và cảm nhận làn nước mát tràn lên da thịt khi ta lao xuố ng. Tôi muố n đánh đổi mọi thứ để được đi bơi, chỉ một lâ n! Hệt như hã n thình thoảng lại xuấ t hiện trong căn hâ m với chiế c quâ n bơi. Láng giê ng và họ hàng xa của Priklopil cũng đê u có hô bơi như hã n ở trong vườn - chỉ có điể u hô của họ chứa nước và có thể bơi được. Khi họ đi vă ng và hặ n để n để trông nhà hoặc tưới cây cho họ, đôi khi hã n cũng bơi. Tôi vô cùng ghen tị với hã n.

Một ngày mùa hè năm đó, hấ n làm tôi sửng số t khi nói rã ng tôi có thể đi bơi cùng hấ n. Láng giê ng đi vấ ng và vì khu vườn của hai ngôi nhà có lố i đi thông với nhau, ta có thể đi vào hô bơi mà không câ n ló mặt ra đường.

Cỏ châm vào đôi bàn chân trầ n của tôi và sương sớm long lanh như những hạt kim cương tí hon giữa những phiế n lá cỏ. Tôi đi theo

hă n dọc theo lô i hẹp để vào vườn nhà hàng xóm, cởi đô ra và thả mình xuố ng nước.

Cảm giác lúc ấ y tôi như được tái sinh, chìm trong nước, tình cảnh tù đày, căn hâ m ngục, sự áp bức, tấ t cả tan biế n trong khoảnh khắ c. Nỗi trâ m uấ t của tôi tan chảy trong dòng nước xanh. Tôi trô i lên và nổi bô ng bê nh trên mặt nước. Những con sóng nhỏ màu lam biế c lấ p lánh dưới ánh mặt trời. Phía trên tôi là một bâ u trời xanh trải dài vô cùng tận. Tai tôi chìm dưới nước và khắ p xung quanh chẳng có gì khác ngoài tiế ng nước vỗ.

Khi hấ n số t ruột ra lệnh cho tôi leo lên bờ, tôi mấ t một phút để phản ứng. Cứ như tôi phải trở về từ một nơi chố n xa xôi. Tôi đi theo Priklopil vào trong nhà, đi qua bế p tới hành lang và từ đó vào trong nhà để xe và đi xuố ng căn hã m. Thế rô i tôi lại bị nhố t. Hiện tại thì đó là dịp duy nhấ t tôi được phép bơi. Sau đó cả một thời gian dài hã n đã không cho tôi xuố ng hô bơi nữa. Nhưng chỉ một lâ n đó thôi cũng đủ để gợi cho tôi nhớ ră ng bấ t chấ p mọi nỗi niê m tuyệt vọng và cảm giác bấ t lực, tôi vẫn còn muố n có một cuộc số ng. Ký ức của khoảnh khấ c đó đã khiế n cho tôi thấ y ră ng nó rấ t đáng để gìn giữ cho để n ngày tôi có thể thoát ra.

Lúc bấ y giờ tôi biế t ơn hắ n vô kể về những lạc thú nhỏ nhoi như thế, như được tắ m nă ng hoặc được bơi trong bể của nhà hàng xóm. Và ngày nay tôi vẫn còn biế t ơn. Kể ra nghe cũng lạ, nhưng tôi vẫn thấ y hặ n có những khoảnh khặ c đâ y tính người trong quãng thời gian tôi bị câ m giữ. Hặ n đã không thể hoàn toàn thoát khỏi bị ảnh hưởng bởi một đứa trẻ và một thiế u nữ mà hặ n đã ở bên cạnh quá nhiề u thời gian. Lúc ấ y, tôi bám víu vào những cử chỉ nhỏ nhặt nhấ t của con người, vì tôi muố n nhìn thấ y sự tử tế trong một thế giới mà tôi không thể thay đổi được gì; ở một kẻ bắ t cóc mà tôi phải

đô i mặt bởi vì tôi không thể thoát ra. Những khoảnh khắ c ấ y đã xuấ t hiện và tôi đã nâng niu chúng. Những khoảnh khắ c hắ n giúp tôi sơn, vẽ hoặc làm một món gì đó, động viên tôi làm lại từ đâ u nế u tôi làm không xong. Cùng học với tôi những bài vở mà tôi bị bỏ lỡ ở trường và cho tôi thêm đề toán để giải, thậm chí cả khi hắ n hứng thú sửa lỗi cho tôi, và khi hắ n chỉ chú tâm vào văn phạm và lỗi chính tả trong các bài luận văn của tôi. Tôi vẫn phải tuân thủ các nguyên tắ c. Nhưng hã n đã ở bên cạnh. Hã n đã dành thời gian, rấ t nhiê u cho tôi.

Tôi đã số ng sót được bă ng cách, từ trong tiê m thức, đè nén và phân ly được những nỗi kinh hoàng mà mình đã trải qua. Và từ những trải nghiệm ghê góm trong thời gian tù đày này, tôi đã học cách lớn mạnh. Vâng, có lẽ thậm chí đã hun đúc được một sức mạnh mà tôi có lẽ không thể nào có được nế u lớn lên trong tự do.

Ngày nay, sau nhiê `u năm trô ´n thoát, tôi vẫn thận trọng khi nói đế ´n những chuyện như thế ´. Ră `ng, ngay trong cái ác, vẫn có những khoảnh khắ ´c ngắ ´n ngủi của sự bình thường, thậm chí của sự thông hiểu nhau. Đó là điể `u tôi muố ´n nói khi phát biểu rã `ng không có màu đen hay màu trắ ´ng, cả trong thực tế ´ lẫn trong những tình cảnh cực đoan, mà chính những sắ ´c màu tinh tế ´ đa dạng đã làm nên sự khác biệt. Đố ´i với tôi, những sắ ´c độ này mang ý nghĩa quyế ´t định. Có lúc, nhờ phát hiện được một sự dao động về `cảm xúc, tôi đã thoát được một trận đòn. Bã `ng cách thi thoảng đánh động vào lương tâm của hã ´n, có lẽ tôi đã tránh được một thân phận tệ hại hơn. Bã `ng cách nhìn hã ´n như một con người, với một mặt rấ ´t tố ´i tăm và một mặt tươi sáng hơn, tôi đã giữ được phâ `n con người trong chính mình. Vì hã ´n đã không thể bẻ gãy được tôi.

Đây có lẽ là lý do vì sao tôi kịch liệt phản đố i khi bị liệt vào Hội chứng Stockholm. Thuật ngữ này ra đời sau một vụ cướp nhà băng ở Stockholm năm 1973. Những kẻ cướp nhà băng đã câ m giữ bố n nhân viên làm con tin trong năm ngày. Giới truyề n thông rấ t ngạc nhiên khi những con tin, sau khi được tự do, đã e sợ cảnh sát hơn sợ những kẻ câ m giữ họ - và họ đã có sự thông hiểu với các thủ phạm. Một số nạn nhân còn xin ân xá cho băng cướp và thăm viế ng họ trong tù. Dư luận không hiểu được "sự đô ng cảm" của họ đố i với những kẻ cướp và đã liệt hành vi của những nạn nhân này vào một dạng bệnh lý. Họ kế t luận ră ng: sự cảm thương đố i với thủ phạm cho thấ y tình trạng bệnh lý. Kể từ đó chứng bệnh mới được tạo ra này mang tên là Hội chứng Stockholm.

Ngày nay, đôi khi tôi quan sát phản ứng của trẻ nhỏ khi chúng mong chờ được chơi với bố mẹ sau cả ngày họ đi làm. Khi bố mẹ chào đón chúng bă ng những từ ngữ khó nghe và đôi khi còn đánh chúng, mỗi đứa trẻ trong số này đề u có thể liệt vào dạng vướng phải Hội chứng Stockholm. Chúng yêu những người thân mà chúng số ng bên cạnh và phụ thuộc, cho dù những người ấ y đố i với xử với chúng không trìu mề n lă m.

Tôi cũng là một đứa trẻ khi bắ t đâ u bị giam. Hắ n đã tước tôi ra khỏi thể giới của tôi để tố ng vào trong thể giới của hặ n. Người đã đánh cắ p tôi, kẻ đã lấ y cặ p gia đình và danh tính của tôi, đã trở thành người thân của tôi. Tôi không có sự lựa chọn nào khác ngoài cách phải chấ p nhận hặ n như thể và tôi đã học cách để dấ y khởi niề m vui từ tình cảm của hặ n và đè nén tấ t cả những gì tiêu cực. Cũng hệt như bấ t kỳ đứa trẻ nào lớn lên trong một gia đình bấ t hòa.

Sau khi thoát ra, tôi cảm thấ y sửng số t - không phải vì tôi, trong vị thế nạn nhân, đã làm nên được sự khác biệt đó, mà ở chỗ, xã hội

của tôi sau thời gian tù đày lại không chấ p nhận những sắ c thái tinh tế đó. Tôi không được phép đề cập một chút nào về kẻ đã là người duy nhấ t trong cuộc đời suố t tám năm rưỡi. Tôi thậm chí không thể nói bóng gió về lố i thoát tâm lý đã giúp tôi vượt qua mọi chuyện chỉ vì người ta không thể hiểu được.

Đô ng thời, tôi cũng nhận ra ră ng mình đã lý tưởng hóa xã hội này trong một chừng mực nào đó. Chúng ta số ng trong một thể giới mà phụ nữ bị đánh đập và không thể thoát khỏi những người đàn ông đánh đập họ, mặc dù về lý thuyế t thì cánh cửa dành cho họ luôn rộng mở. Cứ bố n phụ nữ thì có một người là nạn nhân của nạn bạo hành nghiêm trọng. Cứ hai người thì có một người sẽ phải đố i diện với nạn quấ y rố i tình dục trong đời. Những tội ác này hiện diện khắ p mọi nơi và có thể xảy ra sau bấ t kỳ một cánh cửa nào trong xứ sở, từng ngày, và chỉ khiế n người khác nhún vai để tỏ ý bấ t bình qua loa.

Xã hội của chúng ta cầ n những kẻ tội phạm như Wolfgang Priklopil để có thể nhìn thấ y chân dung của cái ác đang số ng trong lòng và tách biệt nó với đời số ng xã hội. Xã hội cầ n hình ảnh những căn hà m như thế để không phải nhìn nhận những mái nhà mà bạo lực đã len lỏi vào trong đầ u óc của những kẻ thích sự phục tùng. Xã hội cầ n đế n những nạn nhân thương tâm như trường hợp của tôi để rũ bỏ trách nhiệm đố i với nhiề u nạn nhân không tên hã ng ngày, những nạn nhân không ai cứu giúp - cả khi họ lên tiế ng cầ u cứu.

Những tội ác như trường hợp của tôi đã tạo nên một sự phân định khắ c nghiệt và rạch ròi như trắ ng đen về Thiện và Ác theo quan niệm xã hội. Kẻ thủ ác phải là một con thú, để chúng ta đề u có thể thấ y mình ở về phía của thiện. Tội ác của hặ n phải đâ y màu sặ c

của bạo dâm và cuô ng loạn, phải cực đoan để n mức không còn liên quan gì để n đời số ng của chúng ta.

Và nạn nhân cũng phải ngã gục và nă m đó, để mọi người có thể nhìn thấ y sự hiển hiện của cái ác. Nạn nhân nào chố i bỏ vai diễn này tức là đã đi ngược lại với cái nhìn giản đơn của xã hội. Không ai muố n nhìn thấ y điể u đó. Mọi người khi ấ y sẽ phải nhìn lại chính mình.

Vì lý do này, tôi đã châm ngòi cho phản ứng từ trong vô thức của một số người. Có lẽ chính những gì xảy ra với tôi đã kích phát phản ứng đó, nhưng bởi vì tôi là người duy nhấ t có thể nhấ m đế n sau khi hã n tự sát, họ đã nhã m vào tôi. Phản ứng ấ y trở nên hế t sức dữ dội mỗi khi tôi muố n xã hội nhìn kẻ đã bắ t cóc tôi như một con người. Một người số ng giữa họ. Những ai không thể phản ứng một cách nặc danh trên internet thì trút bỏ sự thù ghét vào chính tôi. Chính sự thù hã n của xã hội đã dội lại với chính xã hội, day dứt họ về câu hỏi tại sao lại cho phép một chuyện như thể diễn ra. Tại sao con người số ng giữa chúng ta lại có thể biế n mấ t dễ dàng để n thể mà không một ai nhận thấ y. Hơn tám năm trời.

Những ai đố i diện với tôi trong những cuộc phỏng vấ n và các sự kiện thì tỏ ra tinh tế hơn. Họ biế n tôi - người duy nhấ t đã trải nghiệm những ngày tháng bị giam câ m - thành ra nạn nhân lâ n thứ hai với vẻn vẹn một cụm từ. Họ chỉ nói "Hội chứng Stockholm".

- Một phong tục cổ truyền vào dịp năm mới ở Áo. Người ta nung chảy một ít chì trên ngọn nến rồi làm nguội trong nước. Hình thù của giọt chì sẽ là điềm báo vận mệnh của mỗi người trong năm mới.
- Pummerin là chiếc chuông lớn nhất ở Áo, được treo ở thánh đường Thánh Stephen và được ngân lên vào lúc giao thừa để báo hiệu năm mới.

8. CHẠM ĐÁY

Khi nỗi đau thể xác làm vơi đi sự dày vò tinh thần

CÂ`U THANG THÌ HỆP, đố c đứng và tron trượt. Tôi đang khéo bê một thố trái cây trước mặt mà tôi đã rửa ở trên nhà và đang mang xuố ng dưới hà m. Tôi không nhìn thấ y bàn chân mình và đang dò dẫm bước. Thế rô i xảy ra chuyện: tôi trượt chân và ngã. Đâ u tôi va vào các bậc thang và tôi nghe tiế ng cái thố võ tan ra thành từng mảnh với một tiế ng choang lớn. Rô i tôi lịm đi một lát. Khi tỉnh lại và nhồm đâ u dậy, tôi cảm thấ y buô n nôn. Máu chảy từ chiế c đâ u trọc của tôi vấ y vào các bậc thang. Wolfgang Priklopil đứng ngay phía sau tôi, như thường lệ. Hặ n đã lao xuố ng câ u thang, đỡ tôi dậy và đưa vào buô ng tă m để rửa sạch máu. Hặ n chửi rủa tôi luôn miệng trong tiế ng hít hà: Làm thế nào mà tôi lại hậu đậu đế n thế! Gây ra bao nhiều rặ c rố i cho hặ n! Tôi ngu ngô c đế n mức đi đứng cũng không xong! Rô i hă n qua quýt dán băng cho tôi để câ m máu và nhô t tôi xuô ng hâ m. "Giờ tao lại phải đi sơn lại câ u thang," hặ n gâ m lên trước khi sập cửa lai. Sáng hôm sau hặ n trở vào với một thùng sơn và sơn các bậc thang xi mặng thành màu xám để không thể nhìn thấ y các vế t bẩn xấ u xí.

Đâ`u tôi ong ong. Mỗi khi tôi nhấ c đâ`u lên thì một cơn đau dữ dội, nhói buô t lại xộc xuyên qua người khiế n mọi thứ tô i sâ`m lại. Tôi phải nă`m liệt giường nhiê`u ngày trời không thể nhúc nhích nổi. Tôi nghĩ tôi bị tụ máu. Nhưng trong những đêm dài â´y, khi cơn đau khiê n tôi thức giâ´c, tôi lại lo ră`ng mình có thể bị vỡ sọ. Tuy nhiên, tôi không dám yêu câ`u đi bác sĩ. Hǎ n trước giờ không hê` muô´n

nghe vê cơn đau của tôi và là n này cũng muố n trừng phạt tôi vì đã tự gây thương tích. Trong mấ y tuâ n lễ sau đó, mỗi khi đánh tôi hặ n lại nhặ m thẳng vào chỗ vế t thương ấ y trên đâ u tôi.

Sau cú ngã ấ y, tôi nhận ra ră ng hă n thà bỏ mặc cho tôi chế t chứ sẽ không đưa đi cấ p cứu. Mãi cho để n lúc ấ y, quả là tôi luôn số ng nhờ vào vận may: tôi chẳng có mố i liên hệ nào với thế giới bên ngoài và không có nguy cơ nhiễm bấ t kỳ một căn bệnh nào. Priklopil cố ý tránh lan truyề n vi khuẩn để n mức ám ảnh nên tôi đã được an toàn không lây nhiễm một căn bệnh nào mặc dù tiế p xúc với hă n. Tôi chưa bao giờ bị gì nghiêm trọng hơn những cơn cảm lạnh với chút nóng số t trong bao nhiều năm bị giam câ m. Nhưng tai nạn thì có thể xảy ra bấ t kỳ lúc nào trong lúc làm bao nhiều việc nặng nhọc trong nhà, và có những lúc dường như là một phép màu khi tôi chỉ bị bâ m, giập hoặc trâ y xước bởi những cú đòn của hă n và hă n chưa bao giờ làm gãy xương tôi. Nhưng giờ đây tôi biế t chă c ră ng bấ t kỳ một căn bệnh nghiêm trọng nào, bấ t kỳ một tai nạn nào câ n phải điề u trị y tế cũng đô ng nghĩa với cái chế t chă c chă n dành cho tôi.

Ngoài ra, "cuộc số ng chung" hóa ra không diễn ra đúng như những gì hă n đã hình dung. Cú ngã của tôi trên câ u thang và hành vi của hă n sau đó là triệu chứng báo hiệu một giai đoạn tranh đấ u khố c liệt kéo dài trong hai năm tù đày tiế p theo của tôi. Một giai đoạn mà tôi rơi vào tâm trạng dao động giữa một bên là sự trâ muấ t và ý định tự tử, còn một bên là ý thức lên án khiế n tôi muố n số ng để mọi thứ đi đế n một kế t cục ổn thỏa. Một giai đoạn mà hă n cũng phải chật vật để dung hòa những cuộc bạo hành dữ dội với giấ c mơ về một cuộc số ng chung "bình thường" với nhau. Càng ngày hă n

càng gặp nhiê u khó khăn trong việc thực hiện ý muố n này, một điể u cũng hành hạ hấ n.

Khi tôi lên mười sáu, cuộc trùng tu ngôi nhà mà hă n đã đâ u tư tấ t cả sức lực của hặ n và công lao của tôi đi đế n đoạn kế t thúc. Công việc chiế m mất thời gian hặ ng ngày của hặ n trong nhiệ u năm tháng sắ p sửa kế t thúc mà không có gì khác thay thể trong thời khóa biểu. Đứa bé mà hấ n bấ t cóc giờ đây đang trở thành một thiế u nữ - nói cách khác, là hiện thân của điể u mà hặ n rấ t căm ghét. Tôi không muố n là con rố i của hặ n và không có một ý chí nào của riêng mình, như có lẽ hă n đã hy vọng ở tôi, để hã n không phải cảm thấ y bẽ mặt. Tôi nổi loạn, nhưng cũng ngày càng trở nên trâ m uấ t hơn và cố gặ ng lùi lại mỗi khi có thể. Giờ đây, đôi khi hă n phải buộc tôi ra khỏi căn hâ m. Tôi khóc hàng giờ liê n và không còn sức mạnh để đương đâ u. Hấ n ghét sự phản kháng và nước mặ t, và sự tiêu cực của tôi làm hặ n nổi xung thiên. Hặ n không có một công cụ gì để khắ c trị điệ u đó. Lúc â y, có lẽ rô t cục hă n đã nhận rõ ră ng hă n không chỉ trói cuộc đời tôi với cuộc đời hă n mà cũng đã trói cả cuộc đời hă n với cuộc đời của tôi. Và mọi âm mưu phá vỡ xiê ng xích â v sẽ dẫn để n cái chế t cho một trong hai người.

Mỗi tuâ`n trôi qua Wolfgang Priklopil ngày càng trở nên thấ t thường, và con hoang tưởng của hã n càng lúc càng gia tăng. Hã n theo dõi tôi với sự ngờ vực, lúc nào cũng đinh ninh tôi sẽ tâ n công hã n hoặc bỏ trô n. Buổi tô i, khi rơi vào tâm trạng hế t sức bấ t an, hã n lôi tôi vào giường, trói tôi vào người hã n, cố gắ ng trấ n an chính mình bã ng hơi ấ m cơ thể của tôi. Nhưng tâm trạng thấ t thường của hã n vẫn tiế p tục trâ m trọng và tôi là người mà hã n thổ lộ từng cảm xúc dao động. Giờ đây hã n bấ t đâ u nói để n một

"cuộc số ng chung". So với những năm trước, tôi được nghe thường xuyên hơn hã n nói về những quyế t định và bộc bạch về những vấ n đề của hã n. Việc tôi là tù nhân của hã n và hã n giám sát nhấ t cử nhấ t động của tôi dường như không ảnh hưởng gì để n hã n trong việc khát khao một thể giới lý tưởng. Giá như tôi thuộc về hã n hoàn toàn một ngày kia - nế u như hã n biế t chấ c chấ n đã ng nào tôi cũng sẽ không bỏ trố n - thì cả hai chúng tôi có thể số ng tươi đẹp hơn, hã n luôn nói với tôi bã ng ánh mấ t sáng ngời.

Hắ n chỉ có những ý niệm lờ mờ về hình thù của cuộc số ng tươi đẹp hơn này. Nhưng vai trò của hắ n khi ấ y đã được ấ n định rõ ràng: trong mọi hình dung, hắ n đề u thấ y chính mình là người thố ng trị trong ngôi nhà; hắ n đã dành cho tôi nhiề u vai trò. Có lúc là người nội trợ và lao động khổ sai làm tấ t cả công việc trong nhà cho hắ n, từ xây cấ t cho để n nấ u nướng và lau dọn, thùng rác cho những cơn lệch lạc tâm lý của hắ n, bao cát để hắ n trút giận vì sự bấ t lực với cuộc đời thật. Điề u không bao giờ thay đổi là ý tưởng rã ng hã n có toàn quyề n đố i với tôi một cách hoàn toàn và trọn vẹn. Kịch bản "cuộc số ng chung" của hã n không bao giờ có tôi với tính cách của riêng tôi, nhu cầ u của riêng tôi và thậm chí một chút tự do.

Phản ứng của tôi đố i với giấ c mơ của hấ n bỗng bị giã ng xé. Một mặt, đố i với tôi, chuyện đó dường như hế t sức bấ t bình thường. Chẳng ai có đấ u óc sáng suố t lại hình dung ra một cuộc số ng chung với kẻ mà mình đã bắ t cóc, đánh đập suố t nhiề u năm và giam câ m. Nhưng, cũng trong lúc đó, cái thế giới xa xôi, hấ p dẫn mà hấ n vẽ ra bấ t đâ u bám rễ trong tiê m thức của tôi. Tôi có một nỗi khát khao quyế t liệt được số ng cuộc đời bình thường. Tôi muố n gặp mọi người, muố n ra khỏi nhà, đi mua sắ m, bơi lội.

Ngă m mặt trời khi nào tôi muố n. Nói chuyện với một ai đó, bấ t luận về đề tài gì. Cuộc số ng chung này trong tâm trí của hặ n, mà tôi sẽ được phép có chút tự do, mà tôi có thể ra khỏi nhà dưới sự giám sát của hặ n, đố i với tôi, nhiệ u lúc dường như là tột đỉnh của những gì tôi được hưởng trên cõi đời này. Tự do, tự do thật sự, là điệ u mà tôi không thể mường tượng nổi sau bao nhiều năm tháng. Tôi sợ phải bước ra khỏi khuôn khổ đã thiế t lập - mà bên trong đó, tôi đã học được cách điệ u khiển từng phím một của chiế c bàn phím. Tôi đã quên mấ t âm thanh của tự do.

Tôi có cảm giác như một người lính được cho biế t ră ng sau chiế n tranh mọi thứ sẽ ổn thỏa. Cho dù lúc ấ y anh ta đã mấ t một chân - chỉ là một chuyện vặt vãnh. Đố i với tôi, theo dòng thời gian, có một điề u đã trở thành sự thật không thể tranh biện là tôi phải chịu đựng trước khi có thể bắ t đâ u "cuộc số ng tươi đẹp hơn". Cuộc số ng tươi đẹp hơn trong cảnh tù đày. Mày phải lấ y làm sung sướng tao đã tìm ra mày. Mày chẳng số ng nổi ngoài kia nữa đâu. Đă ng nào thì cũng có ai muố n có mày nữa đâu. Mày phải biế t ơn tao đã đưa mày về . Cuộc chiế n đã diễn ra trong đâ u tôi. Và nó đã hút lấ y những ngôn từ ấ y như một miế ng bông.

Nhưng thậm chí hình thức giam câ `m lơi lỏng này mà hă ´n đã hứa hẹn cũng chỉ hiện ra ở tương lai xa. Và hặ ´n trách tôi về ` điề `u đó. Một buổi tố ´i, hặ ´n nói trong bàn ặn, "Nề ´u mày không quá cao ngạo thì mình đã có thể có một cuộc số ´ng tươi đẹp hơn. Nề ´u biế ´t chặ ´c chặ ´n mày không bỏ trố ´n thì tao đã không phải nhô ´t và trói mày." Tôi càng lớn thì hặ ´n càng trút hoàn toàn trách nhiệm về `chuyện giam câ `m tôi sang cho tôi. Hặ ´n đánh tôi và nhô ´t tôi là lỗi của tôi - giá như tôi biế ´t hợp tác hơn, khiệm tố ´n hơn và phục tùng hơn thì tôi đã có thể số ´ng trên nhà với hặ ´n. Tôi phản bác, "Ông là người đã

nhố t tôi mà! Ông câ m tù tôi!" Nhưng dường như từ lâu hặ n đã mấ t khả năng nhìn ra thực tế đó. Và, ở một mức độ nào đó, hặ n đã lôi tôi theo cùng.

Vào những ngày thoải mái, hình ảnh này - hình ảnh của hắ n mà cũng đã trở thành hình ảnh của tôi - trở nên số ng thực. Vào những ngày tệ hại, hắ n trở nên khó lường hơn bao giờ hế t. Càng ngày hắ n lại càng thường xuyên dùng tôi như tấ m thảm chùi chân để trút bỏ tâm trạng tệ hại của hắ n. Tệ nhấ t là những đêm mà hắ n không thể ngủ vì bị cơn đau xoang mãn tính hành hạ. Nế u hắ n không ngủ được thì tôi cũng chẳng ngủ được. Nế u tôi nă m trên giường của tôi trong căn hà m vào những đêm â y, giọng của hǎ n vang trong loa hàng giờ liề n. Hǎ n kể lễ cho tôi nghe từng chi tiế t hǎ n đã làm gì trong ngày, rô i hỏi tôi từng chút, từng từ mà tôi đã đọc, từng việc mà tôi đã làm: "Dọn dẹp xong chưa? Chia thức ăn ra làm sao? Nghe gì trên radio vậy?"

Tôi phải trả lời, kể cho hặ n mọi chi tiế t tỉ mỉ, giữa đêm khuya, và nế u không có gì để kể thì tôi phải bịa ra chuyện gì đó để làm hặ n dịu đi. Có những đêm hặ n chỉ quấ y râ y tôi mà thôi: "Nghe lời! Nghe lời! Nghe lời!" Hặ n cứ lải nhải đề u đề u như thế trong máy bộ đàm. Giọng của hặ n vang dội trong cặn phòng nhỏ, tràn đâ y không gian để n từng góc kẹt. "Nghe lời! Nghe lời! Nghe lời!" Tôi không thể chặn được âm thanh â y, cho dù có vùi đâ u dưới gố i. Cái tiế ng â y cứ ra rả, làm tôi phát điên. Tôi không thoát được nó. Suố t ngày đêm nó báo cho tôi biế t rặ ng hặ n có toàn quyề n với tôi. Suố t ngày đêm nó báo cho tôi biế t rặ ng tôi không được bỏ cuộc. Trong những khoảnh khặ c sáng suố t, động lực sinh tô n và đào thoát một ngày kia của tôi mạnh mẽ không thể tưởng. Nhưng trong

sinh hoạt hă ng ngày, tôi khó mà có đủ sức lực để theo đuổi những ý nghĩ â y để n nơi để n chố n.

Công thức nấ u ăn của mẹ hấ n đặt trên bàn bế p. Tôi đã xem qua quá nhiệ u là n để n mức không thể sai sót: tách trứng ra; rây bột để làm bột nướng bánh; đánh lòng trắ ng trứng để n khi sánh lại. Hấ n đứng sau lưng tôi, quan sát một cách bô n chô n.

"Bà cụ không đánh trứng như vậy!"

"Bà cụ làm còn giỏi hơn!"

"Vụng về `quá đi. Cẩn thận đấ ´y!"

Một chút bột vãi ra quâ y. Hắ n hét lên và gắ t với tôi ră ng mọi việc quá lê mê . Mẹ hắ n, bánh trái... tôi đã cố hế t sức, nhưng bấ t luận tôi làm gì hắ n vẫn thấ y không đủ.

"Nê u bà cụ làm ngon hơn nhiê u, sao không nhờ bà cụ làm bánh đi?" Tôi buột miệng. Quá sức chịu đựng.

Hắ n nhảy dựng lên như một đứa trẻ ngang ngược, hấ t cả tô bột xuố ng sàn và xô tôi vào bàn bế p. Rô i hặ n lôi tôi vào trong hã m và nhố t lại. Bên ngoài trời đang sáng bạch, nhưng hặ n không cho tôi một tí ánh sáng nào cả. Hặ n biế t cách tra tấ n tôi.

Tôi nă m trên giường im lặng đu đưa. Tôi không khóc được mà cũng không tưởng tượng được mình đang bay bổng ở nơi nào. Cứ mỗi khi tôi cử động, cơn đau từ các vế t bâ m lại nhói lên. Nhưng tôi cố im lặng, cứ nă m đó trong bóng tố i đen đặc, như thể tôi đang văng ra khỏi không gian và thời gian.

Hắ n không vào. Chiế c đô ng hô báo thức của tôi gỗ nhịp thâ m lặng. Tôi ắ t đã thiế p đi trong một lúc mà không thể nhớ được. Mọi thứ quyện lại với nhau, những giá c mơ biế n thành cơn mê sảng mà tôi thấ y mình đang đi dọc theo biển với những đứa đô ng trang lứa. Ánh sáng trong giấ c mơ của tôi rực rỡ một cách lung linh, nước thì xanh thắm. Tôi bay trên một con diễ u ra khơi, gió lùa vào mái tóc của tôi, mặt trời thiêu đố t đôi cánh tay tôi. Cảm giác lúc ấ y như một sự xóa nhòa mọi ranh giới một cách tuyệt đố i, một cảm giác chông chênh của sự số ng. Trong cơn mê ảo, tôi đứng trên một sân khấ u còn bố mẹ tôi thì ở trong đám khán giả; tôi hát hùng hô n một ca khúc. Mẹ tôi vỗ tay, nhảy lên và ôm lấ y tôi. Tôi vận một chiế c váy xinh đẹp làm bă ng vải lấ p lánh, mỏng manh và tinh tế . Tôi cảm thấ y xinh tươi, mạnh khỏe và viên mãn.

Khi tôi thức giả c, căn phòng vẫn còn tố i. Đô ng hô báo thức của tôi vẫn gõ nhịp một cách đơn điệu. Đó là dấ u hiệu duy nhấ t cho thấ y thời gian không đứng yên. Bóng tố i vẫn bao trùm - trọn cả ngày.

Tổ i đó hấ n không xuố ng và sáng hôm sau cũng thể. Tôi đói, bụng tôi cố n cào và dâ n dâ n tôi cảm thấ y những cơn quặn thấ t. Tôi có một chút nước trong hâ m, nhưng chỉ có vậy thôi. Nhưng uố ng nước thì cũng chẳng giúp được gì hơn. Tôi không thể nghĩ để n điề u gì khác ngoài thức ăn. Tôi có thể làm mọi chuyện để đổi lấ y một mẫu bánh mì.

Trong ngày hôm đó, tôi càng lúc càng mấ t kiểm soát với cơ thể của mình, ý nghĩ của mình. Tôi cảm thấ y cơn đau trong dạ dày, sự yế u ớt, cảm giác chặ c chặ n rặ ng tôi đã vượt qua ranh giới và giờ đây hặ n sẽ bỏ mặc cho tôi chế t một cái chế t khô n đô n. Tôi cảm thấ y như thể tôi đang ở trên con tàu Titanic đang chìm dâ n. Ánh

sáng đã tắ t, con tàu đang nghiêng dâ n sang bên một cách không gì cứu vãn được. Không có đường thoát. Tôi cảm thấ y cái lạnh, và mặt nước tố i tăm đang dâng lên cao. Tôi cảm thấ y nó đang dâng lên trên đôi chân tôi, lưng tôi. Nó vỗ vào đôi cánh tay tôi, ngập lên mạn sườn tôi. Cao dâ n, cao nữa... Rô i! Một tia sáng chói lóa làm gương mặt tôi mù lòa trong phút chố c. Tôi nghe một vật gì đó rơi xuố ng sàn với âm thanh nghẹt lại. Rô i một giọng nói: "Đâ y, cho mày đó." Rô i tiế ng cửa sập lại.

Sửng số t, tôi ngước đâ u lên. Tôi ướt đẫm mô hôi và không biế t mình đang ở đâu. Biển nước cuố n tôi đi vào lòng khơi đã biế n mấ t. Nhưng mọi vật vẫn còn chao đảo. Và bên dưới tôi chẳng có gì cả, một khoảng đen hư vô, không một thứ gì cản được bàn tay tôi với mãi vào khoảng không hư vô. Tôi không biế t mình bị chìm trong ảo ảnh đó bao lâu, cho để n khi tôi nhận ra mình đang nă m trên chiế c giường tâ ng của mình trong căn hâ m. Thời gian trôi đi như bấ t tận cho để n lúc tôi vận đủ sức lực để là n mò để n chiế c thang và leo trở xuố ng, từng bậc một. Khi xuố ng đế n sàn nhà, tôi bò lồ m cô m. Bàn tay tôi chạm vào một túi nhựa nhỏ. Tôi háo hức xé bao ra bă ng những ngón tay run rẩy, vụng vê để n mức đô bên trong rơi ra tung tóe trên sàn nhà. Tôi hố t hoảng mò mẫm cho để n khi các ngón tay chạm được một thứ dài và lạnh. Một củ cà rố t? Tôi dùng tay phủi sạch và ngoạm lấ y. Hấ n đã quẳng một túi cà rố t vào trong hâ m. Quỳ gố i dưới sàn, tôi mò khấ p sàn nhà lạnh cóng cho để n khi tìm lại đủ tấ t cả thức ăn. Rô i tôi mang từng củ một vào giường. Mỗi là n leo lên thang đô i với tôi giố ng như một là n leo lên ngọn núi lớn, nhưng nó làm huyế t áp của tôi tăng lên. Cuố i cùng tôi ăn ngấ u nghiệ n, từng củ một. Bụng tôi sôi lên â m â m, co thấ t và quăn xiê t. Những mẫu cà rô t cuôn lên như thể đá sỏi trong da dày của tôi và con đau thật khủng khiế p.

Mãi để n hai ngày sau hắ n mới cho phép tôi lên trên nhà trở lại. Thậm chí khi leo câ u thang lên garage tôi phải nhắ m mắ t lại. Ánh sáng lờ mờ như thể cũng đã đủ làm lóa mắ t tôi. Tôi hít sâu biế t chắ c ră ng mình đã lại tiế p tục số ng sót.

"Bây giờ mày đã ngoan chưa?" hắ nhỏi tôi, khi tôi lên đế n trên nhà. "Mày phải ngoan hơn, nế u không tao sẽ nhô t mày nữa." Tôi quá yế u sức để cãi vã với hặ n. Ngày hôm sau tôi thấ y da phía trong đùi và trên bụng đã ngả màu vàng. Chấ t beta-carotene trong cà rô t đã tích tụ trong chút mỡ còn lại sau làn da trặ ng mỏng tang của tôi. Tôi nặng chỉ ba mươi tám ký, mười sáu tuổi và cao một mét bảy mươi lăm.

Tự cân mỗi ngày đã trở thành thói quen bản năng của tôi và tôi ngă m nhìn chiế c kim lùi lại mỗi ngày. Hặ n đã mấ t mọi ý thức về tỷ lệ và vẫn còn lên án tôi về chuyện quá mập mạp. Và tôi tin lời hặ n. Giờ đây tôi biế t ră ng chỉ số BMI của cơ thể mình lúc ấ y chỉ đạt 14,8. Tổ chức Y tế thế giới công bố ră ng chỉ số 15 là chỉ dấ u của tình trạng chế t đói. Chỉ số của tôi còn thấ p hơn thế.

Đói là một trải nghiệm thể chấ t ở mức cực độ. Thoạt đâ ù, ta vẫn còn cảm thấ y ổn. Khi nguô n dưỡng chấ t bị cấ t đi, cơ thể tự kích hoạt. Adrenaline tăng cao trong cơ thể, đột nhiên ta cảm thấ y dễ chịu hơn, dô ì dào sinh lực. Có lẽ đó là một cơ chế mà cơ thể dùng để báo hiệu: tôi vẫn còn nguô ìn dự trữ, bạn có thể dùng nguô ìn này để tìm kiế m thức ăn. Tuy nhiên, bị nhô t dưới hâ m thì không có cách gì để tìm kiế m thức ăn. Những đợt adrenaline chẳng có tác dụng gì. Rô ì tiế p theo dạ dày bắ t đâ ù réo và trí óc mơ tưởng về chuyện ăn uố ng. Mọi ý nghĩ chỉ xoay quanh một miế ng ăn sắ p tới. Sau đó, ta mấ t dâ n cảm giác về thực tại, rơi vào tình trạng mụ mị. Ta không còn mơ tưởng mà chỉ còn trôi giạt giữa các cõi giới. Ta nhìn

thấ y những bữa tiệc buffet, những đĩa mì Ý to tướng, bánh ngọt và kẹo, tấ t cả đề u mời mọc trước mặt. Một cơn ảo vọng. Những cơn quặn thấ t làm rung chuyển toàn bộ cơ thể, như thể dạ dày đang tự nhai ngấ u nghiế n chính nó. Cơn đau do đói quả thật không thể chịu nổi. Ta không thể nào hiểu được điề u đó nế u chỉ biế t đế n cảm giác đói khi dạ dày mới chỉ sôi lên một tí. Tay cũng không nhấ c lên nổi nữa, huyế t áp tụt thê thảm, và khi đứng dậy, hai mặ t tố i sã m khiế n ta ngã nhào.

Cơ thể tôi cho thấ y những dấ u hiệu rõ rệt của tình trạng thiế u thức ăn và ánh sáng. Tôi chỉ có da bọc xương. Những vế t bấ m tím hiện ra trên làn da trắ ng ở bắ p chân tôi. Tôi không biế t những vế t ấ y là do đói hay do lâu ngày thiế u ánh sáng. Nhưng nhìn những vế t ấ y thật đáng lo ngại, như những vế t trên một xác chế t.

Mỗi khi bỏ đói tôi một thời gian dài, sau đó hắ n thường cho tôi ăn trở lại từ từ cho để n khi tôi đủ sức làm việc. Phải mấ t một thời gian, bởi vì sau một trận đói dài, tôi chỉ có thể ăn một vài muỗng thức ăn. Mặc dù tôi chẳng mơ tưởng để n một thứ gì khác trong bao nhiều ngày, mùi đô ăn lại làm bụng tôi quặn lên. Khi tôi trở nên "quá khỏe" trở lại đố i với hắ n, hắ n lại bắ t đầ u không cho tôi ăn. Priklopil áp dụng hình thức bỏ đói một cách đầ y chủ đích: "Mày ngỗ nghịch quá, mày có nhiề u sức lực quá," đôi khi hắ n nói thể trước khi tước đi những phâ n ăn nhỏ nhoi cuố i cùng của tôi. Cũng đô ng thời, chứng rố i loạn ăn uố ng của hắ n đã truyề n sang cho tôi, cũng trở nên trâ m trọng. Sự thôi thúc của hắ n để n mức bức bách sao cho phải ăn uố ng lành mạnh đã diễn ra một cách kỳ quặc.

"Chúng ta sẽ uố ng một ly rượu vang mỗi ngày để phòng ngừa đau tim," một hôm hă n tuyên bố. Từ đó trở đi, tôi phải uố ng một ly rượu vang mỗi ngày. Tôi chỉ nhấ p vài ngụm, nhưng vị rượu làm tôi

góm ghiế c. Tôi nuố t ực ngụm rượu như thuố c đấ ng. Hặ n cũng chẳng thích rượu, nhưng tự ép hặ n phải uố ng một ly nhỏ trong bữa ăn. Đố i với hặ n thì chẳng bao giờ có chuyện lạc thú, mà chỉ là một nguyên tắ c mới mà hặ n - và cả tôi - phải tuân thủ nghiêm ngặt.

Thế rô i hã n tuyên bố chấ t tinh bột là kẻ thù của hã n: "Bây giờ chúng ta sẽ ăn kiêng theo lố i ketogenic." Đường, bánh mì và cả trái cây đề u bị cấ m. Tôi chỉ được ăn những thứ nhiề u mỡ và đạm, vẫn theo khẩu phâ n nhỏ, và với chế độ ăn này thân thể hố c hác của tôi ngày càng tệ hại hơn. Hâ u như mỗi khi bị nhố t trong hâ m nhiề u ngày mà không được ăn, tôi được cho ăn thịt mỡ và trứng ở trên nhà. Mỗi khi ăn với hã n, tôi nhai ngấ u nghiế n phâ n của mình càng nhanh càng tố t. Nế u ăn xong trước hã n, tôi có thể hy vọng hã n sẽ cho tôi thêm một miế ng nữa, vì hã n cảm thấ y khó chịu khi tôi nhìn hã n ăn.

Điề u tệ hại nhấ t là phải nấ u ăn khi tôi hoàn toàn đói lả. Một ngày kia hă n đặt một công thức nấ u ăn của mẹ hã n và một hộp cá tuyế t lên trên quâ y. Hã n gọt khoai tây, tẩm bột cá tuyế t, tách lòng trứng và nhúng những miế ng cá vào lòng trắ ng trứng. Rô i tôi hâm nóng dâ u trong chảo, lăn cá trong vụn bánh mì và chiên lên. Như thường lệ, hã n ngô i trong bế p bình phẩm những gì tôi làm:

"Mẹ tao còn làm nhanh gấ p mười lâ n."

"Dâ`u bị nóng quá rô`i đó, đô` ngu như bò."

"Đừng có gọt khoai sâu quá. Phung phí."

Mùi cá chiên ngào ngạt gian bế p, khiế n tôi phát điên. Tôi nhấ c từng miế ng cá ra khỏi chảo và đặt vào khăn giấ y để thấ m dâ u. Miệng tôi ứa nước bọt. Có nhiê u cá để n mức đủ để làm một bữa tiệc

linh đình. Chấ c tôi sẽ được ăn hai miế ng? Chấ c được ăn cả khoai tây nữa?

Tôi không nhớ chính xác mình đã làm gì sai trong lúc â´y. Tôi chỉ biê´t Priklopil đột nhiên nhảy dựng lên, giă`ng lâ´y đĩa cá mà tôi định đặt lên bàn bê´p ra khỏi tay tôi và quát vào mặt tôi, "Bữa nay mày không được ăn cái gì hê´t!"

Ngay lúc đó, tôi hoàn toàn mấ t kiểm soát. Tôi đói đế n độ có thể giế t người để được một miế ng cá. Một tay tôi chộp lấ y cái đĩa, tay kia chộp một miế ng cá và định tọng vội vàng vào trong miệng. Nhưng hặ n nhanh hơn và đánh văng miế ng cá ra khỏi bàn tay tôi. Tôi cố chộp một miế ng thứ hai, nhưng hặ n chụp lấ y cổ tay tôi và vặn mạnh để n mức tôi phải buông ra. Tôi thụp xuố ng sàn và nhặt nhạnh những mẩu cá rơi vãi trong lúc giặ ng co. Tôi cố nhét một mẩu bé tí xíu vào trong miệng. Nhưng ngay lập tức hặ n dùng tay chặn cổ tôi, dựng tôi dậy, lôi tôi đế n bố n rửa và ấ n đã u tôi xuố ng. Bàn tay còn lại của hặ n cạy rặng tôi ra và xiế t cổ tôi đế n lúc miế ng cá vặng ra trở lại. "Cho mày nhớ nhé." Rố i hặ n từ từ câ m đĩa cá trên bàn đi vào hành lang. Tôi đứng trước tủ bế p, nhục nhã và bấ t lực.

Hă n giữ cho tôi yế u sức bă ng cách áp dụng những phương pháp như thế - và dô n tôi vào chỗ vừa lệ thuộc lại vừa tri ân. Ta không thể trả đũa người cho mình ăn. Đố i với tôi, chỉ có một người có thể cứu tôi khỏi chế t đói. Đó cũng chính là kẻ đã bỏ đói tôi một cách có hệ thố ng. Cứ vậy, những khẩu phâ n ăn nhỏ nhoi đố i với tôi đôi khi dường như là những món quà hậu hĩnh. Tôi còn nhớ hế t sức số ng động món salad xúc xích mà mẹ hặ n thỉnh thoảng trộn vào dịp cuố i tuâ n mà để n giờ này đổ i với tôi vẫn còn là một món ngon đặc biệt. Khi được phép lên trên nhà sau hai, ba ngày ở dưới

hâ m, đôi khi hă n cho tôi một chén nhỏ món â y. Hâ u như chỉ có hành và vài lát cà chua còn ngâm xố t. Trước đó, hặ n đã lấ y hế t xúc xích và trứng. Nhưng những gì còn lại đố i với tôi cũng dường như là yế n tiệc. Và khi hặ n cho tôi thêm một miế ng trong đĩa của hặ n, hoặc đôi khi một lát bánh ngọt, thì tôi vui sướng quá đỗi. Rấ t dễ dàng trói buộc con người với một người nặ m giữ thức ăn của họ.

Ngày 1 tháng 3 năm 2004 là ngày mở màn phiên tòa xét xử kẻ giế t người hàng loạt Marc Dutroux tại Bỉ. Tôi vẫn còn nhớ rõ mồ n một vụ án này từ thời thơ ấ u. Tôi lên tám khi cảnh sát ập vào nhà hã n hồ i tháng 8 năm 1996 để giải thoát hai bé gái - Sabine Dardenne 12 tuổi và Laetitia Delhez 14 tuổi. Người ta cũng phát hiện ra thi thể của bố n thiế u nữ khác.

Suố t mấ y tháng trời tôi theo dõi tin tức về phiên tòa của hấ n trên đài phát thanh và truyề n hình. Tôi nghe về khổ nạn của Sabine Dardenne và đô ng cảm khi cô phải đố i diện với hung thủ tại tòa. Cô gái cũng đã bị quẳng vào một chiế c xe thùng chở hàng và bấ t cóc trên đường để n trường. Căn hã m mà cô bị nhố t còn nhỏ hơn cả căn hã m của tôi và câu chuyện bị giam câ m của cô cũng khác. Cô đã đi qua con ác mộng mà hấ n đã từng dọa tôi. Nhưng mặc dù có những điểm khác biệt quan trọng, vụ án này, vố n đã được phát giác hai năm trước vụ bấ t cóc của tôi, ấ t là đã đóng vai trò gợi ý cho kế hoạch bệnh hoạn của Wolfgang Priklopil. Tuy nhiên, không có chứng cứ gì về chuyện đó.

Phiên tòa này đã khuấ y động tôi mặc dù tôi không nhìn thấ y chính mình qua Sabine Dardenne. Cô gái đã được giải thoát sau 80 ngày bị câ m giữ. Cô vẫn còn tức giận và biế t ră ng mình đúng. Cô gọi kẻ bắ t cóc mình là "quái vật" và "tên khố n kiế p" và yêu câ u hắ n phải xin lỗi nhưng không được trong phiên tòa lúc đó. Cuộc

giam câ`m Sabine Dardenne diễn ra quá ngắ n nên cô chưa đánh mâ t chính mình. Lúc bấ y giờ, tôi đã bị giam giữ 2.200 ngày đêm đã ng đãng. Cảm nhận của tôi đã bắ t đâ`u thay đổi từ lâu. Về mặt trí tuệ, tôi biế t chắ c rã ng mình là nạn nhân của một vụ án. Nhưng, về mặt cảm xúc, sự tiế p xúc suố t một thời gian dài với chỉ mỗi kẻ bắ t cóc, một người câ n thiế t để tôi có thể số ng sót, đã khiế n tôi bị đô ng hóa với những hoang tưởng bệnh hoạn của hã n. Những hoang tưởng â y đã trở thành thực tại của tôi.

Tôi đã học được hai điể `u từ phiên tòa â´y. Trước hế´t, không phải lúc nào người ta cũng tin những nạn nhân của tội ác man rọ. Cả nước Bỉ dường như đề `u tin ră `ng Marc Dutroux chỉ là kẻ trong vai bình phong của một mạng lưới quy mô lớn, một mạng lưới ăn sâu để n cấ´p cao nhâ´t. Trên đài phát thanh tôi nghe những lời xỉ vả mà Sabine Dardenne phải hứng chịu vì cô không ủng hộ những giả thuyế´t â´y, trong khi cô luôn khăng khăng ră `ng cô chưa từng nhìn thâ´y một ai khác ngoài Dutroux. Và, thứ đế´n, người ta không đô `ng cảm với các nạn nhân và cảm thông với họ một cách chừng mực, nhưng có thể rấ´t nhanh chóng chuyển sang thái độ công kích và ruô `ng rẫy.

Cũng vào khoảng thời gian đó, tôi nghe tên tôi trên đài phát thanh lâ n đâ u tiên. Tôi đã vặn sang đài văn hóa Áo Ö1 để nghe các tác phẩm sáng tác thì đột nhiên tôi nhảy dựng lên: "Natascha Kampusch". Suố t sáu năm trời, tôi chưa nghe một ai nhấ c đế n cái tên â y. Kẻ duy nhấ t có thể nói ra cái tên â y thì lại câ m tôi dùng tên của tôi. Xướng ngôn viên trên đài phát thanh đã nhấ c đế n tên tôi vì liên quan đế n một cuố n sách mới viế t của Kurt Totzer và Günther Kallinger mang tựa đề Spurlos - die spektakulärsten Vermisstenfälle der Interpol , tức là Không một dấ u vế t - Những

vụ mấ t tích kỳ lạ nhấ t của Interpol . Các tác giả đã kể về cuộc nghiên cứu của họ - và về tôi. Một vụ bí hiểm mà họ kể ră ng không có một manh mố i và thi thể nào. Tôi ngô i trước radio và chỉ muố n thét lên: *Tôi đây này! Tôi còn số ng!* Nhưng sẽ chẳng có ai nghe thấ y tôi.

Sau buổi truyề n thanh ấ y, tình cảnh của tôi dường như còn vô vọng hơn bao giờ hế t. Tôi ngô i trên giường và đột nhiên thấ y rõ ràng mọi thứ. Tôi biế t mình không thể số ng cả đời như thế này. Tôi cũng biế t ră ng tôi sẽ không còn được giải cứu nữa và chuyện thoát ra dường như là hoàn toàn không thể. Chỉ có một cách.

Ngày hôm â´y không phải là lâ`n đâ`u tiên tôi định tự tử. Lẳng lặng biế´n mấ´t vào cõi hư vô xa xăm nơi không còn nỗi đau và cảm giác - lúc â´y tôi nghĩ đế´n cách â´y như một hành động của quyề`n uy. Nế´u không thì tôi chẳng có mấ´y quyề`n quyế´t định về` cuộc số´ng của mình, thân thể của mình và hành động của mình. Kế´t liễu cuộc đời của chính mình dường như là con chủ bài cuố´i cùng của tôi.

Ở tuổi mười bố n tôi đã từng thử nhiệ u là n không xong bă ng cách tự treo cổ với các thứ quâ n áo. Tôi đã rạch da bă ng một cây kim may cỡ lớn và tiế p tục ghim vào da cho để n khi không chịu nổi nữa. Cánh tay tôi đau khôn xiế t, nhưng lúc ấ y nó cũng giải tỏa nỗi đau bên trong. Đôi khi ta thấ y nhẹ nhõm khi nỗi đau thể xác lấ n át nỗi đau tinh thâ n trong một vài khoảnh khắ c.

Lâ n này tôi muố n chọn một cách khác. Chuyện diễn ra vào một buổi tố i khi hã n nhố t tôi xuố ng hâ m và tôi biế t rã ng để n hôm sau hã n mới trở xuố ng. Tôi dọn dẹp phòng gọn ghẽ, gấ p vài chiế c áo thun lại và nhìn lâ n cuố i chiế c váy bă ng vải flanen mà tôi đã mặc khi bị hấ n bắ t cóc, giờ đây đang treo trên mắ c áo bên

dưới giường. Trong tâm tưởng, tôi từ biệt mẹ tôi. "Hãy tha thứ cho con vì giờ đây con ra đi. Và con lại ra đi mà chẳng nói một lời nào," tôi thì thào. Làm gì có chuyện gì?

Rô i tôi từ từ đi để n chỗ bế p và bật nó lên. Khi bế p bắ t đâ u nóng đỏ, tôi đặt giấ y tờ và các cuộn giấ y vệ sinh lên. Mấ t một lúc thì giấ y bắ t đâ u bố c khói - nhưng cách này có hiệu quả. Tôi trèo lên thang để chui vào giường và nă m xuố ng. Căn hâ m sẽ ngập trong khói và tôi sẽ nhẹ nhàng trôi ra khỏi một cuộc đời vố n không còn là của tôi nữa.

Tôi không biế t mình nă m trên giường chờ chế t trong bao lâu. Dường như tôi chờ đợi thời gian trôi đi để n vô tận.

Nhưng rô i mọi chuyện xảy ra khá nhanh. Khi khói cay xè xộc vào phổi, ban đâ `u tôi hít vào sâu. Nhưng rô `i ý chí sinh tô `n mà tôi cho ră `ng đã mâ ´t bỗng trỗi dậy toàn lực. Từng thó thịt trên người tôi bỗng chực muố n thoát ra. Tôi bắ ´t đâ `u ho. Tôi dùng gố ´i che miệng lại và tụt nhanh xuố ´ng thang. Tôi mở vòi nước, hứng giẻ lau dưới vòi và phủ lên giấ ´y bìa đang cháy khét trên bế ´p lò. Nước kêu xèo xèo, khói cay lại càng thêm dày. Trong cơn ho và nước mắ ´t giàn giụa, tôi khua khăn tắ ´m trong phòng để xua tan khói. Trí não tôi cuố ´ng cuố `ng nghĩ cách làm sao để che giấ ´u hắ ´n âm mưu tự làm chế ´t ngạt của mình. Tự tử, hành vi đỉnh điểm của sự bấ ´t tuân, là điề `u sai trái tệ hại nhấ ´t không thể tưởng tượng được.

Nhưng sáng hôm sau căn hâ m vẫn bố c mùi khét lẹt như bế p lò. Priklopil bước vào, hít hà, không khí làm hắ n nổi điên. Hặ n lôi tôi ra khỏi giường, giặ ng lấ y người tôi và quát vào mặt tôi. Làm sao tôi dám âm mưu để thoát khỏi hặ n! Làm sao tôi dám lạm dụng sự tin

cậy của hặ n như thế ! Gương mặt hặ n lộ ra một cảm xúc trộn lẫn giữa cơn tức giận vô chừng và cả nỗi sợ. Sợ tôi có thể hủy hoại mọi thứ.

9. E SỢ CUỘC SỐ NG

Nhà tù trong tâm trí của tôi đã được khánh thành

Những cú đấm và đá, xiết cổ, vết cào, bầm giập trên cổ tay, bị xô vào khung cửa. Bị đánh bằng búa (hạng nặng) và đấm vào vùng bụng. Tôi bị bầm ở xương hông bên phải, bắp tay phải (5x1cm) và cánh tay (đường kính 3,5cm), phía ngoài bắp đùi trái và phải (bên trái dài 9-10cm và bầm tím đen, rộng 4cm) cũng như trên hai vai. Các vết trầy xước trên cả hai đùi, bắp chân bên trái.

Trích nhật ký, tháng giêng 2006

TÔI ĐƯỢC MƯỜI BẢY TUỔI khi hặ n mang cuộn video bộ phim *Pleasantville* vào trong hâ m. Chuyện phim kể về một cậu bé trai và em gái lớn lên tại Mỹ trong thập niên 1990. Ở trường thì thâ y cô nói về triển vọng tương lai nghệ nghiệp đâ y u ám, về bệnh AIDS và nguy cơ hành tinh bị hủy diệt do biế n đổi khí hậu. Ở nhà thì bố mẹ đã ly hôn toàn tranh cãi với nhau qua điện thoại xem ai sẽ nhận bọn trẻ vào dịp cuố i tuâ n. Với bạn bè thì cũng chỉ toàn những chuyện rắ c rố i. Hai anh em đã đào thoát vào thế giới của một bộ phim truyề n hình từ thập niên 1950: "Chào mừng đã để n với Pleasantville! Nơi chố n của luân lý và thanh lịch. Với những lời chào đón nô ng nhiệt. Thức ăn tử tế . Chào mừng bạn đã đế n với thế giới hoàn hảo tại Pleasantville. Chỉ có trên TV Time!" Tại Pleasantville người mẹ dọn bữa tố i ngay đúng khi người cha đi làm về . Trẻ con thì ăn diện đẹp đẽ và lúc nào chơi bóng rổ cũng ném trúng rỗ. Cả thế giới chỉ gồ m có hai con đường và lính cứu hỏa chỉ

có mỗi một nhiệm vụ: giải cứu lũ mèo mặ c kẹt trên cây. Bởi vì ở Pleasantville chẳng có hỏa hoạn.

Sau một trận tranh giành chiế c điể u khiển từ xa, hai anh em đột nhiên rơi vào Pleasantville. Cả hai bị kẹt trong thế giới lạ lẫm này, nơi mà không có màu sắ c gì cả và cư dân thì số ng theo những quy luật mà cả hai đề u không thể hiểu nổi. Khi hai anh em thích ứng và hòa nhập được vào xã hội này thì mọi thứ ở Pleasantville có thể hế t sức tươi đẹp. Nhưng khi cả hai phá luật thì những cư dân thân thiện nơi đây bỗng biế n thành một đám người cuố ng nộ.

Bộ phim là một câu chuyện ngụ ngôn về chính đời số ng mà tôi đang trải qua. Đố i với hă n, thế giới bên ngoài đô ng nghĩa với những ngôi thành cổ Sodom và Gomorrah: hiểm họa, sự nhơ nhuố c và xấ u xa lắn khuấ t khắ p nơi. Một thế giới mà đố i với hã n là hiện thân của những gì hã n đã thấ t bại và muố n bản thân hã n, và tôi, tránh xa. Thế giới của hã n và tôi ở phía sau những bức tường màu vàng sẽ giố ng như Pleasantville: "Có muố n ăn thêm bánh biscuits không? - Cám ơn nhé." Đó là một ảo giác mà hã n cứ dựng lên mãi trong lúc tán gẫu: hã n và tôi có thể có một cuộc số ng tươi đẹp như thế . Trong ngôi nhà ấ y với vẻ ngoài tinh tươm để n mức sáng lóa và đô đạc rập khuôn theo lố i truyề n thố ng. Nhưng hã n vẫn đang tạo dựng ảo mộng, vun đã p cho cuộc số ng mới - của hã n và tôi - và ngay sau đó lại vật vã với những nă m đấ m của hã n.

Trong phim *Pleasantville* có một cảnh mà ai đó thố t ra, "Thực tại của tôi chỉ là những gì tôi biế t." Khi tôi là ngiở nhật ký của tôi ngày hôm nay, đôi khi tôi sửng số t vì thấ y mình đã thích ứng một cách tài tình với kịch bản của Priklopil với bao nhiều sự mâu thuẫn trong đó:

Nhật ký thân yêu, đã để n lúc ta phải trải lòng hoàn toàn mà không che giấ u chút gì nữa về nỗi đau mà ta đã nế m trải. Chúng ta hãy bắ t đâ u từ tháng mười nhé. Ta không còn biế t mọi chuyện đã bắ t đâ u thể nào, nhưng những gì đã diễn ra thì không hay lắ m. Hắ n đã trô ng những bụi cây làm hàng rào. Trông thật đẹp. Có lúc hắ n trô ng không mỹ mãn lắ m, và khi hắ n làm việc không mỹ mãn thì hắ n lại hành hạ ta.

Mỗi khi hă n bị nhức đà u và uố ng một viên thuố c, hặ n bị dị ứng và điể u đó có nghĩa là hặ n bặ t đâ u chảy nước mũi giàn giụa. Nhưng bác sĩ đã cho hă n thuố c để uố ng. Trong bấ t kỳ trường hợp nào, mọi chuyện đề `u rấ t phức tạp. Có những tình cảnh khó chịu lặp đi lặp lại. Vào cuố i tháng mười, đô `đạc trong phòng ngủ được giao để n với cái tên bóng bẩy Esmerelda. Mê `n, gố i và nệm giao để n có phâ n sớm hơn. Mọi thứ dĩ nhiên đề u không gây dị ứng và có thể giặt được ở nhiệt độ cao. Khi giường được giao để n, ta phải phụ hă n tháo chiế c tủ áo cũ ra. Việc này mấ t khoảng ba ngày. Hấ n và ta phải tháo rời từng mảnh, khiêng những cánh cửa nặng trịch lộng kính vào phòng đọc sách, cửa hông và kệ sách thì khiêng xuố ng tâ ng dưới. Rô i cả hai vào trong garage và mở tấ t cả đô gỗ và một phâ n của chiế c giường. Đô gỗ gô m có hai chiế c bàn kê ở đã u giường, mỗi chiế c có hai ngặn kéo và quai nă m bă ng đô ng thau ưng vàng, hai tử kê bát đĩa, một tử cao, hẹp có... [chưa viế t xong]

Quai nă m bă ng đô ng thau ửng vàng, được đánh bóng bởi người nội trợ hoàn hảo, người dọn bữa tố i lên bàn ăn, nấ u theo công thức của người mẹ còn hoàn hảo hơn nữa của hặ n. Khi tôi chu toàn mọi việc và tuân thủ theo đúng những gì đã được vạch ra, ảo ảnh ấ y tô n tại được trong một thoáng. Nhưng chỉ câ n lệch khỏi kịch bản, mà

không ai đưa trước cho tôi xem, tôi sẽ bị trừng phạt một cách nặng nề `. Tính khí thấ ´t thường của hã ´n đã trở thành kẻ thù hung bạo nhấ ´t của tôi. Kể cả khi tôi tin rã `ng mình đã làm tố ´t mọi chuyện, kể cả khi tôi tưởng chừng như tôi biế ´t sẽ câ `n đế ´n đạo cụ gì vào bấ ´t kỳ thời điểm nào, tôi vẫn không được an toàn trước mặt hã ´n. Chỉ câ `n một cái nhìn đọng lại ở hã ´n quá lâu, một cái đĩa trên bàn không đúng ý - mặc dù ngày hôm trước là đúng ý, là đủ để hã ´n nổi cơn cuô `ng nộ.

Vê sau có lúc tôi đã viế t trong số:

Những cú đấ m giáng vào đâ u, vào vai phải, vào bụng, vào lưng và vào mặt, cũng như vào tai và vào mặ t. Những cơn cuố ng nộ bùng phát bấ t chợt ngoài khả năng kiểm soát, thấ t thường và thái quá. Tiế ng quát, những lời nhục mạ, xô đẩy trong khi tôi đang leo câ u thang. Không cho thở, ngô i lên người tôi và bịt miệng lẫn mũi, xiế t cổ tôi. Ngô i lên các khớp xương tay tôi, quỳ lên các khớp đố t ngón tay tôi, vặn tay tôi. Trên cánh tay tôi vẫn còn những vế t bâ m hình ngón tay và vế t trâ y xước bên cánh tay trái. Hắ n ngô i lên đâ u tôi hoặc quỳ lên bụng tôi, nện đâ u tôi xuố ng sàn nhà thật lực. Trò này diễn ra nhiê u lâ n với tấ t cả sức mạnh của hă n, khiế n tôi bị đau đâ u và cảm thấ y buô n nôn. Rô i tới tấ p những cú đấ m, đô đạc quẳng vào người tôi, xô tôi một cách thô bạo vào chiế c bàn ở đâ u giường.

Chiế c bàn ở đâ u giường với quai nă m bă ng đô ng thau.

Thế rô i hă n lại cho tôi những điệ u khiế n tôi có ảo giác ră ng hặ n quan tâm. Chẳng hạn, hặ n cho tôi để tóc dài trở lại. Nhưng đó chỉ là một phâ n trong kịch bản hặ n soạn sẵn. Vì sau đó tôi phải

nhuộm tóc thành màu vàng óng để khóp với hình ảnh của hã n vê một người phụ nữ lý tưởng: vâng lời, chăm chỉ, tóc vàng.

Tôi càng ngày càng có nhiệ u thời gian hơn ở trên nhà, trải qua hàng giờ để hút bụi, dọn dẹp và nấ u nướng. Lúc nào cũng thế, hặ n không rời mặ t khỏi tôi lấ y một giây. Ước muố n kiểm soát tôi hoàn toàn của hặ n đã đạt đế n độ hặ n tháo tấ t cả cửa buô ng vệ sinh ra khỏi bản lệ : tôi không được ở ngoài tâ m mặ t của hặ n đế n hai phút. Sự hiện diện thường trực của hặ n khiế n tôi rơi vào trạng thái tuyệt vọng.

Nhưng hặ n cũng là tù nhân đố i với kịch bản của chính hặ n. Mỗi khi nhô t tôi vào hà m, hặ n phải cung cấ p cho tôi thức ặn... Mỗi khi đưa tôi lên nhà, hặ n phải bỏ ra từng phút để giám sát tôi. Phương pháp của hặ n lúc nào cũng như nhau. Nhưng áp lực với hặ n thì lớn dà n. Nế u một trăm cú đấ m không làm tôi nao núng thì sao? Khi ấ y hặ n cũng sẽ thấ t bại trong chính Pleasantville của hặ n. Và không có đường về .

Priklopil hiểu được rủi ro này. Kế t quả là hặ n làm mọi thứ để tôi hiểu điệ u gì đang chờ đợi tôi nế u tôi rời bỏ thế giới của hặ n. Tôi còn nhớ một tình huố ng hặ n nhục mạ tôi thậm tệ đế n độ tôi bỏ chạy ngay lập tức vào trong nhà.

Một buổi trưa tôi đang làm việc trên nhà và nhờ hắ n mở cửa sổ. Tôi chỉ muố n có thêm chút không khí trong lành, được nghe tiế ng chim ríu rít ngoài trời. Hắ n quát tôi, "Mày chỉ muố n tao mở cửa để mày thét lên và bỏ chạy."

Tôi thê ră ng hă n cứ tin là tôi sẽ không bỏ chạy. "Tôi sẽ ở lại, tôi hứa. Tôi sẽ không bao giờ chạy."

Hấ n nhìn tôi ngờ vực, rô i túm bấ p tay tôi và lôi tôi ra cửa chính. Ngoài trời đang sáng bạch, và mặc dù đường phố không có người, hành động của hấ n vẫn rủi ro. Hấ n mở cửa ra và xô tôi ra ngoài mà vẫn không nới bàn tay đang túm lấ y tôi. "Đi, chạy đi! Để xem mày chạy được bao xa với cái bộ dạng đó!"

Tôi điể ng người vì sợ và xấ u hổ. Tôi hấ u như chẳng mặc gì cả và cố tìm cách che thân với bàn tay còn lại. Nỗi xấ u hổ vì sợ một người lạ nhìn thấ y mình quá hố c hác, với đã y những vế t bã m và mái tóc cụt ngủn lởm chởm trên đã u, còn lớn hơn cả ước vọng mong manh được một ai đó nhìn thấ y và thắ c mắ c.

Hă n làm điể u đó vài lâ n, xô tôi ra trước cửa nhà trong trạng thái trâ n trụi và bảo, "Đi, chạy đi! Để xem mày chạy được bao xa." Mỗi lâ n như thế , thế giới bên ngoài ngày càng trở nên đáng sợ hơn. Tôi phải đố i diện với một sự mâu thuẫn ghê gớm giữa khát vọng muố n biế t thế giới bên ngoài và nỗi sợ phải dấ n thân. Nhiê u tháng trời tôi đã nài nỉ suố t để được ra ngoài một lúc và hặ n bảo, "Mày muố n gì ở ngoài kia? Mày không thiế u thứ gì cả. Ngoài kia cũng hệt như trong này. Với lại, đi ra ngoài mày sẽ hét lên, và tao sẽ phải giế t mày."

Đế n lượt mình, chính hặ n cũng bị dao động giữa cơn hoang tưởng bệnh hoạn, nỗi sợ bị phát giác tội ác và ước mơ về một đời số ng bình thường mà hặ n với tôi sẽ đi ra thế giới ngoài kia. Đó là một cái vòng tròn độc địa luẩn quẩn, và càng cảm thấ y bế tặ c, hặ n lại càng hung tợn với tôi. Như trước kia, hặ n lại bạo hành cả về tâm lý lẫn thể xác. Hặ n dẫm đạp một cách không thương tiế c lên chút tự tôn còn sót lại của tôi và nện đi nện lại vào tai tôi những lời lẽ: "Mày là đô vô dụng. Mày phải biế t ơn tao đã đem mày về . Chẳng ai muố n có mày." Hặ n bảo tôi rặ ng bố mẹ tôi đã đi tù và chẳng

còn ai số ng trong căn hộ cũ của gia đình tôi. "Mày bỏ trố n thì chạy đi đâu? Ngoài kia chẳng ai muố n nhận mày cả. Mày sẽ bò trở về đây với tao một cách hố i tiế c." Rô i hă n khăng khăng nhă c cho tôi nhớ ră ng hă n sẽ giế t bấ t kỳ một ai tình cờ nhìn thấ y tôi âm mưu bỏ trố n. Hă n bảo tôi những nạn nhân đâ u tiên có lẽ sẽ là những người láng giê ng. Và chă c chă n tôi không muố n chịu trách nhiệm về chuyện đó, phải không?

Hắ n ám chỉ những người trong ngôi nhà bên cạnh. Kể từ lúc thỉnh thoảng bơi trong bể bơi của họ, tôi cảm thấ y có sự kế t nổ i với họ một cách đặc biệt. Như thể họ là những người đã cho phép tôi tận hưởng những cuộc giải thoát nho nhỏ ra khỏi đời số ng thường ngày ở ngôi nhà này. Tôi chưa bao giờ nhìn thấ y họ, nhưng buổi tố i khi đứng trên lâ u, đôi khi tôi nghe tiế ng họ gọi lũ mèo của họ. Giọng của họ thật thân thiện và quan tâm. Như những người ân câ n với những ai phụ thuộc vào họ. Priklopil cố gặ ng giữ liên lạc với họ phâ n lớn ở mức tổ i thiểu. Đôi khi họ mang cho hặ n bánh ngọt hoặc một món đô lưu niệm sau khi đi du lịch. Một ngày kia họ bấ m chuông trong khi tôi đang ở trong nhà và tôi phải trố n thật nhanh vào trong garage. Tôi nghe giọng của họ khi họ đứng trước cửa với hặ n, biế u hặ n thức ăn họ nấ u. Hặ n luôn luôn quẳng đi ngay những thứ ấ y. Với nỗi ám ảnh về vệ sinh, hặ n không bao giờ ăn một miế ng nào vì gớm.

Khi hă n đưa tôi đi ra ngoài là n đà u, tôi không có cảm giác vê sự giải thoát. Tôi đã mong chờ biế t bao để rố t cục được đi ra khỏi căn buô ng giam. Tuy nhiên, tôi ngô i ở ghế bên cạnh và điế ng người vì sợ. Hấ n đã tập dượt để tôi trả lời chính xác nế u có ai đó nhận ra tôi: "Trước tiên mày phải ra vẻ không biế t họ đang nói gì. Nế u không được thì mày nói, "Không, ông nhâ m người rô i". Còn

nế u có ai hỏi tao mày là ai, mày là cháu tao." Natascha đã không còn tô `n tại từ lâu. Rô `i hǎ n khỏi động máy xe và lái châ `m chậm ra khỏi garage.

Hắ n và tôi chạy trên đường Heinestrasse ở Strasshof: những khu vườn trước nhà, những bụi cây hàng rào và những ngôi nhà của các gia đình ở bên trong. Đường phố không có người. Tôi cảm nhận được tim của mình đang đập trong cổ họng. Lâ n đâ u tiên trong bảy năm trời tôi rời khỏi ngôi nhà của hắ n. Hắ n lái xe đi trong một thế giới mà tôi chỉ biế t trong ký ức và những bộ phim video ngắ n ngủi mà hắ n đưa cho tôi mấ y năm trước. Những hình ảnh thoáng qua về Strasshof, thình thoảng có vài người. Khi hắ n rẽ ra con phố chính và nổ i đuôi vào dòng xe đông đúc, trong khóe mắ t tôi nhìn thấ y một người đàn ông đang đi trên via hè. Ông ta bước đi một cách đơn điệu đế n kỳ lạ, không bao giờ dừng bước, không bao giờ lệch bước, như một chú lính đô chơi vặn dây cót mà đã ng sau lưng có cái nút thò ra.

Mọi thứ tôi nhìn thấ y dường như đề u phi thực. Cứ như là n đâ u tiên tôi đứng trong vườn ban đêm vào năm mười hai tuổi; sự ngờ vực xâm chiế m lấ y tôi khi nhìn thấ y sự hiện diện của những con người này, những người đang di chuyển thật an nhiên và thờ ơ trong một môi trường mà tôi đã biế t, nhưng lại trở nên hoàn toàn xa lạ với tôi. Ánh sáng chói chang tràn ngập lên vạn vật như thể được soi rọi từ một chiế c đèn chiế u khổng lô . Ngay lúc ấ y tôi đoan chắ c rằ ng hã n đã sắ p xế p mọi thứ. Đó là cảnh phim của hã n, bộ phim *Truman Show* hoành tráng của hã n. Tấ t cả mọi người ở đây đề u là diễn viên phụ, mọi thứ đề u diễn ra theo kịch bản để tôi tin rã ng tôi đang được đi ra ngoài, trong khi thực tế là tôi vẫn còn bi ket trong

một căn buô ng giam còn lớn hơn. Mãi về sau tôi mới biế t ră ng mình đã bị kẹt trong nhà tù tâm lý của chính mình.

Rời khỏi Strasshof, xe chạy xuyên qua đô ng quê một chút và dừng lại ở một cánh rừng nhỏ. Tôi được phép xuố ng xe một lúc. Không khí đượm mùi cỏ, mùi củi và bên dưới chân tôi ánh nă ng mặt trời lấ p lánh trên những cọng lá thông khô. Tôi quỳ xuố ng và từ tố n áp bàn tay xuố ng đấ t. Lá thông châm vào tay tôi, để lại những về t đỏ trên lòng bàn tay. Tôi đi mấ y bước và áp trán vào một thân cây. Vỏ cây xù xì ấ m áp dưới nă ng mặt trời và tỏa ra mùi nhựa thơm nỗ ng. Cũng hệt như những thân cây tôi còn nhớ trong thời thơ ấ u.

Trên đường vê , cả hai chẳng ai nói tiế ng nào. Khi hặ n thả tôi xuố ng trong garage và nhố t tôi xuố ng hâ m, một nỗi buô n sâu lặ ng chợt trào lên trong tôi. Tôi đã mong chờ biế t bao lâu để nhìn thấ y thế giới bên ngoài, đã hình dung cảnh quan ấ y với những màu sắ c số ng động nhấ t. Thế mà giờ đây tôi đã đi qua nó như thể đó là một thế giới tưởng tượng. Đời thực của tôi đã trở thành mảnh giấ y dán tường hình cây bulô trong phòng bế p. Đây là nơi mà tôi biế t cách phải đi lại như thế nào. Ở ngoài kia, tôi mò mẫm xung quanh như thể bị lạc vào một bộ phim.

Cảm giác ấ y lại dâng trào phâ `n nào trong lâ `n kế ´ tiế ´p tôi được đi ra ngoài. Hặ ´n đã trở nên vững tin với thái độ phục tùng và sợ hãi của tôi khi thử đi ra khỏi nhà lâ `n đâ `u. Chỉ vài ngày sau hặ ´n lại đưa tôi để ´n một cửa hiệu trong phố ´. Hặ ´n đã hứa sẽ cho phép tôi lựa một món nào đó hay ho ở đó. Hặ ´n đậu xe trước cửa hiệu và lại rít lên với tôi, "Không nói một tiế ´ng nào. Nế ´u không mọi người trong đó sẽ tiêu mạng." Rô `i hặ ´n bước ra, đi vòng qua phía bên kia xe và mở cửa cho tôi.

Tôi đi phía trước hắ n, vào trong cửa hiệu. Tôi có thể nghe thấ y tiế ng hắ n thở nhè nhẹ ngay phía sau tôi và tưởng tượng rã ng bàn tay hắ n trong túi áo khoác đang ghìm một khẩu súng ngắ n, sẵn sàng nhả đạn vào bấ t kỳ ai nế u tôi manh động. Nhưng tôi sẽ ngoạn ngoãn. Tôi chẳng muố n gây nguy hại cho một ai. Tôi sẽ không bỏ chạy. Tôi chẳng muố n gì hơn là nế m thử một chút hương vị đời số ng mà những thiế u nữ khác đô ng trang lứa đề u xem là chuyện đương nhiên: đi lướt qua các quâ y mỹ phẩm trong cửa hiệu. Mặc dù tôi không được phép trang điểm - hǎ n còn chẳng cho tôi mặc quâ n áo bình thường - tôi vẫn làm cho hǎ n nhượng bộ. Tôi được phép chọn hai món mà các thiế u nữ thường dùng.

Đô i với tôi, thuố c bôi mi mặ t là một thứ thiế t yế u không thể thiế u được. Tôi đã đọc được điể u đó trong các tờ tạp chí tuổi teen mà hặ n thỉnh thoảng mang vào hã m. Tôi đã đọc đi đọc lại những trang về thủ thuật trang điểm, tưởng tượng mình đang tự làm đẹp để đi để n một hộp đêm là n đà u. Cười nói và làm dáng với những đứa bạn gái trước gương, thử hế t chiế c áo này để n áo khác. *Tóc tớ được không? Nào, đi thôi!*

Còn giờ đây, tôi đang đứng giữa những hàng kệ dài bày cơ man nào là lọ và ô ng thuô c mà tôi không quen thuộc. Những món này có một sức hút ma quái với tôi, nhưng cũng làm tôi bấ t an. Quá nhiê u thứ một lúc, tôi không biế t phải làm gì, và tôi sợ đánh rơi một món nào đó.

"Nào, nhanh lên!" Tôi nghe giọng nói đặ ng sau. Tôi vội vàng chộp lấ y một ố ng thuố c bôi mi mặ t và chọn một lọ nhỏ tinh dâ u bạc hà trên kệ gỗ. Tôi muố n mở nặ p lọ trong căn hã m với hy vọng nó sẽ át đi mùi ẩm mố c. Suố t thời gian ấ y hặ n đứng ngay phía sau tôi. Hặ n làm tôi bô n chô n; tôi cảm thấ y như một kẻ tội phạm

chưa bị nhận diện nhưng sẽ bị phát giác bấ t kỳ lúc nào. Tôi cố gă ng bước để n quâ y tính tiê n một cách bình thường hế t mức. Một phụ nữ tròn trịa ngô i đó, chặ c trạc năm mươi tuổi, có những lọn tóc xám loặn xoặn. Khi cô ta gọi tôi một cách thân thiện bặ ng cụm từ *Grüss Gott!* , tôi giật mình. Đó là những từ đâ u tiên mà một người lạ nói với tôi sau hơn bảy năm. Lâ n cuố i cùng tôi nói chuyện với một người không phải là chính mình hoặc hặ n là khi tôi vẫn còn là một đứa bé con phục phịch. Giờ đây cô thu ngân chào tôi như một khách hàng trưởng thành thực thu. Cô ta nói chuyên với tôi bă ng danh xưng trang trọng Sie và mim cười trong khi lẳng lặng đặt hai món đô lên băng chuyê n. Tôi biế t ơn quá đỗi người phụ nữ ấ y đã chú ý để n tôi, đã nhìn thấ y tôi thật sự tô n tại. Tôi có thể đứng tại quâ v tính tiê n â v hàng giờ đô ng hô, chỉ để cảm nhân sư gâ n gũi với một người khác. Tôi không hệ` thoáng có ý nghĩ câ`u cứu cô ta. Hă n đứng đó, mà tôi tin là có vũ khí, chỉ cách vài centimet. Tôi không bao giờ định gây nguy hại cho người phụ nữ â y, một người mà chỉ trong một thoáng ngắ n ngủi, đã cho tôi cảm giác tôi thật sự đang sô ng.

Trong vài ngày sau đó, tình trạng đánh đập tôi lại gia tăng. Hắ n lại liên tục nhố t tôi lại một cách giận dữ, tôi lại liên tục nă m trên giường với đâ y những vế t bâ m, giã ng co với chính mình. Mình không được phép để cho chính mình bị nuố t chứng bởi con đau. Mình không được bỏ cuộc. Mình không được lùi bước với ý nghĩ ră ng tình trạng giam câ m này là điề u hay ho nhấ t xảy đế n với mình. Tôi phải tự nhắ c đi nhắ c lại với mình rã ng mình không may mã n phải số ng với kẻ bắ t cóc này, bấ t chấ p những gì hã n cứ mãi nhô i vào đâ u tôi. Lời lẽ của hã n bủa vây tôi như cạm bẫy. Mỗi khi tôi nă m cuộn mình đau đớn trong bóng tố i, tôi biế t hã n sai. Nhưng trí não con người lại nhanh chóng kìm nén những tổn thương.

Ngày hôm sau tôi đã lại vui vẻ trôi theo cái ảo ảnh ră ng mọi chuyện không hoàn toàn tệ hại, và tin vào những sản phẩm tưởng tượng của hă n.

Nhưng nế u muố n thoát khỏi hâ m ngục, tôi phải gạt bỏ được những cạm bẫy này.

Tôi muố n thêm một là n được hạnh phúc trong đời

Và số ng còn trong ngấ t ngây cuộc số ng

Tôi muố n thêm một là `n được nhìn thấ 'y nụ cười

Tôi muố n thêm một là `n được nế ´m vị tình yêu [2].

Nhật ký, tháng 1 năm 2006

Lúc bấ y giờ tôi bắ t đã u viế t những thông điệp ngắ n gửi cho chính mình. Khi nhìn thấ y những gì trên giấ y trắ ng mực đen thì mọi chuyện trở nên hiện thực hơn. Nó trở thành một thực tại ở mức độ mà tâm trí của ta cảm thấ y khó mà thoát khỏi. Từ đó trở đi, tôi ghi lại mỗi vụ bạo hành, một cách tỉnh táo và không cảm xúc. Ngày nay tôi vẫn còn giữ những bản ghi đó. Một số được chép trong một cuố n vở học trò đơn sơ khổ A5, chữ viế t nă n nót. Một số được tôi ghi lên một mảnh giấ y khổ A4 màu xanh lục, dòng chữ rấ t khít nhau. Những ghi chép của tôi lúc ấ y cũng cùng chung một mục đích như giờ đây. Bởi vì khi nhìn lại, những trải nghiệm nhỏ và tích cực trong thời gian bị giam cấ m vẫn luôn hiển hiện trong tâm trí số ng động hơn những nỗi kinh hoàng không thể nào tin được mà tôi đã gánh chịu trong nhiề u năm.

Ngày 20 tháng 8 năm 2005. Wolfgang đánh ta ít nhấ t ba lâ n vào mặt, thúc đâ u gố i vào xương cụt của ta khoảng bố n lâ n và một lâ n vào xương mu. Hấ n buộc ta quỳ xuố ng trước mặt hấ n và chọc xâu chìa khóa vào khuỷu tay trái của ta, khiế n ta bị một về t bâ m và một về t xước rỉ nước vàng. Ngoài chuyện quát mắ ng và hành hạ. Sáu cú đấ m vào đâ u ta.

Ngày 21 tháng 8 năm 2005. Càu nhàu buổi sáng. Mắ ng nhiế c không rõ lý do. Rô ì đánh và quật. Đá và xô. Bảy cú đánh vào mặt, một cú đâ m vào đâ u. Nhục mạ và đâ m vào mặt, một cú đấ m vào đâ u. Nhục mạ và đánh, bữa ăn sáng không có ngũ cố c. Rô ìi nhố t xuố ng hâ m tố i / không bàn cãi / những câu thủ đoạn ngu ngô c. Một lâ n hă n cào xước nướu răng ta bă ng ngón tay. Xiế t và đè că m ta, xiế t nghẹt cổ ta.

Ngày 22 tháng 8 năm 2005. Những cú đấ m vào đã `u.

Ngày 23 tháng 8 năm 2005. Ít nhấ t 60 cú đánh vào mặt. 10-15 cú nện vào đã `u khiế n buô `n nôn thậm tệ, tát vào đã `u bố ´n cái, một cú đấ m hế t cỡ vào tai và hàm bên phải. Tai bị bấ `m đen. Xiế t cổ, đấ m móc mạnh khiế ´n hàm kêu răng ră ´c, khoảng 70 cú thúc đã `u gố ´i, chủ yế ´u vào xương cụt và mông. Đấ ´m vào eo lưng và xương số ´ng, xương sườn và giữa ngực. Đánh bă `ng chổi vào khuỷu tay và cánh tay trái (bâ `m nâu đen), cũng như vào cổ tay trái. Bố ´n cú đánh vào mắ ´t làm nổ đom đóm. Và còn nhiệ `u nữa.

Ngày 24 tháng 8 năm 2005. Thúc đâ `u gố i một cách hiểm ác vào bụng và bộ phận sinh dục (muố n ta quỳ). Và cả vào xương số ng phía dưới. Tát vào mặt, đấ m hiểm ác vào tai phải (vế t bâ `m tím đen). Rô `i cúp điện trong hâ `m mà không cho thức ăn hay thông khí.

Ngày 25 tháng 8 năm 2005. Đấ m vào xương hông và xương ức. Rô ìi mắ ng nhiế c hế t sức hã n học. Cúp điện trong hâ m. Cả ngày ta chỉ có bảy củ cà rố t số ng và một ly sữa.

Ngày 26 tháng 8 năm 2005. Đánh hiểm độc bă `ng nă ´m tay vào phía trước đùi và phía sau (gót chân). Đét vào mông, lưng và phía sau đùi, vai phải, cẳng tay và ngực để lại những vê ´t đỏ.

Nỗi kinh hoàng chỉ trong một tuâ n lễ, mà vố n có vô số như thể . Đôi khi mọi chuyện tệ hại để n mức tôi run rẩy chẳng câ m nổi bút. Tôi khóc trên giường, thút thít, đâ y sợ hãi những cảnh tượng ban ngày sẽ ập để n với tôi cả trong đêm. Rô i tôi nói chuyện với cái tôi kia của mình, cái tôi đang chờ tôi và câ m tay tôi, bấ t kể chuyện gì đã xảy ra. Tôi tưởng tượng cô nàng có thể nhìn thấ y tôi trong chiế c gương lật ba cánh giờ đây đang treo trên bô n rửa mặt trong hâ m. Nế u nhìn kỹ thật lâu, tôi sẽ thấ y cái tôi mạnh mẽ đang hiển lộ trên gương mặt mình.

Tôi hứa với chính mình, lâ n sau sẽ không buông một bàn tay đang chìa ra. Tôi sẽ có đủ sức mạnh để câ u cứu ai đó.

Một buổi sáng, hấ n cho tôi một chiế c quâ n jean và một cái áo thun. Hấ n muố n tôi đi cùng hấ n đế n một trung tâm thủ công. Lòng can đảm của tôi bấ t đâ u chùng xuố ng khi rẽ sang con đường dẫn đế n Vienna. Nế u hấ n cứ đi theo con đường đó thì xe sẽ chạy về hướng khu nhà cũ của tôi. Đó chính là con đường tôi đã đi vào ngày 2 tháng 3 năm 1998 theo hướng ngược lại - nă m co quấ p trên sàn ở đã ng sau thùng xe. Hô i ấ y tôi sợ chế t. Giờ đây tôi đã mười bảy tuổi, ngô i ở ghế phía trước và sợ số ng.

Xe đi qua Süssenbrunn, chỉ cách nhà của bà tôi vài con phố . Cảm giác lúc ấ y đố i với tôi là một sự mấ t mát không cách gì cứu vãn được, như thể câu chuyện đã xảy ra vào một thế kỷ xa xôi nào đó. Tôi nhìn thấ y những con phố , những ngôi nhà, những viên sỏi lát đường quen thuộc nơi tôi đã từng chơi lò cò. Nhưng tôi không còn thuộc về `nơi ấ y nữa.

"Cụp mặ t xuố ng," Priklopil gặ t bên cạnh tôi. Tôi làm theo ngay. Cảm giác đi để n quá gâ n những nơi chố n của tuổi thơ khiế n cổ họng tôi nghẹn lại và tôi phải kìm những giọt nước mặ t. Đâu đó đặ ng kia, ở bên phải, là con đường dẫn để n Rennbahnweg. Đâu đó ở nơi ấ y về phía bên phải trong khu cư xá lớn, mẹ tôi có lẽ lúc ấ y đang ngô i ở bàn bế p. Chặ c chặ n giờ đây mẹ tưởng tôi đã chế t rô i, còn tôi thì đang đi xe ngang qua mẹ chỉ cách có vài trăm mét. Tôi cảm thấ y quặn lòng và xa cách hơn rấ t, rấ t nhiệ u chứ không chỉ cách biệt vài con đường lân cận.

Cảm giác ấ y trỗi dậy khi hặ n lái xe vào bãi đậu của cửa hiệu thủ công. Mẹ tôi đã chờ đèn đỏ ở khúc quanh ấ y hàng trăm lâ n để rẽ phải. Bởi vì đó là nơi có căn hộ của chị tôi. Ngày nay tôi biế t ră ng bà Waltraud Priklopil, mẹ của hặ n, cũng số ng cách đó chỉ vài trăm mét.

Bãi đậu xe của cửa hiệu đâ y người. Một cặp xế p hàng ở quâ y xúc xích ngay lô i vào. Những người khác thì đẩy giỏ hàng đi về phía xe hơi của họ. Những công nhân mặc quâ n xanh lâ m lem bê những phiê n gỗ đi băng qua bãi đậu xe. Thâ n kinh của tôi căng thẳng đế n cực điểm. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Có người trong số họ đã phải nhìn thấ y tôi, đã phải nhận ra có điể u gì đó không ổn ở đây. Hặ n dường như đọc được ý nghĩ của tôi: "Mày ngô i yên. Chừng nào tao bảo xuố ng mới được xuố ng. Rô i mày đi ngay phía trước tao và đi

châ`m chậm về` phía cổng. Tao không muố n nghe một âm thanh nào!"

Tôi đi phía trước hã n và bước vào cửa hiệu thủ công. Hã n dẫn hướng cho tôi bã ng bàn tay ấ n nhẹ trên vai tôi. Tôi cảm nhận được sự bô n chô n của hã n, những thớ thịt ở ngón tay hã n giật giật.

Tôi lia mắ t về phía hành lang dài phía trước mặt. Những người thợ đang mặc đô công nhân đứng trước các dãy kệ, thành từng nhóm hoặc một mình, câ m những bản danh sách và bận rộn xử lý công việc của họ. Tôi nên nói chuyện với ai trong số họ? Và tôi nói gì mới được? Tôi nhìn từng người qua khóe mắ t của mình. Nhưng tôi càng nhìn họ lâu thì gương mặt của họ lại càng biế n dạng thành ra nhăn nhó. Đột nhiên trông họ như thù địch và không thân thiện. Những con người chắ c nịch, bận rộn công việc và chẳng màng gì đế n xung quanh. Ý nghĩ của tôi quay cuô ng. Đột nhiên việc câ u cứu một ai đó bỗng trở nên dị họm. Đã ng nào thì liệu có ai tin tôi chứ, một đứa thiế u niên hố c hác, ngơ ngác, cấ t giọng còn không nên hô n? Chuyện gì sẽ xảy ra nế u tôi túm lấ y một trong những người này và bảo, "Cứu tôi với"?

"Cháu gái tôi cứ hay làm vậy. Tội nghiệp. Nó bị lần thần. Nó câ nuố ng thuố c," Priklopil sẽ nói vậy, rô i mọi người xung quanh sẽ gật đâ u thông hiểu rô i hă n sẽ túm tay tôi lôi ra khỏi cửa hiệu. Rô i trong nháy mã t tôi nghe thấ y tiế ng bàn tán inh ỏi nổ ra. Hã n sẽ chẳng phải hạ sát một ai để che đậy tội ác! Mọi thứ ở đây đề u thuận lọi về phía hã n. Chẳng ai quan tâm để n tôi. Chẳng ai thèm nghĩ xem tôi có nói thật hay không nế u tôi bảo, "Làm on cứu tôi. Tôi bị bắ t cóc." Cười lên đi nào, đây là chương trình truyề n hình "Ô ng kính Bí mật"! Người dẫn chương trình trá hình sẽ chui ra từ sau dãy kệ và tiế t lộ trò đùa. Hoặc chính là ông chú tố t bụng đứng sau cô

cháu gái. Những giọng nói xì xào inh ỏi trong đâ`u tôi: Ôi chao ơi. Thật là tội nghiệp ông ta. Phải vác cây thánh giá khi có một đứa trong nhà như thế ... Nhưng ông â y thật tử tế đã chăm sóc nó.

"Có ai cứu tôi không?" Câu hỏi rê `n vang trong tai tôi như một lời khinh miệt. Tôi câ `n một thoáng để nhận ra ră `ng âm thanh â y không xuấ t phát từ mớ âm thanh hỗn độn bên trong đâ `u tôi. Một nhân viên bán hàng ở khu vực trang thiế t bị buô `ng tă ´m tiế ´n đế ´n trước mặt tôi và hă ´n. "Anh câ `n giúp gì không?" Ánh mắ ´t anh ta quét nhanh qua tôi và dừng lại ở hắ ´n. Sao mà anh chàng thân thiện này chẳng hay biế ´t gì cả vậy! Đúng rô `i, cứu tôi với! Làm ơn! Tôi bắ ´t đâ `u run rảy và những vệt mô `hôi xuấ ´t hiện trên áo thun. Tôi cảm thấ ´y buô `n nôn và trí não bắ ´t đâ `u không nghe lời tôi. Bây giờ tôi muố ´n nói gì đây?

"Cám ơn, được rô`i," tôi nghe một giọng nói phía sau tôi cấ t lên. Rô`i bàn tay hặ n xiế t quanh cánh tay tôi. *Cám ơn, được rô`i*. Nế u không gặp lại thì *xin chào buổi trưa, chào buổi tô i và chúc ngủ ngon*. Hệt như trong phim *The Truman Show*.

Như đang trong một cơn mê, tôi lê tấ m thân đi khắ p cửa hàng. Hế t rô ì, hế t rô ì. Tôi đã bỏ lỡ cơ hội của mình. Có lẽ tôi chưa bao giờ thật sự có một cơ hội. Tôi cảm thấ y như thể đang bị kẹt trong một bong bóng trong suố t. Tôi có thể vùng vẫy tay chân, lăn lộn bên trong nó, nhưng không thể phá vỡ được lớp màng. Tôi lảo đảo đi qua các hành lang và thấ y mọi người ở đó. Nhưng tôi không nă m trong số họ. Tôi không còn bấ t kỳ một quyề n gì. Tôi vô hình.

Sau trải nghiệm đó tôi biế t ră ng mình không thể câ u cứu. Mọi người bên ngoài biế t gì vê cái thế giới quái gở mà tôi bị nhố t trong đó? Và tôi là ai mà lại lôi họ vào đó? Anh nhân viên bán hàng

thân thiện kia đâu có ngờ được chuyện tôi xuấ t hiện trong cửa hàng của anh ta chứ không phải một nơi nào khác. Tôi có quyề ngì mà buộc anh ta phải gánh chịu rủi ro khi Priklopil nổi cơn điên? Mặc dù giọng hã n nghe thật bình thường và không lộ ra một chút bô n chô n nào, tôi gâ n như có thể nghe được tiế ng tim nện trong lô ng ngực hã n. Rô i bàn tay hã n xiế t lấ y cánh tay tôi, mã t hã n khoan xoáy vào trong tôi từ phía sau như muố n chọc thủng cả cửa hàng.

Hiểm họa ở đây là hă n sẽ nổ súng trong một cơn cuố ng sát. Cộng với sự yế u đuổ i của tôi, sự bấ t động của tôi, sự thấ t bại của tôi.

Đêm hôm đó tôi nă m thao thức rấ t lâu. Tôi bị buộc phải nghĩ đế n giao ước với cái tôi của mình. Tôi mười bảy tuổi. Thời điểm mà tôi đã từng hoạch định phải thực hiện giao ước đang đế n gầ n. Sự kiện ở trung tâm thủ công đã cho tôi thấ y ră ng tôi phải tự thực hiện điề u đó một mình. Nhưng cũng trong lúc này tôi cảm nhận được nội lực của mình đang mai một và chính mình đang trượt ngày càng sâu vào trong cơn hoang tưởng, trong thế giới kỳ quái mà hã n đã dựng lên cho tôi. Nhưng làm thế nào để cái tôi nản lòng và sợ hãi của tôi trở thành cái tôi mạnh mẽ để nă m tay và dẫn dắ t chính tôi ra khỏi nhà tù này? Tôi không biế t. Điề u duy nhấ t tôi biế t là mình sẽ cầ n đế n một sức mạnh vô biên và một ý thức cao độ. Dù tôi chưa biế t sẽ tìm thấ y những yế u tố ấ y từ đâu.

Những gì đã trợ lực cho tôi vào lúc ấ y chính là những cuộc đố i thoại với cái tôi thứ hai của mình và những trang ghi chép. Tôi bắ t đâ u ghi sang một đợt lưu bút thứ hai. Giờ đây tôi không còn ghi lại những vụ đánh đập nữa, mà cố gắ ng động viên chính mình bă ng ngôn từ. Tự ra sức cổ vũ chính mình mỗi khi xuố ng tinh thâ n và tự

đọc lớn cho mình nghe. Đôi khi điệ`u đó chẳng khác nào bă´n cung tên trong bóng tố´i, nhưng cũng hiệu quả.

Đừng nản lòng khi hă n bảo ră ng mình quá ngu không biế t làm gì cả.

Đừng nản lòng khi hă n đánh mình.

Đừng đáp trả khi hă n bảo ră ng mình bấ t tài.

Đừng đáp trả khi hă n bảo mình không thể số ng thiế u hă n.

Đùng phản ứng khi hã n tấ t đèn.

Hãy tha thứ cho hắ n về mọi chuyện và đừng tức giận với hắ n nữa.

Hãy mạnh mẽ lên.

Không bỏ cuộc.

Không bao giờ, không bao giờ bỏ cuộc.

Đừng để hă´n làm nản lòng, không bao giờ bỏ cuộc. Nhưng nói thì dễ hơn làm. Suố t một thời gian quá dài, mọi tư tưởng của tôi đề ù tập trung vào việc thoát ra khỏi căn hâ m, ra khỏi căn nhà đó. Giờ đây tôi phải thu xế p chuyện â´y. Và không có một thứ gì thay đổi. Tôi bị giam hãm cả bên ngoài lẫn bên trong. Những bức tường bên ngoài dường như còn dễ vượt qua hơn, nhưng những bức tường bên trong thì còn kiên cố hơn bao giờ hê´t. Chưa kể là những chuyê´n đi ra ngoài với tôi đã đẩy Wolfgang Priklopil đế n bờ vực của sự hoảng loạn. Bị xâu xé giữa giấ c mơ vê một cuộc số ng đời thường và nỗi sợ tôi có thể phá tan mọi thứ khi âm mưu bỏ trố n hoặc chỉ vì hành vi

của tôi, hấ n trở nên ngày càng thấ t thường và mấ t kiểm soát, thậm chí kể cả khi hấ n biế t rã ng tôi đang ngô i thu lu một cách an toàn trong nhà. Những con thịnh nộ bùng phát của hấ n ngày một thường xuyên hơn. Hấ n trách cứ tôi một cách tự nhiên và rơi vào một trạng thái tự dố i gạt một cách hoang tưởng để n cực độ. Hấ n không tự cho phép cảm thấ y hài lòng với hành vi rụt rè và lo lấ ng của tôi ở nơi công cộng. Tôi không biế t liệu trong lòng hấ n có nghi ngờ tôi giả vờ sợ hãi hay không. Sự bấ t tài trong việc đóng kịch của tôi đã lộ ra trong một lâ n đi để n Vienna, mà suýt nữa thì đã đặt dấ u chấ m hế t cho quá trình giam câ m tôi.

Chúng tôi đang trên đường đế n Brünnerstrasse thì bị mặ c kẹt vào dòng xe đứng khựng. Một cuộc chặn xét của cảnh sát. Tôi thấ y xe cảnh sát và các viên cảnh sát từ xa ra hiệu cho xe tấ p vào vệ đường. Priklopil thở một cách nặng nhọc. Hặ n không nhúc nhích lấ y một li, nhưng tôi quan sát thấ y đôi bàn tay hặ n xiế t chặt lấ y tay lái để n mức các khớp ngón tay trặ ng bệch ra. Vẻ ngoài hặ n hoàn toàn trấ m tĩnh khi dừng xe lại bên đường và kéo cửa sổ xuố ng.

"Vui lòng cho xem bă`ng lái và giâ´y đăng bộ!"

Tôi cản trọng ngắng đâ`u lên. Gương mặt viên cảnh sát trông trẻ trung một cách đáng ngạc nhiên bên dưới vành mũ, giọng anh ta cương quyế t nhưng thân thiện. Priklopil lục tìm giấ y tờ, trong khi viên cảnh sát nhìn hặ n. Mặ t hặ n lia nhanh về phía tôi. Một từ hình thành trong đâ u tôi, một từ tôi thấ y trôi bê nh bô ng trong không trung như thể một chiế c bong bóng to tướng trong truyện tranh: CÚU! Tôi nhìn thấ y nó rấ t rõ trước mặ t mình để n mức tôi không tin nổi là viên cảnh sát lại không phản ứng ngay. Nhưng anh ta đã nhận giấ y tờ, không chút bận tâm và kiểm tra giấ y.

Cứu! Đưa tôi ra khỏi đây! Các người đang kiểm tra một tên tội phạm! Tôi chớp mặ t và trọn mặ t như thể đang truyề n tin bặ ng mật mã Morse. Chặ c là trông tôi như thể đang lên con động kinh. Nhưng thật ra chỉ là một tín hiệu SOS đâ y tuyệt vọng, phát ra từ mi mặ t của một đứa thiế u niên khẳng khiu đang ngô i thu lu ở ghế phụ của chiế c xe thùng màu trắ ng.

Những ý tưởng cuố n cuộn trong đâ u tôi. Hay là tôi cứ nhảy xuố ng xe và chạy? Tôi có thể chạy về phía xe cảnh sát. Dù sao chiế c xe cũng đang đậu ngay trước mặt tôi. Nhưng tôi sẽ nói gì? Họ có nghe tôi nói không? Chuyện gì xảy ra nế u họ quay lưng với tôi? Priklopil sẽ lại lôi tôi về , rố i rít xin lỗi về sự phiê n nhiễu và về những chuyện bịa đặt của đứa cháu gái. Và còn chưa kể rã ng âm mưu bỏ trố n là điể u tố i ky mà tôi dám phạm phải. Nế u thấ t bại, tôi không dám nghĩ để n hậu quả đang chờ đón mình. Nhưng nế u thành công thì sao? Tôi hình dung Priklopil nhấ n ga và bỏ chạy trong tiế ng rít của bánh xe trên mặt đường. Rô i hấ n sẽ lao xe vào dòng xe đang chạy. Tiế ng thắ ng gấ p, tiế ng kính vỡ, máu me, cái chế t. Priklopil sẽ gục chế t trên tay lái, tiế ng còi xe cấ p cứu vang lên từ xa.

"Cám ơn. Mọi thứ đề u ổn! Lái xe an toàn nhé!" Viên cảnh sát thoáng mim cười, đưa trả giấ y tờ của Priklopil qua cửa xe. Anh ta không hề biế t mình vừa mới chặn một chiế c xe mà trước đó tám năm đã có một bé gái bị bắ t cóc trên đó. Anh ta không hề biế t bé gái này đã bị giam câ m gâ n tám năm trong hâ m nhà của hắ n. Anh ta không hề biế t suýt nữa anh ta đã phát giác ra một tội ác - và trở thành nhân chứng khi Priklopil điên cuô ng lao xe đi. Chỉ câ n một thứ ở tôi thôi, một sự quyế t đoán táo bạo. Thế nhưng tôi đã ngô i co rúm trên ghế và nhấ m mắ t trong khi hã n nổ máy xe.

Có lẽ tôi đã bỏ lỡ cơ hội lớn nhấ t để thoát khỏi cơn ác mộng. Mãi về sau tôi mới nhận ra một phương cách mà tôi không hề nghĩ để n: chỉ cầ n nói chuyện với viên cảnh sát. Nỗi sợ Priklopil sẽ manh động với bấ t kỳ người nào mà tôi tiế p xúc đã khiế n tôi hoàn toàn tê liệt.

Tôi là một nô lệ, một kẻ thuộc hạ. Không đáng giá bă ng một con thú cung. Tôi còn không có tiế ng nói.

Trong những năm tháng bị giam câ m, tôi đã nhiê u là n mơ được đi trượt tuyế t vào mùa đông dù chỉ một là n. Bâ u trời xanh, ánh nă ng rọi trên tuyế t sáng lấ p lánh khiế n phong cảnh như được phủ bởi một tấ m chăn tinh khiế t và xố p như bông. Cảm giác lạo xạo dưới chân, giá lạnh khiế n cho má hô ng. Và sau đó uố ng một ly sôcôla nóng, hệt như sau khi trượt băng.

Priklopil là một kẻ trượt tuyế t giỏi và đã nhiệ `u lâ `n đi trượt dài ngày ở miê `n núi trong mấ y năm cuố i cùng mà tôi bị giam câ `m. Khi tôi gói ghém hành trang cho hặ n và dò theo danh sách đô `đạc được soạn thảo tỉ mỉ, hặ n rấ t phấ n khích. Sáp trượt tuyế t. Gặng tay. Đô `ăn sáng chế `biế n sẵn. Kính râm. Son dưỡng môi. Mũ trượt tuyế t... Lâ `n nào tôi cũng nóng ruột vì mong chờ khi hặ n nhố t tôi xuố ng hâ `m để đi để n vùng núi tuyế t trặ ng dưới ánh mặt trời. Tôi không tưởng tượng được điể `u gì kỳ thú hơn thể ´.

Ngay trước sinh nhật là `n thứ 18 của tôi, hặ ´n nhặ ´c nhiệ `u hơn về ` việc một hôm sẽ đưa tôi đi trượt tuyế 't một chuyế ´n như thể ´. Đô ´i với hặ ´n, đó là bước đi lớn nhấ ´t về ` phía một cuộc số ´ng bình thường. Cũng có lẽ hặ ´n muố ´n đáp lại một trong các yêu câ `u của tôi. Nhưng trên hế ´t, hặ ´n muố ´n đi để ´n một sự xác tín rặ `ng tội ác của hặ ´n đã đạt được sự thành công. Nế ´u ở trên núi tôi không bứt ra

khỏi vòng kiê`m tỏa thì trong mặ t hặ n mọi chuyện hặ n đã làm là đúng.

Cuộc chuẩn bị diễn ra trong nhiê u ngày. Hấ n kiểm tra lại dụng cụ trượt tuyế t cũ của hấ n, bày ra một số thứ để tôi thử. Một chiế c áo có mũ trùm đâ u vừa với tôi, loại áo nhô i bông thời thập niên 1970. Nhưng tôi vẫn câ n quâ n dài để trượt tuyế t. "Tao sẽ mua một cái," hấ n hứa. "Mình sẽ cùng đi mua sấ m." Giọng hấ n trong thoáng chố c tỏ ra phâ n khích và vui tươi.

Cái ngày mà hắ n đưa tôi để n trung tâm mua sắ m Donauzentrum, cơ thể tôi chỉ còn hoạt động ở mức gâ n như tố i thiểu. Tôi bị suy dinh dưỡng nghiêm trọng và không đứng dậy nổi khi bước xuố ng xe. Cảm giác thật là đặc biệt khi quay trở lại trung tâm mua sắ m mà tôi đã để n quá nhiề u là n với bố mẹ. Ngày nay nơi này chỉ cách Rennbahnweg hai trạm xe điện ngâ m. Lúc trước phải đi xe buýt mấ t vài trạm. Rỗ ràng hắ n cảm thấ y rấ t, rấ t an toàn.

Donauzentrum là một trung tâm mua sắ m điển hình ở ngoại vi Vienna. Các cửa hiệu nă m san sát nhau, cái nọ kê cái kia, trải suố t hai tâ ng lâ u. Không khí đượm mùi khoai tây chiên và bắ p rang, còn nhạc thì quá â m ĩ, nhưng cũng không át nổi tiế ng náo nhiệt của vô số thiế u niên tụ tập phía trước các cửa hiệu vì thiế u địa điểm để hẹn nhau. Ngay cả đố i với những ai đã quen với những đám đông như thế chẳng mấ y chố c cũng sẽ cảm thấ y quá ô n và muố n tìm một chút yên tĩnh cũng như không khí trong lành. Tiế ng ô n, đèn đuố c và những đám đông cho tôi cảm giác như một bức tường, một bụi cây không thể thoát ra mà tôi không định hướng nổi. Tôi cố hế t sức để nhớ lại. Có phải kia là cửa hiệu mình đã đế n với mẹ một lâ n? Trong thoáng chố c tôi thấ y chính mình lúc bé thơ đang mặc thử một chiế c quâ n bó. Nhưng hình ảnh của hiện tại lại tràn lấ p trước

mặt. Người ở khấ p nơi: thiế u niên, người lớn mang vác những chiế c túi đâ y màu sắ c, những bà mẹ đẩy xe nôi, một sự hỗn loạn xô bô . Hắ n chỉ tôi đi vê phía một cửa hiệu quâ n áo lớn. Một mê cung, đâ y các giá treo quâ n áo và lũ manocanh nở những nụ cười vô cảm và phô diễn thời trang mùa đông.

Quâ`n ở gian dành cho người lớn không vừa với tôi. Trong khi Priklopil trao cho tôi hế t cái này để n cái khác trong phòng thử, một con người buô`n bã đang nhìn tôi từ trong gương. Tôi trắ ng bệch như tờ giâ y, mái tóc vàng mọc chĩa ra từ trên đâ`u và tôi hô c hác để n độ vẫn như đang bơi trong chiế c quâ`n cỡ XS. Việc cởi ra mặc vào chẳng khác nào một trò tra tấ n và tôi không chịu lặp lại chuyện đó ở gian trẻ em. Hắ n phải ướm cái quâ`n vào người tôi để thử kích thước. Rô´t cục đế n khi hǎ n vừa ý thì tôi cũng không còn đủ sức để đứng nữa.

Tôi thấ y thật nhẹ nhõm khi được vào lại trong xe. Trên đường về Strasshof đâ u óc tôi có cảm giác như đang bị bổ ra. Sau tám năm bị biệt giam, tôi không còn khả năng xử lý quá nhiê u thứ ập để n như thể.

Quá trình chuẩn bị cho chuyế n đi trượt tuyế t cũng làm tôi bớt vui. Bâ u không khí chủ yế u là căng thẳng. Hặ n bị khích động và cáu kỉnh, trách móc tôi vê các khoản tố n kém hặ n phải bỏ ra cho tôi. Hặ n bặ t tôi tính ra trên bản đô chính xác bao nhiều cây số để đi đế n khu trượt tuyế t và tính xem câ n bao nhiều xăng. Ngoài tiê n mua vé, tiê n thuê ván trượt, có lẽ phải tính tiê n mua thức ăn. Với bản tính bâ n tiện đế n mức bệnh hoạn của hặ n, đây là những khoản chi kinh khủng mà hặ n đang phung phí. Để làm gì ư? Để rô i tôi sẽ táo tợn lên và lạm dụng lòng tin của hặ n.

Khi hấ n đấ m xuố ng mặt bàn ngay bên cạnh tôi, tôi đã đánh rơi cây viế t một cách sợ hãi. "Mày chỉ lợi dụng lòng tố t của tao thôi! Mày chẳng là cái thá gì cả nế u không có tao. Chẳng là gì cả!"

Đừng đáp trả khi hà n bảo mình không thể số ng thiế u hà n. Tôi ngắng đâ u lên và nhìn hà n. Và ngạc nhiên thấ y một nét sợ hãi trên gương mặt méo mó của hà n. Chuyế n đi trượt tuyế t này là một rủi ro rấ t lớn. Một rủi ro mà hà n chấ p nhận không phải để đáp ứng mong ước lâu ngày của tôi. Chuyế n đi được hoạch định để hà n có thể tận hưởng cơn hoang tưởng của hà n. Mơ tưởng cảnh sóng đôi trượt dố c với "người bạn đường" của mình, rô i cô bạn ngưỡng mộ tài trượt tuyế t tài tình của hà n. Một dáng vẻ bê ngoài thật hoàn hảo, một hình ảnh bản thân được nuôi dưỡng bởi một quá trình nhục mạ và áp chế tôi, hủy hoại "cái tôi" của tôi.

Tôi đã mấ t hế t ước muố n cùng đô ng diễn màn kịch quái gở này. Trên đường vào garage tôi bảo hặ n rã ng tôi muố nở nhà. Tôi thấ y mặ t hặ n tố i sã m lại rô i hặ n lô ng lên. "Mày nghĩ mày đang làm cái trò gì hả!" hặ n rố ng lên với tôi và vung tay lên. Hặ n đang câ m chiế c xà beng vẫn thường dùng để mở lố i xuố ng hâ m. Tôi hít một hơi sâu, nhặ m mặ t lại và cố gặ ng thu mình vào bên trong. Hặ n vung chiế c xà beng xuố ng ngay trên đùi tôi một cách thật lực. Da của tôi toạc ra ngay lập tức.

Ngày hôm sau hấ n hế t sức căng thẳng khi chạy xe trên đường xa lộ. Tôi thì ngược lại, chỉ cảm thấ y một sự trố ng rỗng. Hấ n lại bỏ đói tôi và cúp điện để kỷ luật tôi. Chân tôi bị rát. Nhưng tôi đã ổn trở lại, mọi thứ đề u ổn, hấ n và tôi đang đi về miề n núi. Những giọng nói vang lên hỗn loạn trong đâ u tôi:

Phải là y được thanh khẩu phà `n điểm tâm trong áo khoác trượt tuyế 't.

Có thứ gì đó ăn được còn sót lại trong túi xách của hặ n.

Giữa những câu nói, một giọng nói rấ t nhỏ nhẹ vang lên, *Mi phải thoát ra. Lâ n này mi phải làm điệ u đó*.

Đế n gâ n thị trấ n Ybbs thì xe rẽ khỏi đường xa lộ. Từ từ những ngọn núi hiện ra trong màn sương mờ phía trước mặt. Đế n Göstling thì hã n dừng lại ở một tiệm cho thuê dụng cụ trượt tuyế t. Hã n sợ nhấ t việc này. Dù gì hã n cũng sẽ phải bước vào cửa hiệu với tôi và không thể tránh khỏi phải tiế p xúc với các nhân viên ở đó. Họ sẽ hỏi tôi liệu ủng trượt tuyế t có vừa không, và tôi sẽ phải đáp lời họ.

Trước khi xuố ng xe, hặ n gặ t với tôi và đặc biệt nhấ n mạnh ră ng hặ n sẽ giế t bấ t kỳ ai mà tôi câ u cứu - và cả tôi nữa.

Khi tôi mở cửa xe, một cảm giác lạ lẫm mới mẻ xâm chiế m lấ y tôi. Không khí lạnh và có mùi thơm, và có mùi tuyế t. Những ngôi nhà nă m rạp mình dọc bờ sông và trên mái là một vĩ tuyế t khiế n chúng trông như thể những chiế c bánh ngọt phế t kem. Những đỉnh núi nhô lên bên phải và bên trái. Giá như bấ u trời màu xanh lục nữa thì tôi sẽ chẳng còn gì để ngạc nhiên. Nói thế để hiểu toàn bộ phong cảnh lúc ấ y đố i với tôi trông siêu thực như thế nào.

Khi Priklopil đẩy tôi qua cửa của tiệm cho thuê đô trượt tuyế t, không khí nóng ẩm ập vào mặt tôi. Đứng ở quâ y thu ngân là những người đang mặc áo khoác nhô i lông và đổ mô hôi, những gương mặt háo hức, cười nói, hòa lẫn trong mớ âm thanh đó là tiế ng khua của khoen sắ t khi họ mang thử ủng. Một nhân viên bán hàng tiế n đế n chỗ chúng tôi. Làn da rám nă ng và nét mặt vui tươi, anh thuộc dạng

huấ n luyện viên trượt tuyế t với giọng nói rồn rảng và luôn miệng kể chuyện tế u. Anh mang để n cho tôi một đôi ủng cỡ 37 và quỳ xuố ng trước mặt tôi để thử kích cỡ. Priklopil không rời mắ t khỏi tôi lấ y một giây trong khi tôi bảo anh ta ră ng giày không ôm chân. Tôi không tưởng tượng được một nơi nào vô duyên hơn cửa hiệu ấ y để làm mọi người phải chú ý để n một vụ án. Mọi người đề u vui tươi, mọi thứ đề u hứng khởi; mọi người đề u hân hoan tận hưởng thời gian nghỉ để vui chơi. Tôi không nói gì cả.

"Mình không thể đi thang cáp lên được. Quá nguy hiểm. Mày có thể nói chuyện với một ai đó," hấ n bảo khi xe chạy vào bãi đậu của khu trượt tuyế t Hochkar ở cuố i một con đường dài ngoã n ngoèo. "Mình sẽ lái xe thẳng lên sườn núi."

Hă´n đậu xe lại đâu đó xa hơn. Sườn núi tuyế t dựng đứng ở bên trái và bên phải. Phía trước, tôi thấ y một chiế c ghế thang cáp. Tôi nghe thấ y tiế ng văng vằng nho nhỏ của âm nhạc trong quán rượu ở trạm thang phía dưới thung lũng. Hochkar là một trong vài khu trượt tuyế t dễ dàng đi lại từ Vienna. Khu này nhỏ; có sáu ghế thang cáp và một vài thang cáp khác ngắ n hơn để đưa người trượt tuyế t lên trên ba đỉnh núi. Các đường trượt thì hẹp; bố n đường trong số đó được đánh dấ u "đen", loại khó nhấ t.

Tôi đánh vật với trí nhớ. Khi lên bố n, tôi đã từng đế n đây một là n với mẹ tôi và một gia đình người quen. Nhưng tôi chẳng nhớ gì được vào cái ngày mà cô bé tí hon khi â y bị lún vào tuyế t dày trong bộ quâ n áo trượt dày cộm màu hô ng.

Priklopil giúp tôi mang ủng và cài vào khớp khóa. Dò dẫm, tôi trượt ván dọc theo tuyế t trơn. Hắ n chặn tôi lại bên đụn tuyế t ở cạnh đường và đẩy tôi vào tuyế n, lao thẳng vào dố c. Đố i với tôi thì

sườn đố c đế n mức chế t người và tôi hoảng kinh với tố c độ mình đang lao xuố ng. Ván trượt và ủng có lẽ còn nặng hơn cả đôi chân của tôi. Tôi không có đủ cơ bắ p câ n thiế t để lèo lái, và hâ u như cũng đã quên mấ t cách xoay xở. Lớp trượt tuyế t duy nhấ t mà tôi được học trong đời là vào sau giờ học ở trường - một tuâ n lễ ở nhà thể dục thiế u niên tại Bad Aussee. Lúc ấ y tôi sợ, ban đâ u không muố n theo học vì ký ức về lâ n bị gãy tay vẫn còn số ng động. Nhưng huấ n luyện viên trượt tuyế t của tôi lại tử tế và cổ vũ mỗi lâ n tôi quẹo cua được. Tôi tiế n bộ dâ n dâ n và thậm chí còn tham gia trượt trong một cuộc thi lớn ở sườn núi bãi tập vào ngày cuố i khóa học. Ở vạch đích tôi vung đôi tay lên và reo hò. Rô i tôi buông người ngã ngửa ra sau trên mặt tuyế t. Đã bao năm rô i tôi chưa được cảm thấ y tự do và tự hào về bản thân đế n thế .

Tự do và tự hào - một cuộc số ng cách xa nhiề u năm ánh sáng.

Tôi cố gắ ng một cách tuyệt vọng để thắ ng lại. Nhưng khi tôi thử là n đâ u thì ván trượt bị kẹt, làm tôi ngã nhào vào tuyế t. "Làm cái gì vậy?" Priklopil gay gắ t khi hắ n dùng lại bên cạnh để đỡ tôi dậy. "Phải trượt theo đường cong! Thế này này!"

Phải mấ t một lúc tôi mới trụ được trong ván trượt để di chuyển về phía trước vài mét. Sự vô vọng và yế u đuổ i của tôi dường như đã xoa dịu hã n đủ để hã n quyế t định mua vé thang máy cho cả hai. Hã n và tôi xế p vào hàng dài những người đi trượt đang cười đùa và xô đẩy nhau vì nóng lòng muố n đi thang máy lên đỉnh trượt tiế p theo. Giữa đám người mặc đổ trượt đủ màu sắ c này, tôi cảm thấ y như một sinh vật từ hành tinh khác. Tôi co lại khi họ lách qua tôi thật gầ n, chạm cả vào tôi. Tôi co lại mỗi khi ván trượt và gậy trượt vướng víu, và đột nhiên tôi như bị lèn giữa những người xa lạ mà hâ u như chẳng chú ý để n tôi, nhưng cái nhìn của họ thì tôi lại nghĩ rã ng

mình có thể cảm nhận được. *Mi không thuộc về chỗ này. Đây không phải là chỗ của mi*. Priklopil đẩy tôi từ phía sau. "Tỉnh lại đi nào. Đi. Đi."

Sau một lúc tưởng chừng như bấ t tận, rố t cục hặ n và tôi đã lơ lửng trên thang. Tôi trôi bố ng bề nh qua cảnh trí núi non giá lạnh một khoảnh khặ c thanh bình và tĩnh lặng mà tôi cố gặ ng tận hưởng. Nhưng cơ thể tôi nổi loạn với tình trạng căng thẳng, lạ lẫm này. Chân tôi run rẩy và tôi thấ y lạnh cóng một cách khổ sở. Khi thang tiế n vào trạm dừng bên trên, tôi hố t hoảng. Tôi không biế t cách nhảy ra và bị vướng gậy vì lúng túng. Priklopil chửi thê với tôi, túm lấ y tay tôi và lôi tôi ra khỏi thang vào phút chót.

Sau một vài lượt trượt, tôi bắ t đâ u cảm thấ y xuấ t hiện trở lại một chút tự tin. Tôi đã có thể giữ thăng bă ng đủ lâu để tận hưởng những quãng đường trượt ngắ n trước khi lại ngã xuố ng tuyế t. Tôi cảm thấ y sinh lực đang quay trở lại, và lâ n đâ u tiên trong nhiề u năm tôi đã trải nghiệm một cảm giác giố ng như niề m hân hoan. Tôi dừng lại nhiề u đế n mức tố i đa để ngắ m toàn cảnh. Wolfgang Priklopil, tự hào về kiế n thức địa lý của hắ n, giảng giải về từng ngọn núi. Từ đỉnh Hochkar ta có thể nhìn thấ y đỉnh Ötscher hùng vĩ; xa xa phía sau là từng dãy, từng dãy núi mò dâ n trong màn sương.

"Vùng đă ng kia là Styria rô i," hắ n giải thích. "Còn đặ ng kia, phía bên kia núi, có thể nhìn thấ y tít để n tận Cộng hòa Séc."

Tuyế t lấ p lánh dưới ánh mặt trời và bấ u trời xanh thẳm. Tôi hít những hơi thật sâu và chỉ muố n dừng thời gian lại. Nhưng hấ n đã đẩy tôi và giục: "Đi thế này tố n không biế t bao nhiều tiê n. Phải tận dụng hế t mức thôi!"

"Tôi phải đi vệ sinh!" Priklopil nhìn tôi bực mình. "Phải đi thật mà!" Hắ n chẳng còn cách nào khác là phải đi cùng với tôi đế n khu nhà kế cận. Hắ n quyế t định chọn khu trạm thang bên dưới, vì khu vệ sinh tại đó nă m trong một tòa nhà riêng biệt, nên không câ n phải đi băng qua khu nhà hàng. Hắ n và tôi tháo ván trượt ra. Hắ n đưa tôi đế n nhà vệ sinh và rít lên giục tôi phải nhanh. Hắ n sẽ đợi tôi và canh giờ. Ban đâ u, tôi ngạc nhiên vì hắ n không vào cùng với tôi. Dù gì thì hắ n có thể nói là đi nhâ m phòng. Nhưng hắ n đứng ở ngoài.

Các buô `ng vệ sinh đề `u trố ´ng khi tôi bước vào. Nhưng khi đang ở trong một buô `ng thì tôi nghe tiế ´ng mở cửa. Tôi hố ´t hoảng - tôi biế ´t chặ ´c rặ `ng mình đã ngô `i quá lâu và hặ ´n đã xông vào phòng của nữ để túm tôi. Nhưng khi tôi vội vàng trở ra thì thấ ´y một phụ nữ tóc vàng đang đứng trước gương. Lâ `n đâ `u tiên từ khi bị giam câ `m, tôi ở một mình với một người khác.

Tôi không nhớ chính xác mình đã nói gì. Chỉ biế t ră ng tôi đã lấ y hế t can đảm để nói. Nhưng lời nói thoát ra khỏi miệng tôi chỉ thể u thào.

Người phụ nữ tóc vàng cười với tôi một cách thân thiện, quay lại - và rời đi. Cô ta không hiểu tôi nói gì. Đó là lâ n đâ u tiên tôi nói chuyện với một ai đó. Và những gì diễn ra hệt như trong những cơn ác mộng tô i tệ nhấ t của tôi. Người ta không nghe tôi. Tôi vô hình. Tôi không được hy vọng vào sự cứu giúp của người khác.

Mãi cho để n sau khi đã thoát ra ngoài tôi mới phát hiện ra người phụ nữ â y là một du khách để n từ Hà Lan và đơn giản không thể hiểu được những gì tôi nói. Còn lúc bấ y giờ, phản ứng của cô ta là một cú choáng váng đổ i với tôi.

Tôi chỉ còn nhớ lờ mờ về những gì sau đó trong chuyế n đi. Tôi lại một là n nữa không nă m bă t được một cơ hội. Khi bị nhô t vào trong hà m tố i hôm đó, tôi tuyệt vọng hơn bao giờ hế t trong bao nhiều năm.

Không lâu sau đó, thời điểm quyế t định đang đế n gâ n: sinh nhật lâ n thứ 18 của tôi. Đó là cái ngày mà tôi đã nóng lòng mong chờ suố t mười năm, và tôi quyế t định phải ăn mừng ngày của mình một cách tử tế - cho dù mọi chuyện phải diễn ra trong cảnh bị giam câ m.

Trong những năm trước, hắ n cho phép tôi nướng một chiế c bánh. Lâ n này tôi muố n có gì đó đặc biệt. Tôi biế t ră ng cộng sự kinh doanh của hắ n tổ chức tiệc trong một nhà kho ở vùng xa. Hắ n đã từng cho tôi xem băng video cảnh các đám cưới của người Thổ Nhĩ Kỳ và người Serb. Hắ n muố n dùng các băng này để ghép thành một cuộn video quảng bá cho địa điểm tổ chức sự kiện. Tôi đã háo hức in vào tâm trí hình ảnh mọi người đang ăn mừng, nă m tay nhau thành vòng tròn nhảy nhót và khiêu vũ những điệu ngộ nghĩnh nhấ t. Có một dịp tiệc tùng, người ta đặt cả một con cá mập trên bàn tiệc buffet và, trong một dịp khác, từng thố đâ y ấ p thức ăn mới lạ đặt nổ i nhau. Nhưng bánh ngọt làm tôi mê mắn họn hế t. Những tác phẩm nghệ thuật nhiê u lớp, có nặn họa làm bă ng bột bánh hạnh nhân, hoặc bánh xố p và kem nặn thành hình chiế c xe họi. Tôi muố n có một chiế c bánh như thế - nặn thành hình số "18", biểu tưởng sự trưởng thành của tôi.

Khi tôi bước lên nhà vào buổi sáng ngày 17/2/2006, chiế c bánh được đặt trên bàn bế p: bánh số "1" và số "8" làm bă ng bông lan, phủ bột đường màu hô ng và trang hoàng với nế n. Tôi không nhớ ngày hôm đó đã nhận được những món quà gì khác. Chắ c chắ n có

nhiê `u món nữa, vì Priklopil thích ăn mừng những ngày đặc biệt. Tuy nhiên, đố i với tôi, bánh số "18" là tiêu điểm của ngày kỷ niệm. Đó là biểu tượng của tự do. Đó là biểu tượng \hat{a} y, báo hiệu đã để n thời điểm tôi phải giữ giao ước với chính mình.

Một câu chào phổ biến ở Áo.

Natascha Kampusch viết bằng tiếng Anh.

10. VỚI MỘT TRONG HAI, THÌ CHỈ CÓ CHẾ T

Thoát trở về với tự do

NGÀY HÔM ´Y khởi đâ`u như mọi ngày - theo hiệu lệnh của chiế c công tắ c hẹn giờ. Tôi đang nặ m trên chiế c giường tâ ng của mình thì đèn trong hâ m bật sáng, lôi tôi ra khỏi một giấ c mơ. Tôi nặ m trên giường thêm một lúc nữa và cố giải mã ý nghĩa của những mảnh giấ c mơ. Tuy nhiên, tôi càng cố giải mã thì hình ảnh lại càng trôi xa. Chỉ còn lại một cảm giác mơ hồ làm tôi cứ suy tư. Quyế t tâm mạnh mẽ. Đã lâu tôi không có cảm giác đó.

Một lúc sau, cơn đói buộc tôi ra khỏi giường. Không có bữa tố i ngày hôm trước nên bụng tôi bắ t đâ u réo. Bị thôi thúc bởi ý tưởng phải ăn một chút gì đó, tôi trèo xuố ng thang. Nhưng trước khi chạm đấ t tôi đã nhớ ra ră ng không còn gì để ăn. Tổ i hôm trước, hã n đã cho tôi một miế ng bánh ngọt tí xíu để tôi mang xuố ng hâ m làm điểm tâm mà tôi đã chén mấ t. Bực bội, tôi đánh răng để miệng thoát khỏi vị chua của chiế c dạ dày rỗng. Rồ i tôi nhìn quanh, không biế t phải làm gì. Sáng hôm ấ y căn hâ m của tôi bừa bộn kinh khủng. Áo quâ n nă m vương vãi khắ p nơi trong phòng và báo thì chô ng trên bàn. Những hôm khác thì tôi đã bắ t tay vào dọn dẹp ngay để làm cho căn phòng nhỏ xíu được dễ chịu và ngăn nắ p tố i đa. Nhưng buổi

sáng hôm đó, tôi không muố n làm. Tôi có một cảm giác lạ lẫm, xa cách đố i với bố n bức tường đã trở thành nhà của tôi.

Mặc chiế c váy màu cam mà tôi rấ t ưng, tôi chờ hã n mở cửa. Ngoài chiế c áo đó ra tôi chỉ có quâ n ố ng túm và áo thun, một chiế c áo cổ lọ trước kia hã n vẫn mặc những ngày lạnh và một vài món quâ n áo tươm tấ t, đơn giản để mặc trong vài dịp đi ra ngoài với hã n trong vài tháng qua. Trong chiế c áo ấ y, tôi có cảm giác mình như một cô gái bình thường. Hã n đã mua chiế c áo cho tôi để thưởng công tôi làm vườn. Vào mùa xuân ngay sau sinh nhật thứ 18 của tôi, hã n đã cho phép tôi giờ đã làm việc ngoài trời và dưới sự giám sát của hã n. Hã n đã trở nên bớt cẩn trọng hơn; lúc nào cũng có rủi ro láng giê ng sẽ nhìn thấ y tôi. Đã hai là n họ chào tôi qua hàng rào trong khi tôi đang làm vườn. "Giúp việc thời vụ", hã n đã có lâ n giải thích ngă n gọn như vậy, khi hàng xóm vẫy chào tôi. Hấ n dường như hài lòng với cách nói ấ y và tôi đã không thể nói gì được.

Khi cánh cửa hâ m mở ra, từ dưới thấ p tôi thấ y Priklopil đang đứng trên bậc thang cao bố n mươi phân. Một hình ảnh vẫn còn làm tôi sợ sau bao nhiều năm. Priklopil dường như quá to lớn, một cái bóng áp đảo, bị bóp méo bởi bóng đèn trong phòng ngoài - hệt như một giám ngực trong một bộ phim kinh dị. Nhưng ngày hôm đó dường như hã n không làm tôi thấ y sợ. Tôi cảm thấ y mạnh mẽ và tự tin.

"Tôi mặc quâ`n chẽn bó được không?" Tôi hỏi hǎ n, trước khi cấ t tiế ng chào hǎ n. Hǎ n nhìn tôi ngạc nhiên.

"Không bàn chuyện đó," hặ n trả lời.

Trong nhà lúc nào tôi cũng phải làm việc trong tình trạng bán khỏa thân, và trong vườn thì vê nguyên tắ c tôi không được phép mặc quâ n chẽn. Đó là một trong những cách để hắ n trấ n áp tôi.

"Làm ơn đi, dễ chịu hơn nhiê`u," tôi nài.

Hă´n lă´c đâ`u quâ`y quậy.

"Tuyệt đố i không. Sao lại nghĩ để n chuyện đó? Đi đi!"

Tôi đi theo hă n ra phòng ngoài và chò ha n bò qua đường hâ m. Cánh cửa tròn ba ng xi măng nặng trịch, thứ đã trở thành vật bâ t di bâ t dịch trong một quãng đời của tôi, đã để ngỏ.

Mỗi khi đứng trước cánh cửa dày cui bă ng bê-tông â y, tôi luôn cảm thấ y nghẹn trong cuố ng họng. Mấ y năm vừa qua tôi đã quá may mă n. Bâ t kỳ một tai nạn nào xảy để n cho hặ n cũng có nghĩa là án tử hình dành cho tôi. Cánh cửa ấ y không thể mở được từ bên trong và không thể tìm thấ y được từ bên ngoài. Tôi đã mường tượng khung cảnh â´y một cách số ng động. Làm thế nào tôi nhận ra sau một vài ngày ră ng hã n đã biế n mấ t. Tôi đã phát điên lên trong căn phòng như thế nào và nỗi sợ tử thâ n xâm chiế m lấ y tôi ra sao. Làm thế nào tôi vận dụng hế t sức tàn để phá từng hai lớp cửa gỗ. Nhưng cánh cửa bê-tông â y mới là yế u tố quyế t định sinh tử. Nă m trước cánh cửa, tôi sẽ chế t vì đói và khát. Mỗi là n theo sau hă n chui qua đường hà m hẹp là một là n tôi cảm thấ y nhẹ người. Lại một buổi sáng nữa đã để n khi hặ n mở cửa, khi hặ n đã không bỏ rơi tôi. Một là n nữa tôi đã thoát ra khỏi hà m mộ dưới lòng đấ t. Khi trèo lên thang gác vào trong garage, tôi hít sâu đâ y hai lá phổi. Tôi đã lên trên nhà.

Hă n ra lệnh cho tôi sửa soạn cho hặ n hai miệ ng bánh mì với mứt trong bê p. Tôi nhìn hặ n cặ n bánh mì một cách khoan khoái trong khi bụng tôi cô n cào. Răng hặ n không để lại một dấ u nào. Bánh mì giòn ngon lành với bơ và mứt mơ. Tôi chẳng được cho gì - dù sao tôi cũng đã có phâ n bánh ngọt rô i. Tôi không bao giờ dám nói với hặ n rặ ng tôi đã ăn lát bánh từ tố i hôm trước.

Sau khi Priklopil ăn sáng xong, tôi dọn rửa và để n xé tờ lịch trong bế p. Như thường lệ mỗi buổi sáng, tôi xé tờ lịch có in đậm con số và xế p nó nhỏ lại. tôi nhìn vào ngày tháng một lúc lâu: 23 tháng 8 năm 2006. Ngày thứ 3.096 tôi bị giam câ m.

Ngày hôm â´y, Wolfgang Priklopil mang tâm trạng vui vẻ. Sắ´p sửa bước sang một thời kỳ mới, mở đâ`u của một giai đoạn ít khó khăn hơn và không phải lo toan chuyện tiê`n bạc. Buổi sáng hôm nay có hai bước quyế´t định phải thực hiện. Trước hế´t, hặ´n muố´n tố´ng khứ chiế´c xe thùng cũ mà tám năm rưỡi trước đó hặ´n đã dùng để bặ´t cóc tôi. Và thứ nhì là hặ´n đã đăng quảng cáo trên Internet một căn hộ mà hặ´n và tôi đã dành mâ´y tháng trời để cải tạo. Hặ´n đã mua căn hộ sáu tháng trước với hy vọng tiê`n cho thuê nhà sẽ giải tỏa được áp lực tài chính thường trực xuâ´t phát từ tội ác mà hặ´n gây ra. Hặ´n kể với tôi rặ`ng khoản tiê`n là từ các hoạt động kinh doanh của hặ´n với Holzapfel.

Ngay sau sinh nhật thứ mười tám của tôi, một buổi sáng hặ n phâ n khích cho biế t, "Có chỗ mới để cải tạo. Sặ p sửa đi để n Hollergasse bây giờ."

Niê m vui của hặ n lan sang tôi, còn tôi thì đang bức thiế t muố n thay đổi cảnh này. Thời điểm màu nhiệm của sự trưởng thành đã trôi qua và hâ u như chẳng có gì xảy ra cả. Tôi vẫn bị áp chế và

giám sát như bao nhiều năm qua. Ngoại trừ trong tôi có một cái công tắ c được bật lên. Sự ngờ vực của tôi về việc liệu hặ n có nói sai và tôi được hấ n bảo bọc tố t hơn ở ngoài đời đang dâ n biế n mấ t. Giờ đây tôi đã là người lớn. Cái tôi kia của tôi đã ôm chặt lấ y tôi, và tôi biế t chính xác ră ng mình không muố n tiế p tục số ng kiểu này. Tôi đã số ng sót suố t thời niên thiế u như đứa nô lệ của hặ n, chiế c bao cát để hã n hành hạ và người đô ng hành của hã n, thích nghi với nơi này như ngôi nhà mình, vì tôi không có sự lựa chọn nào khác. Nhưng giờ đây giai đoạn â y đã qua. Mỗi khi ngô i dưới hâ m, tôi nhớ đi nhớ lại những kế hoạch đã đưa ra khi còn bé cho thời điểm này trong cuộc đời. Tôi muố n độc lập. Trở thành một diễn viên, viế t sách, viê t nhạc, trải nghiệm với mọi người khác, được tự do. Tôi không còn muố n chấ p nhận sự thật ră ng tôi sẽ là tù nhân trong con hoang tưởng của hấ n mãi mãi. Tôi chỉ câ n chờ dịp thích hợp. Có lẽ là dịp cải tạo nhà mới. Sau bao nhiều năm bị xiê ng xích với ngôi nhà, lâ n đâ u tiên tôi được đi làm việc ở một chỗ khác. Nhưng dĩ nhiên vẫn còn dưới sự giám sát gắ t gao của hặ n.

Tôi còn nhớ rõ mô n một chuyế n đi đâ u tiên đế n căn hộ ở Hollergasse. Hắ n không chịu đi lô i nhanh nhấ t theo tuyế n xa lộ hắ n quá keo bẩn không chịu trả phí câ u đường. Thay vào đó, hắ n nô i đuôi theo dòng xe cộ kẹt cứng theo tuyế n Gürtel ở Vienna. Lúc ấ y là buổi sáng và những chuyế n xe đưa rước người đi làm vào giờ cao điểm đang hố i hả dấ n tới khắ p hai bên chiế c xe thùng. Tôi quan sát mọi người đã ng sau tay lái. Những người đàn ông với ánh mắ t mệt mỏi nhìn hắ n và tôi từ chiế c xe thùng bên cạnh. Họ ngô i chật cứng, ắ t là công nhân từ Đông Âu, được nhặt nhạnh bởi các công ty xây dựng của Áo dọc các tuyế n đường vào buổi sáng và được thả xuố ng trở lại đó vào buổi chiế u. Ngay lập tức tôi cảm thấ y một sự tương đô ng với những người công nhân ấ y: không giấ y tờ,

không giấ y phép lao động, sẵn sàng để bị khai thác. Đó là một thực tại mà tôi cảm thấ y thật khó chịu trong buổi sáng hôm ấ y. Tôi ngô i chìm sâu trên ghế và buông mình vào mộng tưởng: tôi đang trên đường đi làm với một chỗ làm bình thường và một ông sế p - hệt như tấ t cả những người đi làm khác trên những chiế c xe bên cạnh. Tôi là một chuyên gia trong lĩnh vực của mình và sế p tôi đặc biệt xem trọng ý kiế n của tôi. Tôi số ng trong một thế giới người lớn nơi mà tiế ng nói của tôi được lắ ng nghe.

Xe đi xuyên suố t qua gâ n trọn cả thành phố thì Priklopil rẽ vào phố Mariahilfer ở ga hỏa xa phía tây, lái ra xa khỏi trung tâm và đi dọc theo một khu chợ nhỏ nơi chỉ có một nửa các quâ y hàng được bày bán. Rô i hă n rẽ vào một con phố nhỏ. Rô i hǎ n đậu xe lại.

Căn hộ nă mở lâ u một của một tòa nhà xuố ng cấ p. Hặ n chờ một lúc lâu rô i mới cho phép tôi bước xuố ng xe. Hặ n sợ một ai đó sẽ nhìn thấ y hặ n và tôi, và chỉ muố n tôi đi rảo bước trên via hè khi nào đường phố vă ng người. Tôi đảo mặ t nhanh nhìn phố xá: những cửa hiệu nhỏ sửa chữa xe hơi, cửa hiệu rau quả kiểu Thổ Nhĩ Kỳ, các quâ y bán bánh mì kebab và những quán rượu nhỏ tí xíu nặ m rải rác khặ p nơi trong các tòa nhà cũ kỹ, xám xịt, được xây dựng vào thời kỳ cải cách kinh tế của Vienna hô i cuố i những năm 1800, được dùng làm nhà tập thể cho quâ n chúng công nhân nghèo thuộc lãnh địa của Đế quố c Áo. Thậm chí giờ đây khu này chủ yế u cũng toàn dân nhập cư trú ngụ. Nhiê u căn hộ còn không có cả phòng tắ m; nhà vệ sinh nă m ở hành lang và dùng chung với nhau. Hặ n đã mua lại một căn như thế .

Hă´n chờ đế´n khi đường phố´ trố´ng trải rố`i mới xua tôi vào trong câ`u thang. Sơn trên tường đã bong ra và hâ`u hế´t các hộp thư đề`u đã mở tung. Khi hǎ´n mở cánh cửa gỗ của căn hộ và đẩy tôi vào

trong, tôi không tin nổi nó lại nhỏ để n như vậy. Mười chín mét vuông - chỉ lớn hơn căn hâ m của tôi bố n lâ n. Một căn phòng có cửa sổ nhìn ra sân sau. Không khí bố c mùi cũ kỹ, như mùi của thân thể, nấ m mố c và dâ u ăn cũ. Tấ m thảm lót kín sàn, mà có lẽ trước đây từng có lúc màu xanh lục thẫm, đã ngả sang một màu nâu xám khó tả. Trên một bức tường còn có một vế t ẩm lớn lúc nhúc giời. Tôi hít vào sâu. Công việc nhọc nhặ n đang chờ tôi đây.

Từ hôm đó trở đi, hặ n đưa tôi đi cùng đế n căn hộ ở Hollergasse nhiệ u là n mỗi tuâ n. Chỉ khi nào không còn việc vặt nào phải làm thì hă n mới nhô t tôi trong hâ m cả ngày. Việc đâ u tiên hặ n và tôi làm là lôi các món bàn ghế cũ kỹ, vô dụng ra khỏi đó và quẳng ra đường phố . Khi cả hai đi ra khỏi tòa nhà sau đó một giờ đô ng hô thì món đô dã biế n mất: bị mang đi bởi những người láng giê ng quá túng thiế u để n nỗi một món đô như vậy cũng quá tố t với họ. Rô ì hã n và tôi bấ t đâ u công việc cải tạo căn hộ. Tôi mấ t trọn hai ngày để lột tấ m thảm cũ. Một tấ m thảm thứ hai hiện ra bên dưới cùng với một lớp bui dày. Keo đã dính chặt xuố ng sàn sau bao nhiệu năm khiế n tôi phải cạo ra từng phân một. Rô i sau đó một lớp vữa được trải lên để lót tấ m trải sàn laminate lên trên - hệt như trong căn hâ m của tôi. Cả hai lột giấ y dán tường cũ ra, trám các vế t nứt và lỗ trên tường rô i dán giấ y mới màu trắ ng. Tủ được trang bị thêm cho gian bê p cỡ nhỏ và phòng tấ m tí xíu, chẳng lớn hơn là mâ y so với buô ng tă m vòi sen cộng với tâ m thảm chùi chân mới trải vào.

Tôi vấ t vả như một công nhân hạng nặng. Đục phá, mang vác, cạo, chà, lát gạch. Dán giấ y trên trầ n, đứng trên một tấ m ván hẹp đặt trên hai cái thang. Bê bàn ghế .

Công việc, con đói và cuộc chố ng chọi không ngừng với chứng tụt huyế t áp đã làm tôi cạn kiệt sức lực để n độ bấ t kỳ ý nghĩ nào về

chuyện đào thoát cũng là một ý niệm rấ t xa vời. Ban đâ u tôi đã hy vọng một lúc nào đó hã n sẽ bỏ tôi một mình. Nhưng không có lúc nào cả. Tôi luôn bị giám sát thường trực. Thật đáng nể với những nỗ lực của hã n trong việc ngăn ngừa tôi trố n thoát. Mỗi khi phải đi ra hành lang để vào nhà vệ sinh, hã n đẩy những miế ng ván và xà gỗ nặng ra chặn trước cửa sổ để tôi không thể mở nhanh và la hét. Khi biế t phải đi ra ngoài lâu hơn năm phút, hã n vặn vít cả những miế ng ván ấ y. Thậm chí ở đây hã n cũng dựng lên một nhà tù cho tôi. Khi chìa khóa vặn trong ổ, tôi được đưa về trở lại trong căn hâ m của mình. Nỗi sợ một điể u gì đó xảy để n với hã n và tôi sẽ chế t trong căn hộ đó cũng xiế t lấ y tôi để n nghẹt thở. Tôi thở dài nhẹ nhõm mỗi khi hã n quay trở lại.

Hôm nay nỗi sợ â y dường như lạ lẫm với tôi. Dù gì tôi cũng đang ở trong một tòa nhà các căn hộ và có thể la hét hoặc nện vào tường. Khác với trong căn hâ m, ở đây người ta có thể nhanh chóng tìm ra tôi. Tôi không có lý do gì chính đáng phải sợ cả. Nỗi sợ trỗi dậy từ sâu bên trong tôi, từ trong hâ m ngực trong chính tôi.

Một hôm, một người đàn ông lạ đột nhiên xuấ t hiện trong căn hộ.

Hă n và tôi vừa lôi mớ tâ m trải sàn lên lâ u một. Cánh cửa chỉ đang khép hờ thì một người đàn ông lớn tuổi có mái tóc muố i tiêu bước vào và lớn tiế ng chào cả hai. Tiế ng Đức của ông ta tệ đế n nỗi tôi chật vật mới hiểu được. Ông ta chào hỏi người mới đế n và rõ ràng muố n chuyện gẫu theo kiểu láng giê ng vê thời tiế t và công việc tu bổ căn hộ. Priklopil đẩy tôi ra sau lưng và muố n đuổi khéo ông ta bă ng cách trả lời cụt ngủn. Tôi cảm nhận được nỗi sợ hãi dâng lên trong hă n và để cho nó lan sang cả tôi. Mặc dù người đàn ông đó có thể là cứu tinh của tôi, tôi cảm thấ y như thể bị quấ y râ y bởi sự hiện

diện của ông ta. Thế mới biế t tôi đã nhập tâm đế n mức nào cái cảm quan của hấ n.

Tổ i hôm đó, tôi nă m trên chiế c giường tâ ng trong căn hâ m và tái diễn lại tình huố ng â y nhiệ u lâ n trong đâ u. Có phải tôi đã hành động sai? Lẽ ra tôi đã phải thét lên? Có phải tôi đã bỏ lỡ một cơ hội quyế t định nữa? Tôi đã cố cố gặ ng huấ n luyện mình phải hành động một cách cương quyế t trong là n sau. Trong tâm tưởng tôi hình dung khoảng cách từ phía sau hặ n cho để n chỗ người láng giê ng la mặt giố ng như một cú nhảy lao qua một khe nứt sâu. Tôi hình dung mô n một cảnh mình đang chạy lấ y đà, càng gâ n để n mép vực thì càng tăng tố c để phóng qua. Nhưng tôi không hệ thấ v mình đáp xuố ng phía bên kia. Tôi cố gặ ng hế t mức nhưng vẫn không dựng lên được hình ảnh đó trong đâ u. Thậm chí trong con hoang tưởng của tôi, hã n còn nhiệ u là n túm áo để lôi tôi trở lại. Vài là n tôi thoát được khỏi cú chộp của hặ n, lo lưng trên không phía trên vực sâu một vài giây rô i rơi thẳng xuố ng dưới. Hình ảnh đó dày vò tôi suố t cả đêm. Nó là biểu tương cho việc tôi đang kê cân với cơ hôi hành đông nhưng đã một là n nữa thất bai vào khoảnh khă c quyê t đinh.

Chỉ vài ngày sau, người láng giê ng quay trở lại. Lâ n này ông ta đang ôm một chô ng ảnh. Hặ n đẩy tôi sang một bên một cách gian giảo, nhưng tôi đã kịp liế c nhanh. Đó là những tấ m ảnh gia đình mà ông ta chụp ở ngôi nhà trước đây tại Yugoslavia và một tấ m ảnh chụp chung cả một đội bóng. Ông ta nói chuyện huyên thuyên trong lúc giơ mã y bức ảnh ra trước mặt Priklopil. Một là n nữa tôi chỉ hiểu được loáng thoáng cuộc đố i thoại. Không, không thể nhảy qua miệng vực. Làm sao tôi có thể làm cho người đàn ông thân thiện này hiểu được mình? Liệu ông ta có hiểu những gì tôi nói khẽ với ông ta trong một

khoảnh khắ c không bị chú ý, mà chắ c có lẽ không bao giờ xảy ra? Natascha nào? Ai bị bắ t cóc? Thậm chí nế u ông ta hiểu được tôi thì chuyện gì sẽ xảy ra tiế p theo? Ông ta có gọi cảnh sát? Ông ta có điện thoại không đấ y? Rô i sao nữa? Cảnh sát sẽ chẳng tin lời ông ta. Thậm chí nế u xe cảnh sát chạy đế n Hollergasse, hã n cũng đã có thừa thời gian để túm tôi và kín đáo lôi lên xe trở lại. Tôi thậm chí còn không muố n tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy để n tiế p theo.

Không, căn nhà này không cho tôi một cơ hội nào để trố n thoát. Nhưng cơ hội sẽ để n. Tôi tin vào điể u đó hơn bao giờ hế t. Tôi chỉ cầ n nhận ra kịp thời.

Mùa xuân năm â´y, năm 2006, hă´n cảm nhận được tôi đang tìm cách tránh xa hă´n. Hă´n mâ´t kiểm soát và cáu kỉnh, và chứng viêm xoang hành hạ hă´n về đêm. Ban ngày hă´n càng gia tăng gâ´p bội những hành vi bức bách tôi. Mọi chuyện trở nên ngày càng phi lý. "Không được đáp lại!" hă´n gă´t ngay khi tôi vừa mở miệng, thậm chí khi hă´n hỏi tôi một điề u gì đó. Hă´n đòi hỏi một sự phục tùng tuyệt đô´i. "Màu gì đó?" có lâ n hă´n quát tôi, chỉ tay vào một thùng sơn đen.

"Đen," tôi đáp.

"Không, màu đỏ. Màu đỏ vì tao đã bảo là như thế. Phải nói là màu đỏ!"

Mỗi khi tôi từ chố i, một cơn cuố ng nộ bấ t khả kiế m chế xâm chiế m lấ y hặ n và ngày càng kéo dài hơn trước. Liê n sau đó là những cú đánh. Đôi khi hặ n đánh tôi lâu để n mức tôi có cảm giác như hàng giờ đô ng hô . Nhiê u là n tôi suýt ngấ t thì hặ n lôi tôi xuố ng thang gác, nhố t tôi lại và tặ t đèn.

Tôi nhận ra thật là khó khăn biế t dường nào để cưỡng lại một phản xạ sinh tố n, để tránh được những bạo hành trước khi những chấ n thương kịp lành lặn. Buông xuôi thật là dễ dàng hơn nhiệ u. Nó như một cơn sóng ngâ m không ngừng lôi tôi xuố ng đáy sâu mỗi khi nó cuố n được lấ y tôi, trong khi tôi nghe thấ y giọng nói của chính mình thì thâ m, "Tố t đẹp, tố t đẹp. Mọi chuyện đề u ổn. Không có gì bấ t ổn cả."

Tôi phải chố ng chọi với cơn sóng ngâ mấ y với tấ t cả sức lực và sửa soạn chiế c bè cứu sinh cho chính mình - những dòng nhật ký mà tôi ghi lại từng vụ bạo hành. Ngày nay khi câ m lại cuố n số có dòng kẻ mà tôi đã ghi lại tấ t cả những vụ hành hạ đó trên giấ y trắ ng mực đen và đâ y đủ với cả tranh vẽ những vế t thương của tôi, tôi cảm thấ y choáng. Lúc ấ y tôi viế t ra những chuyện ấ y để tách biệt mọi thứ ra khỏi bản thân mình, như thể đang ngô i làm bài thi ở trường:

Ngày 15 tháng 4 năm 2006. Một là `n hă ´n đánh vào bàn tay phải của ta lâu và mạnh để ´n độ ta cảm nhận được máu dô `n bên trong. Toàn bộ mu bàn tay bâ `m tím và đỏ rực, vế ´t bâ `m lan đế ´n lòng bàn tay và phủ kín toàn bộ lòng bàn tay. Chưa hế ´t, hă ´n đánh ta bâ `m mă ´t (cũng bên phải) mà ban đâ `u vế ´t bâ `m nă `m ở khóe ngoài và ngả đỏ, rô `i bâ `m tím, xanh, rô `i lan ngược lên cả mi trên.

Những vụ bạo hành khác diễn ra gâ `n đây mà ta còn nhớ được - trong vườn hă ´n đã bạo hành ta bă `ng kéo xén cành vì ta quá sợ leo lên thang. Ta đã đã bị một về ´t cứa ngả màu xanh ngay trên mă ´t cá chân phải, da đã bong ra. Rô `i hă ´n quảng một xô đâ ´t nặng trịch vào mông ta đề ´n nỗi khiế ´n ta bị bâ `m đỏ quạnh ngả nâu. Một lâ `n ta không chịu đi lên nhà với hă ´n vì sợ. Hă ´n đã giật ổ điện ra khỏi tường, quẳng chiế ´c công tă ´c hẹn giờ vào ta và bâ ´t kỳ thứ gì khác mà hă ´n chộp được trên tường. Ta đã bị một về ´t sây sát

sâu, đó, rướm máu trên đâ`u gố i phía ngoài và bắ p chân. Chưa hế t, ta còn bị một vế t bâ m tím đen trên bắ p tay trái dài chừng tám phân, không rõ lý do vì sao. Nhiê u lâ n hắ n đá và đâ m ta túi bụi, thậm chí cả vào đâ u. Hai lâ n hắ n làm ta chảy máu môi, một lâ n làm môi dưới của ta sưng vê u bă ng hạt đậu (ngả màu xanh). Một lâ n hắ n đánh ta, làm sưng khóe miệng bên phải. Rô i ta còn bị một vế t đứt trên má phải (không nhớ vì lý do gì). Một lâ n hắ n quẳng hộp đô nghê vào bàn chân ta, làm chân bị bâ m xanh. Hắ n đánh vào mu bàn tay của ta thường bă ng chìa vặn đai ố c, mỏ lê t hoặc thứ gì đó tương tự. Ta có hai vế t bâ m đen đố i xứng dưới hai bả vai và dọc số ng lưng.

Hôm nay hấ n đấ m vào mấ t phải, khiế n ta nổ đom đóm, và vào tai phải, khiế n ta đau nhói, ù đặc và nghe lạo xạo. Rô ì hấ n tiế p tục đánh vào đâ `u.

Vào những ngày lạc quan hơn, hấ n lại vẽ vời bức tranh tương lai của hấ n và tôi bên nhau. "Giá như tao tin được mày không bỏ trô n..." hấ n đã thở dài một buổi tô i bên bàn bế p. "Tao có thể mang mày cùng đi khấ p nơi. Tao sẽ đưa mày để n hô Neusiedl hoặc hô Wolfgang và mua váy mùa hè cho mày. Mình có thể đi bơi và đi trượt tuyế t vào mùa đông. Nhưng tao phải tin tưởng được mày một trăm phâ n trăm - nế u không thì mày sẽ bỏ chạy thôi."

Vào những khoảnh khắ c như thể này tôi lại cảm thấ y tiế c vô hạn cho kẻ ngược đãi tôi hơn tám năm trời. Tôi không muố n làm hặ n tổn thương và muố n hặ n có một tương lai màu hồ ng mà hặ n tha thiế t mong mỏi. Hặ n dường như quá tuyệt vọng và cô đơn với chính mình và tội ác của mình để n mức đôi khi tôi quên mấ t chính mình là nạn nhân của hặ n - không phải chịu trách nhiệm về hạnh phúc của hặ n. Nhưng tôi chẳng bao giờ cho phép mình bị

cuố nhút hoàn toàn vào ảo tưởng ră ng mọi thứ đề u ổn nế u tôi hợp tác. Ta không thể ép buộc một ai tuân phục vĩnh viễn và chắ c chắ n không thể ép buộc một ai yêu thương mình.

Tuy nhiên, vào những lúc như thế, tôi thế với hặ n rặ ng tôi sẽ luôn luôn ở với hặ n, và an ủi hặ n, "Tôi sẽ không chạy đâu, tôi hứa. Tôi sẽ luôn luôn ở lại." Dĩ nhiên hặ n không tin tôi và tôi cảm thấ y khổ sở khi phải nói dố i hặ n. Cả hặ n và tôi đề u chao đảo giữa thực tế và những lời nói bề ngoài.

Tôi vẫn hiện diện trong thân xác, nhưng tâm trí của tôi thì đang ra đi. Nhưng tôi vẫn không thể tưởng tượng được mình đáp xuố ng an toàn ở bên kia miệng vực. Ý niệm về việc đột nhiên xuấ t hiện ở thế giới thật ngoài kia làm tôi hoảng sơ không thể tả được. Đôi khi tôi thậm chí còn nghĩ để n chuyện sẽ tự tử ngay lập tức, ngay sau khi thoát khỏi hã n. Tôi không thể chịu đựng được ý tưởng rã ng sự tự do của tôi sẽ khiế n hấ n phải ngô i tù sau song sấ t nhiệ u năm tháng. Dĩ nhiên, tôi không muố n những người khác rơi vào nanh vuố t của con người này, một kẻ dám làm mọi chuyện. Tôi vẫn đang tạo ra sự che chở â y bă ng cách dùng bản thân mình để hấ p thu năng lượng bạo lực ở hặ n. Về sau, cảnh sát và hệ thố ng tư pháp sẽ phải ngặn chặn hấ n không tiế p tục phạm pháp. Thế nhưng, ý tưởng này không làm tôi thỏa mãn. Tôi không tìm thấ y bấ t kỳ một ước muố n nào trong tôi về chuyện trả thù - mà ngược lại. Cứ như thể tôi lại phạm ngược lại tội ác mà hã n đã phạm phải với tôi nế u tôi đẩy hã n vào tay cảnh sát. Trước kia hặ n nhô t tôi, vậy thì tôi cũng làm cho hă n bị nhô t. Trong thê giới quan đã bị nhào nặn của tôi, tội ác â y không bị xóa bỏ mà lại càng gia tăng. Cái ác trên đời không giảm đi mà lại còn nhân lên.

Tấ t cả những suy nghĩ này vê mặt nào đó đề u là cực điểm dễ hiểu của sự điên rô vê cảm xúc mà tôi đã phải đố i mặt nhiê u năm. Bởi hai bộ mặt của hă n, bởi sự xoay chuyển đế n chóng mặt giữa bạo lực và sự bình thường giả tạo, bởi phương châm sinh tô n của tôi nhã m ngăn chặn nguy cơ khiế n tôi thiệt mạng. Cho để n khi màu đen không còn đen, màu trắ ng không còn trắ ng, mà mọi thứ chỉ còn là một màu xám mờ khiế n ta không còn chịu được nữa. Tôi đã tích tụ tấ t cả những điệ u đó để n mức sự phản bội hặ n còn nặng nê hơn sự phản bội chính cuộc số ng của tôi. Có lẽ tôi nên buông xuôi quách cho số phận, tôi đã nghĩ thế không chỉ một là n mỗi khi gặp nguy cơ bị cuố n vào cơn sóng ngâ m và mấ t hút chiế c bè cứu sinh.

Những hôm khác thì tôi vắ t óc ra để nghĩ xem thế giới ngoài kia sẽ phản ứng ra sao với tôi sau bao nhiều năm. Những hình ảnh từ phiên xử Dutroux vẫn còn hiện hữu số ng động trong tâm trí tôi. Tôi không bao giờ muố n được giới thiệu như những nạn nhân trong vụ đó, tôi nghĩ bụng. Tôi đã là nạn nhân trong tám năm và tôi không muố n là nạn nhân cả quãng đời còn lại. Tôi mường tượng rõ mố n một sẽ ứng xử với giới truyề n thông ra sao. Tố t nhấ t là họ để cho tôi yên. Nhưng nế u họ đưa tin về tôi, không bao giờ được dùng tên tôi. Tôi muố n trở lại với đời như một người phụ nữ trưởng thành. Và tôi muố n đích thân chọn những cơ quan truyề n thông nào mà tôi muố n nói chuyện.

Buổi tố i hôm ấ y là đâ u tháng tám, tôi ngô i ở bàn bế p với hặ n ăn bữa khuya. Mẹ hặ n đã đặt món salad xúc xích trong tủ lạnh. Hặ n cho tôi rau và lấ y xúc xích và phó mát vào đĩa của hặ n. Tôi nhai châ m chậm một miế ng tiêu với hy vọng có thể hấ p thu hế t từng chút năng lượng của từng tế bào rau. Lúc này tôi đã lên cân một

ít, cân nặng 42kg, nhưng công việc ở căn hộ khu Hollergasse đã vắ t kiệt tôi và tôi cảm thấ y sức lực tan biế n. Tâm trí tôi vẫn hế t sức tỉnh táo. Giờ đây khi công việc trùng tu đã xong, một giai đoạn nữa trong quãng đời giam câ m của tôi lại sắ p kế t thúc. Tiế p theo là gì? Lại một cuộc số ng hã ng ngày phi lý như thường lệ? Nghỉ hè ở hô Wolfgang, với những vụ đánh đập ban đâ u, theo sau là những lời nhục mạ, và sau cùng được đãi ngộ bă ng một chiế c váy? Không, tôi không còn muố n số ng cuộc số ng này nữa.

Ngày hôm sau hấ n và tôi làm việc trong nhà để xe. Tôi nghe từ xa tiế ng của một bà mẹ đang lớn tiế ng gọi các con. Thi thoảng một luô ng không khí nhỏ mang theo hương vị mùa hè và cỏ mới cấ t thổi vào trong garage nơi hấ n và tôi đang hí hoáy kiểm tra gâ m chiế c xe thùng màu trấ ng. Đó là chiế c xe mà hấ n đã dùng bấ t cóc tôi và giờ đây, hấ n muố n bán đi. Không chỉ thế giới tuổi thơ của tôi đã lùi xa - giờ đây tấ t cả những mảnh nhỏ của những năm đâ u tôi bị giam câ m cũng đang bấ t đâ u biế n mấ t. Chiế c xe thùng này là mố i liên hệ của tôi với cái ngày tôi bị bấ t cóc. Giờ đây tôi đang góp phâ n làm cho nó biế n mấ t. Với mỗi một động tác lau chùi, dường như tôi lại đang tô trát xi măng cho tương lai của mình trong căn hâ m.

"Ông đã gây ra một tình cảnh mà chỉ có một trong hai chúng ta có thể số ng sót đi qua," đột nhiên tôi cấ t tiế ng. Hặ n nhìn tôi ngạc nhiên. Tôi không nao núng. "Tôi rấ t biế t ơn ông đã không giế t tôi và đã chăm sóc tôi như thế . Ông rấ t tử tế . Nhưng ông không thể buộc tôi ở lại với ông. Tôi có con người của tôi, với những nhu cấ u của tôi. Tình cảnh này phải chấ m dứt."

Đáp lại, Wolfgang Priklopil giật chiế c bàn chải từ tay tôi mà không nói một tiế ng nào. Nhìn mặt hắ n tôi có thể thấ y hắ n sợ hãi

ghê góm. Bao nhiêu năm qua chắ c hắ n sợ hãi giây phút này. Giây phút nhìn thấ y rõ tấ t cả mọi sự áp bức của hặ n không mang lại kế t quả nào. Giây phút đô i đâ u mà hặ n không thể nào khuấ t phục được tôi. Tôi nói tiế p: "Tôi phải ra đi là điể u tự nhiên. Ông chặ c phải hiểu điể u đó ngay từ đã u. Một trong chúng ta phải chế t; không còn cách nào khác để thoát. Hoặc ông giế t tôi hoặc để cho tôi đi."

Priklopil châ`m chậm lắ´c đâ`u. "Tao sẽ không bao giờ làm vậy. Mày biế´t điề`u đó quá rõ," hắ´n nói nhỏ nhẹ.

Tôi chờ đợi cơn đau sớm bùng nổ ở đâu đó trên cơ thể và đã chuẩn bị tinh thâ `n cho chuyện đó. Không bao giờ bỏ cuộc. Không bao giờ bỏ cuộc. Ta sẽ không bao giờ tự bỏ cuộc. Khi chẳng có chuyện gì xảy ra, khi hă ´n chỉ đứng bấ ´t động trước mặt tôi, tôi hít thở sâu và nói ra những lời làm thay đổi mọi chuyện: "Đế ´n giờ này tôi đã từng cố ´ tự tử quá nhiê `u lâ `n - giờ thì tôi đang đứng đây, như một nạn nhân. Chuyện sẽ tố ´t đẹp hơn nhiê `u nế ´u ông tự tử. Ông sẽ không tìm được một cách nào khác để thoát đâu. Nế ´u ông tự tử, tấ ´t cả mọi vấ ´n đề ` sẽ tan biế ´n."

Trong khoảnh khắ cấy, một điể ugì đó bên trong hấn chế t đi. Tôi nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mất hắn khi hắn quay đi và tôi như chịu không nổi. Người này là một tội phạm - nhưng lại là người duy nhất mà tôi có trên đời. Như thể một cuộn phim phát nhanh, những khung cảnh tường tận trong vài năm qua trôi ào qua trước mắt tôi. Tôi nao núng và nghe thấy mình lên tiế ng, "Đừng lo. Nế u tôi bỏ chạy, tôi sẽ lao mình vào một đoàn tàu hỏa. Tôi sẽ không bao giờ để ông gặp nguy hiểm." Tự tử đố i với tôi dường như là hình thức tự do cao cả nhất, một sự giải thoát khỏi mọi thứ, khỏi một cuộc đời từ lâu đã bị hủy hoại.

Trong khoảnh khắ c ấ y tôi thật lòng muố n rút lại những lời mình nói. Nhưng lời nói đã bật ra mấ t rô i: tôi sẽ trố n lâ n kế tiế p khi có cơ hội. Và một người trong chúng ta sẽ không thể còn số ng.

Ba tuâ n sau tôi đứng trong bế p, nhìn cuố n lịch. Tôi quẳng tờ lịch mà tôi đã xé ra vào trong sot và quay đi. Tôi không có thời gian suy nghĩ lâu vê mọi chuyện. Hặ n đang gọi tôi để n làm việc. Ngày hôm trước tôi đã giúp hặ n mầu quảng cáo căn hộ ở Hollergasse. Priklopil đã mua cho tôi một bản đô Vienna và một chiế c thước kẻ. Tôi đo đạc quãng đường từ căn hộ ở Hollergasse để n nhà ga xe điện ngâ m gâ n nhấ t, kiểm tra lại tỉ lệ và tính ra bao nhiều mét đường đi bộ. Sau đó hă n gọi tôi vào trong hành lang và ra lệnh cho tôi đi nhanh từ đâ u này để n đâ u kia. Hặ n dùng đô ng hô đeo tay bấ m giờ theo tôi. Rô i tôi tính xem mấ t bao lâu để đi từ căn hộ để n nhà ga xe điện ngà m và để n trạm xe buýt tiế p đó. Với cái lô i thông thái rởm của hặ n, hặ n muố n biế t chính xác để n từng giây xem căn hô cách tram giao thông công công bao xa. Khi mẫu quảng cáo được soạn xong, hấ n gọi người bạn để kêu ông ta đăng lên internet. Tôi hít thở sâu và mim cười. "Giờ đây mọi thứ sẽ dễ dàng hơn." Hấ n dường như đã hoàn toàn quên mấ t cuộc trao đổi vê sự vươt thoát và cái chế t.

Gâ n trưa ngày 23 tháng 8 năm 2006, hắ n và tôi đi ra vườn. Những người láng giê ng không có mặt và tôi nhặt nhạnh những trái dâu tây cuố i cùng trên thảm cỏ phía trước hàng rào bà ng cây thủy lạp và tấ t cả những trái mơ đang nă m quanh gố c cây. Rô i tôi rửa sạch trái cây trong bê p và cấ t vào tủ lạnh. Hắ n đi theo tôi từng bước và không lúc nào rời mắ t khỏi tôi.

Đế n trưa hã n dấ t tôi ra căn chòi nhỏ trong vườn ở phía sau và nă m về phía bên trái. Căn chòi cách biệt với lố i đi nhỏ bă ng một hàng rào. Priklopil luôn cẩn trọng đóng cổng khu vườn. Hặ n khóa lại mỗi khi đi ra khỏi đó dù chỉ trong phút chố c để giữ bụi ra khỏi thảm của chiế c xe hơi BMW màu đỏ. Chiế c xe thùng màu tră ng đậu giữa căn chòi và cổng khu vườn, mà vài ngày tới sẽ có người đế n nhận.

Priklopil lôi máy hút bụi ra, cấ m điện và ra lệnh cho tôi làm sạch hoàn toàn nội thấ t trong xe, các ghế ngô i và thảm. Tôi đang làm thì điện thoại di động của hấ n đổ chuông. Hấ n đi khỏi xe vài bước, bịt một bên tai lại và hỏi hai lâ n, "Xin lỗi, sao ạ?" Từ những mẩu vụn cóp nhặt trong tiế ng ô n của chiế c máy hút bụi, tôi kế t luận rã ng một ai đó ở đâ u dây đang quan tâm đế n căn hộ. Priklopil đang phâ n khích quá độ. Bị cuố n vào trong đố i thoại, hấ n quay lưng và rời xa tôi nhiệ u mét về phía hô bơi.

Tôi chỉ còn lại một mình. Lâ n đâ u tiên kể từ ngày tôi bị giam câ m, hấ n đã không để mã t đế n tôi khi đang ở ngoài trời. Tôi đứng chế t cứng trước chiế c xe trong một khoảnh khắ c, tay câ m chiế c máy hút bụi, với một cảm giác tê liệt lan tỏa khắ p đôi chân và đôi tay của tôi. Lô ng ngực tôi có cảm giác như thể đang bị kẹp trong một chiế c áo nịt bã ng sắ t. Tôi như ngạt thở. Từ từ bàn tay đang câ m máy hút bụi của tôi buông xuố ng. Những hình ảnh rố i tung và hỗn độn ùa qua đâ u tôi. Priklopil quay trở lại và phát hiện ra tôi biế n mấ t. Hấ n tìm kiế m tôi và đi xả súng bấ n. Một chiế c tàu lửa lao để n. Thân thể bấ t động của tôi. Thân thể bấ t động của hã n. Những chiế c xe cảnh sát. Mẹ tôi. Nụ cười của mẹ.

Thế rô i mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Với sức mạnh siêu phàm, tôi vùng lôi chính mình ra khỏi vũng lâ y tê liệt đang xiế t chặt đôi chân tôi. Giọng nói của cái tôi khác nện vào đâ u tôi: Nế u mi bị bắ t

cóc hôm qua thì giờ đây mi sẽ chạy. Mi phải hành động như thể không quen biế t hă n. Hă n là một người xa lạ. Chạy. Chạy. Khỉ gió, chạy đi!

Tôi thả chiế c máy hút bụi xuố ng và lẻn đế n cổng khu vườn. Cổng mở.

Tôi lưỡng lự một thoáng. Tôi nên đi hướng bên trái hay bên phải? Ở đâu tôi sẽ tìm thấ y người? Đường tàu hỏa ở đâu? Bây giờ tôi không được rố i trí, không được sợ. Đừng quay lại, cứ đi đi. Tôi đi nhanh dọc theo lô i đi nhỏ, rẽ về phía Blasselgasse và chạy về phía khu nhà nă m dọc hai bên đường - những khu vườn nhỏ đã được phân lô nă m giữa các căn nhà nhỏ được xây trên mảnh đấ t xưa. Trong tai tôi chỉ có một tiế ng ù ù; phổi tôi thấ t lại. Và tôi biế t chấ c mỗi giây trôi qua hặ n đang lao để n gà n tôi hơn. Tôi tưởng chừng như nghe thấ y tiế ng chân của hặ n cảm nhận được ánh mặ t của hặ n trên lưng mình. Tôi thậm chí còn thoáng cảm nhận được hơi thở của hặ n trên gáy mình. Nhưng tôi không quay lại. Tôi sẽ sớm nhận ra điệ u đó khi nào hặ n từ phía sau nhào tới xô tôi ngã xuố ng đấ t, lôi tôi về nhà và giế t tôi. Mọi chuyện đề u tố t hơn quay trở lại căn hâ m. Đă ng nào tôi cũng đã chọn cái chế t. Hoặc bởi tàu hỏa hoặc bởi hă n. Tự do lựa chọn, tự do chế t. Những ý tưởng lướt qua đâ u tôi đề u hỗn độn trong lúc tôi lao về phía trước. Mãi để n khi nhìn thấ y ba người đi về phía tôi trên phố thì tôi mới biế t mình muố n số ng. Và tôi sẽ số ng.

Tôi nhào để n chỗ họ và nói hồn hền với họ, "Phải giúp tôi! Tôi câ n điện thoại di động để gọi cảnh sát! Làm ơn!" Ba người nhìn tôi ngạc nhiên: một người đàn ông lớn tuổi, một đứa bé, có lẽ mười hai tuổi, và một người thứ ba, có lẽ là bố cậu bé.

"Chúng tôi không giúp được," ông ta nói. Rô`i cả ba người đi vòng qua tôi và bước tiế p.

Người đàn ông lớn tuổi quay lại phía tôi một lâ`n nữa và nói, "Xin lỗi, tôi không mang theo điện thoại di động."

Đột nhiên nước mặ t tôi trào ra. Rố t cục tôi là gì đố i với thể giới này? Tôi không có đời số ng ở đây. Tôi là một thứ bấ t hợp pháp, một người không tên, không lý lịch. Chuyện gì sẽ xảy ra nế u không ai tin câu chuyện của tôi?

Tôi đứng trên via hè run rẩy, bàn tay tôi nă m chặt một chiế c hàng rào? Đi đâu? Tôi phải thoát khỏi con đường này. Priklopil chấ c chấ n đã nhận ra tôi biế n mấ t. Tôi lùi lại vài bước, đu người qua một hàng rào thấ p, rơi vào trong một khu vườn và bấ m chuông. Nhưng không thấ y động tĩnh gì, không thấ y ai cả. Tôi chạy xa hơn nữa, trèo qua hàng rào và các luố ng hoa, từ vườn này sang vườn khác. Tôi gỗ vào khung cửa sổ và khẽ gọi, "Cứu tôi với! Gọi cảnh sát! Tôi bị bắ t cóc. Gọi cảnh sát!"

"Cô làm gì trong vườn nhà tôi? Cô muố n gì đây?" một giọng nói bật lại vào mặt tôi qua ô kính cửa sổ. Bà ta nhìn tôi đâ y ngờ vực.

"Làm ơn gọi cảnh sát cho tôi! Nhanh lên!" tôi nín thở nhắ c lại. "Tôi là nạn nhân của một vụ bắ t cóc. Tên tôi là Natascha Kampusch... Làm ơn gọi cảnh sát Vienna. Bảo họ ră ng đây là một vụ bắ t cóc. Họ nên để n đây bă ng xe thường. Tôi là Natascha Kampusch."

"Tại sao quanh đây bao nhiều người cô lại tìm tôi?"

Tôi khựng lại. Nhưng rô i tôi thấ y bà ta lưỡng lự một thoáng.

"Chờ ở chỗ hàng rào đi. Và đừng đi lên cỏ của tôi!"

Tôi im lặng gật đâ`u khi bà ta quay lưng và đi khuâ´t. Lâ`n đâ`u tiên sau bảy năm trời tôi đã xưng tên của mình. Tôi đã trở lại.

Tôi đứng cạnh hàng rào và chờ đợi. Nhiệ `u giây trôi qua. Tim tôi đập trong cuố ng họng. Tôi biế t ră `ng Wolfgang Priklopil đang tìm kiế m tôi và đang hoảng loạn để n mức có thể hoàn toàn nổi điên. Sau một lúc tôi thấ y hai chiế c xe cảnh sát có đèn chớp màu xanh chạy để n bên ngoài hàng rào của các khu vườn. Hoặc người phụ nữ đã không nói yêu câ `u của tôi muố n họ đi xe thường hoặc là cảnh sát đã không nghe theo. Hai cảnh sát trẻ xuố ng xe và đi vào khu vườn nhỏ.

"Đứng yên tại chỗ và đưa tay lên cao!" một trong bọn họ cấ t tiế ng dõng dạc với tôi.

Đây không phải là tình huố ng mà tôi đã tưởng tượng về là n giáp mặt đâ u tiên của tôi với cuộc số ng tự do. Tay giơ cao như một tội phạm, đứng cạnh hàng rào, tôi nói cho cảnh sát biế t tôi là ai.

"Tên tôi là Natascha Kampusch. Các anh chặ c đã nghe về vụ của tôi. Tôi bị bặ t cóc năm 1998."

"Kampusch?" một trong hai người hỏi lại.

Tôi nghe thấ y giọng của hặ n: *Chẳng ai nhớ mày đâu. Mọi người* đề u vui mừng khi mày biế n mấ t.

"Ngày tháng năm sinh? Nơi đăng ký thường trú?"

"Mười bảy tháng hai năm 1988, thường trú ở Rennbahnweg 27, lô 38, tâ ng 7, hộ 18."

"Bị bă t cóc khi nào và bởi ai?"

"Năm 1998. Tôi bị giam giữ ở ngôi nhà tại số 60 Heinestrasse. Tên của kẻ bắ t cóc là Wolfgang Priklopil." Không thể có một thứ gì tương phản hơn thể, một bên là sự tỉnh táo đâ y cả quyế t về cứ liệu và một bên là mớ hỗn độn của tâm trạng lâng lâng và hoảng loạn đang tuôn trào trong tôi.

Giọng nói của viên cảnh sát đang dùng bộ đàm để xác nhận lời khai của tôi lọt vào tai tôi một cách khó khăn. Sự căng thẳng gâ `n như xé nát tôi từ bên trong. Tôi chỉ mới chạy được một vài trăm mét; ngôi nhà của hă ´n chỉ cách đây một quãng độ vài bước. Tôi cô ´ gă ´ng hít thở đê `u để trâ ´n áp cơn sợ hãi. Tôi biê ´t chă ´c hă ´n sẽ dễ dàng như trở bàn tay để hạ hai viên cảnh sát trẻ này. Tôi đứng cạnh hàng rào như trời trô `ng và căng tai để nghe. Tiê ´ng chim líu lo, một chiế ´c xe ở đă `ng xa. Nhưng không khí cứ như một sự tĩnh lặng trước cơn bão. Những phát súng sẽ vang lên ngay bây giờ đây. Cơ bă ´p của tôi căng lên. Tôi đã nhảy qua miệng vực. Và cuố i cùng đã chạm được bờ bên kia. Tôi đã chuẩn bị chiế ´n đâ ´u cho sự tự do vừa tìm được.

TƯỜNG TRÌNH ĐẶC BIỆT

Vụ việc: Natascha Kampusch - Phụ nữ khai báo là người mấ t tích.

Cảnh sát đang nỗ lực xác nhận danh tính.

Vienna (APA) - Trường hợp Natascha Kampusch, để n nay mấ t tích đã hơn tám năm, bỗng có một chuyển biể n bấ t ngờ. Một phụ nữ trẻ đang khai báo là bé gái bị mấ t tích vào ngày 2 tháng 3 năm 1998 tại Vienna. Cơ quan Cảnh sát Hình sự Liên bang Áo đã bắ t đầ u điề u tra để xác quyế t danh tính của người phụ nữ. "Chúng tôi không biế t liệu cô ta có đúng là Natascha Kampusch bị mấ t tích

hay chỉ là người bị đãng trí," Erich Zwettler thuộc Cơ quan Cảnh sát Hình sự Liên bang Áo đã phát biểu với Thông tấ n xã Áo. Người phụ nữ đang ở đô n cảnh sát tại Deutsch-Wagram thuộc Hạ Áo. Ngày 23 tháng 8 năm 2006.

Tôi không phải là một người đãng trí. Thật là đau đón với tôi khi người ta thậm chí còn xét để n cả chuyện đó. Nhưng đổ i với cảnh sát, khi phải so sánh các bức hình người bị mấ t tích ngày trước, vố n là một đứa học trò tiểu học nhỏ bé, phục phịch, với một cô gái hố c hác giờ đang đứng trước mặt họ, thì có lẽ cũng phải nghĩ để n khả năng ấ y.

Trước khi lên xe, tôi hỏi xin một cái chăn. Tôi không muố nhă nhìn thấ y tôi, vì tôi nghĩ ră ng hã n vẫn còn đang ở quanh quẩn trong khu vực, hoặc có ai đó đang quay phim hiện trường. Không có chăn, nhưng các cảnh sát viên đã che cho tôi để không ai nhìn thấ y.

Khi đã ngô i vào xe, tôi nép người thật thấ p trên ghế. Khi viên cảnh sát nổ máy xe và xe bắ t đâ u lăn bánh, cảm giác nhẹ nhõm trào dâng như sóng ngập lòng tôi. Tôi đã thành công. Tôi đã thoát.

Tại đô n cảnh sát ở Deutsch-Wagram tôi được tiế p nhận như một đứa trẻ thấ t lạc. "Không thể ngờ cô vẫn còn đây! Vẫn còn số ng!" Các cảnh sát đã điể u tra vụ án của tôi vây quanh lấ y tôi. Hâ u hế t trong số họ đề u tin tôi là ai; chỉ có một, hai người muố n chờ kế t quả xét nghiệm DNA. Họ kể cho tôi nghe họ đã tìm kiế m tôi lâu như thế nào. Ră ng lực lượng đặc nhiệm đã được thành lập rô i sau đó được thay người. Những lời kể của họ vang vọng bên tai tôi. Tôi cố gắ ng tập trung, nhưng tôi đã không nói chuyện với mọi người quá lâu nên tôi bị ngợp. Tôi đứng đó bơ vơ giữa bao nhiều con người này,

cảm thấ y yế u đuô i quá đỗi và bă t đâ u run rẩy trong chiế c váy mỏng. Một nữ cảnh sát đã trao cho tôi chiế c áo khoác của chị.

"Em lạnh rô`i. Mặc vào đi," chị nói một cách ân câ`n. Ngay lập tức chị làm tôi xúc động để n tận trong lòng.

Nhìn lại, tôi ngạc nhiên vì họ đã không đưa tôi thẳng đế n một nơi yên tĩnh và chờ ít nhấ t một ngày rô i mới thẩm vấ n tôi. Dù gì, tôi cũng đang ở trong một trạng thái hoàn toàn hoảng loạn. Suố t tám năm rưỡi tôi đã tin lời kẻ bắ t cóc khi hã n bảo tôi rã ng người ta sẽ thiệt mạng nế u bỏ trố n. Giờ đây tôi đã làm đúng như thế và chẳng xảy ra chuyện gì đại loại như thế cả. Tuy nhiên, tôi cảm nhận được nỗi sợ đang phập phô ng trong cổ họng đế n mức tôi không cảm thấ y an toàn hoặc tự do ở đô n cảnh sát. Tôi không biế t cách nào để ứng phó với cơn bão tố ập đế n bởi các câu hỏi và sự cảm thông. Tôi cảm thấ y hoàn toàn không được che chở.

Ngày hôm nay tôi nghĩ ră ng lẽ ra họ nên để tôi nghỉ ngơi một chút trong sự chăm sóc ân câ n. Nhưng lúc â y, tôi đã không đặt câu hỏi với tình trạng huyên náo â y. Không kịp thở, không một giây nào để nghỉ ngơi, tôi được đưa vào một căn phòng bên cạnh sau khi họ đã ghi lại thông tin cá nhân của tôi. Viên nữ cảnh sát thân thiện đã trao cho tôi chiế c áo khoác được giao phó việc thẩm vấ n tôi.

"Em hãy ngô`i xuô´ng và kể lại câu chuyện một cách bình tĩnh," chị ta bảo.

Tôi liế c quanh căn phòng một cách nghi ngại. Một căn phòng với vô số hô sơ của cảnh sát và không khí khá cũ kỹ, làm toát lên dáng vẻ một nơi bê bộn công việc. Căn phòng đâ u tiên mà tôi ngô i lâu sau quãng đời bị giam câ m. Tôi đã chuẩn bị cho khoảnh khắ c này

quá lâu, nhưng toàn bộ khung cảnh giờ đây trông vẫn cứ như siêu thực.

Điề ù đã ù tiên mà viên cảnh sát hỏi tôi là liệu tôi có thấ y ổn nế u chị ta xưng hô thân mật với tôi. Chị ta bảo ră ng cách ấ y có thể sẽ dễ chịu hơn, đố i với cả tôi. Nhưng tôi không muố n thế . Tôi không muố n là "Natascha", người có thể bị đố i xử như một đứa bé và bị hấ t hủi. Tôi đã thoát, tôi đã lớn, và tôi sẽ tranh đấ u để được đố i xử như thế .

Viên cảnh sát gật đâ u, hỏi tôi vài câu lặt vặt và gọi người mang bánh mì sandwich vào. "Em ăn gì đi. Em gâ y quá, chỉ có da bọc xương," chị ta mời.

Tôi câ m bánh mì chị ta đưa và không biế t phải làm gì. Đâ u óc tôi mụ mị để n mức các thủ tục, lời gợi ý đâ y thiện cảm đề u dường như một mệnh lệnh mà tôi không thể làm theo. Tôi quá căng thẳng để n mức không ăn được và đã thiế u ăn quá lâu nên tôi biế t giờ đây nế u mình tọng cả chiế c bánh mì này ngay lúc này thì dạ dày sẽ bị những cơn co thấ t khủng khiế p. "Em không thể ăn gì được," tôi thì thào. Nhưng thói quen vâng lệnh đã chế ngự. Như một con chuột, tôi nhấ p nháp dọc theo rìa chiế c bánh mì. Phải mấ t một lúc để tôi bớt căng thẳng và mới có thể tập trung vào cuộc nói chuyện.

Viên nữ cảnh sát ngay lập tức làm cho tôi cảm thấ y tin tưởng chị ta. Trong khi các nam cảnh sát làm tôi cảm thấ y sợ và tôi rấ t dè chừng đố i với họ thì đố i với người phụ nữ này tôi cảm thấ y mình có thể bớt cảnh giác. Đã quá lâu tôi không ở gấ n một người phụ nữ nào và tôi nhìn chị ta một cách mê mắn. Mái tóc sẫm màu của chị rẽ ngôi một bên và một lọn tóc màu sáng làm chị có thêm nét mê m

mại. Trên cổ chị có quàng một sợi dây chuyê`n đính quả tim vàng; hoa tai lâ´p lánh trên vành tai. Tôi cảm thâ´y an toàn với chị.

Rô ì tôi bắ t đâ ù kể lại câu chuyện của mình. Từ đâ ù. Lời lẽ cứ tuôn ra. Tôi cảm thấ y như trút được một quả tạ sau mỗi câu kể về quãng đời tù đày của mình. Cứ như thể khi nói ra thành lời trong căn phòng của cảnh sát này, đưa nó vào hô sơ của cảnh sát thì tôi xóa được nỗi kinh khiế p trong tấ n thảm kịch. Tôi kể với chị ta ră ng mình đã mong mỏi biế t dường nào được số ng cuộc đời của một người lớn để có thể tự quyế t định; ră ng tôi đã muố n có một căn hộ, một chỗ làm, và về sau có một gia đình. Cuố i cùng tôi gâ n như có cảm giác đã có một người bạn. Đế n cuố i cuộc thẩm vấ n, chị cảnh sát đã tặng tôi chiế c đô ng hô của chị. Hành động ấ y khiế n tôi có cảm giác tôi lại trở lại là một cô gái làm chủ thời khắ c của chính mình. Không còn bị sai khiế n bởi một ai khác, không còn phụ thuộc vào chiế c công tắ c hẹn giờ đảm đương việc quyế t định khi nào là ánh sáng và khi nào là bóng tố i.

"Làm on đừng hẹn phỏng vấ n," tôi yêu cấ u chị ta khi chia tay. "Nhưng nế u có nói chuyện với truyề n thông thì chị nói tố t về em nhé."

Chị ta cười. "Chị hứa sẽ không nhận trả lời một cuộc phỏng vấ n nào cả - mà có ai thèm hỏi chị đâu!"

Chị cảnh sát trẻ tuổi mà tôi giao phó cuộc đời mình đã giữ lời chẳng được bao lâu. Ngày hôm sau chị ta đã không còn chịu nổi áp lực của truyề n thông và đã lên đài truyề n hình, tiế t lộ các chi tiế t về cuộc thẩm vấ n tôi. Về sau chị đã xin lỗi tôi về chuyện đó. Chị rấ t lấ y làm hố i tiế c, nhưng cũng như mọi người, chị đã hoàn toàn bị mê muội trong tình cảnh đó.

Các sĩ quan cảnh sát đô ng nghiệp của chị ở Deutsch-Wagram cũng xử lý sự việc này một cách khá ngờ nghệch. Không một ai chuẩn bị cho làn sóng truyề n thông bùng nổ khi tin tức về vụ trố n thoát của tôi rò gỉ. Sau cuộc thẩm vấ n đã u tiên, tôi đã làm theo kế hoạch mà tôi đã vạch ra từ nhiề u tháng, nhưng cảnh sát thì chẳng có sẵn một chiế n lược nào cả.

"Làm ơn đừng thông báo cho báo chí," tôi đã nhặ c đi nhặ c lại.

Họ cứ cười, "Báo chí chẳng để n đây đâu."

Nhưng họ đã sai bét. Đế n thời điểm chuẩn bị đưa tôi đế n tổng hành dinh của cảnh sát Vienna vào buổi chiế u hôm đó thì tòa nhà đã bị vây kín. May mã n là tôi vẫn còn đủ tỉnh táo để nhờ họ trùm chăn lên đã u tôi trước khi bước ra khỏi đô n cảnh sát. Nhưng ngay cả ở trong chăn tôi vẫn gây ra một con bão táp đèn flash của máy ảnh. "Natascha! Natascha!" Tôi nghe họ gọi từ mọi phía. Được kèm cặp bởi hai cảnh sát, tôi loạng choạng và cố hế t sức đi về phía chiế c xe. Bức ảnh đôi chân trắ ng trẻo, thâm tím của tôi bên dưới chiế c chăn màu xanh, chỉ lộ ra một tí chiế c váy đầ m màu cam, đã lan truyề n khắ p thế giới.

Trên đường đi để n Vienna tôi phát hiện ra ră ng cảnh sát đang dố c toàn lực để truy lùng Wolfgang Priklopil. Cảnh sát đã để n nhà nhưng không tìm thấ y một ai. Một cảnh sát cho tôi biế t, "Đang tiế n hành truy nã. Chưa tìm được hặ n, nhưng tấ t cả cảnh sát đề u đang được huy động. Kẻ bặ t cóc không thể chạy đi đâu được, chặ c chặ n không thể ra nước ngoài. Sẽ tóm được hặ n." Từ giây phút đó trở đi, tôi chờ đợi bản tin loan báo rặ ng Wolfgang Priklopil đã tự sát.

Tôi đã kích hoạt một quả bom. Ngòi đã được châm và không có cách gì để dập đi được. Tôi đã chọn sự số ng. Hắ n chỉ còn lại cái chế t.

Tôi nhận ra mẹ tôi ngay lập tức khi mẹ đi vào tổng hành dinh của cảnh sát tại Vienna. Tổng cộng đã 3.096 ngày trôi qua kể từ buổi sáng tôi rời nhà ở Rennbahnweg mà không chào mẹ. Tám năm ruỡi, tôi bị dày vò bởi chuyện đó mà chưa bao giờ có thể xin lỗi. Cả thời thơ ấ u của tôi không gia đình. Tám kỳ Giáng sinh, sinh nhật từ năm 11 tuổi để n năm 18 tuổi, vô vàn buổi tố i mà tôi muố n nghe một lời từ mẹ, một là n vuố t ve. Giờ đây mẹ đứng trước mặt tôi, gâ n như không thay đổi, như một giấ c mơ chợt trở thành hiện thực. Mẹ khóc thổn thức và vừa khóc vừa cười lao để n ôm lấ y tôi. "Con tôi! Con tôi! Con đây rô i! Mẹ biế t thể nào con cũng trở về mà!" Tôi hít thật sâu lấ y mùi của mẹ. "Con đây rô ì," mẹ tôi cứ thì thâ m mãi. "Natascha con lại về đây rô ì."

Mẹ con tôi ôm nhau, xiế t chặt nhau thật lâu. Tôi quá lạ lẫm với những xúc chạm thân mật để n mức sự gâ n gũi quá mức như thể khiế n đâ u tôi quay cuô ng.

Cả hai chị gái của tôi cũng đi theo sau lưng mẹ vào sở cảnh sát. Hai chị òa khóc khi chị em ôm nhau. Bố tôi đế n sau đó một tí. Bố lao để n với tôi, nhìn chòng chọc ngỡ ngàng và trước tiên tìm lại vế t sẹo do tôi bị thương lúc còn bé. Rô i bố ôm tôi, nhấ c bổng tôi lên và khóc, "Natascha! Đúng là con thật rô i!" Ông bố cao to Ludwig Koch của tôi khóc như một đứa bé, và tôi cũng khóc.

"Con yêu bố´," tôi thỏ thẻ khi bố´ phải chia tay để đi trước - hệt như bao nhiêu lâ`n bố´ thả tôi trước nhà sau khi đi nghỉ cuố´i tuâ`n.

That là la khi trải qua một sư xa cách biệ n biệt để n thể mà giờ đây cả nhà lại toàn hỏi nhau những câu bâng quơ, "Lũ mèo của em còn số ng không?" "Chị vẫn còn quen với anh bạn trai â y?" "Trông chị trẻ quá!" "Trông em người lớn quá!" Cứ như một cuộc trò chuyện với người lạ mà - vì lịch sự hoặc vì không biế t nói gì khác - ta không muố n trở nên thân thiế t quá. Cứ như cả nhà lại phải từ từ làm quen trở lại với nhau. Đặc biệt, đố i với tôi, đây là một cảnh ngộ khó khăn không thể tưởng. Tôi đã số ng những năm gâ n đây theo cách thu mình lại. Tôi không dễ bật lại chiế c công tă c đó, và cho dù đã có sự gâ n gũi bên nhau, tôi vẫn còn cảm thấ y như có một bức tường giữa tôi và gia đình. Cứ như tôi đang ở trong lô ng kính và ngặ m nhìn cả nhà khóc cười, trong khi nước mặ t của tôi đã khô lại. Tôi đã số ng trong một cơn ác mông quá lâu; chiế c nhà tù tâm lý trong tôi vẫn còn đó và đang chă n ngang giữa tôi và gia đình. Trong cảm nhận của tôi, cả nhà trông vẫn hệt như tám năm trước, trong khi tôi đã biế n từ một đứa bé tiểu học thành một thiế u nữ trưởng thành. Tôi cảm thấ y như thể chúng tôi là tù nhân trong những chiế c bong bóng thời gian khác nhau, khẽ chạm vào nhau và giờ đây vụt lao đi. Nhưng tôi biế t ră ng đô i với mọi chuyện tôi đã trải qua, không có từ ngữ để diễn tả và tôi không có khả năng để lộ những cảm xúc đã khiế n tâm can tôi xáo trộn. Tôi đã nhô t chúng lại quá lâu để n mức tôi cũng không dễ dàng mở được cánh cửa căn buô ng giam hãm cảm xúc của chính mình.

Thế giới mà tôi quay trở lại đã không còn là thế giới mà tôi ra đi. Và tôi cũng không còn như trước. Chẳng có thứ gì như trước cả - không bao giờ. Điể ù đó trở nên rõ rệt với tôi khi tôi hỏi mẹ, "Bà nội thế nào rô ì?"

Mẹ tôi lúng túng nhìn xuố ng sàn. "Bà mấ t hai năm trước rồ ì. Mẹ rấ t tiế c."

Tôi nuố t lấ y và ngay lập tức nhét mẩu tin buố n vào sau lớp giáp sắ t dày mà tôi đã tạo dựng trong quãng thời gian bị giam câ m. Bà nội tôi. Những mảnh ký ức bay lượn trong đâ u tôi. Mùi vị Franzbranntwein và nế n Giáng sinh. Chiế c tạp dê của bà, cảm giác gâ n gũi và cảm nghĩ vê bà đã giúp tôi vượt qua bao nhiều đêm dài trong căn hâ m.

Giờ đây sau khi làm xong nhiệm vụ nhận dạng tôi, bố mẹ tôi được đưa ra ngoài. Nhiệm vụ của tôi là tiế p tục làm việc với cảnh sát. Tôi vẫn chưa có một khoảnh khắ c bình yên nào.

Cảnh sát sắ p xế p để một nhà tâm lý học trợ giúp tôi trong vòng vài ngày tiế p theo. Họ hỏi đi hỏi lại với tôi rã ng làm thế nào để khiế n cho kẻ bắ t cóc đâ u thú. Tôi không có câu trả lời. Tôi biế t chắ c hắ n sẽ tự sát, nhưng tôi không biế t khi nào và ở đâu. Tôi nghe lỏm rã ng ở Strasshof, căn nhà đã được khám xét để tìm chấ t nổ. Cuố i buổi chiế u thì cảnh sát phát hiện ra căn buô ng giam tôi. trong khi tôi đang ngô i ở đô n cảnh sát thì các chuyên gia mặc đô ng phục trắ ng lục soát căn buô ng đã từng giam tôi tám năm. Mới trước đó vài giờ, tôi còn thức dậy trong đó.

Buổi tố i hôm đó, tôi được đưa để n một khách sạn ở tỉnh Burgenland trong một chiế c xe thường của cảnh sát. Sau khi cảnh sát Vienna không tìm ra tôi, một lực lượng đặc nhiệm ở Burgenland đã tiế p nhận vụ của tôi. Giờ đây tôi được chuyển giao sang cho họ giám sát. Màn đêm đã xuố ng từ lâu khi chúng tôi để n khách sạn. Đi cùng với chuyên gia tâm lý của cảnh sát, các sĩ quan cảnh sát đưa tôi vào một căn phòng có giường đôi và phòng tắ m. Cả tâ ng lâ u đã được

kiểm tra và canh gác bởi các cảnh sát vũ trang. Họ sợ ră ng kẻ bấ t cóc, vẫn còn tại ngoại, sẽ toan tính trả thù.

Tôi đã trải qua đêm tự do đâ u tiên với một chuyên gia tâm lý của cảnh sát vố n là một người nói huyên thuyên mà lời lẽ không ngừng tuôn trào vê phía tôi như một dòng chảy không ngớt. Một là n nữa tôi lại bị cấ t lìa với thế giới bên ngoài - để được bảo vệ, theo lời trấ n an của cảnh sát.

Có lẽ họ nói đúng, nhưng trong căn phòng đó tôi gâ`n như phát rô`. Tôi cảm thâ´y bị nhô´t và chỉ muô´n một điê`u: nghe radio. Để biể´t được chuyện gì đã xảy để´n với Wolfgang Priklopil. "Tin tôi đi, điê`u đó không tô´t cho em đâu," chuyên gia tâm lý của cảnh sát cứ gạt đi yêu câ`u của tôi. Bên trong tôi đang chao đảo, nhưng tôi nghe theo lời cô ta. Khuya hôm đó tôi đi tă´m. Tôi chìm vào trong nước và cô´ thư giãn. Tôi có thể đế´m được trên hai bàn tay bao nhiêu lâ`n tôi được phép tă´m bô`n trong bâ´y nhiêu năm bị giam câ`m. Giờ đây tôi có thể tự tă´m và pha bao nhiêu bọt tùy thích. Nhưng tôi không tận hưởng được. Đâu đó ở ngoài kia có một người đàn ông đã từng là người duy nhâ´t trong cuộc đời tôi suô´t tám năm rưỡi, đang tìm cách tự tử.

Tôi nghe tin vào ngày hôm sau trên xe cảnh sát đưa tôi vê` lại Vienna.

Câu hỏi đâ`u tiên của tôi khi trèo lên xe là, "Có tin tức gì vê` kẻ bă´t cóc không?"

"Có," viên cảnh sát lên tiế ng một cách thận trọng. "Hung thủ bấ t cóc đã không còn số ng. Hấ n đã tự tử, lao mình vào trước một đoàn tàu hỏa lúc 8 giờ 59 phút gầ n nhà ga phía bắ c Vienna."

Tôi ngắng đâ`u lên nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài kia, phong cảnh bă`ng phẳng của Burgenland mùa hè đang lướt qua tôi trên đường xa lô.

Một đàn chim vụt bay lên từ cánh đô ng. Mặt trời hạ thấ p trên bâ u trời, nhuộm sáng ấ m cả một vùng đô ng cỏ cuố i hè. Tôi hít một hơi thật sâu và duỗi tay ra. Một cảm giác ấ m áp và an bình lan tỏa trong thân mình, lan từ bụng xuố ng để n các đâ u ngón chân và ngón tay. Đâ u tôi có cảm giác nhẹ bỗng. Wolfgang Priklopil không còn nữa. Mọi chuyện đã kế t thúc.

Tôi đã tự do.

LÒI KÊ T

Tôi trải qua những ngày đâ u tiên của cuộc số ng mới tự do ở Bệnh viện Đa khoa Vienna, trong khoa Tâm thâ n Nhi đô ng và Thiế u niên. Trở lại với cuộc số ng bình thường là một chặng đường dài và thận trọng để trải nghiệm những gì đang chờ đón tôi. Tôi đã nhận được sự chăm sóc tố t nhấ t, nhưng được đưa vào phân khoa cách ly, tôi không được phép ra ngoài. Bị tách biệt ra khỏi thế giới bên ngoài mà tôi vừa được hưởng tự do, tôi trò chuyện với những đứa con gái chung phòng bi chứng biế ng ăn và những trẻ tư hai. Ở bên ngoài, bên kia lớp tường bảo vệ, là một cơn cuô ng phong sôi sục của giới truyề n thông. Các tay nhiế p ảnh trèo lên cây để chộp lấ y bức ảnh đâ u tiên vê tôi. Các phóng viên thì tìm cách giả dạng y tá để lẻn vào trong bệnh viện. Bố mẹ tôi bị đội tới tấ p những lời yêu câ u phỏng vấ n. Các chuyên gia truyê n thông cho biế t trường hợp của tôi là trường hợp đâ u tiên mà giới truyê n thông Áo và Đức vố n thường bị hạn chế lại tháo cũi xổ lô ng. Những bức ảnh căn hâ m của tôi xuấ t hiện trên báo chí. Cánh cửa bê-tông rộng mở. Những món riêng tư vẻn vẻn và quý giá của tôi - nhật ký và vài món quâ n áo - được những người mặc đô ng phục trắ ng chuyê n tay nhau một cách lanh nhat. Có thể nhìn thấ v rõ những tấ m bảng đánh số tang vật màu vàng trên bàn và trên giường của tôi. Tôi bi buộc phải nhìn cái thể giới tí hon riêng tư của mình, từng chôn giấ u bấ y lâu, bi phơi bày trên các trang nhất. Mọi thứ mà tôi đã từng cố giấu, thậm

chí cả hă n, giờ đây bị lôi ra trước con mặ t của đại chúng để tự nói lên sự thật.

Hai tuầ n sau ngày trố n thoát, tôi quyế t tâm chấ m dứt mọi đô n đoán và tự mình kể lại câu chuyện. Tôi đã chấ p nhận ba cuộc phỏng vấ n: với Công ty Truyề n hình Áo ABC, nhật báo lớn nhấ t của Áo, tờ *Kronenzeitung*, và tạp chí *News*.

Trước khi thực hiện hành động liên quan để n đại chúng này, tôi đã được nhiệ u người khuyên nên thay đổi tên và ẩn mình. Họ bảo ră ng nê u không tôi sẽ chẳng bao giờ có cơ hội số ng một cuộc đời bình thường. Nhưng cuộc số ng kiểu gì mà lại không thể chường mặt ra, không thể gặp gia đình và phải thay tên đổi họ? Đó là cuộc số ng kiểu gì, nhấ t là đố i với một người như tôi, người mà suố t bao nhiêu năm bị giam câ m đã phải chố ng chọi để không đánh mấ t chính mình? Bấ t chấ p sự bạo hành, biệt giam, bị nhô t trong bóng tố i và bao nhiều sư hành ha khác, tôi vẫn là Natascha Kampusch. Cho nên giờ đây, sau khi đã thoát ra, không bao giờ tôi lại chấ p nhận từ bỏ điệ u quý giá nhấ t của mình: danh tính. Tôi đã đứng trước máy thu hình với đâ y đủ tên họ và gương mặt đích thực để kể lại quãng thời gian tôi bị giam câ m. Nhưng bấ t chấ p sự cởi mở của tôi, giới truyề n thông vẫn không buông tha. Hế t tít này để n tựa khác, các báo xuấ t hiện những đô n đoán ngày càng kỳ quặc. Dường như sự thật khủng khiế p cũng chưa đủ với họ, dường như câu chuyện phải được thêm thấ t nhiệ u nữa để n mức không thể chịu được, để n mức chính tôi cũng không đủ tư cách diễn dịch những gì mình đã trải qua. Căn nhà mà tôi đã trải qua bao nhiều năm niên thiế u giờ đây bị vây quanh bởi những người hiế u kỳ. Mọi người đề u muố n nê m trải cái cảm giác của không khí tàn ác để n độ rùng mình. Đố i với tôi, nỗi kinh sợ tột cùng là một kẻ nào đó hâm mộ hặ n một cách bệnh hoạn sẽ mua lại căn nhà đó, để rô i nó trở thành nơi hành hương cho những kẻ muố n mơ tưởng đế n việc biế n những hoang tưởng độc ác thành hiện thực. Đó là lý do tôi nỗ lực để căn nhà không bị bán đi, mà được giao cho tôi để "bô i thường thiệt hại." Bă ng cách đó tôi đã giành lại và có lại được một phâ n quá khứ của chính mình.

Thoat tiên, làn sóng cảm thông âp để n với tôi để n mức choáng ngợp. Tôi nhận được hàng ngàn lá thư từ những người hoàn toàn xa lạ cùng chung vui với sự giải thoát của tôi. Sau vài tuâ n, tôi chuyển để n nhà của một điể u dưỡng nă m gâ n bệnh viện, và sau vài tháng tôi chuyển để n căn hộ riêng của mình. Mọi người hỏi tôi tại sao tôi không số ng chung với mẹ nữa. Nhưng câu hỏi â y dường như ngộ nghĩnh để n mức tôi không thể nghĩ ra câu trả lời. Dù gì thì đã từ lâu tôi vẫn hoạch định cho mình số ng tự lập khi đủ mười tám tuổi, một viễn cảnh đã nuôi dưỡng tinh thâ n tôi trong bao nhiều năm. Giờ đây tôi muố n biế n nó thành hiện thực, đứng trên đôi chân mình và chịu trách nhiệm cuộc đời mình. Tôi có cảm giác thế giới là chiế c vỏ sò của tôi. Tôi tự do và có thể làm bấ t kỳ điệ u gì tôi muố n. Bấ t kỳ điể u gì. Đi ăn kem vào một buổi chiế u nă ng, đi khiếu vũ, để n trường. Tôi đang lướt đi trong thế giới rộng lớn, đâ y màu sắ c và náo nhiệt này, một thế giới vừa làm tôi e sợ lại vừa làm tôi hân hoan, muố n đấ m mình vào trong từng đường tơ kẽ tóc. Có quá nhiệ u điê u mà tôi chưa hiểu sau khi số ng tách biệt quá lâu. Tôi đã phải học hỏi lại vê cuộc số ng, cách những người trẻ tuổi giao tiế p, họ dùng những qui ước gì, cử chỉ của họ và những gì họ muố n thể hiện qua trang phục. Tôi tận hưởng tự do của mình và học hỏi, học hỏi, học hỏi. Tôi đã mấ t toàn bộ thời niên thiế u và đang phải bắ t kịp vô khô i thứ.

Dâ n dâ n tôi mới nhận ra ră ng mình đã lại sa vào một nhà tù mới. Từng chút một, những bức tường thay thế cho căn buô ng giam tôi đã trở nên vô hình. Những bức tường này tinh tế hơn nhiệ u, dựng nên bă ng sự chú tâm thái quá của công luận, phán xét từng đường đi nước bước của tôi, khiế n tôi không thể nào đi xe điện ngâ m như mọi người hoặc đi mua sắ m một cách thảnh thơi. Trong vài tháng đâ u tiên sau khi tự do, một nhóm các chuyên gia đã tổ chức cuộc số ng cho tôi, cho tôi có chút quyê n suy nghĩ về những gì tôi thật sự muố n làm. Tôi đã tưởng ră ng khi xuấ t hiện ở truyê n thông, tôi sẽ nă m phâ n chủ động để kể về câu chuyện của mình. Mãi về sau này tôi mới hiểu ră ng ý đô đó không bao giờ có thể thành công. Trong một thế giới đang bủa vây tôi, không phải họ quan tâm đế n tôi. Tôi đã trở thành một con người được chú ý vì tôi là cái đích của một tội ác tày trời. Kẻ bắ t cóc đã chế t - không còn vụ án Priklopil nữa. Giờ đây vụ án là tôi: vụ án Natascha Kampusch.

Niê m cảm thông dành cho nạn nhân là giả dố i. Người ta yêu thương nạn nhân chỉ khi nào họ cảm thấ y mình vượt trội. Ngay trong đợt thư từ đâ ù tiên tràn vê , tôi cũng đã nhận được hàng chục lá thư gây khó chịu. Có nhiê ù kẻ rình mò, những bức thư tình, những lời câ ù hôn và cả lá thư nặc danh bệnh hoạn. Nhưng thậm chí cả những lời đề nghị giúp đỡ cũng bộc lộ rõ tâm tư của nhiê ù người. Phản ứng tự nhiên là con người sẽ cảm thấ y hài lòng hơn với chính mình khi có thể giúp một ai đó yế u kém hơn, một nạn nhân. Điề ù đó hiệu nghiệm trong chừng mực mà các vai trò được minh định. Lòng tri ân với người thi ân là tuyệt vời; nhưng khi đó là sự lạm dụng để ngăn chặn người khác phát triển trọn vẹn tiề m năng của chính mình thì toàn bộ chuyện đã trở nên vô nghĩa. "Em có thể số ng với anh và giúp anh làm việc nhà. Anh sẽ lo ăn ở và tiề n nong. Mặc dù anh đã có gia đình, chắ c chắ n chúng ta sẽ thu xế p được," một người đã viế t.

"Em có thể làm ở nhà chị để biế t cách dọn đẹp và nấ u nướng," đề nghị của một người phụ nữ khác, một người chỉ cầ n tôi "cân nhă c" là đã vui. Những năm đã qua, tôi thật sự đã dọn dẹp quá đủ. Xin đừng hiểu là m tôi. Tôi xúc động sâu sắ c với tấ t cả những lời cảm thông đích thực và tấ t cả những lời quan tâm chân thành về bản thân tôi. Nhưng quả là khó khăn để hạ mình làm một cô gái khổ sở và câ n giúp đỡ. Đó là một vị thể mà tôi chưa hề nhìn nhận, và cũng không muố n trong tương lai.

Tôi đã chịu đựng tấ t cả những trò suy đô i về tâm lý và những mơ tưởng ác ôn của Wolfgang Priklopil mà không cho phép mình bị khuấ t phục. Giờ đây tôi đã thoát ra được thể giới bên ngoài, và đó lại là điề u mà mọi người muố n nhìn thấ y: một con người bị khuấ t phục và không bao giờ đứng lên trở lại, một người luôn luôn phụ thuộc và sự cứu giúp của người khác. Nhưng khi tôi từ chố i sự gán ghép như một lời nguyề n ấ y đố i với cuộc đời mình, thái độ của họ thay đổi.

Với thái độ bấ t bình, những người đã y thiện ý đã gửi đế n cho tôi quâ n áo cũ và mời tôi làm công việc dọn dẹp nhà cửa cho họ đã nhận ra ră ng tôi muố n số ng theo những nguyên tắ c của riêng tôi. Họ nhanh chóng kháo nhau ră ng, tôi không biế t ơn và chắ c chắ n đang muố n kiế m tiê n từ tình cảnh của mình. Mọi người ngạc nhiên khi tôi có thể trang trải căn hộ cho riêng mình. Người ta đô n đoán về những món tiê n kế ch xù để trả cho những cuộc phỏng vấ n của tôi. Dâ n dâ n, sự cảm thông biế n thành sự bấ t bình và đố kỵ - và đôi khi cả ghét bỏ.

Điề ù mà mọi người ít tha thứ cho tôi nhấ t là việc tôi đã không phán xét kẻ bắ t cóc theo cách mà công luận muố nở tôi. Mọi người không muố n nghe tôi nói ră ng không có cái ác tuyệt đố i, không có

tră ng đen phân minh. Dĩ nhiên, hặ n đã tước đoat tuổi niên thiế u của tôi, giam câ m và hành hạ tôi - nhưng trong những năm quan trọng của đời tôi, từ năm mười một để n mười chín tuổi, hã n đã là người duy nhấ t gặ n bó với tôi. Khi trố n thoát, tôi đã không chỉ tự giải thoát mình khỏi kẻ đã hành hạ mình mà còn mấ t đi một người, một người, mà bởi hoàn cảnh, đã gâ n gũi với tôi. Nhưng cho dù có vẻ khó hiểu, nỗi buô n không phải là cảm xúc của tôi. Ngay khi tôi bấ t đâ u phác thảo một bức tranh nhiê u să c độ hơn về kẻ bă t cóc, mọi người đề u trọn mặ t lên và ngoảnh đi. Người ta khó chịu mỗi khi ranh giới giữa Thiện và Ác bị xóa nhòa, và người ta phải đố i diện với sư thật ră ng cái Ác được nhân tính hóa cũng có gương mặt của con người. Mặt tố i của hã n không đơn giản từ trên trời rơi xuố ng; không ai sinh ra đã là quái vật cả. Chúng ta đê u được định hình bởi mô i giao tiế p của chúng ta với thế giới, với con người, và tấ t cả những gì tác động để n chúng ta. Và vì thể chúng ta chịu trách nhiệm cuố i cùng về những gì xảy ra trong gia đình, trong môi trường của chúng ta. Tự nhìn nhận điệ u đó không đơn giản. Và lại càng khó khăn hơn nữa khi một ai đó phải vô tình trở thành tấ m gương về chuyện đó. Với những lời nhận xét của mình, tôi đã làm dâ y lên những cảm xúc bấ t bình, và khi chỉ ra phâ n con người đă ng sau bộ mặt của kẻ bạo ngược, người ta đã không hiểu tôi. Sau khi tự do, tôi thậm chí đã gặp cả người bạn Holzapfel của Wolfgang Priklopil để nói chuyên, vì tôi muố n biế t tại sao hặ n lại trở thành con người đã gây ra mọi chuyện với tôi. Nhưng tôi sớm từ bỏ ý định â y. Tôi không được phép tìm hiểu những trải nghiệm theo cách này; người ta nói ngay ră ng tôi đã bị Hội chứng Stockholm.

Giới chức trách cũng bă t đâ u đô i xử khác với tôi. Tôi có â n tượng ră ng vê mặt nào đó họ không hài lòng với việc tôi đã tự giải thoát mình. Trong trường hợp này họ không phải là những người giải

cứu, mà chỉ là những người đã thấ t bại sau bao nhiêu năm. Sự ức chế âm ỉ bên trong tấ t cả những ai có trách nhiệm liên quan đã lộ ra vào năm 2008. Herwig Haidinger, cựu giám đố c của Cơ quan Cảnh sát Hình sự Liên bang, đã tiế t lộ ră ng các chính khách và cảnh sát đã chủ động che đậy lỗi của họ trong trường hợp của tôi sau khi tôi thoát ra. Ông đã công bố manh mố i từ sĩ quan cảnh khuyển, người mà sáu tuâ n sau vụ bắ t cóc của tôi đã chỉ ra Priklopil là nghi phạm bắ t cóc - một manh mố i mà cảnh sát đã không lâ n theo, mặc dù đã truy theo mọi dấ u vế t khác trong trường hợp của tôi.

Lực lượng đặc nhiệm, về sau đã tiế p nhận vụ của tôi, không biế t gì về mẩu chứng cứ then chố t ấ y. Hô sơ đã "mấ t." Herwig Haidinger là người đã tìm ra sau khi dò xét tấ t cả hô sơ sau vụ trố n thoát của tôi. Ông đã chỉ ra cho bộ trưởng nội vụ về trường hợp thấ t bại này. Nhưng bà ta không muố n đố i diện với một vụ bê bố i của cảnh sát quá sớm ngay sau kỳ bâ u cử mùa thu 2006 và đã chỉ thị dùng tấ t cả các cuộc điể u tra. Mãi để n năm 2008, sau khi được thuyên chuyển, Haidinger mới tiế t lộ về sự can thiệp và công bố bức điện thư sau gửi qua nghị sĩ Áo Peter Pilz, viế t ngày 26 tháng 9 năm 2006, một tháng sau vụ vượt ngục của tôi:

Kính thưa Ngài

Tinh thâ n chung của những chỉ thị ban đâ u đố i với tôi là không tiế n hành điề u tra vào manh mố i thứ hai (trường hợp sĩ quan cảnh khuyển tại Vienna). Thuận lệnh với ngài bộ trưởng, tôi đã tuân theo các chỉ thị này - mặc dù với thái độ phản đố i. Các chỉ thị này cũng hàm chứa một nội dung thứ hai: chờ đế n sau kỳ tổng tuyển cử. Thời điểm đó là chủ nhật tới.

Tuy nhiên, thậm chí sau kỳ bâ`u cử cũng không ai dám động để n vâ n đề `này, và tâ 't cả thông tin chính đáng vẫn bị che đậy.

Khi Haidinger công bố những điệ u này vào năm 2008, tuyên bố của ông gâ n như đã gây nên một cuộc khủng hoảng trong chính phủ. Người ta đã lập một ủy ban để truy tìm chứng cứ. Nhưng, lạ thay, ho không tập trung nỗ lưc vào việc điệ u tra sai sót mà lai vào việc thẩm vấ n lời khai của tôi. Một lâ n nữa người ta lại bấ t đâ u tìm kiế m đô ng phạm, và ủy ban này còn lên án tôi vê việc che giấ u họ - tôi, một người trước sau cũng chỉ là nạn nhân của một người và có thể chẳng hay biế t gì vê bấ t kỳ một điệ u gì xảy ra bên ngoài. Tôi đã bị thẩm vấ n nhiê u giờ đô ng hô , thậm chí trong khi đang viế t cuố n sách này. Họ không còn đố i xử với tôi như một nạn nhân nữa, mà đã lên án tôi che đậy và giấ u giế m những chi tiế t then chố t, và công khai phỏng đoán ră ng tôi đã bị khô ng chế bởi những kẻ đô ng phạm. Dường như sẽ dễ chịu hơn nế u giới chức tin ră ng có một âm mưu bê thế đă ng sau vụ án thay vì thú nhận rã ng họ đã bỏ sót một hung thủ lẻ loi hành động đơn độc và tỏ ra vô hại. Những cuộc điể u tra mới đã kế t thúc không thu được thành công. Năm 2010 vụ án được đóng lại. Kế t luận của nhà chức trách: không có đô ng phạm. Wolfgang Priklopil hành động một mình. Tôi nhẹ nhõm với kế t luận â y.

Giờ đây, bố n năm sau khi tự do, tối có thể hít thở và dố c sức để giải quyế t phâ n gian truân nhấ t của những gì đã xảy ra mà tối phải đương đâ u: hiểu vê quá khứ và hướng đế n tương lai. Một lâ n nữa, tối lại thấ y một vài người, mà hâ u hế t đề u nặc danh, đã phản ứng lại tối theo hướng công kích. Đa phâ n những người tối gặp đề u

nâng đỡ trên con đường tôi đi. Dâ n dà và cẩn trọng, tôi đang đi lại từng bước và học lại cách tin yêu.

Trong bố n năm qua tôi đã thân thuộc trở lại với gia đình và tạo dựng trở lại quan hệ yêu thương với mẹ tôi. Tôi đã lấ y được chứng chỉ trung học và giờ đây đang học ngoại ngữ. Những ngày tháng bị giam câ m là một chuyên mà tội sẽ phải độ i diên suố t cuộc đời, nhưng tôi đã dâ n dâ n tin ră ng tôi không còn bị nó chế ngự nữa. Nó là một phâ n cuộc đời tôi, nhưng không phải là tấ t cả. Có quá nhiê u phương diện cuộc số ng mà tôi muố n trải nghiệm. Khi viế t lại câu chuyện này, tôi đã cố gặ ng đóng lại cuố n sách về chương dài nhấ t và tăm tố i nhấ t trong cuộc đời tôi. Tôi cảm thấ y hế t sức thảnh thơi vì đã tìm được từ ngữ cho tấ t cả những gì không thể nói được bă ng lời và hàm chứa đâ y mâu thuẫn. Nhìn mọi chuyện trước mặt tôi bă ng giấ y tră ng mực đen giúp tôi hướng để n tương lai một cách tự tin hơn. Bởi vì những gì tôi trải nghiệm cũng đã cho tôi sức mạnh: tôi đã số ng sót những ngày tháng bị giam câ m trong căn hâ m, đã tự giải thoát cho mình và trở vê lành lặn. Tôi biế t ră ng tôi cũng sẽ làm chủ được cuộc đời mình trong tự do. Và tự do sẽ bắ t đâ u từ nay, bố n năm sau ngày 23 tháng 8 năm 2006. Chỉ có giờ đây, tôi mới có thể gạt quá khứ ra phía sau và, với những trang sách này, thật sư có thể lên tiế ng: tôi tư do.